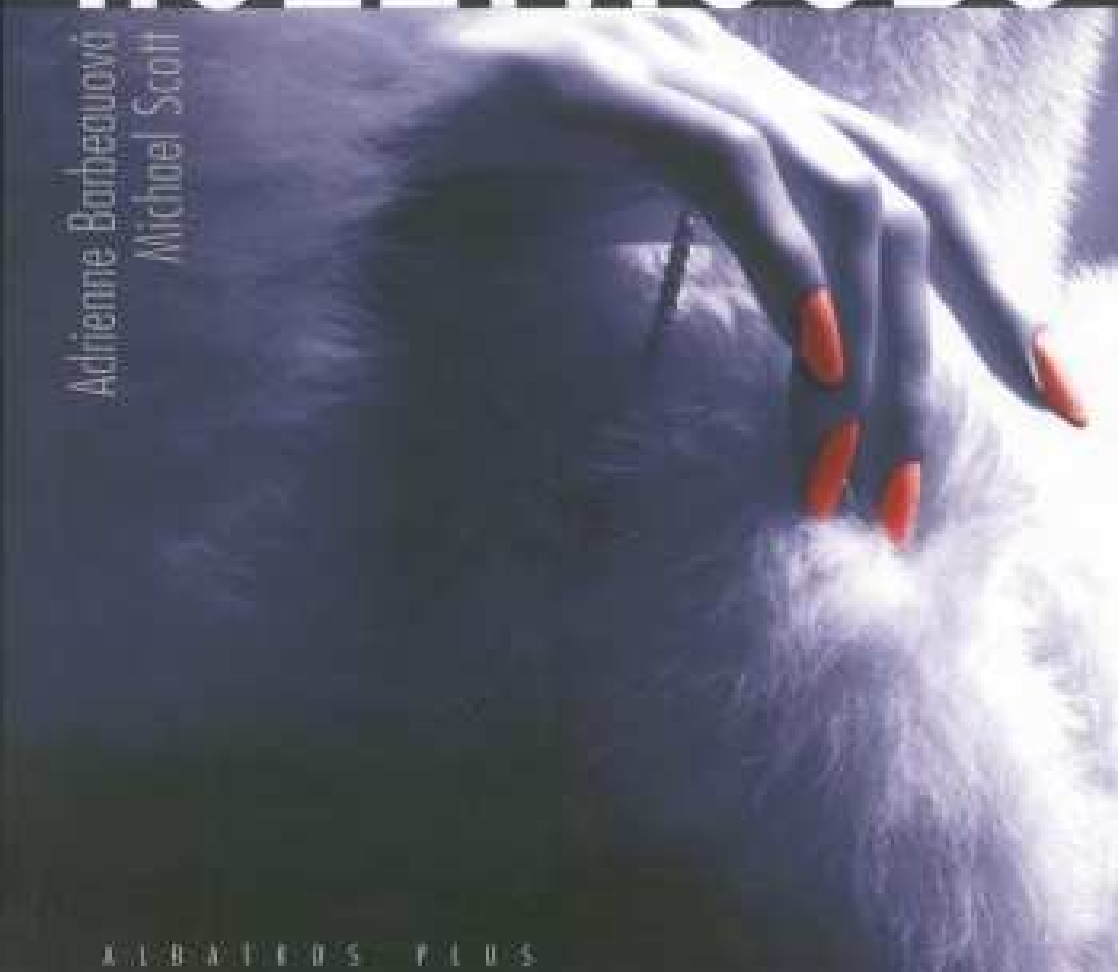
UPÍRI Z HOLLYWOODU

Adrienne Barbeauová
Michael Scott

ALBATROS PLUS

Adrienne Barbeauová
Michael Scott

UPÍŘI HOLLYWOODU

ALBATROS

Přeložil Pavel Medek

Adrienne Barbeau and Michael Scott,
Vampyres of Hollywood
Copyright 2008 by Adrienne Barbeau and Michael Scott
All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any maimer whalsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews.

Translation © Pavel Medek, 2008

www. albatros.cz

ISBN 978-80-00-02151-5

Mým arménským hrdinkám: tetičce Ruby, tetičce Anně a babičce na ranči; a také Jocelyn, nejlepší sestře na celém širém světě. - AB

Pro Claudette, opět. - MS

P o d ě k o v á n í

Upíři z Hollywoodu by nikdy nevznikli, nebýt úžasného talentu Michaela Scotta. V tom, co dělá, je geniální a budu mu navždy vděčná.
Ještě jednou také děkuji Jane Dystelové a Miriam Goderichové z agentury Dystel & Goderich Literary Management. A také Erin Brownové, naší redaktorce v nakladatelství St. Martin's Press - spolupráce s vámi byla absolutně skvělá. - AB

Hlavním rizikem každého pokusu o sepsání seznamu všech, jimž je třeba poděkovat, je to, že můžete velice snadno na někoho zapomenout - pokud se mi to tedy podařilo, předem prosím o prominutí.
V příslušném pořadí jsou to následující osoby:
Moje spolupracovnice, půvabná a šarmantní Adrienne Barbeauová, která je pravou studnicí informací o Hollywoodu a filmovém průmyslu.
Claudette Sutherlandová, která mě seznámila nejen s Adrienne, ale také s Jane Dystelovou z agentury Dystel & Goderich Literary Management.
Erin Brownová, naše pozoruhodná redaktorka z nakladatelství St. Martin's Press, která nás bez odboček vedla přímým směrem. A samozřejmě Barry Krost z BKM Management, který to vlastně všechno vyprovokoval... - MS

V českém překladu si obzvláštní poděkování zaslouží Michael Málek a jeho encyklopedické znalosti ze světa filmu.

Prolog

Rentgenový snímek a pitva potvrdili, že Jason Eddings byl zavražděn soškou Oscara, kterou před pouhými šesti hodinami získal za nejlepší herecký výkon.

Zasloužil si to.

Myslím toho Oscara.

A pokud jde o to, že ho zabili - no, to si nejspíš taky zasloužil.

Jason Eddings byl vynikající herec, každým ze sto šedesáti pěti centimetrů své výšky. Byl to také jeden z nejomezenějších, nejnafoukanějších a nejsobečtějších lidí, jaké jsem kdy poznala. A když se na světě pohybujete tak dlouho jako já, máte doopravdy v čeho vybírat. Ráda bych si myslela, že v tohle městě slaví úspěch lidé dobří, zasloužilí a pracovití, tak to ale sotva chodí. Jason Eddings byl názorným příkladem absolutního kreténa, který se stal celebritou navzdory svému odpornému charakteru nebo dokonce přímo díky němu.

A byť se to stydím přiznat, dopomohla jsem mu k tomu i já.

Byla jsem první, kdo ho zaměstnal. Objevila jsem ho a proměnila ho z čučkaře ve hvězdu. A ještě v něco víc.

Tak jsem tam seděla, ve třetí radě od pódia, a sledovala jsem tu přehlídku sebelichocení, která se každoročně v našem pozlátkovém městě pořádá, když Eddings s očima vlhkýma od slz zvedl Oscara nad hlavu a zopakoval tu otřepanou sentimentální frázi: „Nechce se mi věřit, že se to podařilo právě mně. Když je v téhle kategorii tolik úžasných herců."

Jaká velkomyslnost.

Jaká blahosklonnost.

Jaká hovadina.

Není ani třeba říkat, že ho nikdo nebral vážně. O Jasonovi se říkala spousta různých věcí, ze skromnosti ho ale nikdy nikdo neobvinil. A přirozeně ho ani nenapadlo podívat se na mne.

Sledovala jsem, jak odchází do zákulisí, Oscara si nese nad hlavou jako vytasený meč a snaží se vypadat jako Russell Crowe v *Gladiátorovi*. To byla chyba. Jason se mohl vydávat za mnoho lidí, ale Russell Crowe mezi nimi nebyl.

A o šest hodin později byl mrtvý.

Našli ho na zadním sedadle limuzíny, kterou jako vítěz dostal ten večer k dispozici. A čtyřkilovou sošku, již získal za nejlepší herecký výkon, měl vraženou - ve *Variety* se psalo „narvanou" - do onoho tělesného otvoru, do kterého ho mnozí lidé tak často posílali. Byl to dokonalý hollywoodský skandál: superhvězda zavražděná na vrcholu kariéry, kdy byla na nejlepší cestě stát se novou legendou. Média šílela. Marcy Fisherová z *Entertainment Tonight* si zlomila ruku, když se pokoušela přelézt Annie Lakeovou z *Access Hollywood* a nakouknout do limuzíny, v níž se Jasonovo tělo našlo.

Řidič zcela v souladu s hollywoodskými tradicemi počkal, dokud si za svoji historku nevybral nejvyšší nabídku, a teprve pak vypovídal pro policii. Podle toho, co sdělil v televizní show *Star,* Eddings za uzavřenou přepážkou limuzíny oslavoval s nějakou velice spoře oblečenou mladou dámou a s pozoruhodně pohledným transvestitem. Když dojeli na místo určení - k nočnímu klubu U Pavouka - a řidič otevřel zadní dveře, aby mohli vystoupit, dívka i hošan byli pryč, na postranní sedačce ležel natažený Jason a koukala z něj jen Oscarova hlava.

Limuzína - samozřejmě to byl prodloužený model hummeru — se už i s uniformou řidiče nabízí na eBay v dražbě, přirozeně auto i uniforma zvlášť, s termínem dodání okamžitě poté, co je policie uvolní. Vyvolávací cena uniformy je 20 000 dolarů. Auto smrti by se mělo prodat za šesticifernou sumu, pokud tedy někdo nevyčistí sedadla. A proslýchá se, že soška Oscara se bude prodávat v soukromé aukci.

Jasonova smrt mě nijak neznepokojila. Moje rasa zřídkakdy pláče, jenže tohle je Hollywood, království klamu a předstírání, a tak

podíváte-li se na můj snímek v magazínu *People*, najdete mi na tváři tenoučkou stopu po slzách... dílo mé maskérky a mentolového rozprašovače.

O Eddingsově smrti jsem také nijak zvlášť nepřemýšlela; kretén jako on - a nazývám ho tak po zralé úvaze - prostě musel špatně skončit. O týden později ale našli Mai Goulartovou, slaďoučkou dívenku, která hrála jednu z hlavních rolí v mém posledním filmu, ve *Vatikánských upírech*, mrtvou v její vlastní lednici - zastrčenou mezi cizrnovou pastu a zelný salát. Přesněji řečeno tam našli její hlavu. Zbytek někdo rozvezl po celém městě. Obě ňadra například do odpadkového kontejneru za restaurací DuPar.

Jasonovu vraždu jsem chápala. Měl hodně nepřátel a nijak populární nebyl ani u přátel. Ale Mai? Bylo jí třiadvacet let. Ve městě byla teprve čtyři roky a její kariéra právě začínala. Pořád ještě chodila do práce včas, vybíhala z přívěsu okamžitě, když asistent režie zavolal herce na plac, pořád ještě říkala „prosím" a „děkuji", když jí přinesli sklenici vody, a zdravila členy štábu jménem, když přišla na připravenou scénu. Mai nepřátele neměla.

Jason a Mai měli ale společnou jednu věc, o níž jsem věděla jen já a malá hrstka dalších. Začínala jsem si myslet, že to s tím nějak souvisí.

O další tři dny později byl ve své vířivce nalezen mrtvý Tommy Gordon, drsňácká hvězda akčních *Sexy poldů*, nejnovějšího trháku společnosti FOX z prostředí dálniční policie. V předběžné policejní zprávě se tvrdilo, že se utopil, protože ho u dna přidrželo sání z vadného odtoku. Bulvární *In Touch Weekly*, který občas bývá spolehlivějším zdrojem informací než policie v Beverly Hills, napsal, že mu uvázl penis ve filtru. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že to je velice nepravděpodobné, pokud to totiž nebyl opravdu maličký filtr.

V tomhle městě platí teorie, že kdykoli zemře nějaká velká hvězda, během několika dnů ji následují dvě další. Platí to pro úmrtí z přirozených příčin, na těchto případech ale nic přirozeného nebylo. Byla to Tommyho smrt, třetí v necelých čtrnácti dnech, která mě přesvědčila, že mám problém.

Vážný problém.

Policie dospěla k logickému závěru: někdo jde po velkých hollywoodských hvězdách. Mohl to podle ní být nějaký šílený fanoušek, někdo posedlý pronásledováním celebrit, ukřivděný a naštvaný paparazzi. Věděla jsem, že to není pravda. Jason, Mai a Tommy měli společnou jednu věc a nebyl to jejich hvězdný statut. Eddings, Goulartová i Gordon byli upíři.

Ano, upíři. Nemrtví, krvežízniví, říkejte si jim, jak chcete: prostě upíři.

Většina slavných hollywoodských jmen patří upírům. Bylo to totiž zrození kinematografie, které nemrtvé dovedlo k naplnění jejich pravého poslání: stát se filmovými hvězdami. Filmové plátno zdůrazňuje účinek jejich hereckého projevu, ve filmu prostě září a nemůžete od nich odtrhnout oči. A zapomeňte také na všechno, co si myslíte, že o upírech víte, včetně česneku, zrcadel a alergie na stříbro. Všechno, co jste o jejich rase slyšeli, totiž znáte z filmů a všechno je to špatně, protože celý filmový průmysl ovládají upíři. Vím, co říkám. Jsem totiž také upírka.

Jsem Ovsanna Hovannes Garabedianová, kastelánka klanu Dakhanavar z první pokrevní linie. Jsem upírkou zrozená a nikoli proměněná, jsem čistokrevná a mám schopnost vytvářet další ke svému obrazu.

Vy mě ovšem znáte jako Ovsannu Mooreovou, scenáristku a hvězdu sedmnácti hororových kasovních trháků, několika trochu méně úspěšných a hrstky takových, které šly do distribuce rovnou na DVD.

Ta ironie se mi úžasně zamlouvá: takzvaná Miss Vřískot filmových hororů je skutečnou upírkou.

Kapitola první

Označení Miss Vříškot jsem nezískala bezdůvodně.

„Kde je?" zaječela jsem tak, že mě slyšel každý, kdo nebyl hluchý, opilý nebo mrtvý. „Kde sakra ten Travis zase vězí?"

Celá jsem se ve vzduchu přetočila a přelétla jsem pohledem ateliér za sebou. Visela jsem v bezpečnostním postroji dvanáct metrů nad podlahou, strašně se mi chtělo na toaletu a byla jsem neskutečně vytočená.

Ano, i já si čas od času musím odskočit na toaletu, jen tam nechodím tak často jako vy ostatní. A není to nic hezkého. Jak se ostatně po jídelníčku složeného z krve a syrového masa dá čekat.

Nikdo mi neodpověděl. Celý natáčecí štáb pode mnou, čítající přinejmenším sedmdesát lidí, pobíhal sem a tam, jako by všichni měli nesmírně napilno a dělali něco tak důležitého, že mě prostě neslyšeli. Většina z nich pro mě pracovala už dlouho. Věděli, že hulákám jen výjimečně, když ale doopravdy zařvu, někdo si to pořádně odnese. A věděli také, že moje výbuchy vzteku jsou přímo legendární.

Pak konečně Candy, druhá asistentka režie, zvedla hlavu a podívala se na mě. Přísahám, že místo aby asistovala režii, měla v tom filmu hrát - pracovala jsem už s hvězdami, které nedokázaly nasadit ani zdaleka tak ustrašený výraz. Candy je takový roztomilý drobný pihovatý skřítek s postavou boxera pérové váhy a s odpovídajícím sebevědomým vystupováním. To z ní ale teď rychle vyprchávalo. A to u nás pracovala teprve druhý týden.

„Omlouvám se, slečno Mooreová. Pan Travis říkal, že mu klesá hladina cukru v krvi a že si musí dojít do přívěsu pro proteinovou

tyčinku. Nabídla jsem, že pro ni někoho pošlu, tvrdil ale, že bude hned zpátky."

„Uprostřed scény? Zrovna téhle scény, zatraceně? Visím tady a houpu se jako pavián na liáně a on si klidně odejde ze scény! Přeskočilo mu, nebo co?" Znovu jsem se v postroji otočila. „Krucinál, Tony, pusť mě z těch kšírů ven!" Tony Tanner mávl na Jamie Longovou a společnými silami mě oba - koordinátor kaskadérů i moje dublérka - beze slova začali spouštět dolů.

Byla jsem už na poloviční cestě zpátky k podlaze, když se do ateliéru nenuceným krokem a s mobilem přimáčknutým k uchu vrátil Neville Travis, mladý režisérský zázrak a terč mé momentální bezbřehé zuřivosti. I na patnáct metrů jsem viděla stopy bílého prášku pod nehtem pravého malíčku. Oči mu tančily jako Maria Tallchiefová v baletním představení *Ptáka Ohniváka.*

„Hrome, Ovsanno, proč se spouštíš dolů, zbývají nám v téhle scéně ještě dva záběry." Usmíval se na mne, prokristapána. Šel jako jehně na porážku. Jehně nadívané kokainem... jen ho napíchnout na rožeň a začít točit.

„Mně ještě zbývají dva záběry, Neville, tobě už ne. Přesněji řečeno musím zbytek tohohle filmu dotočit já, ty už ne." Tony a Jamie mě jemně nechali dopadnout na podlahu. Rozepnula jsem si postroj, nechala jsem ho spadnout na zem a vztyčila jsem se do své plné výše - která při mých sto šedesáti osmi centimetrech není nijak impozantní. Přesto jsem tomu hovňouskovi hleděla přímo do očí. Dala jsem si ruce v bok a vypjala jsem prsa - a to ho konečně zarazilo. „Máme dva dny zpoždění. Celé dva dny, Travisi. Nevím, jak to chodí u MTV, ale když proflákneš dva dny na filmu Ovsanny Mooreové, úplně to stačí k tomu, abych tě poslala zpátky na nějakou tu ubohou přípravku, kterou se ti podařilo s odřenýma ušima prolézt. Nikdo mě uprostřed natáčení nenechá čekat, rozumíš? *Nikdo!"*

„Jak to myslíš? Co tím chceš říct? Mám snad padáka?" Účinky koksu mu dodávaly přespříliš lehkomyslné sebevědomí. Zvolil přehnaně familiární tón, jaký doslova nesnáším. „Ovsanno... hele, Ovsanno, drahoušku, bejby, já jsem tě přece nenechal čekat schválně,

jen jsem potřeboval čokoládovou tyčinku, chápej, kvůli cukru v krvi."

„Potřeboval sis smlsnout, to je fakt, ale ne čokoládu. Utři si nos, Neville, máš ho celý bílý od toho svinstva. A už nikdy mi neříkej bejby." Otočila jsem se a zamířila ke svému přívěsu. Shaheedovi, našemu prvnímu asistentovi režie, stačilo podívat se na mě a okamžitě vyhlásil přestávku na oběd. V životě jsem neviděla, aby se ateliér takovým tempem vylidnil.

Travis se rozběhl za mnou. Jedním z prokletí mé rasy je mnohem dokonalejší čich a sluch. Před několika tisíciletími nám tyto smysly prokazovaly užitečné služby, varovaly nás před vetřelci a umožňovaly mému dakhanavarskému klanu přežít. Za normálních okolností jsem schopná tyhle intenzivnější počitky filtrovat, teď to ale nešlo. Vztek narušuje moje sebeovládání. Nevilla Travise jsem cítila: cítila jsem kolínskou Abercrombie i deodorant, který už přestával působit, plíseň mezi prsty na nohou i zaschlou krev v nosní přepážce. Krev mi příliš nevadila, ale z té plísně se mi chtělo zvracet. A to ani nemůžu, protože mé rase se nezvedne žaludek.

Nevillův tón přešel v doprošování. „Poslyš, Ovsanno, byla jsi v té scéně úžasná. To přece víš. Jsi tak dobrá, že jsem si říkal, že mě tam ani nepotřebuješ. No tak, hele, dáme si oběd a pak vezmeme zbytek dnešního programu fofrem, třeba dokonce stihneme i pár záběrů, co jsme nestačili natočit včera."

Neohlédla jsem se a nezvýšila jsem hlas, přesto moje odpověď v prázdném ateliéru zazvonila a odrazila se ozvěnou od holé podlahy.

„Dej si oběd sám, Neville. A pořádně ho vychutnej. Je totiž v tomhle studiu poslední." Vyšla jsem po schodech svého přívěsu a zavřela za sebou dveře.

Maral McKenzieová, moje osobní asistentka, seděla u psacího stolu v zadní místnosti. Předělali jsme ji z ložnice na kancelář, jen co mi produkční společnost přívěs, s nímž natáčím už čtvrtý film, koupila. Nerada jsem tam vzadu spala; raději se natáhnu na pohovce v obývacím pokoji, abych slyšela, co se děje venku, a včas věděla, že mě jde praktikant režisérské asociace zavolat na scénu. To je výhoda nás z dakhanavarského klanu - slyším všechno, co se po celém studiu

řekne. Vždycky mě pobaví, když jen proto, abych viděla překvapení v jeho obličeji, otevřu dveře o zlomek vteřiny dřív, než stačí zaklepat.

Maral vypadala nádherně ve velice neobvykle střiženém černobílém kostýmu - pravděpodobně značky Dolce & Gabbana. Je jí osmadvacet let, z nichž už skoro deset pracuje pro mě. Je teplokrevná a patří k malé hrstce lidí, kteří nejsou členy mého klanu, vědí, co jsem zač, a přesto mě milují. Nebo snad právě proto. Je to jedna z mála věcí, kterou mi o sobě nikdy neřekla, protože to možná sama neví. Na stole měla otevřený titanový laptop Mac Pro, na jehož obrazovce jsem zahlédla verzi své webové stránky. Odpovídala zřejmě na dopisy, adresované mé rubrice pro hosty, nebo aktualizovala „osobní" blog, do něhož jsem nikdy nenapsala ani slovo. Zvedla jako břitvu ostré obočí v němé otázce.

„Sežeň mi k telefonu DeWitteho. Chci, aby Travis vypadl z ateliéru i z celého studia. Zrežíruju si ten zatracený film sama, když budu muset."

„Tak snadné to možná nebude." Maral už se podařilo téměř úplně se zbavit přízvuku, který pocházel z končin někde mezi lousianskými bažinami a Jacksonovým náměstím. Jižanská holka se skotským příjmením — neptejte se mě, jak k tomu přišla.

„Proč ne? Víš snad něco víc než já?" Zasekl se mi zip kostýmu a Maral mi přispěchala na pomoc. Otočila jsem se k ní zády a zvedla jsem ruce. Zip se syčivě rozevřel a kostým z kůže a krajek ze mne spadl. Odkopla jsem ho stranou a Maral mi přes ramena přehodila hedvábný župan.

„Travis je největší favorit Thomase DeWitteho. Podle pana DeWitteho nemá chybu."

„Vážně? Viděl ho někdy při natáčení?" Obrátila jsem se obličejem k ní. „Je zázrak, že si ještě nepřicvakl ptáka do klapky. A rozpočet na tenhle film nejspíš v životě ani neviděl." "

„DeWitte ho po celém městě náramně vychvaluje. Proslýchá se, že jen co tady skončíme, chtějí ho angažovat lidi od Embassy. Když dáš Travisovi padáka, pořádně tím Thomasi DeWittemu zkomplikuješ situaci."

„Ach, bože. Neříkej mi... Thomas s ním spí, co?"

„Možná," pokrčila Maral rameny. Upřeně jsem na ni hleděla. „Pravděpodobně." Zvedla jsem obočí. „Nepochybně."

„Zatraceně." Natáhla jsem se na pohovku a zavřela oči. „Sjednej mi s ním schůzku. Musíme dát Thomasi DeWittemu na vědomí, kdo tady velí. Připomenout mu, že starším partnerem studia Anticipation jsem já, a ne on. Pořád ještě je jen vedoucí scenáristického oddělení. Když to zabalím já, je s ním konec."

„Nejsem si jistá, jestli se na to bude dívat stejně."

„Ale měl by. Navíc by neměl zapomínat, odkud přišel. Nebýt mě, ještě by dole v Tijuaně točil porno."

Maral držela můj kostým a právě se ho chystala pověsit do skříně. Překvapeně se otočila zpět ke mně. „Nevěděla jsem, že taky režíroval."

„Hrál, zlato, hrál. Nevidělas nikdy *Orgie na Titaniku?* Podívej se do mé videotéky, myslím, že tam mám nesestříhanou verzi."

Zavrtěla hlavou a rozesmála se. „Netušila jsem, že by na to měl."

Jedna nula pro mě... Skousla jsem si jazyk a na návnadu jsem neskočila.

O půl hodiny později mě probral k vědomí Nevillův pach; blížil se právě k mému přívěsu. Normálně mám ve zvyku zavřít oči na deset minut, z nichž pět tvrdě prospím, a probudím se osvěžená a připravená na další scénu. Půlhodina je luxus, jaký si nemohu dovolit příliš často. Tentokrát se Maral postarala, abych ji dokonale využila.

Vstala z pohovky, zapnula si rukáv kostýmu a podala mi papírový kapesníček, abych si otřela ústa. Vztah mezi mnou a Maral se v bulvárních plátcích donekonečna omílá, o jeho pravé podobě ale nemá nikdo z novinářů sebemenší tušení. Na kapesníčku zůstala rudá skvrna. Vzala mi ho z ruky, zmačkala ho, usmála se a spláchla ho do toalety.

Neville zaklepal. Maral se na mě podívala a vyčkávala.

„Pusť ho dovnitř." Posadila jsem se na pohovku, přitáhla jsem si župan k tělu a na křeslo naproti sobě jsem hodila pár vysokých bot. Dovnitř směl, posadit se ale nesměl.

Měl zarudlé oči, nepoznala jsem ale, jestli jsou to následky kokainu nebo pláče. Necítila jsem z něj nic jiného než jeho vlastní pot. Dívala jsem se na něj a zvědavě čekala, jaký zvolí tón. Familiárnost a doprošování už vyzkoušel. Předpokládala jsem, že tentokrát se začne zdánlivě upřímně omlouvat a vymyslí nějakou neskutečnou výmluvu.

„Prosím, slečno Mooreová, chci... no... chci říct, že je mi vážně moc líto, že jsem nic neřekl a zmizel jsem. Totiž... prostě jsem se cítil tak nějak mizerně a potřeboval jsem... však víte, proteinovou tyčinku nebo tak něco, abych se líp soustředil."

„Ty prostě pravdu nepřiznáš, co, Neville?"

„Pravdu?" Viděla jsem, jak vykulil oči, a ještě než otevřel ústa, bylo mi jasné, že to nezvládne. Zpochybnění jeho pravdomluvnosti zjevně stačilo k tomu, aby zapomněl, že v životě nerežíroval nic než videoklipy průměrných kapel. Teď v sobě najednou viděl Tarantina. Vrazil si ruce v bok. „Pravda je taková, že jsi zasraná primadona, a když budu chtít s tímhle natáčením praštit..."

Skočila jsem mu do řeči. „Nemá smysl, abychom tady na sebe hulákali, Neville. Chceš praštit s natáčením? Fajn. Chceš šňupat koks? Taky fajn. Můžeš to ale dělat ve vlastním volném čase. Zmiz! Pro zbytek dne s natáčením končím. Aspoň budu mít čas na to, abych si místo tebe našla nějakou náhradu."

Hlas i arogance mu přeskočily o oktávu výš.

„Mám smlouvu, Ovsanno. Thomas DeWitte osobně..."

Tentokrát ho přerušila Maral hlasem jen o pár stupňů teplejším než ledovec. „Smlouvu máte se studiem Anticipation... a studiu šéfuje slečna Mooreová. Thomas DeWitte je vedoucím scenáristického oddělení a podřízeným slečny Mooreové. Stejně jako vy." Vytlačila ho pozpátku ze dveří a s hlasitým cvaknutím je za ním zavřela, čímž mi znovu připomněla, jak ráda bych ji proměnila. Má v sobě potenciál stát se jedním z mých nejdokonalejších výtvorů. Jen kdyby pro mě neměla takovou cenu jako teplokrevná. Podívala se na mě s otazníkem v očích.

„Řekni Shaheedovi, ať všechny pošle domů. Náklady uhradím. Aspoň toho času využiju k pár úpravám scény té proměny. Podařilo se ti sehnat k telefonu Thomase?"

„Má už zase novou sekretářku - tenhle měsíc už třetí - a ta mi řekla, že dnes ráno odjel na tvůrčí schůzku s nějakými novými talenty."

„A co to má znamenat, převedeno do normální řeči?"

„No, je natolik nová a hloupá, že mi prozradila, kam konkrétně jel."

„Vytáhla jsi to z ní nějakým trikem nebo jsi na ni musela vyjet?"

„Nechala jsem ji, aby mi *dobrovolně* milostivě sdělila, že měl posnídat v klubu Abbey a pak se jet podívat na nějaký nový sado-maso podnik v buzičtvrti. Řekl jí, že tam jede pracovně, že hledá vhodné exteriéry."

„Víš snad o tom, že bychom natáčeli nějaké sado-maso filmy?"

„Nic, s čím by měl DeWitte něco společného. A nic, v čem by bylo zapojené Anticipation. Mám dojem, že jde spíš o soukromou než o pracovní návštěvu."

„Kruci. Takže na ty úpravy můžu zapomenout." Dooblékla jsem se a natáhla si vysoké boty.

Maral na mě opět tázavě pohlédla.

„Když byl DeWitte naposledy v jednom takovém sado-maso pajzlu, přinejmenším týden pak řídil porady vestoje."

A mně už za tři dny, v sobotu, přilétala skupina nechutně bohatých japonských investorů, s nimiž jsem chtěla mluvit o novém projektu a potenciální fúzi. Potřebovala jsem, aby byl DeWitte ve formě. A aby se byl schopen posadit. Nebo přinejmenším uklonit.

Kapitola druhá

BEVERLY HILLS
10:30

Jsou dny, kdy mi leze krkem, že jsem polda. Nenávidím ty žabomyší prkotiny. Štve mě byrokracie, nekonečná pravidla a formality. A doopravdy mi pijou krev psychologické profily. Chcete-li znát můj názor, nemají ani cenu papíru, na kterém jsou vytištěné. Jako třeba ten, co ležel na stole přede mnou.

„Obsedantní ... běloch mužského pohlaví ... pravděpodobně sběratel filmových suvenýrů ... žije sám ... mohlo by jít o statistu nebo neúspěšného scenáristu."

No fajn, zatraceně, to by sedělo i na mě. Až na toho scenáristu. Jenže taky by to sedělo na dobrých dvacet procent obyvatel západního Hollywoodu.

Tyhle profily nejsou k ničemu. Věnoval jsem kdysi celé jedno odpoledne tomu, že jsem procházel uzavřené případy a porovnával pachatele s profily, které mi předala oficiální policejní cvokařka, když jsem začínal s vyšetřováním. A víte, v kolika procentech se mu alespoň trochu podobaly? V šesti případech z jedenácti. V jednom z nich dokonce netrefila ani pohlaví.

Nechci říct, že je to špatná cvokařka, to není - tedy alespoň podle těch několika málo sezení, která jsem s ní absolvoval, když jsme se rozcházeli s Jenny. Ne, chyba je v samotném systému profilování. Prostě mu nevěřím. A kdybych ho bral vážně, v životě bych nikoho nesebral. Je to jen další příklad toho, jak Hollywood manipuluje s pravdou.

Aby bylo jasno, hrozně rád se dívám na B. D. Wonga v *Útvaru pro zvláštní oběti*, na to modrooké děvče v opakovaných epizodách *Případu pro Sam* i na Robsona Greena v *Oceli v krvi* na BBC, jenže

ve skutečném životě to tak prostě nechodí. Při opravdové detektivní práci se neustále potíte v zatuchlém vzduchu a v nezdravých teplotách a snažíte se dostat z lidí pravdu. Nebo čekáte na šťastnou náhodu. Nejlepší detektivové, které znám, jsou prostě klikaři.

Hodil jsem profil zpátky na stůl a přidal si do kávy ještě lžičku cukru. Reynaldo zpoza pultu sledoval, jak se bílé krystalky rozpouštějí v hnědé břečce.

„Hele, Pete, nechceš, abych ti radši podal velkou cukřenku? Přidáš do ní pár kapek kafe a pak to zbaštíš lžičkou." Kdyby měl o pár kilo víc, klidně by mohl hrát Agadora v *Kleci bláznů.*

„Dej mi pokoj, Reynaldo. Buď rád, že sem vůbec chodím. Nebejt toho, že nemůžu ani vidět všechny ty superkávy s dvojitým našlehaným netučným sojovým mlíkem, co nabízej ve Starbucks, chodil bych do jedný z těch třech jejich kaváren, co jsou sotva blok odtud."

„Ale drahouši, koukám, že jsme dneska nějak špatně naložený, co? Nechám vás vaší detektivní práci, policisto Kingu." Zamířil pryč, pak se ale otočil zpátky ke mně. „Pořád doufám, že budeš jednou vyšetřovat *mě.* Ani bys nemusel přidávat cukr."

„Děláš snad milostný návrhy představiteli zákona, Reynaldo? Mám si dojít pro obušek?"

„Lidi toho naslibujou." Odtančil k opačnému konci pultu, aby obsloužil párek asi třicetiletých hostů v teplákových soupravách s vlasy do ohonu. Nepoznal jsem, jestli jsou to muži, nebo ženy. A to si říkám detektiv.

Dopil jsem kávu a nechal na stole dolar pro Reynalda. Musí se s tím spokojit, protože zatraceně dobře ví, že na jeho návrhy nikdy nepřistoupím. Do kavárny California Coffee na Beverly Drive chodím na espreso už deset let a Reynaldo to na mě celých těch deset let zkouší. Je fajn mít něco, na co se můžete spolehnout.

Ne že by snad v mé práci bylo tolik převratných změn. Beverly Hills skutečně nelze označit za semeniště zločinu. V loňském roce jsme měli třiaosmdesát případů krádeží, devatenáct vloupání, pár ukradených aut, loupeží, případů těžkého ublížení na těle a jedno znásilnění. Vraždu žádnou. Většinu času trávím tím, že protahuji

opilé hvězdičky kolem číhajících paparazziů a urovnávám v nočních podnicích spory mezi celebritami tak, abych zabránil nežádoucí publicitě. Docela mi to jde. Umím držet jazyk za zuby a ve své práci se taky vyznám. Po patnácti letech na policejním oddělení v Beverly Hills bych se v ní vyznat měl. Dělal jsem dokonce technického poradce pro *Tajná vyšetřování v L. A.* - naprosto připitomělý seriál společnosti UPN, který se vysílal jen jednu sezonu a zkolaboval. Upoutávky zněly: „Opravdoví poldové, opravdové tajné metody". Měli to utajit úplně a vůbec to nevysílat. Ale proč si stěžovat - zaplaceno jsem dostal. A nejen to, moje jméno se navíc dostalo na obrazovku a do internetové databáze IMDb. A to je v tomhle městě ze všeho nejdůležitější.

Sebral jsem profil ze stolu a zamířil k autu. Stará se mi o něj Jednoprsťák Manny, schová mi ho vždycky za rolls royce a bentleye v druhém patře poschoďového parkoviště u hotelu Regent Beverly Wilshire. Nemůžu si dovolit dávat mu spropitné, ví ale, že má kamaráda u policie a to mu úplně stačí. Jezdím s Jaguárem XKE z roku 1967, což zní impozantně, pokud lidé nevědí, že původním majitelem byl můj otec. Nikomu taky tu informaci necpu. Osvědčil se náramně, když jsem studoval na univerzitě v Santa Barbaře, kde na něj holky letěly jak na magnet. A osvědčuje se i teď, protože v manažerech filmových studií vzbuzuje pocit, že k nim patřím do party. A navíc, přiznejme si to upřímně, je to klasika na kolech. Přibližně jednou týdně, když někde stojím na světlech, u mě ve svém lamborghini nebo thunderbirdu zastaví nějaký kluk, co se sotva naučil zacházet s holením, a zeptá se, jestli není na prodej. Není. Táta by se otočil v hrobě. A to ještě ani není po smrti.

O'Brienův bar je irská putyka na Pico bulváru, nedaleko studií 20th Century Fox. Potřeboval jsem se tam zastavit cestou do studia, které nastartovalo kariéru dvou z obětí.

První O'Brienův bar byl otevřen hned poté, co se roku 1935 Zanuck a Schenck spojili se Sidneym Kentem a založili filmové studio 20th Century Fox. Navzdory sedmdesáti letům zemětřesení, záplav, požárů a občanských nepokojů se mu podařilo přežít ve víceméně nedotčené podobě. Nikdy to nebyla žádná perla art deco a

nastavuje světu nevábnou čelní stěnu, která byla kdysi pravděpodobně béžová, pod vlivem zubu času a nečistot v ovzduší ale ztmavla a dnes má tmavohnědý odstín dětské stolice. Jsou v něm jen jedny dveře a žádná okna. Lidé tam chodí pít a odcházejí opilí.

Zaparkoval jsem před barem u požárního hydrantu. V celém městě se nenajde pořádková policistka, která by tomuhle jaguáru vypsala pokutu. Ve výklenku mezi barem a obchodem se suvenýry ve vedlejší budově se povaloval nějaký vandrák a četl zmuchlaný a vlhkostí zkrabacený brožovaný výtisk *Snu Ockerwee* od George R. R. Martina. Zadní přebal chyběl a zdálo se mi, že schází i posledních tak dvacet stránek.

„Pohlídejte mi ten auťák a povím vám, jak to skončí."

Když ke mně zvedl přimhouřené oči, uvědomil jsem si, že je mnohem mladší, než by se podle pachu zdálo.

„Já vím, jak to skončí. Konec jsem si přečet nejdřív. Pak jsem si ale těma stránkama musel vytřít zadek."

„Fajn, tak co kdybyste mi to auto pohlídal a já vám koupím roli toaletního papíru."

„Jak dlouho budete pryč? Mám nějaký pochůzky." Ukázal na nákupní vozík, který stál vedle něj. Byl plný prázdných lahví po Gatorade, plastikových nákupních tašek, krabic po koblihách Krispy Kréme a viděl jsem v něm i sadu ženských natáček na vlasy.

„Nemělo by to trvat moc dlouho. Spěcháte někam?"

„Jen se potřebuju dostat k Ralphovi dřív, než tam přijedou popeláři pro odpadky. Ale něco vám povím, vykašlete se na papír, přineste mi flašku a můžu tady sedět celej den. Beztak je na nějaký pobíhání moc vedro." Byl bosý a na sobě měl tlustou vlněnou bundu přes rozepnutou flanelovou košili, pod níž jsem viděl ještě tričko s potiskem Metalliky. Jestli měl kalhoty, na to bych přísahat nemohl.

„Co pijete?"

„Cokoli. Všechno."

„Platí."

Uvnitř nevypadá O'Brienův bar o nic lákavěji než zvenčí. Dlouhý dřevěný barový pult vpravo a O'Brienova kancelář vzadu. Vlevo pět boxů vybavených lavicemi s potrhaným koženým čalouněním, které

někdo vyspravil stříbřitou instalatérskou páskou. Jediný záchod je za boxy a středem lokálu můžete projít ke dveřím vedoucím do zadní uličky. Ve zdi nad zadním vchodem je zabudovaná klimatizace a uprostřed místnosti se pomalu slavnostně otáčejí lopatky staromódního stropního ventilátoru. Není tam žádná hrací skříň a jen černobílý televizor starodávného typu, kde se kanály přepínají knoflíkem pod obrazovkou. Knoflík je už léta uražený. Televizor byl naladěný na zpravodajskou stanici FOX News. Vždycky je naladěný na FOX News, O'Brienovi si myslí, že Bill O'Reilly sežral všechnu moudrost světa. Zvuk byl vypnutý, což je pravděpodobně nejlepší způsob, jak se na FOX News dívat. Žádný vhodný způsob, jak se dívat na Billa O'Reillyho, neexistuje.

Pamatuju časy - procházeli jsme tehdy s Jenny nejhorší fází svého rozchodu a já jsem nonstop nasával -, kdy se tady za barovým pultem střídali tři chlapi od sedmé hodiny ranní až do tří hodin v noci. Chodili sem osvětlovači a různé pomocné síly po nočním natáčení a stavovali se tu účetní a asistenti připravující se čelit dalšímu dni. To bylo ještě předtím, než začalo být levnější natáčet v exteriérech a Los Angeles prohrálo v konkurenci s Vancouverem, Floridou, Torontem, Prahou či dokonce Rhode Islandem. To byly doby, kdy ještě profesionální pijácké bary nevyšly z módy. Dnešní mladí barmani vědí, že na spropitném vydělají víc ve sportovních barech a tanečních klubech, kam chodí víc hezkých ženských tvářiček.

Dnes už za barovým pultem pracuje jen O'Brien junior. Juniorovi může být tak sedmdesát, plus minus deset let. Byl tam ten den, kdy jsem do baru před víc než patnácti lety přišel poprvé, a vůbec se od té doby nezměnil. Mluví s irským přízvukem, na jaký by byl pyšný i Barry Fitzgerald, pochybuji ale o tom, že někdy v životě byl v Irsku. Odposlouchal ho prostě od táty, jemuž bar patřil před ním. Ten ovšem ve staré vlasti také nikdy nebyl. Hostům se to ale náramně líbí.

O'Brien vzhlédl, usmál se, když mě uviděl, a přesunul se podél pultu blíž ke mně tím zvláštním klouzavým pohybem, který si zřejmě po čase dokonale osvojí každý barman.

„Heineken, nebo Bud?"

Posadil jsem se na stoličku, na níž bylo víc lepicí pásky než koženého čalounění.

„Co takhle kolu?"

„Prokristapána, Pete, neviděl jsem tě bůhvíkolik měsíců, a pak si poručíš kolu? Neříkej mi, že ses taky dal na lepší cestu, to snad ne?" Tvářil se, jako by měl slzy na krajíčku.

„Žádná lepší cesta, Juniore, jen zdravej rozum. Nechci, aby někdo z tvejch šupáckejch štamgastů zavolal do *Enquireru* a nabonzoval tam, že policajti z Beverly Hills pijou ve službě."

„No ne, z tebe je najednou nějakej svatoušek. To mě podržte," zasípěl O'Brien a zavrtěl hlavou. Otevřel láhev Coca-Coly, přišoupl ji ke mně a přesunul se k opačnému konci barového pultu. Chlapík, který tam seděl, zjevně spal. O'Brien před něj postavil láhev Dos Equis, na zapití přidal skleničku whisky, namarkoval na pokladně útratu, vytáhl chlapíkovi zpod prstů dvacetidolarovku a drobné položil na pult. Pak se vrátil zpátky ke mně.

„Když nepiješ, znamená to, že jsi tady pracovně, a když jsi tady pracovně, nemusíš mi ani říkat, o co jde: o toho kinozabijáka, že jo?"

Zarazil jsem se s lahví Coca-Coly na poloviční cestě k ústům.

„O koho?"

„O kinozabijáka. Tuhle přezdívku mu dali v dnešních ranních novinách. Copak nevíš, že pod přitažlivým názvem se všechno líp prodává? Pod hezkým logem? Samův syn, Vraždy podle zvěrokruhu, Hlava nehlava."

Zarazil jsem ho zdviženou rukou, než mi stačil odrecitovat všechny slavné případy posledních třiceti let.

„Jak víš, že jsem tady kvůli těm vraždám?"

„To je přece zřejmé, milý Watsone. Nepřišel ses sem napít, ale přišel sis povídat. A jediná věc, o který si dneska příslušníci všech policejních a pořádkovejch složek povídaj, je kinozabiják. Takže... jsem si to prostě vydedukoval, přesně jako Sherlock Holmes."

„Moc koukáš na filmy, Juniore. Měl by ses vrátit k tištěnýmu slovu. Holmes tohle v knížkách nikdy neříká. Ani jednou neřekne: ‚To je přece zřejmé, milý Watsone.'"

„A ptá se někde: ‚Díval ses v devět na místní zprávy?'"

„Ono to bylo ve zprávách? V televizi?"

„No ne, ty jsi fakt skvělej detektiv. Dokonce i v těch zprávách se to říkalo. ‚Případem byl pověřen jeden z našich nejlepších vyšetřovatelů,' pokud si to pamatuju přesně. A pak ukázali tvoji fotku, tu, co ukazujou vždycky, jak přebíráš ten metál."

Zmíněná medaile mě bude pronásledovat až do hrobu. Vytáhl jsem uprostřed bouře z rozvodněné losangeleské řeky malého kluka a najednou ze mě byl oslavovaný hrdina. Ten kluk byl tak vyděšený, že než jsem ho stačil pořádně popadnout, zakousl se mi do zadku. To, co mi na fotce v novinách vidíte stékat po tváři, není voda z řeky; jsou to slzy z toho, jak jsem se musel držet, abych neřval bolestí. Jizvy mám dodnes: dva půlkruhy po dokonale zarytých zubech.

„Takže jsem rád, že pověřili zrovna tebe, detektive, a taky jsem rád, že víš, kam si přijít pro informace. Doufal jsem, že se tu objevíš. Kdybys nepřišel, byl bych ti zavolal sám." Zmáčkl naprázdno pokladnu, otevřel ji a zpod přihrádky s hotovostí vytáhl nějakou vizitku. Přistrčil ji ke mně.

Byl to obdélníček laciného černého tvrdého papíru. Drobné pomrkávající hvězdičky rozeseté nad hřbitovem a nakloněným křížem. Přes nebesa se táhl vytištěný nápis „Mapy mrtvých hvězd. Nejlepší průvodce po mrtvých hvězdách."

„Vzpomínáš na Bennyho?" zeptal se O'Brien.

„Na kterýho?"

„Benzedrinovej Benny."

„Na toho si vzpomínám. Je ještě naživu?"

„Jo. Až na to, že teď je z něj Biblickej Benny. A na rohu Sunsetu a Rexfordu prodává tyhle hvězdný mapy."

„On a stovka dalších."

„Benny se specializuje. Prodává lístky na hřbitovní vyhlídkový okruhy, mapky a plánky míst, kde nějaká celebrita natáhla brka. Mezi turistama je po nich obrovská poptávka. Sehnal si na to skvělej kostým, elegantní černý kvádro s bílým kolárkem. Kšefty mu jdou skvěle."

Nechápal jsem, kam to všechno směřuje, znám ale Juniora a vím, že je třeba ho nechat, aby k tomu dospěl po svém.

„No a?"

„Takže Benny přidal všechny tři oběti kinozabijáka ke svý sbírce, dal už si natisknout nový mapy. Nechává si je dělat u mýho synovce, ten má totiž na Olympiku tiskárnu a kopírku, pracuje na počkání."

„Rozhodně neztrácí čas, to se mu musí nechat."

„Ne, to teda neztrácí." Junior se naklonil přes barový pult a ovanul mě výpary kolínské, která páchla jako zkažená Jade West. To svinstvo musí být nejmíň třicet let staré; voníval se jím můj otec, když jsem byl malý kluk. „Je to deset dnů, co si dal Benny ty mapy vytisknout."

„Deset dnů? Víš to jistě?" Cítil jsem, jak se mi v mozku něco rozhýbalo, a nebyly to účinky té vypité Coca-Coly.

„Stoprocentně."

Před deseti dny si nechal Benny vytisknout mapy s místy, ke zemřely tři celebrity první velikosti - řekli byste, že na tom není nic převratného, prostě se jen jako začínající podnikatel snaží vypálit rybník konkurenci a něco na tom trhnout. Není na tom ani nic špatného.

Až na to, že Tommy Gordon zemřel před osmi dny. Bennyho mapy tu poslední smrt předběhly... o dva dny.

Kapitola třetí

Řídí vždycky Maral. Já řízení nenávidím. Doprava v Los Angeles je... no, prostě doprava v Los Angeles. Připomíná mi Paříž, když jsem v ní naposledy žila. Roku 1807 byly pařížské ulice tak zacpané kočáry, povozy a trhoveckými stánky, že bylo rychlejší chodit pěšky. Já jsem samozřejmě v té době byla tak mladá, že mě pořád ještě bavilo měnit podobu. Pokud jsem se někam potřebovala rychle dostat, prostě jsem se proměnila v nějakého tvora vybaveného křídly. Mým oblíbeným ptákem byl odjakživa jestřáb, zásadně jsem se ale neměnila v netopýra. Takové banální klišé mě nikdy nelákalo. V dnešní době mé tělo za takovou proměnu platí krutou daň. I při té nejjednodušší ječím vynakládaným úsilím. A když se pak vrátím do lidské podoby a čekám, až se jí tělo znovu přizpůsobí... no, mívám takové svalové křeče, že se vůbec nemohu pohnout. Potřebuji dvě hodiny důkladné masáže, kterou mi Maral ráda poskytne. Což je další důvod, proč pro mě má větší cenu jako teplokrevná. Moje rasa na masáže moc není - neznáme zkrátka vlastní sílu.

Všimla jsem si také, že se nikdy do původní podoby nevrátím zcela stoprocentně. Něco je vždycky alespoň maličko špatně. Naposledy mi na zádech zůstalo několik drobných pírek. Zkuste to pak vysvětlit v depilačním salonu.

Paříž jsem si nikdy neoblíbila. Už tehdy dávno byli všichni Francouzi tak trochu pozéři. Mám ráda jejich jazyk i kulturu, ale bože můj, jste-li jako já hypersenzitivní na pachy, pak pro vás Pařížané rozhodně nikdy nebyli vhodnými společníky, zejména před tím, než začal baron Haussmann s modernizací města a než Belgrand instaloval kanalizaci.

Navíc byla Evropa obecně vzato mé rase nebezpečná. Církev tu držela věřící v mnohem silnějším područí než v koloniích. Moje rasa už existovala pouze v legendách, vytratila se do nich ale teprve tak nedávno, že mnozí příslušníci církevního stavu byli dosud přesvědčení, že znají pravdu o našem vzniku. Veřejně moji rasu označili za démony a ďábly, mezi sebou se nás ale stále báli. Domnívali se totiž, že jsme padlí andělé.

Nejsme to ani ono. Jsme jen další větev na stromu evoluce. Nejsme možná *Homo sapiens,* ale... co takhle *Homo sanguineous?*

Za mých mladých let nám církev doopravdy ztěžovala život. Zejména pak jezuité. Ti se podle platného práva označovali za exorcisty, ve skutečnosti to ale byli čistokrevní a jednoznační lovci. A s právem to nemělo nic společného. Nedokázala bych spočítat, kolik mých předků a příbuzných padlo za oběť sekerám, hranicím nebo kůlům exorcistů. Proto jsem si oblíbila kolonie. První vystěhovalci měli příliš práce s vyhubením domorodců, než aby si z domova přivezli i své staré pověry. Moji pokrevní příbuzní se mohli svobodně pohybovat po celém kontinentu.

Pohybovat se ale dnes v losangeleské dopravě, to mě přivádí k šílenství. Navykla jsem si proto plánovat pracovní snídaně v hotelu Peninsula na šestou hodinu ranní nebo večeře v asijském bistru CHOW na desátou hodinu večerní. Lidé to bez mrknutí akceptují. Tohle je Hollywood a nemůžete přijít s ničím, co by místní považovali za příliš výstřední.

Maral moji Toyotu Lexus 470 SUV zvládá stejně jako všechno ostatní: s bravurou a elegancí. Já osobně tohle auto řídit prostě nemůžu, neustále jsem přesvědčená, že nacouvám do nějaké nízké betonové překážky. Byl to ale dar od japonského konglomerátu, který se se mnou hodlá spojit, a kdybych s ním nejezdila, brali by to osobně. Do opěrek dokonce nechali namontovat devítipalcové videomonitory. Je to tedy pohodlné, diskrétní a vcelku anonymní auto, v němž se můžu podívat na zprávy, když uvázneme někde v zácpě. A Maral s ním jezdí ráda.

Vycouvala z mého vyhrazeného parkovacího místa a pomalu projížděla rušným pozemkem studia. Hrozně ráda sleduji všechnu tu

čilou aktivitu, která doprovází natáčení; řeknu vám, že neznám nic depresivnějšího než pohled na filmové studio, kde se právě nic nenatáčí. Ve studiu Anticipation, které mi z osmdesáti procent patří, se právě točily tři filmy včetně toho mého. Roztomilý budoucí televizní film týdne *Matčina láska* pro stanici Lifetime, nízkorozpočtová napodobenina *Strážců vesmíru* pro dětské diváky - jimž byli podle mě *Strážci* určeni také - nazvaná *Kyberválečnický nindža,* ačkoli do kin bude možná uvedená pod názvem *Válečnický kybernindža,* a konečně moje *Svatá noc,* nervy drásající paralela vánoční legendy, k níž jsem napsala scénář a v níž hraju hlavní roli. Původně jsem ji chtěla sama i režírovat, ale Thomas DeWitte mi zase vnutil Nevilla Travise. Při natáčení *Vatikánských upírů* jsem ho zaměstnala v druhém štábu a neudělal na mne bůhvíjaký dojem, od té doby ale natočil několik jakž takž úspěšných hudebních klipů a Thomas se za něj přimlouval. Tvrdil, že jeho reputace přitáhne diváky MTV. Měla jsem si ho důkladněji prověřit, ale byla jsem právě uprostřed vyjednávání s Japonci a DeWittemu jsem věřila. Tehdy ještě ano.

Tou dobou jsem na dohodě s Japonci pracovala už nějakých osmnáct měsíců. Trio japonských průmyslníků se rozhodlo investovat do některého amerického studia. Má to být malé studio, protože chtějí začít s využitím své nové digitální technologie a vyvinout nízkopásmové filmy s vysokým rozlišením a možností přímého stažení do stolních i kapesních počítačů a mobilních telefonů. Nabízím jim dvacet pět ze svých osmdesáti procent v Anticipation. Jejich investice dosáhne téměř 50 milionů dolarů v hotovosti a technologickém know-how a chystaná dohoda posune Anticipation do první ligy. Můžu si vybrat: buď to, nebo se nechat spolknout některým z velkých studií. V tom případě bych ale ztratila rozhodující slovo v tvůrčích záležitostech a pro to jsem v téhle branži podnikat nezačínala.

„Kam vlastně chceš jet?" zeptala se Maral a vytrhla mě ze zamyšlení.

„Chtěla bych jet domů, dát si horkou koupel a začíst se do posledního románu s Jackem Reacherem od Leeho Childa, ale to by asi bohužel nešlo. Musím trochu domluvit panu DeWittemu."

Maral se usmála. „Možná ještě nebude v kanceláři. Nemám mu zavolat?"

„Cože? A dát mu šanci, aby si zapudroval a zašminkoval modřiny? Jen jeď."

Zpomalila, protože jsme se blížili ke vstupní bráně. Strážný poznal auto, zvedl závoru a s odmávnutím nás pustil ven.

Povzdechla jsem si: zítra to budu muset vyřešit. Konfrontovat šéfa se pravděpodobně neslučuje s lidskou povahou, jak ale ten strážný může vědět, že vzadu v lexusu neodvážím nějaký kradený firemní majetek? Jeho povinností je zastavit každé přijíždějící i odjíždějící auto, zkontrolovat dokumenty řidiče a podívat se do zavazadlového prostoru. Navíc má pod podvozkem přejet zrcátkem. Naše verze všeamerických bezpečnostních opatření. A teď, zvlášť po těch třech vraždách, budeme muset být ještě opatrnější.

Maral si všimla mého pohledu. „Zítra se o to postarám," slíbila. „Znovu jim zdůrazním důležitost bezpečnostních opatření a pro denní směnu najmu jiného strážného."

„Díky. A taky zařiď, aby toho idiota Travise už do studia nepouštěli."

„Už se stalo," uculila se Maral. „Bezpečnostní služba ho doprovodila k jeho přívěsu, kde si pod jejich dohledem vyprázdnil stůl, odvedli ho k autu a počkali, dokud neodjel. Jméno na jeho parkovacím místě už je přemalované. Stihli jsme to za necelých třicet minut."

„Drž se mě," zabručela jsem, „a brzy budeš tohle studio řídit ty." Nemyslela jsem to tak docela žertem.

Maral šlápla na plyn, vystřelili jsme na Stanford Avenue a zamířili k dálnici. Za dobré konstelace je to v pět hodin ráno ze studia do kanceláře padesát minut. V jednu odpoledne nás čekalo přinejmenším půl druhé hodiny.

„To bych ani nechtěla," zavrtěla Maral hlavou.

„Proč ne?"

„Nerada bych se s tebou dostala do křížku."

„To chápu. Prohrála bys." Přejela jsem jí prstem po paži.

Střelila po mně pohledem a velké šedé oči měla zamlžené něčím, co mohla být smyslná žádostivost.

„Ty vždycky vyhráváš, že ano?"

„Vždycky."

Kapitola čtvrtá

BEVERLY HILLS
11:45

Chamtivost a hloupost.

To jsou dva důvody dopadení většiny zločinců. Zapomeňte na technologické zázraky výjezdových jednotek i kriminologických laboratoří - na Vincenta D'Onofria, jak klečí na podlaze a vyměřuje přesnou dráhu půlcentimetrové kapky krve na spálené halogenové žárovce, nalezené v jednom koutě krytého podloubí. Zápletky tohoto typu zajišťují dostatek práce přípravnému štábu Dicka Wolfa, ale bohužel neodpovídají realitě.

Realita je taková, že většina zločinců jsou idioti. Nezapomínejte, že *Nejpitomější zločinci Ameriky* je dokumentární pořad.

Nevěříte historce o bankovním lupiči, který zavolal asistenční službu, když si v autě, jímž chtěl uprchnout z místa činu, zabouchl klíčky? Nebo o jeho spoluobčanovi, který podal pokladníkovi v bance výzvu o vydání peněz naškrábanou na zadní straně obálky, na jejíž přední straně byla jeho zpáteční adresa? Obě jsou pravdivé. Hloupost a chamtivost. Obojího mají zločinci na rozdávání.

Nijak mě proto nepřekvapilo, že měl Benzendrinový alias Biblický Benny své nové mapky v prodeji na ulici ještě dřív, než se zprávy o vraždách dostaly do sdělovacích prostředků. Starosti mi ale dělala skutečnost, že si je nechal vytisknout dřív, než k poslední vraždě vůbec došlo. B. B. je chamtivý hlupák, nikdy jsem ho ale nepovažoval za jasnovidce.

Věděl jsem, že vrahem být nemůže. Absolutně nepřipadalo v úvahu, že by se dostal do těsné blízkosti některé z obětí. Benny se příliš nepřátelí s mýdlem a s vodou, takže samotný jeho tělesný pach

by stačil k tomu, aby oběti s křikem volaly své tělesné strážce. Byly to vraždy provedené zblízka a velice vynalézavě. Bennyho myšlenkové procesy začínají skřípat, má-li vrátit drobné na desetidolarovku.

Něco ale vědět musel. Nebo znal někoho, kdo něco věděl. Každopádně bylo to víc, než jsem věděl já, a ať to bylo cokoli, mohlo mě to přivést o krok blíž k vrahovi a o krok dál od té žumpy, v niž se tenhle případ valem měnil.

Hollywood je město s jediným zaměstnavatelem. Všechno, co poškodí zaměstnavatele, automaticky škodí i městu. Máme tři mrtvé celebrity a najednou nikdo nechce chodit do práce. Zastavuje se výroba filmů. Reportéři, komentátoři a hosté všech zpravodajských kanálů mají každý svoji teorii, připomínku, poznámku, bonmot nebo vhodný citát. Arnold v Sacramentu řve jako tur. Nemůžeme si dovolit přijít o další filmy v konkurenci s Kanadou, Austrálií nebo Evropou.

A celebrity samotné se zatím podělávají strachy. Gavin de Becker nestačí najímat další zaměstnance, kteří by v jeho bezpečnostní agentuře brali telefony. Svalovci z východního L. A. táboří před hotelem Beverly Hills a vyzbrojení samopaly Ingram hlídkují před bungalovy. Po třetí vraždě rozeslal časopis *Soldier of Fortune* všem členům Herecké odborové asociace nabídku na „specializované osobní strážce s výcvikem v Evropě a na Středním východě". Kdo si chtěl najmout víc lidí najednou, dostal množstevní rabat.

Hvězdy, které si nemohou dovolit najatého střelce, si samy kupují střelné zbraně. Většina z nich neumí zacházet ani s dálkovým ovládáním televizoru, myslíte tedy, že zvládnou Desert Eagle ráže padesát? Přesně tím se totiž ti idioti vyzbrojují. Musí to být větší než Magnum 357 a navíc to musí mít poniklovanou hlaveň a pažbu ze slonoviny. Buď to, nebo „takovou tu hezoučkou malou pistolku, co se mi pohodlně vejde do kabelky. Dělá se i v platině?" To je doslovný citát požadavku, jímž se jistá známá zpěvačka a bývalá modelka obrátila na mého švagra, který je majitelem obchodu se zbraněmi ve Venice. Chtěla něco, co by jí ladilo s hodinkami a jejímu psovi s obojkem.

Vandrák bez kalhot čekal přesně tam, kde jsem ho nechal. Odložil *Sen Ockerwee* a momentálně byl začtený do *Daily Variety*. Ten chlap snad musí mít průkazku do knihovny. Podal jsem mu šestiplechovkové balení Corony, které jsem koupil od Juniora.

„Mexický pivo? Dobrej nápad v tomhle vedru."

„Ať vám chutná. Něco zajímavýho v branži?" Nemůžete žít v Beverly Hills tak dlouho jako já a nenakazit se.

„Ne, jen spousta dalších žvástů o těch vraždách. Celá ta teploušská banda šílí, že je ohrožený všechno další natáčení, protože každej, kdo jen trochu něco znamená, se bojí vytáhnout paty z domu a jít do práce."

Rozhodně to nebyl žádný tuctový pobuda; tenhle chlapík zjevně věděl, o čem mluví. Při bližším pohledu jsem měl pocit, že jsem ho možná tak před dvaceti lety viděl v nějakém docela úspěšném seriálu. *V Dallasu*, *Dynastii* nebo v něčem podobném.

„Díky, že jste mi pohlídal auťák. A nepijte na prázdnej žaludek." Podal jsem mu pětidolarovku a nasedl do jaguáru.

Zamířil jsem přes Beverly Clen k Sunset bulváru a tam jsem zabočil doprava, abych se vyhnul dopravní zácpě, v níž uváznete, chcete-li Beverly Hills přejet po Little Santa Monice. Benny operoval ve stejném rajonu přinejmenším sedm let.

Já sám ho znám už deset let. Od jeho prvního zatčení. Vyrůstal v bohaté bílé rodině v kansaském městečku Lenexa jako syn podnikatele, který zbohatl na pohlednicích, a matky, která se věnovala práci pro charitu. Oba to byli velice zaměstnaní lidé a na malého Bennyho jim zbývalo málo času. Musel se spokojit jen s velkorysým týdenním kapesným a spoustou volného času, v němž je mohl utrácet. Když zjistil, že jednou z věcí, které si za ně může koupit, jsou drogy, začal být život mnohem růžovější. A než mamka s taťkou zjistili, kde jejich peníze končí, stačil si vysmažit mozek a totálně zrušit zcela nový thunderbird.

Poslali ho do léčebny Betty Fordové, což bylo v polovině osmdesátých let nejznámější sanatorium pro prominenty, a když ho odtamtud pustili, dal se na běhání. Nemyslím tím běhání jako atletickou disciplínu, prostě jen běhání. Zajdete do nějakého krámku,

vyberete si z regálů pár věcí, postavíte se do fronty u pokladny, a když na vás dojde řada, dáte se do běhu. Bylo to jednoduché, účelné a obvykle se nikdo neobtěžoval tím, že by ho pronásledoval. Až do dne, kdy to na Western bulváru kousek od Šesté avenue zkusil v krámku pana Kima. Pan Kim zřejmě kdysi v rodném Soulu běhal závodně, protože když na scénu dorazili uniformovaní policisté, seděl Bennymu na zádech, poskakoval na něm jako jezdec rodea na býčím hřbetě a mlátil do něj hlava nehlava mraženou zeleninou. Pan Kim dostal svoje potraviny zpátky a Benny strávil pět dnů v okresní nemocnici - v sádře se zlomenými žebry.

Jen bůh ví, co se s ním dělo v base, ale když ho propustili, rozhodl se, že bude kráčet v otcových podnikatelských šlépějích, a založil vlastní vydavatelskou firmu. Jeho činnost spočívala v tom, že na chodníku prodával mapky s vyznačenými trasami k domovům různých hvězd. S otcovými pohlednicemi se to sice nedalo srovnávat, technicky vzato to ale vydavatelská činnost byla.

Proč proboha někdo chce mapku, která mu ukáže cestu k domovu nějaké hvězdy, to doopravdy nechápu. Není tam totiž nic k vidění. V Beverly Hills nikdo z domu nevychází, a když už z něj vyjde, je tak dokonale ukrytý za železnými vraty a keři buganvílie, že by vyšlo nastejno, kdyby byl neviditelný. Myslíte, že když Georgi Clooneymu před domem zastaví autobus s turisty, vyjde herec ven a zamává jim? Je to sice prima chlap, ale věřte mi, že se to nestane. A nezastihnete ani Pamelu Andersonovou, jak na trávníku před domem nabírá na lopatku psí hovínka.

Přesto je to v L. A. obrovský byznys. A neprodávají se jen mapky k domovům hvězd, k bývalým domovům hvězd nebo k domovům bývalých hvězd. Kdepak. To je trochu moc banální. Co takhle čerpací stanice, kde byl ve svém pick-upu nalezen mrtvý syn Michaela Ansary a Barbary Edenové? Nebo hřbitov, na němž spáchal sebevraždu advokát Roberta Blakea? Nebo třeba obytný karavan, v němž zemřela Lani O'Gradyova?

A právě tady vstupuje na scénu Benny. Mrtvé hvězdy. Mapy a vyhlídkové okruhy. Nejen okruhy vedoucí kolem jejich domů, kdepak, Benny má i hřbitovní okruhy po místech jejich posledního

odpočinku a „okruhy posledního sbohem" po místech, kde se rozloučily s tímhle světem. Slyšel jsem, že se kdysi pokoušel prodat ložní prádlo, v němž podle jeho místopřísežného prohlášení zemřel Bob Hope. Někomu se to ale nezdálo, když zjistil, že je z polyesteru, v něčem takovém by Bob určitě nespal. Řekl bych, že kdyby to bylo možné, vodil by Benny turisty z Omahy i do nemocnice Cedar-Sinai a ukazoval jim hospitalizované celebrity, které ještě nestačily umřít. Podle toho, co říká O'Brien, mu to náramně sype.

Na Rexford Drive jsem zabočil doprava. V polovině bloku jsem před sebou spatřil Biblického Bennyho; rozvaloval se hned u obrubníku na zahradním lehátku a vedle sebe měl kovovou tabulku s nápisem „Mapy mrtvých hvězd", zaraženou do travnatého pásu mezi vozovkou a chodníkem. O lehátko měl opřenou ručně psanou ceduli, na níž roztřesenými velkými písmeny stálo „BYBLICKÉ STUDIE". Když ji psal, neměl tenhle služebník Páně evidentně po ruce slovník. Ani bibli.

Benny je mladší než já, při pohledu na něj by vás to ale rozhodně nenapadlo. Má těstovitou zarudlou pleť a dlouhé šedivé vlasy, které díky celoživotnímu působení nikotinu začínají žloutnout, a stejně přitažlivé zuby i nehty. Vlasy mu na čele ustupují, takže to působí dojmem, jako by měl na hlavě čepičku s přivázaným ohonem. Od té doby, co jsem ho viděl naposledy, si nechal narůst plnovous, zřejmě aby vypadal jako „Biblický Benny, prorok Kristův", a byl bych mohl přísahat, že na sobě měl kněžskou sutanu. Napadlo mě, že ji pravděpodobně ukradl v katolickém kostele Našeho dobrotivého pastýře na Bedford Street. Na tom chodníku muselo být přinejmenším čtyřicet stupňů a Benny si z vousů vymačkával pot.

Když jsem vystoupil z auta, zadíval se na mě a přimhouřil oči proti slunci.

„Můžu ti v něčem pomoct, bratře? Chceš vidět mrtvý hvězdy nebo se podělit o slovo Boží? Ježíš tě totiž miluje."

„Ten dojem mám odjakživa, Benny."

„Aha, hlas autority. Hlas sebevědomí." Zastínil si oči rukama a snažil se zaostřit. „Patří někomu neúprosnému, někomu

arogantnímu." Konečně mě poznal. „No jistě, detektiv Peter King, chlouba Beverly Hills."

„Mozek máš možná na škvarek, Benny, ale paměť ti zatím slouží." Přidřepl jsem k němu ze strany, odkud šel vítr. Tohohle svého proroka bůh ještě neočistil. „Slyšel jsem, žes našel spásu."

Benny energicky přikývl. Odtáhl jsem se o kousek dál pro případ, že by něco z jeho vousů chtělo přeskočit na můj oblek.

„Našel jsem Ježíše," prohlásil. „Můžete ho najít taky."

„Ježíše momentálně nehledám, Benny. Teď právě by mi stačilo pár informací." Vytáhl jsem jeden výtisk mapy mrtvých hvězd z kartónové krabice, kterou měl u nohou. „Jak jdou kšefty?"

„Skvěle," rozzářil se radostně. „Ty vraždy z poslední doby přitahujou davy turistů. Všichni se chtěj podívat, kde k nim došlo." Pohlédl na laciné hodinky s Myšákem Mickeym, které měl na zápěstí. Chyběla jim minutová ručička. „Na de luxe okruhy se lidi jen hrnou."

„Říkáš de luxe? Co je na nich de luxe?"

„No, v takzvaným Královským okruhu je úplně všechno, vždyť to znáte, hřbitovy, jejich domy i místa, kde umřeli, a k tomu navíc desítka nejlepších sexpodniků." Všiml si nechápavého výrazu v mém obličeji. „To jsou podniky, kam choděj hvězdy, když si chtěj pořádně užít. Copak nečtete noviny, sakra?"

„Co Jason Eddings, Mai Goulartová a Tommy Gordon? Máš v tom svým okruhu i místa jejich posledního sbohem?"

„Jasně že jo," přisvědčil pyšně.

„A máš je dokonce i na tý svý mapě." Rozložil jsem ji a ověřil si to.

„No jistě. Mapy mrtvejch hvězd vždycky držej krok s dobou."

Zase jsem mapu složil a hodil jsem ji Bennymu do klína takovou silou, že sebou bezděčně škubl. „Dokonce ji občas trochu předběhnou, Benny. Tyhle mapy sis nechal natisknout, ještě než Tommy Gordon zemřel."

Začal vrtět hlavou.

„Nic neříkej," zarazil jsem ho, „a poslouchej mě. Říkal jsem, že chci informace, a ty mi je dáš. Nechceš přece přijít o prodejní licenci,

co říkáš?" Pak jsem si uvědomil, že pravděpodobně licenci vůbec nemá. „Nebo třeba o tuhle plnou krabici map? Takovejch hezkejch, čistejch, čerstvě vytištěnejch map."

„Hele, přece nemůžete..."

„Můžu udělat v podstatě všechno, co budu chtít, Benny. Včetně toho, že nařídím psychiatrický vyšetření pošahanýho Ježíšova apoštola, kterýho jsem čirou náhodou našel ležet uprostřed vozovky na Rexford Drive. Deset dnů na psychiatrii: to už by sis přece nechtěl zopakovat, nebo snad jo?"

„Člověče! O tom radši ani nemluvte." Protáčel oči jako kotouče v mincovním hracím automatu. „Nechtějte vědět, co všechno se mnou dělali, když jsem tam posledně byl."

„Je to na tobě, Benny. Všechno, co mi řekneš, si nechám pro sebe. Od koho ses o těch mrtvejch hvězdách dozvěděl?"

„Mám kamarádku ve studiu Anticipation."

„Tam, co se točej ty horory?"

„Jo, je tam zaměstnaná. O těch mrtvejch hvězdách jsem se dozvěděl od ní. Prostě jsem je zanes do svejch map. Až pozdějš jsem si uvědomil, že jeden z nich ještě nebyl mrtvej, když mi o tom řekla."

„A nenapadlo tě, že bys o tom měl informovat policii?"

Benny se na mě podíval, jako by mi přeskočilo. Policii přece nikdo nic dobrovolně nesděluje... tedy pokud není na danou informaci vypsaná odměna.

„Co je ta tvoje přítelkyně ve studiu zač?" Zase začal vrtět hlavou. Povzdechl jsem si. Bylo mi horko a byl jsem utahaný. Vytáhl jsem z kapsy želízka. „No prosím, jak chceš, pojedeme na stanici a budeme v tomhle rozhovoru pokračovat tam. Nemělo by to zabrat víc než den nebo dva. A až skončíme, bude si s tebou chtít popovídat berňák. A to jsou pěkný hajzlové. Dostali i Caponeho."

„Eva Casaleová, pracuje v trikovým oddělení. Sem tam spolu uděláme nějakej kšeft." Vytáhl zpod lehátka krabici a otevřel ji. Byly v ní malé farmaceutické lahvičky naplněné něčím, co vypadalo jako... krev. Natáhl jsem se, jednu lahvičku jsem vzal a přidržel ji proti světlu. Ve znečištěných paprscích losangeleského slunce se rudočerně zaleskla. *Byla* to krev!

„Co to kruci provádíš, Benny?"

„Ale ne, to není opravdová krev, člověče. Je to jen rekvizita."

Otevřel jsem lahvičku a přičichl k ní. Pach mi byl povědomý, ale nedokázal jsem ho zařadit. Krev to nebyla; skutečná krev je cítit po mědi a starém masu - není to pach, který byste někdy zapomněli.

„Rekvizita?"

„Jo, rekvizita. Falešná krev, jaká se používá ve všech slavnejch filmech. Tahle se konkrétně používala při natáčení *Bonnie a Clydea.* Eva mi ji prodává po litrech, já ji rozliju do lahviček, nalepím na ně etikety a prodávám je turistům. K tomu si vymyslím, kterej herec ji používal v kterým filmu. Přímo to žerou. Maj něco, co můžou doma ukazovat sousedům. Vystavěj si to na římsu u krbu a o Halloweenu tím strašej děcka."

Zvedl jsem lahvičku mezi palcem a ukazovákem.

„Kolik?"

„Deset babek za lahvičku. A s tou holkou z trikovýho se dělím napůl."

„Tahle Eva Casaleová, jak dobře ji znáš?"

„Docela dobře. Znám ji dokonce i v biblickým smyslu toho slova, jestli víte, jak to myslím." Pomalu a významně na mě zamrkal, abych si to náhodou nevyložil jinak.

„To si děláš srandu. Ona s tebou spí?"

„No, moc toho nenaspíme, jestli mi rozumíte."

Rozuměl jsem mu a představy, které se mi přitom vyrojily v hlavě, byly přímo z těch nejhrůznějších hororů.

„Bez urážky, Benny, ale proč by s tebou proboha chtěl někdo spát? Nebo vůbec mít něco intimního?"

Benny měl tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě.

„No, taky už jsem o tom přemejšlel. Eva je ale nábožensky založená. Ví, že šířím slovo Boží a v Písmu že stojí, že máme milovat svýho bližního... a tak se tím řídí. Miluje spoustu bližních."

Neříká se snad, že k sobě každý dokáže někoho najít? A jak se zdálo, Benny si našel postelovou partnerku, která čirou náhodou pracovala ve studiu, pro něž pravidelně hrávala přinejmenším jedna z obětí. Pokud byla ta ženská takový cvok, že spala s Bennym, mohla

být docela dobře schopná i těch vražd. Kdyby nic jiného, o jedné z vražd věděla dřív, než k ní došlo. A neměla ani tolik rozumu, aby si to nechala pro sebe. Přinejmenším jsem ji tedy mohl obžalovat ze spoluviny.

„Máš mobil, Benny?"

„Samozřejmě, že mám. Jsem přece podnikatel. Jak bych asi moh řídit kšefty bez telefonu, když tady vysedávám na ulici?" Vytáhl ho z kapsy a já jsem mu ho ihned sebral. Byl to nejnovější model s fotoaparátem, přehrávačem MP3 a filmů, měl prostě všechno.

„Asi tak hodinu teď žádný kšefty dělat nebudeš," prohlásil jsem a zastrčil jsem mobil do kapsy. „Jedu zrovna do studia Anticipation a nechci, aby tvoje přítelkyně věděla, že se tam objevím. Takže zůstaň sedět na zadku, klidně prodávej mapy, spas pár zbloudilejch duší a jen co budu hotovej, zase ti tu hračičku vrátím." Podal jsem Bennymu bibli, která stála opřená o obrubník. „Taky můžeš chvilku studovat. Naučit se, jak se píše bible. A podívej se do pasáže, kde se píše o koupání. Myslím, že ji najdeš v Apokalypse."

Kapitola pátá

První kanceláře, které jsem si pro studio Anticipation pronajala, byly na Robertson Avenue nad cukrářstvím Michel Richard. Předchozí nájemnice mě varovala, že pracovat přímo nad cukrárnou je nebezpečné. Nevím, jak vypadala, když se tam stěhovala, když si ale sundávala jmenovku ze dveří, vážila přinejmenším sto dvacet kilo. Mně to starosti nedělalo. Dokážu ocenit chuť dobrého jídla, pokud není příliš pronikavě cítit, ale nejím. Alespoň pokud to není absolutně nezbytné, abych uchránila svoje tajemství. A v tomhle městě nikdo ani nemrkne, i kdybyste hlady přímo umírali. Je to naopak módní způsob, jak o sobě dostat zmínku do novin.

DeWitte má na rozdíl ode mě problémy s cholesterolem i se sebeovládáním, takže když jsem ho k sobě přibrala jako partnera, trval na tom, abychom se přestěhovali. Tvrdil, že přibral deset kilo jen z toho, že dýchá ten sladce lepkavý, skořicí provoněný vzduch. Tehdy jsem do něj byla ještě pořád trochu zamilovaná, takže jsem souhlasila a najednou jsem zjistila, že platím balík za překrásný kancelářský komplex na South Beverly Drive. Když výdělky z filmu *Pověz mi, cos viděl* prolomily hranici 50 milionů dolarů, koupila jsem celý dům. Líbí se mi, protože vypadá nesmírně starosvětsky: třípodlažní stavba z omšelých cihel a kamene s tmavým dřevěným obložením uvnitř a s točitým schodištěm z třešňového dřeva mezi přízemím a prvním patrem. Mezi moderními bankovními budovami na rohu a na protější straně ulice působí nečekaně velkolepě. Jediným nedostatkem je, že nemáme vlastní garáž. Musíme si platit vrátného, který nám odváží auta k zaparkování.

Když Maral zajela k chodníku před budovou, bylo už půl druhé. Podala klíče vrátnému Jesusovi, já jsem zatím vyskočila z auta, přešla jsem chodník a otevřela masivní dřevěné dveře.

Vstupní hala mé budovy je koncipovaná tak, aby připomínala velice exkluzivní evropský hotel. Je pro mne vzpomínkou na dávno minulé šťastné časy, kdy jsem ve Vídni a v Turíně zpívala a tančila v rytmu Johannovy hudby. Uprostřed haly, mezi oběma točitými schodišti a přímo pod velkolepým dvoupatrovým křišťálovým lustrem, je recepce, kde Ilona Andersenova vítá návštěvníky a Světa Tunyová jim nabízí občerstvení. Obě pro mě pracují od doby, kdy jsem se ve zdejších kancelářích usadila.

Teď jsem ani jednu z nich neviděla.

Místo nich stál před jejich stolem s rukama založenýma na prsou a s nohama široce rozkročenýma nějaký holohlavý, tetovaný paskřivec se steroidně vyhnanými svaly. Měl řídkou bílou bradku, náušnici v jednom uchu, kalhoty od polní uniformy z armádního výprodeje a bagančata vysoká do půli lýtek. Vypadal jako reklama na pořádkové jednotky v Iráku.

„Zdravím, co pro vás můžu udělat? Vyndejte si věci z brašniček." Pomyslela jsem si, že musí být z Jersey. Kdo jiný by v L. A. říkal kabelce „brašnička"? Hlas měl pisklavý, jako by se mu po všech těch steroidech už scvrkla varlata.

„Co jste sakra zač? A kde jsou Světa a Ilona?" Jestli sem Thomas tuhle kreaturu přitáhl ze svých dopoledních radovánek v sado-maso klubu, bylo jasné, že budou padat hlavy. Doslovně. Jsem toho schopná, když se naštvu. A podle toho, jak se celý den odvíjel, už mi k takovému naštvání mnoho nescházelo.

Nečekala jsem na odpověď. Když jsem zamířila po schodech nahoru, skočil chlapík přede mne a zablokoval mi cestu.

„Poslyšte, dámo, nevím, co jste zač..."

„To je vaše první chyba..."

„...ale nepustím vás dál, dokud něčím neprokážete svoji totožnost a dokud vás neprohledám."

Položil mi obě dlaně na hruď a strčil do mě. Vypěnila jsem. Nikdo se mě nesmí bez dovolení dotknout.

„A tohle je druhá."

Popadla jsem ho levou rukou za levé zápěstí, otočila jsem ho o sto osmdesát stupňů, přimáčkla mu paži k zádům a pravou rukou jsem stiskla citlivé body na jeho pravém rameni. Pan Spock by na mě mohl být pyšný. Hulvát tvrdě padl na kolena - slyšela jsem, jak s cvaknutím narazil do mramorové podlahy - a zaječel.

„Tak poslyšte..." začala jsem vcelku klidně.

„Anthony! Jmenuju se Anthony!" Hlas mu přeskočil ještě o oktávu výš. „Pan DeWitte mě najal jako svýho osobního strážce. Pusťte mě, dámo, prosím!"

Povolila jsem sevření, stále jsem ho ale držela na kolenou obličejem od sebe. Maral na mne vyvalovala oči jako učitelka v mateřské školce, jíž se třída vymkla z ruky. Myslela si, že ví, čeho jsem schopná, ve skutečnosti neměla o mých opravdových schopnostech sebemenší představu. Nikdy jsem je před ní nemusela předvést.

„Takže, pane Anthony, nemám ráda, když si na mě někdo dovoluje. Pan DeWitte vám příliš nepomohl, když vás pustil na hřiště a neprozradil vám pravidla hry. Já jsem totiž jedním z klíčových hráčů. Přesněji řečeno jsem jediný klíčový hráč a to jste měl vědět."

„Hele, já jen vím, že mi pan DeWitte přikázal, abych nahoru nepouštěl nikoho, kdo mi neukáže nějakej průkaz." Přestal sebou házet a nehybně klečel na podlaze. „Poraníte mi ruku, dámo."

„Máte štěstí, že vám ji neutrhnu. Vidíte ty fotografie na stěnách, Anthony?" Popadla jsem ho volnou rukou za bradu a natočila mu hlavu tak, že se díval na zarámované plakáty na stěně. „To jsou moje průkazy. Jsem Ovsanna Mooreová. Patří mi tahle budova. Patří mi studio Anticipation. A to znamená, že mi patří i Thomas DeWitte. Jsem v podstatě laskavá osoba, Anthony, a je mi líto, že vás jeho paranoia dostala do takového postavení. Jestli tu ale chcete zůstat, budete se muset naučit troše slušného chování. Já si na slušné chování nesmírně potrpím, Anthony. To jste měl mít v popisu práce." Trhnutím jsem ho postavila na nohy a uhladila mu zmačkanou bundu; pak jsem znovu vyrazila po schodech vzhůru, abych ho ušetřila dalších trapných okamžiků.

„Maral, ty buď tak laskavá a zůstaň s panem Anthonym. Mohla bys mu třeba dát rychlokurz toho, jak se slušně chovat a přitom zajistit naše bezpečí. Buď to, nebo ho vezmi na nákup a sežeň mu nějaký antiperspirant."

Vešla jsem do Thomasovy přijímací kanceláře, práskla jsem za sebou dveřmi a v poslední chvíli jsem ránu zmírnila, abych je nevyvrátila z pantů.

Kapitola šestá

SANTA CLARITA
13:30

Nechal jsem Bennyho na zahradním lehátku a otočil jsem se na Rexford Drive do protisměru. Chtěl jsem to vzít po Coldwater Canyon Avenue přes kopec a pak po silnici číslo 405 na Magie Mountain. Studio Anticipation je v Santa Claritě. Utěšoval jsem se tím, že v tuhle denní dobu alespoň pojedu proti největšímu provozu.

Když jsem odjížděl, uvědomil jsem si, že Benny nejspíš tam na chodníku vydělá víc než já jako detektiv policejního sboru v Beverly Hills. A jestli můžu věřit tomu, co říká, dostane taky do postele víc ženských.

Nejspíš byste mysleli, že s jaguárem, s policejní plackou a s publicitou, kterou mi zajistila ta medaile, budu mít u ženských větší úspěchy. Podle medailonku z *L. A. Times*, který jsem si vylepil na dvířka šatní skříňky, mi „schází jen krůček ke vzhledu filmové hvězdy", mám „vlnité černé vlasy, kaštanově hnědé oči a nos nepatrně nakřivo". Když vám ho někdo dvakrát v jednom roce přerazí, nemůže to dopadnout jinak; mám štěstí, že vůbec ještě můžu dýchat. Uvedený popis je víceméně přesný, i když se nezmiňuje o mé podmanivé osobnosti, pohotovém vtipu a šarmu.

Jsem ale čistě umytý, dbám na to, abych příjemně voněl, a než si jdu koupit něco na sebe, prolistuji módní časopisy, takže to určitě není mým zevnějškem, že spávám sám. Zřejmě ve mně musí být nějaká hluboko skrytá rozpolcenost.

Moje kamarádka SuzieQ tvrdí, že pokud nenajdu vysvětlení, proč mě přitahují výhradně nedosažitelné ženy, tak už se nikdy znovu neožením. Když jsem argumentoval tím, že „kdo se spálí, bojí se ohně", prohlásila, že každý má právo na jeden omyl. Říkat mému

manželství s Jenny omyl je jako nazývat vietnamskou válku lehce neuváženým krokem. Ani jedno by se nikdy nemělo opakovat.

SuzieQ je moje nájemnice. Bydlí v domku pro hosty na pozemku u mého domu spolu s třímetrovým diamantovým hroznýšem a pětimetrovou albínskou krajtou, kterou používá při svých vystoupeních. Dbám na to, abych k ní nikdy nevešel bez zaklepání. Udržuje si dokonalý přehled o mých příchodech a odchodech, aniž by projevovala sebemenší rozpaky z narušování mého soukromí. Jen bych si přál, abych občas dělal něco, při čem by mi to narušování vadilo.

Pravda je taková, že příliš nestojím o to, abych se s někým vyspal jen tak. Od mé poslední vážné známosti uplynulo osm měsíců a byl bych už docela rád zase narazil na někoho, s kým bych onen akt mohl zopakovat, ne ale jen jako jednorázovou záležitost. Práce mě vytěžuje natolik, že si nemohu dovolit plýtvat energií.

Do Vánoc už ale zbývalo jen pár týdnů a začínalo mi dělat starosti pomyšlení, že vánoční svátky strávím o samotě. Neznám větší pocit osamělosti, než když se člověk ráno o Vánocích probudí v prázdné posteli. Vlastně ano, na jeden si vzpomínám: probudit se sám na Nový rok. Vyzkoušel jsem už obojí a ani jedno jsem si neužil.

Jen co jsem sjel dolů do údolí, vyskočila teplota v jaguáru o dalších deset stupňů. To je jediný problém klasických automobilů - chybí jim veškeré moderní vymoženosti nových vozů. Klimatizace dělala, co mohla, ale nezvládala to. Foukala Santa Ana a obloha, nezakrytá obvyklou vrstvou hnědého smogu, měla zářivě bleděmodrou barvu. Viděl jsem domy na horském hřbetu šedesát kilometrů před sebou, oddělené mnoha akry křovinatého porostu. Často přemýšlím o lidech, kteří žijí v takové izolaci. Proč to dělají? Jak vypadá jejich život? Znají se se sousedy? Jak často se dostanou do města? Já osobně bych někde, kde lišky dávají dobrou noc, žít nemohl. Patřím do města.

Miluju Los Angeles. Miluju jeho oblohu, kterou smog těsně před západem slunce přebarvuje na příšerné odstíny oranžové, růžové a purpurově rudé. Miluju tohle město, kde se vždycky najde nějaká čtvrť, v níž seženu cokoli, na co si vzpomenu, kde ve středu večer

vynesu před dům recyklovatelný odpad a ve čtvrtek ráno už tam není, kde je ovoce v mém nonstop otevřeném obchodě tak neuvěřitelně nádherné, že tam vodím návštěvníky, aby se mu mohli obdivovat, kde má železářství otevřeno od pěti ráno do jedenácti večer a knihkupectví od osmi ráno do půlnoci... a vždycky tam najdete zákazníky. V kteroukoli denní či noční dobu si můžu koupit aspirin nebo samopal - často obojí v tomtéž obchodě.

A právě proto musím kinozabijáka co nejrychleji dopadnout. Jestli tenhle případ zpackám, nedostanu se k L. A. blíž než v hlídkovém voze na obhlídce pastvin v Bakersfieldu.

Zazvonil mi mobil. Na displeji jsem si přečetl, že volá kapitán ze své soukromé linky. Chvilku jsem přemýšlel o tom, že to nevezmu, věděl jsem ale, že pokud chci zůstat v L. A., měl bych se raději ozvat. „Tady detektiv King." Nerad roztrubuju do světa, že mám identifikaci volajícího, takže nikoho po zvednutí telefonu neoslovuju jménem.

„Kapitán Bartoň."

Hlas kapitána Philipa Bartona po telefonu vyznával ještě komisněji a úsečněji než při osobním kontaktu. Měl ve zvyku v krátkých a strohých větách konstatovat zjevné skutečnosti a mezi jednotlivými prohlášeními špulit rty. „Kinozabiják. Co máš nového?"

„Zrovna jsem na cestě do Santa Clarity. Ovsanna Mooreová tam právě natáčí s Anticipation a ve štábu má někoho, s kým si potřebuju promluvit."

Slyšel jsem šustění papírů.

„Anticipation. Druhá oběť, Mai Goulartová, pro ně nedávno dotočila film."

„Já vím, kapitáne. Právě proto tam jedu." Ještě se mi nechtělo seznamovat ho s podrobnostmi, nejdřív jsem si chtěl osobně popovídat s Bennyho konkubínou a dodavatelkou krve.

Ze sluchátka se ozvalo dlouhé podrážděné povzdechnutí.

„Tenhle případ je pořádná osina v řiti, Pete. Herci, agenti a právníci z celýho města ztrácej nervy a štěkaj na mě. Musíme s tím pohnout."

„Já vím, kapitáne. Dělám na tom, to mi věřte."

Kapitánův hlas se znatelně ztišil.

„Před chvílí jsem měl telefon. Už se kolem začínaj hemžit žraloci, mluví se o koupi filmovejch práv na průběh vyšetřování." Od jinak nemluvného kapitána to byl přímo proslov.

„Vážně?" Samozřejmě. Film o Lacim Petersonovi byl v distribuci, ještě než stačili vybrat porotu. Zahlédl jsem vlastní odraz ve zpětném zrcátku. „Třeba by mi mohli nabídnout roli." Odjakživa toužím zahrát si ve filmu sám sebe - nic velkého, jen malou vedlejší roličku, nějakou sexy hrdinskou postavu.

„S tím nepočítej. To bys musel vypadat líp, než vypadáš." Řekl to beze stopy ironie, ten mizera to myslel naprosto vážně. Zatraceně. Evidentně už zapomněl, co o mně psali v novinách, když jsem vytáhl z řeky toho kluka. Vrátil se ke svému zvyku konstatovat samozřejmosti. „Najdi toho lumpa. Jestli ještě někoho zabije, celý město se podělá. A víš, že nahoře z toho nebudou vinit vraha - odskáčeš si to ty."

Odskáču si to já. Ne kapitán, ne policie. Já, Peter King, eso mezi detektivy. Už to nebude znít tak dobře, když před tím bude stát „bývalé".

Mám v náprsní tašce zlatou policejní placku, v autě policejní vysílačku a na opasku pistoli značky Glock 17L. Pod stínítkem jsou zastrčené lístky na policejní dobročinný ples. Asi byste čekali, že se mi podaří dostat se přes bránu studia Anticipation dřív než za dvacet minut. Ani náhodou. Strážný musel zkontrolovat můj řidičský průkaz, zavolat do produkční kanceláře, aby si ověřil, že mě může pustit dovnitř. Pak do příslušného formuláře vypsal moje jméno, poznávací značku auta a číslo dočasně přiděleného parkovacího místa. Až na to, že jsem tam musel sedět a sledovat, jak se mi přehřívá motor, mi to nijak zvlášť nevadilo. Alespoň to potvrdilo, že se na pozemky studia nedostane nikdo, koho by u brány nezaznamenali, nenatočili si bezpečnostní kamerou a nezapsali. To mi mohlo později usnadnit život.

„Takhle kontrolujete každýho?" Jmenovka na uniformě strážného identifikovala jako „Olivera Ganta". Byl tak starý, že pracoval snad už pro D. W. Griffitha.

„No, dřív to chodilo tak, že pokud měl někdo na skle vylepený permanentní parkovací povolení, jen jsem mu otevřel bránu. Od jedenáctýho září mám ale příkaz zkontrolovat řidičskej průkaz, podívat se do kufru a taky se kouknout pod auto." Dotlačil k autu vozík s něčím, co vypadalo jako čistič koberců se zrcadlem na horním plochém povrchu, jakýsi obrácený periskop. „Mám příkaz dělat to každýmu, a tak to taky dělám. Samozřejmě kromě slečny Mooreový a pana DeWitteho. Slečně Mooreový nevadí, když ji zastavím, ale pan DeWitte vždycky hrozně vyvádí. Pořád mu říkám, že by mu někdo moh pod auto strčit bombu a vůbec by o tom nevěděl, vždycky ale prostě jede dál. A slečna Mooreová to dost nerada vidí."

„Máte nějakej důvod, proč si to myslet? Myslím s tou bombou pod autem pana DeWitteho? Má hodně nepřátel?"

Gant mi projížděl zrcadlem pod autem.

„Řek bych, že budete potřebovat novej vejfuk."

Vystoupil jsem z auta a šel se podívat. V zrcadle byly na rouře výfuku jasně vidět velké rezaté skvrny. Zatraceně.

„Nepřátel má spousty," ozval se náhle Gant. Vteřinku mi trvalo, než jsem si uvědomil, co říká. Přemýšlel jsem totiž o jednom manažerovi, kterého znám v Disneyho studiu. Je to idiot, ale na auta má dobrý vkus - a má XKE stejného roku výroby jako já. Třeba by se mi podařilo přemluvit někoho od dopraváků, aby mu ho nechal odtáhnout; prohodit výfuky by mi trvalo jen pár hodin. Dělal pro Myšáka Mickeyho, tak si mohl nový výfuk dovolit spíš než já.

„Myslí si o sobě, že je nový vtělení Louise B. Mayera," pokračoval Gant. „Nechová se k lidem zrovna hezky."

To už jsem mu zase věnoval plnou pozornost.

„Jako třeba v čem?"

„No, když byla například zavražděná slečna Goulartová, slečnu Mooreovou to doopravdy rozhodilo. Studiu mimochodem šéfuje ona, ne DeWitte. Promluvila k natáčecímu štábu a tak podobně a na dva dny to tady celý zavřela. DeWitte se choval úplně jinak. Hned začal nadávat, že bude muset do její role obsadit někoho jinýho. A pak odjel na golf. Podle mě jí moh prokázat trochu víc úcty." Vytáhl

zrcadlo zpod auta a odtlačil vozík zpátky k vrátnici. „Hotovo, detektive. Omlouvám se, že jsem vás zdržel."

„To je v pořádku, pane Gante. Děkuju vám za vaši ochotu. Rád bych se zeptal ještě na jednu věc. Nedonesly se k vám nějaký klepy o tom, že by se DeWitte zajímal o některou z dam tady ve studiu? Třeba o Mai Goulartovou nebo Ovsannu Mooreovou?"

Tiše se uchechtl. „Ne, kdepak, to jste vážně vedle, detektive. Pan DeWitte je orientovanej trochu jiným směrem, jestli víte, jak to myslím." Odmlčel se a pak pokračoval: „Zato jeho přítelíček, co režíroval *Svatou noc* v ateliéru číslo tři, Neville Travis, ten byl do slečny Goulartový jak se patří zakoukanej. Hraje to totiž na obě strany, jestli víte, jak to myslím."

Zapsal jsem si do notesu pár rychlých poznámek. Jmen mi začínalo přibývat a všechna nějak souvisela se studiem Anticipation.

„Travis je dnes v ateliéru?"

„Ještě před pár hodinama tady byl." Znovu se krátce chraplavě zasmál. „Slečna Mooreová ho nechala vyhodit, musel se na místě spakovat a vypadnout. A pro zbytek dne dala všem volno. Vlastně vás nechávám zaparkovat na jeho bejvalým místě. Se slečnou Mooreovou nejsou žerty. V tom je stejná jako její matka."

„Vy jste znal její matku?" S tím D. W. Griffithem jsem měl pravdu.

„Pracoval jsem pro ni. To už je ale dávno. Dcera se jí podobá jako vejce vejci. Obě maj energie jako atomová elektrárna. Tvrdohlavý a talentovaný. A krásný. Klidně by to mohly bejt dvojčata."

„A ten režisér, Travis, říkáte, že se zajímal o Mai Goulartovou?"

Gant přikývl. „Seznámili se při natáčení *Vatikánskejch upírů.* Nejsem si ale jistej, jestli byla ona stejně zakoukaná do něj. Jenže mladá hvězdička si těžko může dovolit říct ne režisérovi, i když je to pitomec jako Travis. Párkrát za mnou byla celá ubrečená a prosila mě, abych nějak zařídil, aby z parkoviště vyjela pěknejch pár aut před ním. Nechtěla, aby ji moh sledovat."

„Sledovat? Měla z něj strach? Pronásledoval ji?"

„Ne, myslím, že se spíš bála, co by se mohlo stát, kdyby na to přišel DeWitte."

Zapsal jsem si pár dalších poznámek.

„A myslíte, že o tom DeWitte věděl?"

„Běžte se podívat na ten film, synku. Na plátně to všechno uvidíte. Ten kluk dělal režiséra druhýho štábu a za celou tu dobu nepřestal zabírat její obličej. I když to měly bejt jen dlouhý záběry, kaskadérský scény a tak podobně. Všichni to věděli. Travis za ní na každým kroku chodil jako štěně. Aby si toho DeWitte nevšimnul, musel by celej film prospat."

„Potřeboval bych adresy všech nejdůležitějších osob: Mooreové, DeWitteho, Travise."

„Ty vám daj v kanceláři. Až zaparkujete, běžte kolem jámy na rožnění a auta cateringu, projděte mezi pojízdnejma šatnama a toaletama a obejděte budovu číslo jedna z druhý strany. Kanceláře najdete tam."

Podal mi plánek parkoviště se zakřížkovaným místem, které mi přidělil. Když jsem k němu dojel, zjistil jsem, že dvě místa ode mě parkuje Thomas DeWitte. Jeho místo bylo prázdné. A místo Ovsanny Mooreové taky.

To mi vyhovovalo. Chtěl jsem otázky klást a ne na ně odpovídat a podle mých zkušeností jsou lidé o něco otevřenější, když nemají na doslech šéfa.

Kapitola sedmá

Strčila jsem do dveří trochu větší silou, než jsem měla v úmyslu, takže anemicky vyhlížející dívka, která k nim měla z druhé strany přiložené ucho, odlétla a dopadla přímo na kostnatý zadek. Po podlaze se odkutálela imitace lodičky od Marka Jacobse.

„Copak, nemluvila jsem snad dost nahlas?" zavrčela jsem a pak jsem hodně rychle přitiskla rty k sobě; cítila jsem na jazyku bodání náhle ostrých a špičatých zubů.

„O... omlouvám se. Mohu... mohu pro vás něco udělat?" Dívka se vyškrábala na nohy a odkulhala za stůl, jako by chtěla mít mezi sebou a mnou nějakou překážku. Vypadala tak na patnáct let - a bylo jí pravděpodobně sedmnáct -, měla plochou hruď, krátce ostříhané ježaté vlasy a půltuctu kovových cvočků v pravém ušním boltci. Při pohledu na džínsy s krátkými nohavicemi jsem v duchu vzdala díky tomu, kdo jí depiloval nohy; pod kratičkou bílou košilí a miniaturním hnědým svetříkem jí vykukovalo nějakých osm centimetrů plochého opáleného bříška. Kdyby vzhledem jen o trochu víc připomínala kluka, Thomas by po ní skočil, jen co by se objevila ve dveřích. Podívala jsem se na ni ještě jednou, abych se přesvědčila, že to doopravdy není kluk; v některých případech se to dnes těžko pozná. Zhluboka jsem se nadechla a ucítila směs feromonů, zvýrazňovače rtů N. V. Perricone a nějakého parfému s květinovou vůní, nepochybně koupeného v drogerii CVS za 12,99 dolaru. Ne, bylo to určitě děvče. Kluci používají lepší kolínskou.

„Mohu vám nějak pomoci?"

Hlas už měla o něco pevnější, škubavý třes svalu v levém předloktí mi ale prozradil, že zoufale mačká tlačítko ukryté pod stolem. Nepochybně se snažila přivolat toho najatého svalovce z přízemí.

„Klidně toho nechte, jen ztrácíte čas. Anthony má momentálně jinou práci." Usmála jsem se, aniž bych otevřela ústa, což ji zřejmě vyděsilo ještě víc. Oči měla vykulené, až vypadaly jako to cukroví, co se prodává v Ohiu před univerzitními fotbalovými zápasy - velké koule z arašídové pomazánky, obklopené tmavou čokoládou. „Ne, nemusíte pro mne dělat vůbec nic. Něco byste ale měla udělat pro sebe. Myslím, že byste měla zajít dolů do kuchyně a dát si šálek kávy. Nebo sklenici mléka. Prostě to, co děvčata vašeho věku v dnešní době pijou."

„Ale pan DeWitte..."

„S panem DeWittem si poradím sama. Jsem jeho šéfová, což znamená, že jsem taky vaše šéfová." Sledovala jsem, jak jí oči zalétly k zarámovaným plakátům na stěně a jak se jí ještě rozšířily, když mě poznala.

„Vy jste..."

„Já vím, kdo jsem. Tak běžte!"

Protáhla se kolem mě, sebrala z podlahy botu a odhopkala po jedné noze. Slyšela jsem, jak jediný podpatek klape po schodech dolů. Zavřela jsem za sebou dveře a otočila klíčem v zámku. Ozvalo se cvaknutí, jako by zajel na místo přinejmenším tucet západek. To byla novinka; DeWitte zjevně k ochraně své bezpečnosti přistupoval velice vážně.

Pach v Thomasově přijímací kanceláři mě téměř přiměl, abych vyběhla zpět na chodbu. Nedal jinak a zařídil ji sedací soupravou z černé kůže a stolky se skleněnou deskou a vápencovým podstavcem. Vápenec pocházel ze stejného lomu, v němž se těžil kámen na výstavbu Gettyho muzea. Muzeum mám moc ráda, ale ten zápach nesnáším. Připomíná mi stovku nemytých a zpocených lidí. Je to pach vápence; osobně se domnívám, že je to kámen vhodný jedině pro mauzolea. V Thomasově přijímací kanceláři to páchne skoro stejně ohavně jako na hřbitově v New Orleansu, a proto také většinu porad pořádáme v mé kanceláři.

Zahlédla jsem svůj odraz ve skle nad jeho lichtensteinem. Nesmíte věřit všemu, co o upírech čtete. Samozřejmě, že se v zrcadlech i ve skle odrážíme; kdyby tomu tak nebylo, odporovalo by to veškerým fyzikálním zákonům. Ve filmu to ale vypadá nesmírně efektně, a to odjakživa, už od doby, kdy si Lugosi přehodil kápi přes hlavu.

S tím, co jsem viděla, jsem v danou chvíli nebyla příliš spokojená. Kudrnaté černé vlasy už mi nespadaly po zádech v úhledně načesaných loknách. Zareagovaly na změnu mé aury a zcuchaně se zkroutily na třicet centimetrů do všech stran. Předklonila jsem se a stáhla jsem si spodní oční víčko. Mé bělmo bylo protkané sítí tenoučkých nitkovitých žilek a věděla jsem, že mi za okamžik celé zrudne. Cítila jsem, jak mi spodní zuby vyjíždějí z dásní a shora na ně narážejí prodlužující se řezáky. Zapomeňte na hollywoodské pojetí dvou hezkých a úhledných špičatých zubů á la Christopher Lee, představte si spíš tygří špičáky nahoře i dole. Navíc - a to mě doopravdy naštvalo, protože jsem měla čerstvě udělanou manikúru - se mi prodlužovaly nehty a odletovaly mi z nich na podlahu vločky korálově červeného laku.

Zavřela jsem oči a soustředila se na svůj dech; mám k tomu metody, které by dělaly čest každému jogínovi, metody, v nichž jsem se zdokonalovala půl tisíciletí své existence.

Otevřela jsem oči a zadívala se na lichtenstein, neviděla jsem ale umělecké dílo, jen vlastní odraz ve skle. Bělmo očí už bylo zase růžové a mohla jsem se usmát, aniž bych vycenila zuby. Nehty jsem sice měla zničené a vlasy stále příšerně rozcuchané, to jsou ale věci, které lze vysvětlit.

Strčila jsem rázně do dveří a vešla do Thomasovy kanceláře.

Thomas stál zády ke mně před Warholovým obrazem a telefonoval. Měl na sobě černé džínsy Dolce & Gabbana, bílé tričko XOXO a černé hedvábné sako od Armaniho, na nohou černé polobotky Kenneth Cole bez ponožek. Byla jsem sice naštvaná, ale ve značkovém oblečení se vyznám i tak. Byla bych se také klidně vsadila, že má hodinky Patek Philippe, které jsem mu kdysi ve slabé chvilce darovala, a v peněžence z aligátoří kůže, jež jen nepatrně narušovala linii jeho džínsů, má svoji sbírku pěti platinových karet.

Ve vzduchu se vznášel jen téměř neznatelný náznak pachu krve; návštěva toho podniku v gay čtvrti tedy zjevně proběhla bez problémů. Už mě v životě bičovali a mlátili, pálili, cejchovali, bodali, stříleli i trávili. Pokaždé to bolelo jako čert a rozhodně nemám v úmyslu si žádnou z těch zkušeností zopakovat, takže prostě nechápu lidi, jako je DeWitte, kteří za to, že jim někdo ubližuje, ještě platí. A je to něco, co dělá jen lidská rasa.

Z Thomase a ze mne se stali milenci, když jsem procházela jedním ze svých období typu „bylo by prima, kdyby se pro změnu někdo chvíli staral o mě". Trvalo to přibližně čtyři minuty. Pod exteriérem stárnoucího Toma Sellecka - včetně kníru - se skrýval zbabělý malý Mickey Rourke s jelity na zadku. Jakmile mi došlo, že to nejsem já, kdo mu je tam dělá, okamžitě jsem se s ním chtěla rozžehnat. Nedal se tím ale odradit. Ukázalo se, že je - alespoň na muže -pozoruhodně vynalézavým milencem a zároveň sexuálním zvrhlíkem. Vyklubal se z něj také schopný manažer; myslím, že to nějak souviselo s jeho povahou slizkého podlézavého egocentrika. Nabídla jsem mu dvacet procent studia Anticipation a sedmiletou smlouvu. Koupil si ty vápencové stolky.

Koupil si také pár opravdu dobrých obrazů. Dva Hockneye, jednoho Sama Francise, jednoho Edwarda Ruschu a toho Warhola, kterého jsem si zamilovala. Drahoušek Andy, tak strašně jsem ho chtěla proměnit. A to je něco, co se mi stává jen zřídka. Chtěla jsem tomu talentu dát nesmrtelnost. Když jsem ale viděla bolesti, jimiž trpěl, nedokázala jsem pokračovat. Nikdy se to samozřejmě nedozvěděl.

Dvěma kroky jsem se ocitla na protější straně kanceláře a vytrhla jsem telefonní šňůru ze zdi. Thomas se prudce otočil a obličejem mu prolétlo něco hodně ošklivého, co rychle zmizelo, když zjistil, že jsem to já. Sledovat, jak se křivka jeho úst mění ze zášti v úsměv, bylo jako pozorovat chřestýše plazícího se pouštním pískem.

„Ovsanno, co to kruci...? To byl důležitý hovor..."

„Pročpak stojíš, Thomasi? Máš snad problémy se zadkem?"

Záblesk v jeho rozšiřujících se zorničkách mi to potvrdil.

„O čem to mluvíš? Zrovna jsi přerušila hovor s Rodrigem Garciou. Víš, jak usilovně se ho snažím přesvědčit, aby režíroval *Satanovu modlitbu* - a ty mu práskneš telefonem!"

„Jo? V tom případě koukej, abys tady ještě byl, až znova zavolá. A abys seděl u stolu. Za to tě platím. A měl bys tu módně oděnou krasavici v předpokoji naučit, aby tě nebonzovala, když uprostřed dne zmizíš z práce a jdeš si nechat namasírovat koule. Ještě lepší by bylo, kdyby sis svoje sado-maso radovánky nechal po pracovní době." Šťouchla jsem ho do hrudi, vložila jsem do toho nepatrný zlomek své skutečné síly a každé další slovo jsem zdůraznila dalším šťouchnutím. Nepochybně to musel odnést modřinami. „Jenže ty jsi jen kretén bez mozku."

DeWitte se pokusil řešit situaci nabubřelým odporem.

„Nech si ty kecy, Ovsanno. Nezkoušej mi vyhrožovat. Potřebuješ mě."

„Já že tě potřebuju? K čemu? Abys mi vnutil toho zfetovanýho ubožáka, kterýho šoustáš a kterej mi kurví celej film? Přišla jsem ti říct, že u nás skončil, Thomasi. A jestli bude po mým, postarám se, aby měl po žížalkách v celým Hollywoodu. A zbav se toho vygumovanýho svalovce, cos ho nechal hlídat dole v hale. Co kdyby přišli ti Japonci? Co by udělal, začal po nich střílet?"

„Je to osobní strážce, Ovsanno. A má povolení nosit zbraň. Někdo vraždí lidi po celém městě. Hrozí nám nebezpečí a já nehodlám nic riskovat."

„Jediná osoba, od který ti hrozí nebezpečí, jsem já, Thomasi. Ještě jednou něco poděláš a vypadneš. Vypadneš a už se nikdy nevrátíš. Chci tu fúzi dotáhnout do konce a ty mi to nepokazíš jen proto, že místo hlavou uvažuješ ptákem. Koukej se zbavit Travise a místo Anthonyho dej dolů někoho, kdo dokáže myslet a mluvit zároveň. A když už v tom budeš, sežeň si opravdovou sekretářku." Otočila jsem se a vyšla z kanceláře.

Klukovská sekretářka musela mít v přízemí schovaný další klíč, protože když jsem procházela přijímací kanceláři, seděla už zase za stolem. Tváře měla zářivě růžové a nebylo to nalíčením. Slyšela celý

náš rozhovor. Přejela jsem si jazykem po zubech, abych se ujistila, že ji nevyděsím ještě víc.

„Já jsem opravdová sekretářka," šeptla, pak si odkašlala a zkusila to ještě jednou. „Jsem opravdová sekretářka. Mám diplom."

Měla odvahu a to jsem na ní obdivovala. Možná v téhle branži přece jen přežije.

„Dobrá, tak se začněte jako sekretářka chovat. A vítejte v báječném světě filmu."

Kapitola osmá

SANTA CLARITA
14:00

Nebýt toho, že jsem se stal poldou, byl bych šel dělat něco k filmu.

Ze všech lidí, které znám, je moje matka jedinou osobou, která poznala filmovou branži zevnitř a přesto chtěla, aby se její dítě stalo hercem. Miluje filmy. Vyrůstala v Hollywoodu v době největšího rozkvětu studiového systému a jejím snem bylo stát se smluvní herečkou, nikdy to ale tak daleko nedotáhla. V několika filmech z padesátých let se ale objevila: mezi statisty v restauraci v *Letním opojení,* mezi statisty v obchodě v *Dlouhém horkém létě* a mezi statisty v nemocnici v *Náhle minulého léta.*

Pak přišla televize a v té měla trochu větší úspěch: dostala roli v seriálu Merva Griffina *Letní prázdniny.* Nedělám si legraci. Potom si zahrála „dívku v baru" v *Rawhide,* „ženu v baru" v *Bonanze* a „zatčenou v baru" v *Neúplatných.* Dodnes si z ní děláme legraci, že byla „zaškatulkovaná".

Když právě nepracovala, chodila do kina. Milovala filmy a chtěla, abych se je naučil milovat také. Jen co jsem byl dost velký na to, abych vydržel dvě hodiny klidně sedět, posadila mě k televizoru a pustila mi na videopřehrávači Sony Beta pirátskou třičtvrtěpalcovou kopii filmu *Za zvuků hudby.* Možná doufala, že ze mne vyroste nový Christopher Plummer. K její smůle jsem v sourozencích von Trappových žádné zalíbení nenašel. O to víc ovšem moji pozornost zaujali němečtí vojáci v elegantních šedivých uniformách - s naleštěnými opasky, vysokými botami a pistolemi. Jestli máma něco nechtěla, pak to, abych šel v tátových šlépějích a stal se policajtem - a první film, který mi pustila, ve mně okamžitě vyvolal vášnivé přání stát se strážcem zákona.

Když jsem se narodil, rezignovala na hereckou kariéru a začala podnikat v oblasti ateliérového cateringu - dodávek jídla pro natáčení.

„Kolik já jsem jen při natáčení musela sníst blafů - vím, o co mají herci zájem," tvrdila. Měla pravdu. A navíc uměla vařit. Tátova rodina pochází z Walesu, ale máma je Italka, takže má vaření v krvi. Byla tak dobrá, že ji za chvíli začaly hvězdy vyžadovat, a během pár let už si herci před podpisem nechávali do smlouvy přidat doložku, že stravování bude zajišťovat firma paní Kingové zvaná The King of Caterers. V polovině sedmdesátých let už pro mámu jezdilo sedm dodávkových náklaďáků a ona sama pendlovala od jednoho natáčecího štábu k druhému, aby dohlédla na přípravu ragú nebo na venkovní grilování. Věděla, co rád jí Clint, a vždycky měla stranou něco speciálního pro Meryl. Pacino a De Niro ji vítali objetím a Shirley MacLaineová jí jednou osobně předala diplom za telepatické čtení myšlenek.

Máma si schovávala nějakou upomínku na každý film a televizní pořad, v němž účinkovala: scénáře, které dostala, kostýmy, které po natáčení se slevou odkoupila, fotografie, které si dala podepsat, a rekvizity, které si prostě odnesla. V letech, kdy vedla cateringovou službu, hleděla zároveň na to, aby od každého filmu dostala několik kopií scénáře podepsaného všemi herci. A když produkce vyhazovala například opěrky od osobně upravených židliček, protože hvězdám z nějakého důvodu nevyhovovaly, odvezla si je také.

Když se pak na internetu objevil prodejní portál eBay, předala cateringovou firmu mým sourozencům a pustila se do prodeje filmových memorabilií. V loňském roce na něm vydělala téměř šest set tisíc dolarů a koupila si s tátou druhý byt v Miami.

Táta tehdy právě odešel do výslužby od losangeleského policejního sboru; jeho otec i dědeček šlapali jako pochůzkáři chodník v New Yorku. Předchozí generace se ovšem téhle rodinné tradici trochu vymyká. Můj prapradědeček byl členem Tweedova gangu a vybíral pro slavného Tweeda úplatky určené pro prosazení stavby železnice k jezeru Erie; v rodině se dodnes traduje jeho prohlášení, že „lepší je úplatky dostávat než dávat".

Největší tátovou chloubou je skutečnost, že u policie strávil téměř třicet let a za celou tu dobu nevystřelil na žádného člověka. Já sám si nevzpomínám, kdy jsem naposledy vystřelil jinde než na policejní střelnici. Hrozně rád se dívám na policejní seriály - prakticky v každé epizodě v nich dojde k nějaké přestřelce... a nikdo nemusí nikdy vyplňovat žádné papíry! V tomhle městě stačí vypálit ve službě jedinou ránu a v té spoustě hlášení, která pak musíte sepsat, se utopíte.

Rodinu Kingových tvoří kromě rodičů tři bratři a čtyři sestry. Můj starší bratr a obě starší sestry dnes společně provozují firmu The King of Caterers; rozšířili její nabídku na zajišťování slavnostních banketů, oslavy narozenin a židovských bar micva i svatebních hostin a slyšel jsem, že dokonce připravují originální řadu omáček, pojmenovaných po různých celebritách. Já jsem ze všech sourozenců jediný polda. Myslím, že jsem se dal k policii jen proto, abych udělal něco - alespoň jednu věc -, na co by táta mohl být hrdý.

A nikdy jsem toho nelitoval.

Občas ale přijdou okamžiky, například když přijedu do nějakého studia, vejdu do ateliéru nebo se procházím mezi kulisami, kdy i mě napadá, co mohlo být, kdyby... Jak jinak by se asi můj život odvíjel, kdybych se byl vydal cestou, kterou mi matka tak pečlivě připravovala? Doopravdy si přála, abych se uplatnil ve filmové branži, a měla tehdy dostatečné konexe k tomu, aby mi do ní pootevřela dvířka. Mohla ze mě být filmová hvězda.

Procházel jsem zadním traktem studia Anticipation a držel se ve stínu, abych se nezpotil. Byl sice prosinec, ale v L. A. bylo jedenatřicet stupňů. Vím, že si spousta lidí na losangeleské podnebí stěžuje, ale byl jsem v prosinci v New Yorku a věřte mi, že vím, čemu dávám přednost.

Studio Anticipation jsem moc neznal, to ale nebylo nijak překvapivé. Kromě velikánů — jako jsou Warner Brothers, Paramount, Universal a 20th Century Fox - jsou po celém městě roztroušené desítky menších studií. Někdo přece musí naplnit rozevřenou tlamu toho molocha, který si říká televize. O Anticipation jsem věděl jen to, že začínali natáčením nízkorozpočtových hororů

určených pro trh DVD. Majitelkou studia byla královna hororů Ovsanna Mooreová, dcera stejně slavné Anny Mooreové. Věděl jsem, jak Ovsanna vypadá - mám dojem, že jsem jako kluk měl dokonce na stěně vylepený plakát buď s ní, nebo s její matkou -, za nic na světě jsem si ale nedokázal vybavit název jejího posledního filmu. Vlastně jsem si nevzpomínal na žádný její film. Měla už ale za sebou dlouhou hollywoodskou kariéru, filmů natočila desítky a ve městě, kde se kariéra často měří jedinou rolí nebo několika krátkými měsíci slávy, to je nesporný úspěch.

Z oslepujících paprsků prosincového slunce jsem vešel do tmavého stínu prázdného ateliéru. Zůstal jsem stát, počkal, dokud se mé oči nepřizpůsobily šeru - to je policajtský trik, kterému mě naučil otec -, a pak jsem se rozhlédl kolem. Přímo přede mnou stály kulisy znázorňující dvě různé scény: nalevo dívčí ložnice včetně postele s nebesy s růžovým vzorkem a bílého ratanového nábytku, napravo pak obývací pokoj a v něm vánoční stromeček s třpytivými ozdobami a dárky. Na stropě prosakovala obrovská krvavá skvrna, z níž stékaly pramínky krve i dolů po stěnách, a špici stromečku zdobila místo hvězdy pozoruhodně realistická useknutá hlava. Napadlo mě, že to nebude obvyklý vánoční film toho typu, jaké dávají na kanálu Hallmark.

V ateliéru skoro nikdo nebyl, jen pár tesařů opravovalo dveře, nějaký elektrikář cosi měřil a pomocný výtvarník porovnával scénu s polaroidovými snímky a přerovnával rekvizity. Kdesi v dáli si někdo falešně hvízdal židovskou lidovou píseň „Havah Nagila".

Proplétal jsem se změtí elektrikářských kabelů a byl jsem už téměř u vedoucí výpravy, když se náhle otočila a spatřila mě. Usilovně přežvykovala a převalovala v ústech dvojitou dávku růžové žvýkačky. Rozevřel jsem sako, ukázal jí odznak a pistoli připnutou k opasku a čekal jsem, že ji to přiměje k okamžité spolupráci.

„Spletl jste si dveře," vyštěkla.

Nechápavě jsem na ni pohlédl.

„Ztratil jste se a ještě jste hluchej?" zavrčela a pokračovala ve žvýkání. „*Matčina láska* se točí v ateliéru číslo dvě."

Vyfoukla obrovskou růžovou bublinu.....kterou jsem propíchl špičkou svého pera.

Nafoukaná dvaadvacetiletá žába. V restauracích nejspíš klidně mluví do mobilu. Hrozně nerad to přiznávám, ale začíná na mně být vidět můj věk.

„Ta pistole je opravdová. Ten odznak taky. Což znamená, že jsem fakt polda. A vy jste kdo?" vyjel jsem na ni.

Seškrábla si růžovou žvýkačku ze špičky nosu a sloupla si ji z tváří. „Tiny," zamumlala. Byla to malá zrzka se špičatým obličejem pokrytým vrstvou šminek tak tlustou, jako by si je nahazovala zednickou lžící, a s úžasně tyrkysovýma očima, jaké jsou neklamnou známkou barevných kontaktních čoček.

„Prosím?"

„Tiny... no, vlastně Tina, ale všichni mi říkají Tiny, protože..."

„Protože jste maličká. To vidím. Hledám Evu Casaleovou. Pracuje v trikovém oddělení."

Tiny prasklou bublinu zmačkala do kuličky a tu si strčila zpátky do úst. Nevěřil jsem vlastním očím, žvýkačka musela být celá upatlaná od jejích šminek.

„Projdete dveřma s nápisem Východ zakázán, minete pojízdný šatny a uvidíte plechovou boudu, co vypadá jako stará vojenská garáž. Vlastně to je stará vojenská garáž. V ní je trikový oddělení. Nejspíš bude tam." Kývl jsem na znamení díků a už jsem se otáčel, když se ještě zeptala: „Má nějakej malér?" Nedokázala potlačit tón nadějného očekávání.

Otočil jsem se zpět k ní a nasadil svůj nejlepší úsměv.

„Měla by mít?"

„No páni, to já nevím," začala Tiny, rychle ale pokračovala, když viděla, že se chystám odejít. „Jde nejspíš o toho chlapa, co?"

„Jste vážně dobrá," poznamenal jsem neutrálně.

„Viděla jsem, jak se tady kolem potloukal," prohlásila a nenápadně se rozhlédla s výrazem totální konspirace. „Měla jsem z něj divnej pocit." Dramaticky se otřásla.

Přikývl jsem. Nevšimnout si Bennyho je dost těžké, i když jak se dostal přes vrátnici, to byla úplně jiná otázka. Pomyslel jsem si, že

bych si měl ještě jednou promluvit s tím strážným nebo možná s Bennym.

„Kdy jste ho tu viděla naposledy? Byl s ním ještě někdo?"

„Je to jen pár dnů, byl tady brzo po ránu. Měli jsme nařízenej nástup v pět hodin ráno a mně nešlo do hlavy, proč je tady v tak nelidskou hodinu někdo, kdo tu bejt nemusí. Ještě ani nevyšlo slunce." Znovu se otřásla. „S tou bílou kůží jsem ho považovala za ducha."

„Ranní ptáče" a „bílá kůže", to jsou dva atributy, které mi k Bennymu doopravdy nesedí. „Popište mi ho."

Tiny přežvykovala, přemýšlela a znovu přežvykovala. Užuž se chystala vyfouknout další bublinu, ale na poslední chvíli si to rozmyslela.

„Byl to hubeňour," ozvala se konečně. „Ošklivej hubeňour."

Tím mi tedy moc nepomohla.

„Co vousy?"

„Ne, vousy neměl. A ještě něco vám povím," dodala. „Smrděl. Jako by se zrovna vyválel ve sračkách."

„Hubený. Ošklivý. Zapáchající." Zapsal jsem si to pro případ, že bych ten podrobný popis zapomněl.

„A byl plešatej."

„Plešatej?" Benny byl všelijaký - mimo jiné i hubený, ošklivý a zapáchající -, plešatý ale nebyl.

„Plešatej a bílej," přikývla Tiny.

„Plešatý běloch," připsal jsem si do poznámek.

„Ne, bílej. Myslím doopravdy bílej, kůži měl úplně bílou, bez jakýkoli barvy. Albánec."

„Albín?"

„Ne, ne, byl to běloch. Ale doopravdy bílej, jako ten chlap v *Běláskovi*. Viděl jste ten film? Řeknu vám, že ten režisér odved skvělou práci."

„Díky, Tiny," poděkoval jsem, „ohromně jste mi pomohla." Otočil jsem se, zamířil jsem ke dveřím s nápisem Východ zakázán a nechal jsem Tiny, aby se vrátila na scénu. Nejdřív Biblický Benny a teď

plešatý albín; Eva Casaleová se pohybovala v náramně zvláštní společnosti.

Bouda, k níž jsem mířil, stála kousek od hlavní budovy studia; byl to lehce otlučený podlouhlý obdélníkový barák z vlnitého plechu, který by nevypadal nijak nepatřičně v jakémkoli filmu z druhé světové války. Jestli Ovsanna Mooreová investovala vydělané peníze zpět do firmy, rozhodně jimi neplýtvala na pomocné vybavení. Bouda možná kdysi bývala zelená, po desetiletích působení losangeleského slunce a Santa Any však získala onu zvláštní barvu, jíž se v pánských módních časopisech obvykle říká antracitová. Mám v tom odstínu jedny džínsy, ale nikdy je nenosím. Původní plechovou konstrukci nikdy nenatřeli, byla ale celá počmáraná podpisy herců, kteří ve studiu filmovali. Moje matka by na eBay udělala terno, kdyby boudu někdy demontovali a ona se nějak k jednotlivým plechovým dílům dostala. Náhle jsem si ji v duchu představil, jak je pilkou rozřezává na nepravidelné malé kousky.

Dveře byly otevřené a cítil jsem ledový vzduch foukající z velkých klimatizačních jednotek umístěných na kovových nosnících nad obrovskou plochou boudy. Vešel jsem do splněného snu devítiletého filmového fanouška. Dlouhá obdélníková budova byla přecpaná tucty monster v nejrůznějších fázích výroby. Na stěnách visely skutečně skvěle provedené části lidských těl spolu se sbírkou bodných, řezných a sečných zbraní, nad níž by Kurosawa slintal závistí.

Pro matku by něco takového představovalo eBayové nebe.

Uprostřed místnosti stál velký pracovní stůl s deskou v úrovni prsou, přibližně tři metry široký a šest metrů dlouhý. Deska byla osmicentimetrovou černou lepicí páskou rozdělená na čtyři sektory a každý sektor byl plný něčeho, co vypadalo jako protetické a trikové pomůcky z různých filmů. Na zádech tam leželo zohavené tělo Santa Clause, přeříznuté téměř vejpůl velkým kuchyňským nožem zabodnutým do jater. Vydávalo dokonce i odpovídající zápach, hutný a nasládlý. Nevěděl jsem, že trikaři zacházejí až do takových zbytečných podrobností; možná to byl jen žert pro jejich vlastní

pobavení. Až na to, že ten pach nepřicházel ze Santa Clause. Na stěně na konci boudy viselo pozoruhodně věrně vyvedené tělo ukřižované mladé ženy. Hrdlo měla prořízнuté tak hluboko, že jí hlava spočívala obličejem na rameni, a v břiše měla díru sahající až k vroubkované bílé páteři. Hromada drobů na zemi představovala vnitřní orgány a právě z ní také vycházel ten zápach, který měl napodobovat smrt. Ta Casaleová byla vážně dobrá!

Přistoupil jsem o krok blíž a zápach zesílil. A byl čím dál povědomější.

Pak jsem spatřil mouchy.

A pak jsem zaslechl odkapávání lepkavých tělesných tekutin.

Uvědomil jsem si, že se nedívám na žádný trikový výtvor. Došlo mi, že před sebou mám nejspíš Evu Casaleovou. Někdo ji právě obsadil do jejího vlastního hororu.

Kapitola devátá

Stály jsme na chodníku před mou kanceláří a čekaly, až nám Jesus přiveze auto, když Maral zazvonil telefon. Moje rasa nezná předtuchy - nebo se alespoň domnívám, že v nich nejsme o nic lepší než lidé. Každý, kdo žije tak dlouho jako já, si ale vypěstuje jakýsi šestý smysl: věděla jsem, že je to nějaká špatná zpráva. Maral si nasadila sluchátko Bluetooth na ucho a podívala se na displej telefonu.

„Produkční kancelář," zamumlala, „linka Bobbyho Wiseho." Bobby je produkční *Svaté noci.* „Tady Maral, co se děje, Bobby?"

Naposledy jsem viděla, jak se někomu z obličeje vytratila všechna barva, když jsem se krmila a ztratila přitom pojem o čase. Jinak ale tenhle slovní obrat miluju pro jeho výstižnost. V okamžicích stresu tělo odčerpá krev z těch svých částí, pro které není životně důležitá, a nažene ji do končetin, které tak připraví k boji nebo k útěku. Obličej zbledne. Maralin obličej se proměnil ve voskovou masku s červenými podlitinami očí a rtů. Stáhla si sluchátko z ucha a zaklapla telefon.

„Evu Casaleovou našli v boudě trikového oddělení mrtvou," sdělila mi.

„Zavražděnou?"

„Byla přibitá ke stěně, hlavu měla skoro useknutou a vnitřnosti vyvržené."

„Tak to vypadá na vraždu," přikývla jsem ponuře. Maral na to nic neřekla; můj šibeniční humor už zná.

Nepromluvily jsme znovu, dokud jsme neseděly v autě. Aniž by se zeptala, kam jedeme, zamířila Maral zpět ke studiu. Několik minut

jsme jely mlčky a pak, když jsme zastavily na světlech na křižovatce Sunset bulváru a Coldwater Canyon Avenue, se konečně ozvala.

„Myslím, že bychom si o tom měly promluvit."

„O Evě?" zeptala jsem se, přestože jsem věděla, že má na mysli něco jiného.

„O Jasonovi, o Mai a o Tommym. A teď o Evě." Zamračila se a její jinak hladké čelo zbrázdily vrásky. „S Evou je to ale něco jiného, co? Nezapadá do schématu, že ne?"

„Do schématu?"

„Jason, Mai a Tommy byli tvoje... *výtvory,"* konstatovala klidně Maral. Nebyla to otázka. „Byli."

Maral ví, co jsem zač, a akceptuje to. Nikdy se mě ale na minulost nevyptává. Všechno, co o mně a o mé rase ví, si poskládala ze střípků nashromážděných za uplynulých deset let našeho společného života. Nemluvíme o tom. Možná právě proto jsme spolu už tak dlouho vydržely. Ví, že existují jedinci, které by bylo možno nazvat mými výtvory. Já sama jim říkám příbuzní - nikdy ale ne děti - a Maral nikdy neprojevila přání stát se jedním z nich a nevyptávala se na konkrétní způsob jejich vytváření. Ví také, že všechno, co o mé rase četla nebo viděla na plátně, je jen snůška nesmyslů.

„Eva nebyla jednou z těch tvých." Opět to vyznělo jako konstatování, a ne otázka.

„Ne, nepatřila k mé rase." Většina příslušníků mé rasy vystupuje před kamerou, ačkoli zachovávám přísnou zásadu, že v jednom filmu jich nikdy neúčinkuje víc než dva. Vedou mě k tomu zcela sobecké důvody. Když hraju v nějakém filmu, chci, aby se obecenstvo dívalo na mě.

Naskočila zelená a rozjely jsme se.

„Tak proč ji zabili?"

„Jsou dvě možnosti: nehoda, nebo úmysl," odpověděla jsem okamžitě.

„Tohle žádná nehoda nebyla. Nešťastnou náhodou tě nikdo ke stěně nepřipíchne."

„Tak to tedy bylo plánované. V tom případě máme zase dvě možnosti: je její smrt shodou okolností nebo nějak souvisí s těmi ostatními vraždami?"

Maral po mně střelila pronikavým pohledem.

„Určitě s nimi souvisí."

Přikývla jsem a nepřítomně jsem si ze zohavených nehtů odlupovala proužky laku. Zatraceně dobře jsem věděla, že to nebyla shoda okolností.

„Třeba ji někdo omylem považoval za jednu z tvých... příbuzných," nadhodila Maral.

„To sotva. Ať ty ostatní tři vybíral kdokoli, věděl, co jsou zač, a znal osvědčené a spolehlivé metody jejich zabití: naražení na kůl, stětí, rozčtvrcení a utopení. Není snadné nás zabít, víš?" Po páteři mi přeběhlo něco ledového a hodně starého: hořká vzpomínka na jiné místo a jiné století.

„No, hlavu měla téměř oddělenou od těla - to je skoro jako stětí. Možná se ti někdo snaží dát na vědomí, že ví, co jsi zač. Možná tě Evina smrt měla vyděsit."

Zachechtala jsem se pronikavým, štěkavým smíchem. Znělo to ošklivě i mým vlastním uším. „Smrt mi strach nenahání. Nevěřila bys, kdybych ti řekla, kolik smrtí už jsem na vlastní oči viděla," ujistila jsem ji. „Přežila jsem války, hladomory, epidemie i perzekuční kampaně. Dokonce i křížové výpravy - všech šestnáct. Smrt mě dokáže jedině naštvat."

„Takže to musí být varování."

„Jistě, o tom vůbec nepochybuju."

„Co to ale znamená?" chtěla vědět Maral, když jsme zabočily směrem ke studiu.

„Znamená to, že se v Hollywoodu objevil nějaký lovec upírů," odpověděla jsem zamračeně, „a právě se dopustil prvního omylu."

Zbytek cesty jsme urazily mlčky, dokud jsme nedojely k bráně, kde nás strážný Gant mávnutím pobídl, abychom pokračovaly dovnitř. Zatraceně, čekala bych, že když na pozemku studia dojde k vraždě, poučí se a zastaví nás.

„Jakého omylu?" zeptala se konečně Maral.

„Nejsem jediným upírem v Hollywoodu, to přece víš, přišla jsem sem ale první, a to znamená, že je Hollywood moje hájemství. Jsem jeho kastelánka. Po mně přišlo pár dalších, kteří se taky zapojili do branže. Samozřejmě Charlie a Rudolph, Douglas a Mary i skandální a nebezpečná Theda Bara. Vytvářeli jsme velice málo příbuzných. Byli jsme opatrní, nanejvýš opatrní. Až na Thedu. Ta nás málem všechny zničila tím, jak riskovala, jako když například natočila *Takového blázna*. Hrála sama sebe, upírku, prokristapána. Vyžívala se ve své pravé podobě a v notorické známosti, v kterou díky ní vešla. Jedné krvavé noci roku 1919 jsme byli nuceni zničit celý její klan. Stejně Kalifornii nenáviděla, takže víc než uvítala náš návrh, aby odešla jinam. Už předtím jsem ji seznámila s jedním ze svých, s režisérem němých filmů Charlesem Brabinem; vzali se a odstěhovali se do New Yorku. Ostatní ale stále mají ve městě a v okolí příbuzné. Zajímavé ovšem je, že tenhle zabiják se soustředí výhradně na moje výtvory."

„A teď na tvoji zaměstnankyni."

V hlase jí zaznínval strach. Položila jsem ruku na její bledou pokožku a vyslala do ní dlaní malý proud vlastní energie, takže se mi prsty jasně rozzářily. Zasténala, když se jí bílá energie rozlila celým tělem.

„Nikomu a ničemu nedovolím, aby ti ublížil," slíbila jsem formálně. „Nejsi sice z mé krve, patříš ale do rodiny, a jsi tudíž pod mou ochranou."

Když jsem vystupovala z auta, v duchu jsem se zapřísáhla, že v jejím případě odvedu lepší práci než s Tommym, Mai a Jasonem.

Ten policajt se mi na první pohled nelíbil. Účes za devadesát dolarů a značkové džínsy. Arogantní a namyšlený. Pomyslela jsem si, že nejspíš jezdí hummerem a kompenzuje si tak malého ptáka. A určitě sleduje opakování starých dílů *Miami Vice*. Prostě ten typ, co si hraje na Dona Johnsona.

Stál před boudou trikového oddělení, zapisoval si poznámky do malého notesu se spirálovým hřbetem a všude kolem něj se hemžili členové výjezdové jednotky v bílých kombinézách. Otevřenými

dveřmi jsem viděla blesky fotoaparátů, jak někdo dokumentoval všechny podrobnosti Evina děsivého konce.

I venku před boudou jsem cítila pach jejího masa a krve a musela jsem se nesmírně ovládat, aby mi tesáky znovu nevyjely z dásní. Nechtěla jsem se na ni jít podívat, chtěla jsem odtamtud vypadnout. Přesně v okamžiku, kdy jsem se obracela k odchodu, jsem viděla, jak policista vzhlédl a kaštanové oči se mu rozšířily, když mě poznal.

Zamířila jsem k ateliéru, kde se točila *Svatá noc*, a slyšela za sebou jeho kroky. Pomyslela jsem si, že budu muset natáčení přerušit; nemohla jsem po Eviných lidech chtít, aby se okamžitě znovu vrhli do práce, a nebyla jsem si ani jistá, jestli bez jejího vedení zbytek filmu zvládnou. Potřebovala jsem si s nimi okamžitě promluvit.

„Slečno... madam... slečno Mooreová."

„Prosím, pane?" Dalo mi dost práce, abych udržela neutrální tón.

„Detektiv Peter King, madam. Jsem od policie v Beverly Hills."

Nenabídl mi ruku, když jsem k němu ale natáhla svoji, nenápadně si otřel dlaň o nohavici džínsů a rukou mi potřásl. Obvykle se tělesnému kontaktu s cizími lidmi pokud možno vyhýbám, protože nestojím o to, aby mě bombardovaly všelijaké nevítané vjemy, tentokrát jsem ale tu příležitost uvítala. Chtěla jsem vědět, jak na něj. Zalila mě vlna vizuálních představ i tělesných pocitů...

... zvědavost ... nervozita ... plakát jednoho z mých filmů ... nepatrná stopa obdivného respektu ... nějaký špinavý chlap s kolárkem ... vztek a znechucení ... Evino tělo ukřižované na stěně ... Jaguar XKE.

Alespoň tedy nejezdil hummerem.

„Cítíte se dobře?" Díval se na mě s obavami v očích. Přejela jsem si jazykem po zubech, abych se ujistila, že neztrácím sebeovládání.

Přikývla jsem, nic jsem ale neřekla. Nebyla jsem si jistá, co všechno jsem se z toho doteku dozvěděla - rozhodně toho ale bylo víc, než bych čekala, a stačilo to k tomu, abych svůj prvotní dojem přehodnotila. Možná to nebyl úplný idiot.

„Mohli bychom si někde promluvit?" zeptal se.

„Můžeme jít do mého přívěsu."

Prošli jsme dekoracemi *Svaté noci*. Všimla jsem si, jak k nim King zalétl pohledem - a useknutá hlava na špičce vánočního stromečku mi náhle nepřipadala jako tak skvělý nápad.

„Myslel jsem, že je to trik," prohlásil zničehonic. „Ta mrtvola na stěně," dodal na vysvětlenou, když viděl můj nechápavý výraz. „Když jsem ji uviděl, myslel jsem nejdřív, že je to další filmový trik. Člověk už těžko pozná, co je realita a co ne."

„Zvlášť v tomhle městě," přitakala jsem.

Kapitola desátá

SANTA CLARITA
15:30

V první chvíli jsem nedokázal myslet na nic jiného než na to, že musí mít úžasného kameramana nebo opravdu prvotřídního maskéra, protože takhle zblízka v osobním kontaktu vypadala starší, než jsem čekal. Pořád úžasná, ale starší.

Navíc mi nepřipadalo, že by na ní bylo cokoli umělého, což je v tomhle městě věc téměř nevídaná. Ženy v Hollywoodu nestárnou, jsou jen čím dál méně přirozené. V dnešní době botoxových injekcí, laserové depilace, liposukce a toho svinstva, kterým si nechávají zvětšit rty, nenajdete na Rodeo Drive jediný přirozený obličej. A to jsem ještě zapomněl na lícní implantáty a vyhlazování vrásek. Moje nájemnice, SuzieQ, je milovnicí seriálu *Plastická chirurgie s. r. o.* - nebo alespoň jeho prvních dvou řad - a díky ní mám aktuální informace o všech dostupných procedurách. Kam se na to hrabe obyčejné staromódní chirurgické narovnání nosu, jaké si nechala v šedesátých letech udělat moje sestra? I když musím přiznat, že ani to nebylo zrovna úspěšné.

A neomezuje se to jen na ženy.

Já osobně jsem nikdy nebyl v pokušení nechat se řezat, alespoň zatím ne, až ale přijde doba, kdy budu mít ve vlasech víc šedé než černé, požádám Enriquea, svého holiče v Los Filez, aby mi je začal trochu přibarvovat. Ale ne příliš; není nic přišernějšího než postarší elegán s uhlově černými vlasy. Před pár lety jsem si nechal laserem napravit oči, to byl ale zásah praktický a nezbytný - vidět prostě potřebuju. A používám ten přípravek na bělení zubů, co se prodává v drogerii, to je ale v našem městě také nezbytná věc - nikdo nechce v

Beverly Hills vidět poldu se zažloutlými zuby. Tím ale končím. Nestojím o to, abych někdy vypadal jako David Gest.

Když jsem se díval na Ovsannu Mooreovou, vůbec jsem její věk nedokázal odhadnout. Klidně mohla být přinejmenším o deset let starší než já. Datum narození se nepochybně dalo najít na internetu; umínil jsem si, že to udělám, jen co se vrátím do kanceláře. Na čele a v koutcích očí se jí rýsovaly sotva viditelné náznaky vrásek, to ale podle mého mínění jen přispívalo k její atraktivitě. Všechno ostatní se zdálo být skutečné a přirozené, protože se všechno pohybovalo a křivilo správným směrem. Ovsanna Mooreová vypadala na ženu, která projela kus světa, ledaco v něm viděla a ledaco možná i sama vyzkoušela. Byl bych jí hádal něco kolem pětačtyřiceti, klidně jsem se ale mohl o deset let mýlit.

Její přítelkyně ovšem musela být přinejmenším o patnáct let mladší. Říkám „přítelkyně", ačkoli ji tak nikdo nepředstavil. Když jsme přicházeli k přívěsu, čekala tam s otevřenými dveřmi, v jedné ruce držela mobilní telefon a pod paží měla zaklapnutý laptop.

„Dovolte mi, abych vám představila Maral McKenzieovou, moji osobní asistentku a pravou ruku. Maral, tohle je detektiv King od policie v Beverly Hills."

Asistentka na mne pohlédla, jako bych byl něco, co seškrábla ze své drahé boty. Ruku mi nepodala.

McKenzieová byla úžasně krásná. Byla to popelavá blondýnka s vlasy spadajícími až na záda, s šedýma očima za brýlemi v černých obroučkách, jaké nosíval Buddy Holly, a s postavou, která sice nevzbuzovala zvláštní pozornost, nikoho ale nenechávala na pochybách, že jde o dívku. Na sobě měla černobílý kostým jakéhosi velice zvláštního střihu, který vypadal jako koupený v luxusní části Rodeo Drive.

Když Ovsanna vešla do přívěsu, vyměnily si obě ženy pohled.

Okamžitě mi bylo jasné, že je mezi nimi něco, co přesahuje rámec čistě profesionálního vztahu. Nemůžete strávit patnáct let u policie a nenaučit se při tom číst mezi řádky. Maral McKenzieová měla na ochraně Ovsanny Mooreové osobní zájem. A také měla z něčeho strach. V daném okamžiku se zdálo, že jsem tím něčím já. Když jsme

vešli do přívěsu její šéfové, sledoval jsem, jak se nenápadně staví mezi filmovou hvězdu a mě. Schválně jsem postoupil o několik kroků dál a Maral se téměř viditelně naježila. Pak se ode mě odvrátila, zadívala se Ovsanně do očí o vteřinku déle, než by bylo nutné, beze slova přešla k ledničce a vytáhla láhev bílého ginkgo čaje. Když ji podávala Ovsanně. vyměnily si další pohled. A také dotek - tak letmý, že kdybyste mrkli, uniklo by vám to, přesto jsem si ho všiml. Nebyl jsem si jistý, jak se přesně věci mezi nimi mají, bylo ale zcela zřejmé, že v povinnostech Maral McKenzieové jakožto „osobní asistentky" převládá ten „osobní" aspekt. Nepochyboval jsem o tom, že jsou velice obsáhlé.

Měl jsem tři mrtvé filmové hvězdy a všechny pracovaly pro Ovsannu Mooreovou, mrtvou vedoucí trikového oddělení, která pro ni pracovala také, a osobní asistentku s nějakým problémem - možná se jí prostě nelíbilo, když se někdo stavěl mezi ni a její milou, možná ale skrývala něco většího. Ať tomu bylo jakkoli, Maral McKenzieová s případem nějak souvisela.

Když jsem nastupoval k policii, dal mi táta čtyři rady: nikdy nechodit ven bez vesty, dbát na to, abych měl vždy čisté spodní prádlo, koupit si pohodlné boty (pokud možno s ocelovými vyztuženými špičkami) a nikdy si nezačínat s kolegyní od policie (a pokud ano, používat ochranu). Zatím jsem se žádné z jeho čtyř rad nezpronevěřil. Řekl mi také, že se zločiny páchají z mnoha různých důvodů - k nimž patří sociální deprivace, zloba a vztek, strach či četné společenské faktory -, v konečném důsledku však za většinou z nich stojí sex a peníze. Lidé, kteří tyhle dvě věci nemají, chtějí jednu nebo obě získat. Tehdy jsem to považoval za příliš zjednodušený či dokonce anachronistický pohled. Teď si myslím, že měl pravdu. Za vším stojí sex a peníze.

Na peníze jsem v tomhle případě zatím nenarazil, zato se právě na scéně objevil sex. Ovsanna Mooreová a Maral McKenzieová jím byly přímo prosycené. Připsal jsem slečnu McKenzieovou na svůj krátký seznam podezřelých. Byla na něm zatím jen dvě jména - Mooreová a McKenzieová -, ale byl to začátek.

Ani peklo nezná takovou zlobu a tak dál...

Mooreová se napila ledového čaje.

„Detektiv King vyšetřuje Evinu smrt. Ačkoli proč ji vyšetřujete vy a ne místní policie, to je otázka, na kterou bych ráda slyšela odpověď," dodala jedním dechem. Posadila se do jednoho z vysokých režisérských křesílek, které mělo na plátěné opěrce jméno Marilyn Monroe. Měl jsem dojem, že pod jménem je černým inkoustem Marilynin vlastnoruční podpis. V matčině sbírce jsem viděl několik kopií jejího charakteristického podpisu a tenhle mi připadal pravý. Máma by se z něj zbláznila.

Jedinými dalšími možnostmi, kam se posadit, byla pohovka nebo jedna ze dvou nízkých židliček u vestavěného stolku. Zůstal jsem stát, protože jsem nechtěl, aby se nade mnou Ovsanna Mooreová tyčila, až se ji budu pokoušet nenápadně vyslechnout.

„Vlastně jsem její tělo našel já," vysvětlil jsem.

Přítelkyni vteřinku nebo dvě trvalo, než jí došlo, co z toho vyplývá, slečna Mooreová si ale dopad mého prohlášení uvědomila okamžitě. Vzpřímila se v křesle a překřížila nohy v kotnících, takže jí džínsy Citizen of Humanity vyjely výš a odhalily vysoké boty Tony Lama z kůže krajty. SuzieQ by trefil šlak.

„Takže jste si sem přišel s Evou promluvit," konstatovala Ovsanna.

„To je zajímavý předpoklad. Máte k němu nějaký konkrétní důvod?"

„Co jiného byste dělal v boudě trikového oddělení, detektive Kingu? Tam se nikdo nedostane jen tak náhodou. Něco vás sem přivedlo, co to bylo?"

„Jsem vyšetřovatel, slečno Mooreová, tak vyšetřuju. A mým úkolem je otázky dávat, ne na ně odpovídat."

„A mým úkolem zase je řídit tohle studio a vědět o všem, co se tu každou minutu každého dne děje. Nejsem hloupá, detektive, tak se mnou jako s hloupou nejednejte." V hlase jí rázem zazněl ledový podtón a nelíčená zlost. „Poslouchám zprávy," pokračovala. „Jste ten detektiv, který vede vyšetřování případu kinozabijáka. Přijel jste sem kvůli tomu případu, že ano? Hledal jste Evu."

„Máte pravdu, madam."

„Říkejte mi Ovsanna. Madam zní hrozně staře." Další změna postoje. Usmála se, snad to měl být pokus o projasnění atmosféry, až k očím se ale její úsměv nedostal.

„Na jméno slečny Casaleové jsme narazili v rámci probíhajícího vyšetřování."

Osobní asistentka se předklonila a umožnila mi tak na okamžik nahlédnout do rozevřeného výstřihu svého nákladně vyhlížejícího kostýmu. Její gesto jsem ocenil, ale nezabralo na mě. Mám-li si vybrat mezi sexuálním rozptýlením a pracovní posedlostí, skoro vždycky u mě vyhrává práce.

„Nechcete snad vážně naznačit, že byla Eva do těch příšerných vražd nějak zapletená, že ne?" přešla McKenzieová do protiútoku.

„Nesnažím se vůbec nic naznačit," odpověděl jsem mírně. „Měla příležitost s některým ze zavražděných spolupracovat?"

Slečna McKenzieová se užuž chystala k nějaké ostré odpovědi, Ovsanna se ale natáhla a položila jí ruku na paži. Myslel jsem, že filmové hvězdy pečují o své nehty, ty její ale vypadaly příšerně.

„Eva je - *byla* - jedna z nejlepších a nejnadějnějších odbornic na triky a speciální efekty v branži. Chtěl ji úplně každý. Učila se u Ricka Bakera, Roba Bottina a Stana Winstona. A ano, pracovala se všemi třemi zavražděnými - s Jasonem, Tommym i s Mai."

„Vím, že všichni tři točili filmy ve vašem studiu. Pracovala jste s někým z nich vy osobně?"

„Ano, pracovala," odpověděla bez zaváhání. „Jasona jsem vlastně do branže uvedla já; ve filmu *Pověz mi, cos viděl* hrál kněze, kterého brutálně zavraždí ve zpovědnici. Mai mi sekundovala ve *Vatikánských upírech* a Tommy hrál policistu ve *Zdivočelé silnici."*

Dělal jsem si poznámky a přemýšlel jsem o tom, jestli se tyhle filmy najdou na internetu.

„Co ještě mi můžete o Evě říct?"

„Pracovala pro mě už šest let. Začínala v trikovém oddělení jako asistentka ve filmu *Pověz mi, cos slyšel,* to bylo pokračování *Pověz mi, cos viděl.* Řídí - *řídila* - provoz oddělení se čtyřmi stálými zaměstnanci a další si najímala podle potřeby a podle toho, co který film vyžadoval. Její největší předností byla schopnost zajistit

maximální efekty za minimální vynaložené peníze. Byla chytrá, vynalézavá a nepřekračovala rozpočet. Podívejte se na *Klášter II* a pochopíte, co mám na mysli. Když udeřil hurikán Katrina a museli jsme přerušit natáčení *Krve na bažinách* pro nedostatek potřebných materiálů, použila místo krve, kterou jsme potřebovali pro scény s oběťmi aligátorodlaků, rajčatovou šťávu namíchanou s nějakou limonádou. Nikdo nic nepoznal."

„Velice vynalézavá," přitakal jsem a náhle mi došlo, co je v těch lahvičkách, které Biblický Benny prodává. Slečna Mooreová toho rozhodně o svých zaměstnancích věděla víc než dost. Jednám s hlavouny z Beverly Hills den co den a většina z nich nezná své podřízené ani celými jmény; Ovsanna Mooreová si jako šéfová o lidech zjevně udržovala větší přehled. „Napadá vás nějaký důvod - byť třeba zcela nepravděpodobný -, proč by ji někdo chtěl zabít?" To je standardní otázka a pokaždé, když ji položím, vyznívá směšně.

Slečna Mooreová zavrtěla hlavou, já jsem ale sledoval její přítelkyni. Všiml jsem si téměř neznatelných vrásek, které se náhle objevily v koutcích jejích očí a okamžitě mi bylo jasné, že něco ví.

„A co vás, slečno McKenzieová?"

Těsně před tím, než mi zalhala, se jí rozšířily panenky. Jako hráčka pokeru by nestála za nic. O krok ustoupila a ruce si zkřížila na hrudi v klasické obranné a odmítavé póze.

Kdysi před lety jsem chodil s psycholožkou, která mě naučila základním pravidlům interpretace podvědomé neverbální komunikace. Měla celé tucty knih pojednávajících o tom, čemu my u policie říkáme tělesné výrazové prostředky. O těch mých slečna Cvokařka tvrdila, že jsou projevem nevyřešených oidipovských problémů - velice rád jsem se stavoval u mámy. Já jsem zase tvrdil, že ty její jsou projevem nevyřešených problémů typu Esther Williamsové - přistihl jsem ji, když si to rozdávala s údržbářem mého bazénu, a to přímo v řečeném bazénu. Odešla ode mě, odnesla si svoje opálení a knihy mi nechala. Osobně se domnívám, že mi zůstalo to lepší. Trvalo mi ale celou věčnost, než jsem pro bazén našel nového údržbáře.

„Nemám tušení, proč byla Eva zavražděná," vyhrkla McKenzieová.

Miluju, když mi lidé začnou lhát. Znamená to, že se blížím k pravdě.

„Co její soukromý život? Kolik toho víte o něm? Chodila s někým?"

Maral zavrtěla hlavou. „Měla někoho, s kým spala, ale jen občas a nepravidelně. Nepřipadalo mi, že by šlo o nějakou velkou lásku nebo něco takového. Myslím, že to byl nějaký znovuzrozený nebo snad kazatel či něco takového. Pokaždé, když se s ním vyspala, vedla spoustu řečí o boží lásce a požehnání."

Zaklapl jsem notes a pohlédl nejprve na Ovsannu Mooreovou a pak na Maral McKenzieovou. „Myslím, že pro dnešek to bude všechno. Omlouvám se předem, pokud vám to způsobí nějaké problémy, ale doufám, že ani jedna z vás se nechystá v bezprostřední budoucnosti odjet z města."

„Nechystá, detektive," ujistila mě stroze Ovsanna.

„A budu muset nechat uzavřít tu boudu trikového oddělení."

„Na jak dlouho?"

„Přinejmenším na dva dny. Je mi jasné, že to způsobí problémy ve vašem natáčecím programu, ale výjezdová jednotka potřebuje čas na to, aby prohledala celou budovu. Uděláme vše pro to, abychom ji mohli co nejrychleji uvolnit. Budu také samozřejmě potřebovat vaše otisky prstů a také celého vašeho štábu."

Znovu jsem zaregistroval záblesk zlosti ze strany slečny McKenzieová, tentokrát smíšený s něčím, co mohla být panika, když její oči našly slečnu Mooreovou. Ta zareagovala také, její výraz se však jen změnil v prázdnou masku.

„Proč?" zeptala se.

„Za účelem eliminace. Sejmeme otisky vám i všem ostatním, o nichž víme, že se tam mohli pracovně dostat, pak shromáždíme otisky z celé budovy, eliminujeme ty, které poznáme, a podíváme se, jestli nezjistíme něco neobvyklého. Nebude to trvat dlouho a můžeme to udělat tady, místo abychom vás otravovali a nutili jezdit

na stanici." Nasadil jsem svůj nejlepší profesionální úsměv, abych otupil hrot nevyslovené hrozby. Ani jedna z žen ho neopětovala.

„Nenapadá vás ještě něco, co by podle vás mohlo být důležité? Něco neobvyklého nebo nepochopitelného, k čemu poslední dobou došlo, nějací cizí lidé, kteří se potulovali po studiu, nějaké hádky, výměny názorů nebo rvačky, k nimž tady došlo?"

Obě ženy vrtěly hlavami, ještě než jsem všechny svoje otázky stačil vyslovit, a bylo mi jasné, že víc už z nich protentokrát nedostanu. Řekly mi toho ale dost.

„Tak tedy děkuji za čas, který jste mi věnovaly. Nechám vám tu navštívenku pro případ, že by vás ještě něco napadlo." Byl jsem v pokušení požádat o podepsanou fotografii pro matku, ale odolal jsem. Nechtěl jsem vypadat jako nějaký ohromený fanoušek, ačkoli něco ve mně už se nemohlo dočkat, až zavolám domů a povím mámě, koho jsem právě vyslýchal. Navíc jsem věděl, že se s oběma ještě uvidím.

Napřed jsem si o nich ale potřeboval sehnat víc informací. Takových, jaké se nenajdou na IMDb ani na People.com.

Kapitola jedenáctá

Maral stála u dveří a sledovala, jak detektiv prochází parkovištěm ke svému autu. Hlas se jí třásl vztekem.

„Co s ním uděláme?"

„Především ho nebudeme podceňovat. A nebudeme mu znova lhát. Přinejmenším ty mu nebudeš znova lhát. Ví, že jsi mu lhala."

„Vždyť jsem vlastně nelhala. Nevím, proč byla Eva zavražděná. Nebyla jednou z vás. Možná že její smrt s těmi ostatními vraždami vůbec nesouvisí." Vztek v ní pomalu začalo nahrazovat zbožné přání. A strach. Cítila jsem, jak pach strachu vítězí nad parfémem Jo Malone s vůní divokých fíků a černého rybízu, v němž se nejspíš koupala.

„Jsi příliš upřímná, než abys dokázala úspěšně lhát, Maral. Okamžitě to na tobě poznal. Je zřejmé, že o Evě víš víc, než jsi byla ochotná přiznat."

Pomalu se otočila zpět ke mně. Jak stála ve dveřích, sluneční paprsky proměnily její světlé vlasy ve svatozář bílého ohně, zatímco rysy jejího obličeje zůstaly ve stínu. Vypadala naprosto úchvatně. Potřebovala jsem se soustředit na téma hovoru, ale celým tělem se mi nezvána rozlévala vlna touhy.

„Eva skutečně někoho měla... no, popravdě řečeno jich měla vlastně víc než jen jednoho," oznámila Maral, vrátila se do přívěsu a zavřela za sebou dveře. Otevřela ledničku, vytáhla z ní lahvičku práškového džusu a láhev ochucené a vitamíny obohacené minerálky. Když odměřovala polévkovou lžíci prášku a dolévala ho minerálkou, třásly se jí ruce a já jsem si náhle uvědomila, jak to pro ni musí být těžké. Nestává se každý den, aby vaši kolegyni našli

takovým okázalým způsobem zavražděnou. Sama jsem za téměř půl tisíciletí toulek po tomhle světě pohledu na smrt přivykla. Viděla jsem už smrt ve všech formách její ošklivosti, od jednotlivých těl až po celá pole posetá mrtvolami. Dnes už mnou dokáže otřást jedině smrt někoho milovaného; to je také jeden z důvodů, proč se v posledních několika desetiletích vyhýbám všem důvěrným vztahům. S výjimkou Maral. Eva Casaleová byla mojí zaměstnankyní a pravděpodobně to byla i docela příjemná žena, k její smrti jsem ale nepřistupovala nijak přehnaně emocionálně a rozhodně jsem nehodlala skládat nějaké pošetilé sliby ohledně její pomsty. Byla jsem nucená věřit, že je její smrt varování nebo hrozba, a to hrozba, kterou musím brát nesmírně vážně. Lovec upírů mi ukazoval, že ví, jak příslušníky mé rasy zabít.

Maral se položila na pohovku a zadívala se do stropu. Láhev s vychlazenou minerálkou si přitiskla k čelu.

„Kdysi dávno bylo jedno období, kdy jsme Eva a já... měly poměr."

Ať do mě hrom bací! Začínám už nejspíš být stará a nepozorná; vůbec jsem si toho nevšimla. Zachovala jsem zcela bezvýraznou tvář.

„Je to už několik let. Tys tehdy zrovna s Cinecittou natáčela v Římě *Elizabetu."*

Vzpomínala jsem si na to. Maral zůstala v L. A., kde dohlížela na výrobu ostatních našich filmů. Ironie natáčení filmu založeného na životním příběhu Alžběty Báthoryové se mi tehdy docela zalíbila. Narodila se roku 1560, tedy deset let po mně, ale nikdy jsem se s ní nesetkala. Dnes by byla nejspíš označena za sériovou vražedkyni - podle jmenného rejstříku, který si vedla, zabila 650 žen. Podle uherského císaře jich bylo ještě o tisíc víc, když ji konečně nechal uvěznit. Pokud je mi známo, nebyla to upírka, ale prostě jen docela obyčejná psychopatka, zrovna jako Vlad III. zvaný Napichovač. Vzala si evidentně do hlavy, že bude-li se koupat v krvi mladých panen, vrátí jí to její mladistvou krásu. Bylo to v dobách před plastickou chirurgií, takže mnoho jiných alternativ neměla. Nechávala je pověsit za kotníky a zaživa vykrvácet do pěkné vyhřáté vany. Náramně jsem si tu scénu užila. Dokonce i s falešnou krví.

„Netrvalo to dlouho," pokračovala Maral, „a když jsme se rozešly, podařilo se nám nepohádat se a zůstaly jsme přítelkyně. Nedávno mi řekla, že má nějakou novou známost."

„*Nová známost* naznačuje, že musí existovat i nějaká stará."

„Tu a tam se nepravidelně vídala s tím kazatelem, co jsem o něm řekla tomu policajtovi."

Povzdechla jsem si. Kazatelé znamenají zaručené problémy, a to bez ohledu na boha, k němuž se modlí. Vůbec se mi nelíbilo, jak do sebe začínaly kousky téhle skládačky zapadat. V průběhu staletí jsem se při několika příležitostech ocitla v blízkosti smrti a až na zcela výjimečné případy za to vždy mohlo to či ono náboženství a ta či ona církev. Když to nebyli křesťané, kteří mě chtěli upálit u kůlu na hranici, byli to uctívači ďábla, kteří by mě rádi byli obětovali svému rohatému božstvu. Poslala jsem je všechny k jejich příslušným stvořitelům.

„Vypadneme odtud," rozhodla jsem se náhle. „Budeme se muset poradit s právníkem. Potřebuji si promluvit se Solgarem a to nemůžu udělat po telefonu." Maral na mě nechápavě hleděla. „Ten detektiv na tvůj poměr s Evou určitě přijde. Už teď se dívá podezřívavě na moje spojení se všemi třemi mrtvými hvězdami. A ještě ke všemu... chce moje otisky prstů." Zvedla jsem ruce. Špičky prstů mám hladké, bez rýh a bez smyček. Je to unikátní anomálie, vyskytující se jen u příslušníků dakhanavarského klanu, a já jsem si s mrazivou jistotou uvědomila, že trikařská bouda chudinky Evy bude mých „neotisků" plná.

„Máme přece alibi."

„To záleží na přesné době smrti. A navíc si alibi dosvědčujeme vzájemně. To stačí k tomu, aby podezření detektiva Kinga ještě zesílilo; pak se začne v naší minulosti doopravdy hrabat. A víš, jak jsem v případě komplexního vyšetřování zranitelná." I když mám obrovskou spoustu těch nejlepších falešných dokumentů, jaké lze za peníze koupit - rodný list, průkazku sociálního pojištění, dokonce i školní vysvědčení a hodnocení studijní způsobilosti -, žádný papír není stoprocentně spolehlivý. Staří Keltové měli přísloví, jehož překlad zní: „Šťastný je ten, o jehož existenci neví zákon." Moje rasa

po celé dlouhé generace přežívala ve stínech, dnes nám ale nové technologie takový způsob přežití neustále ztěžují. Církvi a jejím fanatickým lovcům upírů se nikdy nepodařilo nás vyhubit, zato počítačová evidence jedenadvacátého století by se snadno mohla stát nástrojem naší zkázy.

Když jsme spěšně přecházely parkoviště, zazněly z Maraliny kabelky tóny *Londýnských vlkodlaků* od Warrena Zevona. Její nejnovější vyzváněcí melodie. Vždycky když se mi podaří zapomenout, jak je ve skutečnosti mladá, zazvoní jí telefon a připomene mi její dětinský smysl pro humor. Volal Bobby Wise, náš produkční. Telefonoval mu strážný Gant od hlavní brány a sdělil mu, že dorazili novináři a televizní zpravodajské vozy. Překvapilo mě, že jim to trvalo tak dlouho.

Prosincové slunce se na obloze začalo sklánět k obzoru a já jsem si zastrčila sluneční brýle Fendi do vlasů, nastavila jsem obličej jeho paprskům a vychutnávala si jeho hřejivé teplo. Začněte úplně od začátku a zapomeňte na všechno, co o upírech víte: téměř nic z toho není pravda. A nic z toho nedává smysl. Averze na kříž - proč? S touhle babskou povídačkou přišli křesťané, kteří nás pronásledovali ve středověku. Kříže nám nijak neškodily; škodili nám chlapi, kteří je nosili. A co židovští nebo muslimští upíři - proč by na ně měl mít nějaký účinek křesťanský symbol? Musela by to být menora nebo půlměsíc, ne? Ty ale také nefungují, můžete mi věřit.

Většinu upírské mytologie vytvořily filmy. Vím, o čem mluvím. Velkou část jsem jí sepsala já.

Je to mytologie, kterou mezi lidmi rozšiřují knihy, filmy a v poslední době také televize. A ve většině případů jde o výplod bujné fantazie nějakého romanopisce nebo scenáristy. A protože všechno, co vědí, je postaveno na lži, jen tu lež prostě dál upevňují.

Píšu filmové scénáře už osmdesát let a jen zcela výjimečně v nich o své rase prozradím něco pravdivého. Takže na rozdíl od toho, čemu lidé věří, nás sluneční paprsky nespálí, ačkoli jsme trochu citlivější na ultrafialové záření, to je ale důsledek naší stravy. Nespíme v rakvích vyložených hlínou a po smrti se nerozpadneme v prach: namísto toho se roztečeme v obzvlášť odpornou kaši.

Obě jsme s Maral nasedly do lexusu, použily jsme bezpečnostní kód a vyjely ze studia zadní branou, takže jsme se úspěšně vyhnuly mediálnímu cirkusu, který strážného Ganta u hlavního vjezdu nutil, aby za svou mzdu odvedl trochu práce.

„Pověz mi něco o tom kazateli a o tom jejím novém příteli," vybídla jsem Maral, když jsme se konečně zařadily do provozu.

„Toho kazatele jsem viděla jen jednou. Byl tady ve studiu..."

Vztekle jsem zasyčela, už mě to začínalo štvát. Zakládám si na tom, že vím o všem, co se v mém studiu děje, jenže se rychle začínalo ukazovat, že tomu tak není. Soustředila jsem se na vyjednávání s Japonci a studia jsem si přestala všímat. Nebylo třeba žádné zvláštní geniality, abych si spočítala, že se o mně Eva dozvěděla od Maral a následně o mé existenci informovala kazatele. A služebník Boží považoval za svoji povinnost zbavit tento svět mé nečisté přítomnosti, že?

„Nemyslím, že by s tím měl něco společného," vyhrkla honem Maral. „Dokonce si ani nejsem jistá, jestli je to opravdový kazatel nebo jen jeden z těch cvoků, co si nasadí bílý kolárek a nechávají si říkat reverend. Bokem si taky přivydělává prodejem hvězdných map..." Zarazila se a pak dodala: „Pořádá takové ty okružní jízdy po všech místech, kde zemřely různé hvězdy..."

„Ježíši. Myslela bych, že po zkušenosti s tebou si bude Eva umět vybrat lepšího chlapa. Takže to byl nejen kazatel, ale navíc kazatel posedlý mrtvými filmovými hvězdami. Možná že od pouhých jejich návštěv přešel k vlastní výrobě. A co ten nový chlap?"

„Toho jsem nikdy neviděla," pokračovala Maral. „Měla jsem dojem, že z něj má obrovský respekt, možná dokonce i strach."

Odloupla jsem si z nehtů další kousky laku.

„Čím ten se živí?"

„Nemám ponětí. Určitě je ale z branže, protože jí věčně sděloval různé novinky, co se ještě ani neobjevily v tisku. Zřejmě někdo dost vlivný."

„Musíme zjistit, kdo to byl." Zvažovala jsem možnosti dalšího postupu a myslela jsem při tom na Petera Kinga. Tenhle náhlý zájem policie o moje studio by mohl Japonce odradit. Příliš dlouho a příliš

tvrdě jsem pracovala, abych teď něco takového dovolila. Japonci měli přiletět za tři dny a musela jsem se postarat, aby v Anticipation do té doby všechno hladce běželo. Na osobní úrovni jsem se musela vyhnout odběru otisků prstů. To znamenalo, že budu potřebovat nenápadnou, ale nákladnou právní pomoc. A bylo třeba, abych policii poslala po nějaké jiné stopě... aby se přestali zajímat o mne. A to zase znamenalo, že budu muset udělat jejich práci za ně. Bylo načase, aby tenhle upír začal lovit svého lovce.

„Vezmi to přes kopec. Zavolej Ernstu Solgarovi a řekni mu, že za ním jedu."

„Jen tak zčistajasna?" zamrkala Maral. Firma Solgar & Solari je nejlepší advokátní kanceláří specializovanou na zábavní průmysl v celém Century City.

„Jde přece o mě, Maral. Solgar mě vždycky přijme. Musí."

„A proč?" podivila se Maral.

„Protože jsem hollywoodskou kastelánkou."

Ernst Solgar je mým právním zástupcem už dlouhá léta. Je to také upír. Vyslechl si už všechny anekdoty o právnických pijavicích, které svým klientům vysávají krev, jaké se kdy na světě vyprávěly, a občas mi je dokonce přeposílá e-mailem. Je to přívětivý a šarmantní džentlmen, jemuž byste hádali něco mezi padesátkou a sedmdesátkou, ačkoli pokud vím, neschází mu už mnoho do tisícovky. Za stříhání a česání své bohaté kštice hustých vlasů platí obrovské peníze a staromódní kulaté brýle s drátěnými obroučkami nosí nepochybně jen proto, že v nich dobře vypadá. Ještě jsem nepotkala upíra, který by špatně viděl.

Ernst je příslušníkem obourského klanu.

Obourové mají jen jednu nosní dírku a scházejí jim ostré tesáky. Potravu přijímají sosákovitým otvorem, který mají ve špičce jazyka, a k tomu, aby se nakrmili, potřebují otevřenou ránu, přitom ale nemají nic, čím by prokousli nebo propíchli kůži svého hostitele. Osobně to nepovažuji za právě efektivní řešení. Většina z nich si proto vypomáhá dýkou, kterou nosí skrytou v oděvu. Solgar si chirurgicky nechal implantovat umělou nosní přepážku, přesto si ale dávám pozor a nikdy mu nedovolím, aby mi políbil ruku. Ačkoli je

mnohem starší než já, respektuje moje postavení kastelánky tohoto města. V knize *Liber Mortis*, jež je jakousi biblí upírů, se právo na vlastnictví města jasně definuje jako náležející tomu, kdo se první „objevil, zabral či se usídlil v osadě čítající více než devět set devadesát devět duší".

Hollywood je můj. Přišla jsem sem v době, kdy tu ještě nebylo nic kromě pomerančových plantáží. Kdy Samuel Goldwyn byl ještě Shmuelem Gelbfiszem a nestačil se ještě přejmenovat ani na Samuela Goldfishe a Hollywood byl skutečným samostatným městečkem. Objevila jsem se tam, zabrala jej a usídlila se v něm. A když se roku 1910 sloučil s „Městem andělů", stala jsem se de facto kastelánkou celé losangeleské pánve. Těch několik upírů, kteří tehdy ve městě žili, mě uznalo za svoji vládkyni a odpřisáhlo mi věrnost. V průběhu následujících desetiletí se několikrát stalo, že se nadvlády nad městem pokoušel zmocnit nějaký samotářský upír vyvržený ze svého klanu nebo celý smíšený a degenerovaný klan. Tihle hlupáci zapomínají, že většina z nás se politické a státnické činnosti naučila v Caesarově impériu, v borgiovském Římě nebo v medicejské Florencii. V mém případě to byl pařížský teror. Zpočátku jim vždy ponechám trochu volného prostoru, ty, kteří se nepřizpůsobí, ale nakonec vždy zničíme - nebo možná přesněji řečeno necháme město, aby je zničilo. Hollywood dokáže upírům zasadit ránu stejně smrtící jako teplokrevným.

Podle toho, jak Solgarova sekretářka vyskočila a běžela nás uvítat, mi bylo jasné, že je jednou z mých fanynek. Vedla nás dlouhou chodbou, v níž Ernst vystavuje svoji sbírku naivního umění - měl tam dva nové kousky od Elke Sommerové, které jsem dosud neviděla -, do jeho kanceláře, která mi vždy připadá, jako by ji zařizoval zfetovaný Pierre Deux.

Solgar vyskočil a drobnými krůčky oběhl francouzský provinciální psací stůl, aby mě přivítal s oběma rukama nataženýma před sebe v gestu tradičního pozdravu - je to zdvořilý způsob, jak ukázat, že ani v jedné ruce nedrží dýku.

„Ovsanno dakhanavarská, je mi potěšením, jako vždy je mi obrovským potěšením."

„Solgare obourský," opětovala jsem pozdrav jménem i klanovou příslušností.

Měřím sto šedesát osm centimetrů a Ernst Solgar je o pět centimetrů menší. Obourský klan nemá výšku v genech. Měl na sobě tmavomodrý hedvábný oblek, který byl zjevně šitý na míru, pravděpodobně v Savile Row. Košili měl od Charveze v Paříži a polobotky italské, nejspíš ručně šité v Římě. Jako většina příslušníků jeho klanu má maličké nohy. Sklonil se k mé ruce, ale nepolíbil ji, a když zvedl hlavu, kývnutím pozdravil Maral, která zůstala stát nedaleko dveří. Solgar se jí nezamlouval; ještě jsem ostatně nenašla teplokrevného, kterému by se zamlouval. Všichni instinktivně nedůvěřují příslušníkům klanů Obour i Nosferatu a není to nedůvěra bezdůvodná. Většina z nich se totiž v našem městě živí jako agenti a právníci. Pohlédla jsem na ni.

„Co kdybys nás tu nechala chvíli o samotě, Maral?" Přikývla, vyklouzla na chodbu a ani se neohlédla.

Firma Solgar & Solari sídlí v nevyšším patře Luckmanovy budovy na Sunset bulváru číslo 9200. Ernstova kancelář zabírá celou východní stranu budovy. Tři z jejích stěn jsou prosklené a nabízí se z nich úžasný výhled na město, přestože teď právě smog všechno přibarvoval sírově žlutým nádechem. Stála jsem u okna a kochala jsem se tím pohledem. Na protější straně ulice tři muži překrývali billboard nejnovějšího zrušeného seriálu HBO reklamou na jakousi show, která měla vyhlídky sotva na jednu sezonu. Mám dojem, že od *Carnivale* už nenatočili nic pořádného.

„Mám jistý problém, Ernste," oznámila jsem a vrátila jsem se k arménštině svého vzdáleného dětství.

„Nemyslel jsem si, že jde o společenskou návštěvu," odpověděl tímtéž jazykem, ale s příšerným přízvukem. Je dost těžké mluvit arménsky, když vám chybí špička jazyka. „Byl jsem docela zvědavý, kdy se objevíš. Ti tři mrtví byli tvoji." Nebyla to otázka.

„Moje výtvory," přitakala jsem.

„Zabití starými metodami."

„Dnes došlo k další vraždě." Stručně jsem ho informovala o Evině krvavé smrti a o policejním vyšetřování vedeném Kingem. Zatímco

jsem mluvila, přimáčkla jsem k oknu špičky čtyř prstů levé ruky a pak jsem na sklo dýchla. Objevily se na něm čtyři dokonale prázdné ovály. Pro úplnost jsem vedle nich otiskla ještě palec. „Ten detektiv mi chce kvůli eliminaci sejmout otisky prstů."

Solgar sklo otřel pavučinově tenkým hedvábným kapesníčkem a rychle přikývl. „To můžu zařídit."

„Jeho výjezdová skupina pracuje v boudě mého trikového oddělení. Potřebuju, aby policie ze studia co nejrychleji vypadla. V sobotu čekám nějaké potenciální investory."

Solgarova hlava znovu poskočila.

„To můžu taky zařídit. Máme u policie přátele. Myslím, že bude stačit prohodit pár správných slov se správnými lidmi."

„Mohly by nastat nějaké komplikace s Maral... s tím jejím někdejším problémem," upozornila jsem.

„Postarám se, aby žádné problémy nenastaly."

„Děkuju, Ernste."

„Vždycky je mi potěšením ti pomáhat, kastelánko." Přistoupil ke mně, postavil se mi po bok a společně jsme mlčky hleděli na své město. Žijí v něm přibližně dvě stovky upírů a my dva je všechny známe; v celých Spojených státech jich je možná desetkrát tolik, nepočítáme-li nově proměněné. Z těch, kteří žijí v L. A., se asi dvacet jako upíři narodilo a nestalo se jimi proměnou, a právě k těm Solgar i já patříme. Počty upířích klanů se od první světové války postupně snižují; nový upír se nenarodil už osmdesát let, a dokonce i počty nových výtvorů klesají. Jako kastelánka uděluji v tomto městě povolení k proměně. Za poslední rok jsem jich vydala necelý půltucet včetně jednoho vlastního výtvoru. Ztráta tří výtvorů ani ne za tři týdny mohla znamenat pouze jedno...

„Myslím, že je ve městě lovec, Ernste."

Jeho obličej se zkřivil v ošklivou masku, čelist mu na kratičký okamžik poklesla, jazyk se stočil, rozvinul a zakmital vzduchem. Kůže na jeho otevřeném konci se podlila krví, začal se zvětšovat a měnil barvu z růžové na sytě purpurově rudou. Lovci jsou odporné zrůdy, havěť, kterou je třeba zlikvidovat.

„A myslím, že jde po mně. Ztratil poslední dobou nějaký svůj výtvor i někdo jiný?"

Solgarův obličej se vrátil do původní podoby. Otřel si kapesníkem vlhkou bradu.

„Rudy jednoho před pár měsíci ztratil nešťastnou náhodou v Palm Springs, utopil se v bazénu, je ovšem pravda, že byl opilý, a Tod Browning o dalšího přišel při lyžařské nehodě v Big Suru. Jeden z jeho nových výtvorů narazil čelně do stromu a napíchl se na svoje Magfire dvanáctky."

„Magfire dvanáctky?"

„Lyže slovenské výroby. Velice kvalitní a velice rychlé. Jsem si ale jistý, že to byla nehoda."

„Víme o někom, kdo by si dělal ambice na ovládnutí Hollywoodu?"

„Hollywoodu by chtěli vládnout všichni, to přece víš sama, nemyslím si ale, že už by byl někdo připravený se ti vzepřít. Z Itálie nedávno dorazily nějaké Strigy, ty jsou ale v New Yorku a podle toho, co jsem slyšel, už se asi dlouho neudrží naživu. Podařilo se jim poštvat proti sobě několik příslušníků Čchiang Ši."

To je čínský klan, kterému patří New York. Italské Strigy se nikdy nedokázaly smířit se skutečností, že před dvaceti lety o město přišly. Dalo se čekat, že si je Čchiang Ši dá k snídani. Doslovně.

„Povím ti, co potřebuju, abys pro mě udělal, Ernste," řekla jsem a otočila se k němu. „Zařiď, aby mě přestala otravovat policie, a zajisti mi trochu prostoru k nadechnutí. Rozjedu vlastní vyšetřování."

Uklonil se. „Jak si přeješ. Znám ale pověst toho detektiva, o kterém jsi mluvila, Petra Kinga. Dostal vyznamenání za statečnost, když vytáhl z řeky nějakého kluka. Myslím, že není nejchytřejší, je ale houževnatý a má vynikající skóre zatčených a odsouzených. Když ho necháme odstavit, mohlo by to v něm vyvolat podezření. A to poslední, co v tvém případě potřebujeme, je podezřívavý polda."

„Vím, že to není žádný hlupák. Chci, aby vyšetřoval dál. Jestli je tak dobrý, jak si myslíme, dojde brzy k závěru, že jsem nevinná. Ještě důležitější ale je, že by při tom mohl zjistit totožnost vraha. A dovést mě k němu."

„Rozhodla ses hrát nebezpečnou hru, kastelánko. Mohl by také odhalit tvoji pravou totožnost," poznamenal Solgar.

„S tím se vypořádám, až přijde čas. Policistům se denně stávají nějaké nehody."

„Ach ano, ten slavný dakhanavarský sklon k brutalitě."

„Na ochraně vlastního klanu není nic brutálního. Říkej tomu mateřský instinkt."

Kapitola dvanáctá

VAN NUYS
17:00

V nejlepší tradici nepatřičných přezdívek se Johnu Truebloodovi říká Malý John. Má tři centimetry přes dva metry, tvrdí o sobě, že je čistokrevný Indián z kmene Čumaš, a já jsem se s ním o to nikdy nepřel. Hrával kdysi košíkovou za Folsomskou státní. Věznici, ne univerzitu. Z věznice vylezl s maturitním vysvědčením a s celým tělem pokrytým permanentním tetováním. Začal jezdit s venturskou partou Pekelných andělů, objížděl tetovací festivaly po celé Kalifornii a skončil jako zápasník extrémního wrestlingu, v němž vystupoval pod jmény Krvavý Jack Baron, Kill Gore Trout, doktor Savage a Kluzký Jim. Ke každému jménu má příslušné tetování. Když mu Hyam Hrozný nepřesně umístěným kopem do rozkroku rozdrtil varlata, rozhodl se pro změnu kariéry a otevřel si na Ventura bulváru tetovací salon, kde se specializuje na motorkáře a příslušníky ozbrojených sil. V okně má vyvěšenou ceduli: *Žádný mladistvý. Žádný ženský. Žádný muzikanti. Žádný výjimky.* Na důvody jsem se ho nikdy neptal.

Malý John holduje jedné tajné neřesti, díky níž jsme se poznali. A není to, co si myslíte. Sbírá filmové memorabilie a specializuje se na béčkové filmy. Je jedním z nejlepších matčiných zákazníků a posílá jí dokonce vánoční pohlednice.

Seznámili se na festivalu Rock & Shock ve Worcesteru toho roku, co se matka rozhodla, že objede všechny velké akce s autogramiádami. V tomtéž roce si koupila novou červenou corvettu, kterou zaplatila v hotovosti, takže předpokládám, že to musel být dobrý rok. Když na sebe narazili, neviděla matka dvoumetrovou tetovanou obludu s vyholenými spánky a s vlasy uprostřed

nagelovanými do patnácticentimetrových špičatých hrotů, viděla v něm spřízněnou duši, nadšence, který znal *Netvora z černé laguny*, *Oni!* a *Útok vražedných rajčat.* On zase viděl mateřskou postavu, která nabízela úžasné zboží. Jejich přátelství bylo zpečetěno, když si Malý John došlápl na jednoho gothika, který zpochybňoval pravost podpisu Dwighta Frye na jeho fotografii v roli Renfielda v *Drákulovi*. Nevím, co mu John řekl, ale přesvědčil ho; koupil si Frye nejen jako Renfielda, ale také jako Fritze ve *Frankensteinovi.* O hororech ví Malý John úplně všechno.

Napadlo mě, že jestli existuje někdo, kdo by mi o Ovsanně Mooreové mohl říct něco víc, je to Malý John.

Myslím si, že nevypadám jako polda. Pistoli nosím na nenápadném místě, odznak také a nechodím v botách s gumovými podrážkami. Jen co jsem ale vešel do potemnělé čekárny tetovacího salonu Malého Johna, slyšel jsem, jak se ta zpráva tichým šepotem roznesla mezi všemi přítomnými. Byli tam čtyři motorkáři v plné parádě, dva mariňáci, zápasník, na jehož jméno jsem marně vzpomínal, dva blonďatí svalovci, z nichž vyzařovala neklamná atmosféra nějakého doupěte Árijského bratrstva, z něhož nepochybně vylezli, a trojice kulturistů s vyholenými hlavami přímo z pláže Venice Beach, kteří si byli tak podobní, že to klidně mohli být bratři, pravděpodobně ale nebyli. Všichni seděli na tvrdých plastových židličkách a upřeně hleděli na televizor připevněný ke zdi za drátěnou mřížkou. Kulturisté se navzájem rozjařeně pleskali do roztažených dlaní pokaždé, když Magnum na nějaké havajské pláži uzemnil ranou pěstí dalšího padoucha.

Za pultem seděla slečna See. Slečna See je drobná Asiatka neurčitého původu a stejně neurčitého věku, která Malému Johnovi v jeho zápasnických dobách dělávala manažerku. Povídá se o ní, že měla ve zvyku příliš výbojné zápasníky umravňovat elektrickým obuškem. Samotná její reputace stačila k tomu, aby si v čekárně zjednala pořádek. Kdysi jsem se jí zeptal, jestli ovládá nějaká bojová umění. „Samozřejmě," přikývla, „musím se umět ochránit. Mám

černý pás v Mossbergu." A vytáhla zpod stolu automatickou opakovací brokovnici Mossberg ráže dvanáct.

„Detektive Kingu," přivítala mě hlasitě pro případ, že by ve mně někdo v místnosti nepoznal policistu. Černá nezapálená cigareta, která jí visela z koutku úst, se přitom ani nehnula.

„Potřebuju si na pět minut promluvit s Malým Johnem."

Podívala se na hodiny a pak na malý monitor průmyslové televize pod pultem, na němž mohla sledovat, co se děje v zadní místnosti, kde John pracoval. Naklonil jsem se k ní, abych viděl totéž co ona. Ze stolu právě slézal nějaký postarší chlapík s vyzáblými lýtky; nebyl jsem si jistý, ale zdálo se mi, že má na zadku čerstvě vytetovaného Dalea Earnhardta.

„Zrovna on skončí."

„Jak se daří, slečno See?"

„Vy říkejte mámě, aby už neposílala pro mojeho kluka ty katalogy. Pořád ho připravovala o spoustu peněz."

„Ani jsem nevěděl, že má matka vlastní katalogy."

„Každý měsíc," štěkla slečna See. „A každý měsíc on něco koupí." Předklonila se a zahltila mě těžkou vůní nějakého parfému, který mi připomínal zkažená vejce. „Tenhle měsíc on zase koupil bílou noční košilku Lil Dagoverové, i s certifikátem pravosti."

Tupě jsem přikývl. O Lil Dagoverové jsem v životě neslyšel. Do týla mi dopadla obrovitá pracka a otočila mě kolem dokola.

„Hrála v původní verzi *Kabinetu doktora Caligariho* z roku 1919." Malý John měl hlas jako předpubertální klučík, v čekárně ale neseděl nikdo, kdo by se odvážil dělat si z něj legraci. Měl na sobě klasické motorkářské oblečení - odřené vysoké motoristické boty s kovovými destičkami pod prsty, kožené kalhoty a koženou vestu přetaženou přes hrudník bez jediného chlupu. Možná na tom tvrzení o jeho indiánském původu přece jen něco bylo - měl vysoké čelo, vysedlé lícní kosti a rty tenké jako břitva. Vlasy tentokrát neměl nagelované, jen stažené z čela a převázané indiánskou čelenkou.

„Jak se daří, Malej Johne?" Musel jsem se zaklonit, abych mu viděl do obličeje.

„Skvěle. A mámě pověz, ať ty katalogy posílá dál." Obrátil se čelem k čekárně, kde se všichni odvrátili od televizoru a podezřívavě nás - vlastně spíš mě - sledovali. „Tohle je detektiv Peter King," oznámil tím chlapecky pisklavým hláskem. „Dobrej polda a dobrej chlap. To on před pár lety vytáh z řeky toho kluka. A teď má na starosti případ kinozabijáka. Je to můj kámoš."

Atmosféra v čekárně se znatelně oteplila. Plážoví kulturisté na mě přátelsky kývli a jeden z motorkářů ke mně napřáhl ruku.

Zašli jsme do zadní místnosti a Malý John za námi zavřel dveře. Pak vypnul kameru, čímž pravděpodobně strašlivě naštval slečnu See. Stěny byly pokryté kresbami, kopiemi a fotografiemi různých tetování, od docela jednoduchých až po velice neobvyklá, od důmyslně spletitých až po neuvěřitelně filigránská. Byla to galerie zakázek, které za ta léta pro klienty vytvořil. Ramena, záda, kotníky, bicepsy - všechno zdobené inkoustem. U jedné fotografie mi několik vteřin trvalo, než mi došlo, že se dívám na usměvavý obličej vytetovaný na něčí penis.

Malý John pobíhal sem a tam, uklízel po svém posledním zákazníkovi a připravoval se na dalšího. Každý čtvereční centimetr jeho kůže byl pokrytý tetováním, jednotlivé prvky se propojovaly ve složité vzory, křivky různých tvarů vytvářely písmena, zvířata i fantastická stvoření.

Jako na tom Venosově obrazu *Astrální cirkus.* Místy bylo tetování primitivní a rozmazané, převážná část byla ale zřetelná a dokonalá. Na okamžik mě napadlo, jak asi vypadá jeho penis, rychle jsem ale tu myšlenku zahnal.

„Ty sis nejspíš nepřišel nechat něco vytetovat."

„Dneska ne. Potřeboval bych pár informací..."

„Ale no tak, Pete, nejsem žádnej práskač..." začal a zarmouceně se zamračil.

„O jedný filmový hvězdě."

Tvář se mu rozjasnila.

„To je ovšem něco jinýho. Moje specialita. O který?"

„O Ovsanně Mooreový."

Obličej Malého Johna se jako kouzlem zkrabatil v zasněnou grimasu - přísahám, že do ní byl zamilovaný.

„Miss Vřískot. Hollywoodská královna třetí generace," vydechl hlasem ještě o něco pisklavějším než předtím. „Mám rukavice její babičky ze *Zrození národa.* Mám dopis, co poslala její matka senátorovi McCarthymu, když se odmítla dostavit k výslechu, a mám Ovsannin kostým z *Pověz mi, cos viděl."* Náhle se zarazil. „Proč se na ni ptáš?" Z obličeje se mu vytratila doslova všechna barva. „Neříkej... neříkej, že se jí něco stalo." To obrovské tetované monstrum mělo slzy na krajíčku.

„Je v pořádku," ujistil jsem ho honem. „Narazil jsem na její jméno při vyšetřování. Jen bych se o ní chtěl dozvědět něco víc."

„No, nic ošklivýho určitě nenajdeš. Je úplně báječná, hodně se věnuje charitám, financuje stipendia pro několik hereckejch kurzů. Když si přes internet koupíš její podepsanou fotku, jdou prachy rovnou na konto bandy Díry ve zdi Paula Newmana." Přešel k otlučené kovové registratuře a vytáhl z ní fotografii. Byl na ní on sám a stál - no, spíš se tyčil - nad maličkou Ovsannou Mooreovou. Byla podepsaná stříbřitým inkoustem: „Malému Johnovi, mému ‚největšímu' příteli." Podpis měl podobu ornamentální smyčky.

„Paráda." Zase jsem mu fotografii vrátil; kvůli něčemu takovému jsem za ním nepřišel. „Co nějaký skandály, nějaký temný tajemství, drogy, manželé, milenci?"

„Kdepak, Ovsanna ne. Na tu nic nenajdeš. Žádný skandály, žádný zlozvyky, žádný manželé. Myslím, že by se našlo jen pár bejvalejch partnerů, se kterejma se přátelí, i když se rozešli."

Okamžitě jsem zpozorněl. Nikdo - ani papež ne - není takhle liliově čistý. „Co ta její asistentka?"

„Jo, tak to je fakt záhada. To když zjistíš, zaplatí ti *National Enquirer* penzi. Do toho nevidí nikdo. Maral McKenzieová je s ní už asi deset let. Někdo říká, že jsou lesby nebo aspoň obojetný, nikdo ale nic neví jistě a samy k tomu nikdy nic neřeknou. Našli se už reportéři, co si nebrali servítky a zeptali se přímo, slečna Mooreová se ale pokaždý jen usměje a nic k tomu neřekne. Patří to k tý záhadě."

V mé práci se obvykle ukáže, že velké záhady nejsou ničím jiným než malými špinavými tajemstvími.

„Hmm, škoda. Myslel jsem, že by se v tom dalo něco najít."

Hromotluk se zamračil.

„Tak špatnej nápad to zase nebyl."

„No díky."

Malý John se znovu začal přehrabovat v registratuře.

„Něco tady mám... O tom chlapovi, kterýho její asistentka zabila, určitě víš, že jo? Odkrouhla ho v tom baráku na Mulholland Drive, byl to ten případ kaňonovejch vražd. Stalo se to těsně před tím, než začala pracovat pro Ovsannu. Probudila se a zjistila, že nad ní stojí chlap s kalhotama spuštěnejma ke kotníkům. Nedala mu šanci na nějaký vysvětlování a rovnou ho rozporcovala."

Malý John ke mně stál otočený zády, takže neviděl výraz, který se mi nepochybně objevil v obličeji. Na tom případu jsem nepracoval, četl jsem ale příslušné protokoly. Prostě jsem si jen ty dvě McKenzieové nespojil. A to si říkám detektiv.

Přinutil jsem se promluvit nevzrušeným hlasem.

„Jo, matně si vzpomínám. Udělala to nožem, co? Vrazila mu ho rovnou do břicha." Miluju ten pocit, když nějaký kousek skládačky zapadne na místo.

„Třiceticentimetrovým kuchyňským nožem značky Sabatier. Z nějakýho důvodu ho měla u sebe v ložnici. Nebo tak to přinejmenším vypověděla vašim mládencům a ty jí to uvěřili." Otočil se od registratury ke mně a v ruce držel průhledný policejní sáček na doličné předměty s nožem stále uvnitř. „Policie ho nakonec uvolnila a hádej, kdo mi ho prodal?"

„Někdo ti ho *prodal?* Kdo?"

Malý John se zubil od ucha k uchu.

„Neříkej mi, že to byla... ne, *prosím,* to mi neříkej..."

Řekl mi to.

„Tvoje máma."

Kapitola třináctá

„Odvez mě do Bel Airu, Maral. Prosím." Vlezla jsem si v lexusu dozadu, připoutala jsem se, zavřela jsem oči a natáhla si nohy na sedadlo. To je pro Maral jasný signál, že nechci mluvit. Potřebovala jsem přemýšlet. Potřebovala jsem jet domů, naložit se do vany, pustit si *Dead Can Dance* a nechat myšlenky plout kolem sebe s bublinami koupelové pěny.

„A žádné hovory," dodala jsem.

Maral přikývla. Vyjela z podzemního parkoviště a zabočila doleva na Sunset bulvár.

„Budeme tam za dvacet minut."

Mám v L. A. dva domy, jeden v Bel Airu a jeden v Point Dume. Nejlíp se ale cítím ve svém sídle v okrese Marin County - v kraji *Greatful Dead.*

Byla to Kateřina Veliká, která se narodila jako Sofie Frederika Augusta, které jsme ale všichni v jejím bezprostředním okolí přezdívali Figchen, od koho jsem se naučila, jak výhodné je vlastnictví nemovitostí. Setkaly jsme se, když roku 1744 přijela do Sankt Petěrburku a carevna Alžběta mě požádala, abych německé princezně dávala hodiny ruštiny, než bude překřtěná na Jekatěrinu Alexejevnu a provdá se za muže, který se měl stát carem Petrem III.

Oficiálně jsem byla jednou z jejích dvorních dam, neoficiálně její tělesnou strážkyní, vždy její přítelkyní a čas od času, když zklamání z Petrovy impotence převážilo nad jejím panovnickým úsudkem, i její milenkou. Od Voltaira - strašlivého klevetníka - se dozvěděla o mém pravém původu, nikdy ale ve své loajalitě vůči mně nezakolísala. A já jsem jí oplácela stejnou mincí. Dvakrát, když na

mne přišla velká žízeň, mi nabídla zápěstí. Dalo by se tedy říct, že v mých žilách koluje královská krev. Královská krev a moudré rozhodnutí nakupovat nemovitosti.

Kateřina připojila ke své říši Krym, Ukrajinu, Bělorusko a Lotyšsko. Já pod jmény nejrůznějších osob, firem i koncernů vlastním pozemky ve více než dvaceti zemích světa a různé nemovitosti mám prakticky ve všech státech Unie.

Patří mi obrovské pásy země v Hollywoodu i ve větším Los Angeles. Když jsem sem na samém počátku dvacátého století přijela, bylo tu možné nakoupit pozemky za pár dolarů. Použila jsem peníze, které jsem dostala od Thomase Hopea, když jsem mu roku 1830 prodala Francouzský modrý diamant, a skoupila jsem tolik půdy, na kolik jsem měla, zejména v kaňonech a v jejich okolí. Nemusela jsem být žádný génius, abych si spočítala, že háje pomerančovníků kolem Hollywoodu a Los Angeles se ukážou být neodolatelným lákadlem.

Když jsem byla mladší, potulovala jsem se po celém světě a trávila jsem ve svých domech dny nebo celé týdny. Teď v pokročilejším věku ale zjišťuji, že se mi čím dál méně chce cestovat. Ve Francii jsem nebyla už několik desetiletí a v Itálii dokonce celé století. Rusko jsem nenavštívila od Kateřininy smrti, ačkoli mi patří okouzlující dača u Černého moře.

Kateřina mě také naučila, že když jednou nemovitosti koupíte, neprodáváte je: místo toho je půjčíte nebo pronajmete. Pařížský hotýlek kousek od Rue Perenelle, který mi patří, mi v loňském roce vydělal přibližně půl druhého milionu dolarů, vila v Toskánsku asi také tolik a dům v londýnském Kensingtonu skoro dvojnásobek. Kolik mi vynesly nemovitosti v L. A., to vůbec netuším. Určitě víc, než kdy budu schopná utratit.

Upíři cestují a stěhují se, aby uchránili svoje tajemství. Za mých mladých let to bylo jednodušší. Před sto lety jsem mohla zůstat řadu let na jednom místě a pak, ještě než jsem začala budit podezření, jsem se prostě sebrala a odjela nebo jsem inscenovala vlastní smrt a pohřeb a přesunula jsem se do nějaké vzdálené země, kde můj vzhled nebudil ničí pozornost. V dnešní době proudových letadel, zaoce-

ánských lodí, automobilů a televizních zpráv je nemožné ztratit se lidem, kteří vás znají, z dohledu. Už dvakrát jsem se za poslední století musela uchýlit k tomu, že jsem „zemřela" a vrátila se jako svoje vlastní „dcera". Lidé v L. A. jsou naštěstí natolik posedlí uchováváním atraktivního zevnějšku, že se nikdo nepodivuje nad tím, jak se mi daří tak úspěšně oddalovat stárnutí. Přičítají to prostě plastické chirurgii, injekcím a nepřetržitému cvičení. Sotva mohou tušit, že za to vděčím téměř pěti staletím pití krve. To, že sídlím právě v Hollywoodu, mi ale umožnilo zůstat Ovsannou Mooreovou o hodně déle, než jsem byla její matkou a babičkou. Může-li Gloria Vanderbiltová ve svém věku vypadat tak dobře, jak vypadá, zbývá mi ještě dvacet let, než někdo začne mít podezření... a kdo ví, jakých úspěchů dosáhne technologie do té doby?

Dům v Bel Airu mám ráda skoro jako ten v Marinu. Jsou každý úplně jiný. Ten marinský je z hrubě otesaných cedrových trámů a skla, zabudovaný přímo do horského úpatí a obklopený prastarými duby a sekvojemi. V Bel Airu mám španělskou haciendu, skrytou před sousedy za šedesát centimetrů tlustou a tři a půl metru vysokou kamennou zdí.

Moje „babička" pozemek koupila v první polovině dvacátých let, kdy v Los Angeles ještě nebylo nic než pomerančovníkové háje a avokádové stromy. Přesvědčila Bertrama Gosvenora Goodhueho, aby nakreslil původní projekt hlavní budovy i obou domků pro hosty. V pozdějších letech jsem provedla několik změn, převážně v zájmu větší bezpečnosti. Okna jsou z neprůstřelného skla, masivní vyřezávané dřevěné dveře mají ocelové jádro a na pozemcích je potřebný počet kamer a poplašných senzorů. Původního vodopádu a tekoucího potůčku, které Goodhue vytvořil, jsem se nedotkla, jen jsem do jezírka nasadila husy a kachny. To je poučení, které jsem si vzala od Ludvíka XVI. - zapomeňte na psy, nic nevyhlásí poplach bezpečněji než vodní ptactvo.

Dům má vlastní studnu a nechala jsem do něj instalovat dieselgenerátory jako záložní zdroj elektřiny. Žijeme v Los Angeles, v oblasti neustálých zemětřesení, takže se nad něčím takovým nikdo nepozastavuje.

Ležela jsem na zádech a cítila jsem, jak auto zpomaluje; pak můj citlivý sluch zaznamenal zavrčení elektricky otevírané brány. Auto se znovu rozjelo a pod koly mu nyní skřípěl štěrk. Miluju tenhle dům.

Žiju v něm už déle, než jsem žila kdekoli jinde, a je plný předmětů, které se mi podařilo uchovat po šest století své existence. Mezi upíry je mnoho sběratelů; máme to prostě v povaze. Žijete-li tak dlouhým životem, že se vám vzpomínky hromadí jedna přes druhou a začnou se mísit s představami a sny, potřebujete nějaké hmatatelné předměty, které by vám připomínaly minulost. Sbírka tedy představuje jakousi hmatatelnou jistotu v jinak se neustále měnícím světě.

Já osobně jsem odjakživa zaměřená na umění. Ve zvláštní oblibě chovám impresionisty a postimpresionisty, to ale jen proto, že jsem byla tak bezprostřední součástí jejich kultury. Všechno, co mi visí na zdech, jsou originály: koupila jsem je nebo vyprosila, směnila nebo ukradla původním autorům. Celé západní křídlo je věnované van Goghovi, kterého jsem zbožňovala, Toulouse-Lautrekovi, který mě štval, a Gauguinovi, k němuž jsem vždy měla ambivalentní vztah. To mi ovšem nebránilo ve shromažďování jejich prací. Jednotlivě i kolektivně mě nazývali svou múzou.

Můj pojišťovací agent žasne nad tím, jaké obrovské sumy jsem musela za tak vzácné historické poklady zaplatit, ve skutečnosti to ale většinou byly tretky, které jsem si přivlastnila v době jejich vzniku. Vázu dynastie Ming, která stojí v obývacím pokoji, jsem roku 1590 používala jako nočník a ten van Gogh v koupelně je obraz, který Vincent vyhodil, protože se mu nelíbil.

Vincentovy obrazy zdobí i stěny poloviny mého domu v Point Dume. Vincent byl výjimečný člověk. Nikdy se z nás nestali milenci, poutalo nás mnohem hlubší přátelství. Mám víc jeho obrazů než prací kteréhokoli jiného umělce. Stále ještě mi chybí. Když jsme spolu odjeli z Paříže do Arles, zahájila jsem proces jeho proměny, měl ale strašlivý strach, že stane-li se upírem, zničí to jeho nadání. Nedovolil mi pokračovat a jeho stvoření dokončit. Dodnes jsem přesvědčená, že jeho následná pololidská a poloupíří existence - zůstal ve fázi, které říkáme dampýr - byla tím, co ho dohnalo k

šílenství. Důkazy rozvíjejících se upířích smyslů najdete na jeho plátnech: syté barvy, překypující energií a čirou radostí ze života. Podívat se na jeho obrazy znamená vidět svět upíříma očima.

„Jsme doma." Maral vypnula motor a já jsem se napřímila, otevřela jsem zadní dveře a vystoupila do houstnoucí tmy.

A okamžitě mi došlo, že něco není v pořádku.

Nemám žádné parapsychické schopnosti - těmi jsou obdařeni jen příslušníci klanu Bobhan Sith. Instinkty, vybroušené nesčetnými lety boje o přežití, mě však varovaly, že se děje něco nepatřičného. Naklonila jsem se zpět do auta, abych z pouzdra pod zadním sedadlem vytáhla revolver Magnum 357 s krátkou hlavní a zastrčila jsem si ho do kapsy pláště. Ruku jsem nechala ležet na něm.

Maraliny oči se rozšířily, když spatřila zbraň, nic ale neřekla.

„Jen takový pocit," zašeptala jsem, natáhla jsem ruku a popleskala jsem ji po tváři. „Možná jsem prostě zbytečně vyděšená..."

„Ty nikdy nejsi zbytečně vyděšená," připomněla mi.

„Máš pepřový sprej?"

„Jako vždycky." Poklepala si na kabelku. Přehnaně vlezlého, drzého nebo obtížného otravu nic neodradí spolehlivěji než dávka spreje s cayennským pepřem.

„Tak si ho připrav. Vytáhni telefon a dělej, že voláš, ať máme záminku chvíli se tu zdržet."

Zatímco Maral hledala mobil, využila jsem příležitosti a přelétla jsem očima celou zahradu; pak jsem se konečně pozorně zadívala na dům. Nic se nezdálo být v nepořádku. Dveře i okenice byly zavřené. V porostu se nikde nic nehýbalo. Možná se mi opravdu jen něco zdálo. Už jsem se otáčela zpátky k Maral, když jsem si uvědomila, co upoutalo moji periferní pozornost. Byla to řada pravidelných prohlubní křižujících uhlazený štěrkový povrch příjezdové cesty. Vycházely z ibiškového křoví, přetínaly kruhovou smyčku cesty a končily u dveří promítacího sálu. Po štěrku přešel někdo těžký.

Popustila jsem uzdu svým upířím smyslům.

Za normálních okolností je držím pod pokličkou; zvýšenou stimulaci, kterou přinášejí, není snadné zvládnout. Teď jsem za ně byla vděčná. Zorničky se mi nejprve rozšířily, pak se stáhly do

kočičího tvaru a znovu se zvětšily. Šero se rozjasnilo a stíny nabyly na zřetelnosti; sledovala jsem postup šlépějí po trávě přes štěrk a dál k domu. Velikost jsem odhadovala na čtyřiačtyřicítky nebo pětačtyřicítky. Zhluboka jsem dýchala a probírala jsem se nesčetnými vůněmi zahrady, ignorovala jsem sirný pach smogu, identifikovala jsem vůni kamélií a azalek...

A pak jsem to zachytila, nezřetelně, velice nezřetelně... na samé hranici vnímání: hořce kořeněnou a ostře železitou vůni krve. Staré krve. Povědomé krve.

„Nasedni zpátky do auta!"

Maral otevřela ústa a chystala se protestovat.

„Padej do auta!" Začaly se mi vysouvat tesáky a to ji vystrašilo víc než moje slova. Rychle se znovu posadila za volant. Zabouchla jsem za ní dveře. „Vypadni odtud. Počkej, až ti zavolám."

„Nech mě jít dovnitř s tebou."

„Ne," štěkla jsem rozčileněji, než jsem měla v úmyslu. „Ne," opakovala jsem jemně. „Mám jasnou představu o tom, co je uvnitř, a věř mi, že se s tím nechceš setkat."

„Ale..."

„Zavolám ti," přerušila jsem ji rozhodně. „A pokud se ti během příštích třiceti minut neozvu, zavolej detektivu Kingovi a požádej ho, aby sem přijel." Vylovila jsem z kapsy jeho navštívenku a hodila ji Maral do klína. „Za žádných okolností nesmíš do toho domu vejít sama."

„Mám strach, Ovsanno." Šedé oči za kovovými obroučkami měla vykulené.

„Umím se o sebe postarat," ujistila jsem ji. Hluboko uvnitř sebe jsem ale zaznamenala pocit, který jsem stěží poznávala: strach. Strach, jaký jsem neměla už nejmíň sto let. Nemám strach ráda, není to příjemný pocit. A ani chladný kov revolveru a pět set let úspěšného boje o přežití mě nedokázalo příliš uklidnit.

Kapitola čtrnáctá

BEVERLY GLEN
18:15

Maral McKenzieová tomu chlapovi v domě na Mulholland Drive třiceticentimetrovým kuchyňským nožem Sabatier špičkové kvality nejen vykuchala vnitřnosti, ale také mu téměř uřízla hlavu. Spis se četl jako necenzurovaná verze *Halloweenu.*

Porušil jsem celou spoustu předpisů a odvezl jsem si vypůjčený spis domů. Pro jistotu jsem si z archivu vyžádal několik různých složek a doufal jsem, že se mezi nimi ta pravá ztratí. Příliš mnoho zvědavých očí se může proměnit ve „zdroje blízké vyšetřování", nabídne-li nějaký bulvární plátek velké peníze za sebemenší zlomek informace nebo útržek nějaké fámy. Vraždu Evy Casaleové ve studiu Anticipation už média dala do souvislosti s kinozabijákem. Přizvaní hosté na FOX News a CNN hýřili teoriemi, které se pohybovaly od absurdních až po zcela komické. Osobně jsem si nejvíc užil chlapíka na kanálu Animal Planet, který tvrdil, že umí telepaticky komunikovat se zvířaty a že zlý duch, který kdysi posedl Charlieho Mansona, se nyní usadil v těle běsnící malpy kapucínské. Podle jeho teorie přeskočila řečená opice plot losangeleské zoologické zahrady a v nestřežených okamžicích rozsévala smrt.

Stál jsem v kuchyni, znovu jsem si pročítal spis a naléval do džbánu čaj, který jsem celý den nechal venku, když vtom se otevřely dveře a objevila se moje nájemnice SuzieQ. Klepat na dveře přestala asi dva dny poté, co se nastěhovala. Mám v Beverly Glen hezký malý čtyřpokojový dům, který jsem si pořídil za honoráře z *Tajných vyšetřování v L. A.* Byla to nejlepší investice mého života. Mám velkou vanu, venkovní bazén s černě natřeným dnem, což vypadá vážně skvěle, dokud si neuvědomíte, že v něm nejsou vidět číhající

jedovatí ploskolebci vodní, a malý domek pro hosty na konci zahrady. Jeho pronájmem si trochu přilepšuji ke svému policejnímu platu. SuzieQ - tohle jméno má v řidičském průkazu, podepisuje jím šeky a nikdy mi neuvedla žádné jiné - byla mou první a zůstává mou jedinou nájemnicí. Původně si domek pronajala na měsíc s možností dalšího prodloužení. To bylo před pěti lety. Je to plavovlasá a modrooká amazonka vyšší než já, s postavou... no, vzpomeňte si na Sandhal Bergmanovou v *Conanovi.* Chodí pravidelně do posilovny na Muscle Beach a na živobytí si vydělává jako exotická tanečnice. A neumíte si představit větší exotiku, než je SuzieQ: tančí totiž s hady - s třímetrovým hroznýšem královským a s pětimetrovou albínskou krajtou. Možná má i další hady, co já vím. Nechodím k ní na návštěvu.

Jako obvykle přešla přímo k věci.

„Poslyš, zlato, slyšela jsem, že kinozabiják už zase udeřil; co s tím budeš dělat?" Mluvila s nashvillským přízvukem, takže například slovo „dělat" se v jejím podání protáhlo na tři slabiky. Založila si dokonale tvarovaná předloktí na impozantní hrudi, opřela se zády o ledničku a měřila si mě pomněnkově modrýma očima. Minulý týden byly zelené. Když tančí, nosí barevné kontaktní čočky, aby se její oči netloukly s hady. Ve svetru s véčkem a v ustřižených džínsech ten den pravděpodobně výjimečně nezavinila příliš mnoho dopravních nehod. Pak mi ale došlo, že nejspíš ještě nevytáhla paty z domu. Obvykle se totiž vrací až někdy kolem čtvrté hodiny ranní.

„Jsou to sotva čtyři hodiny, co se našlo tělo. Která klepna ti to už stačila prozradit?"

„Stačí kliknout na AOL, maj to hned na titulní stránce, a z MSNBC.com mi zrovna poslali e-mailem titulek a odkaz na článek. Je to skvělá věc. Od ty doby, co jsem se tam zalogovala, mi nic neunikne."

„Nic ti nikdy neuniklo ani předtím," připomněl jsem jí, ale neodpověděla. Když se jí zachce mě ignorovat, dokáže být stejně hluchá jako její hadi.

„Kinozabiják je pořád tvůj případ, že jo, cukrouši? Teď ti ale přibyla čtvrtá mrtvola - to jsi asi v pořádný kaši, co?"

„Vlastně ani ne v tak velký, jak bys myslela. Tu mrtvou jsem totiž objevil já, když jsem sledoval jednu stopu."

„Tak mi teda pověz, co se vlastně stalo? Ve zprávách toho zrovna moc nebylo."

Čaj vypadal zatraceně silně. Rozpustil jsem v mikrovlnce trochu hnědého cukru, přimíchal jsem ho do džbánu a přihodil jsem hrst kostek ledu. Pak jsem nalil dvě sklenice a jednu jsem podal SuzieQ.

„Snažíme se držet podrobnosti pod pokličkou, dokud se nám nepodaří kontaktovat rodinu oběti. Vypadá to, jako bychom se v tom pěkně plácali, co? Zatím ale nemáme vůbec nic, co by potvrzovalo, že je to kinozabijákova práce. Ta zavražděná nebyla žádná filmová hvězda - pracovala v trikovém oddělení studia Anticipation."

„To patří Ovsanně Mooreový. Před pár lety jsem pro ně taky dělala."

SuzieQ je neustále plná překvapení. Někdy budu muset sebrat odvahu a zeptat se jí, jak se stalo, že děvče, které chodilo do katolické klášterní školy, skončilo jako tanečnice s hady a s pentagramem vytetovaným v kříži pod páteří.

„Jako tanečnice, nebo krotitelka hadů?"

„Jako krotitelka. Ty jsi vážně skvělej detektiv, co? Je úžasný, jak to děláš. Bylo to v *Nevěstě hadího boha.* Viděls ten film?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„No jo, počítám, že ho nevidělo moc lidí. Můžu ti ho půjčit na DVD, jsou u toho i bonusy a všechno, jak se patří. Vybrala jsem do něj Spira Agnewa a byl naprosto úžasnej. Uvedli ho dokonce v titulkách. A mě jako krotitelku hadů samozřejmě taky."

„Máš pár minut čas?"

SuzieQ se zazubila; zuby měla dokonale ošetřované a vybělené.

„No jasně. Vedu sice večer kurz břišního tance pro ženský z židovskýho spolku, ale začínáme až v osm. A ty baby nepřijdou včas ani na vlastní pohřeb. V životě jsem neviděla tak ukecanou bandu - ani u nás doma."

Nic mezi námi není, nikdy nebylo a nikdy nebude. SuzieQ je spíš něco jako starší sestra. Nevím jistě, jestli je na ženské, na chlapy nebo na obojí. Viděl jsem ji už pohybovat se ve společnosti lidí

všech tří uvedených kategorií a osobně se domnívám, že její hadi dokážou spoustu potenciálních zájemců odradit. Má také černý pás v karate a přednedávnem začala chodit na kickbox. Zrovna minulý týden jeden z hostů v klubu, kde tančí, popadl její krajtu za ocas. Než od něj SuzieQ vyhazovači odtáhli, stačila mu zlomit sanici a čtyři prsty. Měla štěstí, protože to byl televizní kazatel z Idaha a přirozeně se mu tedy nechtělo podat na ni trestní oznámení.

Zamířil jsem do obývacího pokoje a položil si čaj i spis na konferenční stolek. Pomalu se začínalo stmívat a znatelně se ochladilo. Naházel jsem na rošt nad plynovým hořákem několik bílých borových polen a zapálil jsem plyn. Vyschlé dřevo se za několik vteřin krásně rozhořelo a já se usadil na pohovku. SuzieQ už mezitím zaujala lotosovou pozici na koberečku před krbem.

„Seznámila ses s Ovsannou Mooreovou?" zeptal jsem se.

„Pracovala jsem s ní celý tři neděle. Hrála nevěstu hadího boha a natáčela několik scén se Spirem Agnewem. A vedla si při tom fakt dobře." SuzieQ dává všem svým hadům jména po politicích. Podle mluvy možná působí dojmem venkovského balíka, mozek má ale ostrý jako břitvu, má svérázný smysl pro humor a uchová v paměti i ty nejtriviálnější maličkosti. Před rokem jsem ji vzal na kviz pořádaný ve prospěch policejní charity a vyhráli jsme dvě stě dolarů. Přesněji řečeno SuzieQ je vyhrála. Já sám jsem správně zodpověděl jedinou otázku - věděl jsem, kdo se stal vítězem ve filmu *Tajný závod.*

„Jak na tebe Mooreová zapůsobila?"

„Líbila se mi," odpověděla. „A navíc má sílu. Je to zatraceně silná holka. Přenášela Spira sem a tam, jako by byl malý hádě, a přitom už je z něj docela velkej chlap. Má přinejmenším patnáct kilo a to je na krajtu slušná váha." Vytáhla z kabelky plochý stříbrný kapesní počítač a rychle si do něj něco zapsala. „Musím se zastavit v potřebách pro chovatele a koupit mu další myši."

„A co její asistentka, Maral McKenzieová?" vyptával jsem se dál. „Tu jsi taky viděla?"

„Jednou nebo dvakrát. Ta se mi naopak vůbec nelíbila. Je to hrozně nepříjemná ženská," dodala přezíravým tónem.

„Z nějakého konkrétního důvodu?"

„V jednom kuse se kolem Ovsanny motala, jako by nechtěla, aby se k ní někdo dostal příliš blízko." SuzieQ náhle otevřela jasně modré oči. „Ahá, myslíš si, že to udělala ona, co? Myslíš, že zabila tu holku."

„Zatím si nemyslím vůbec nic, jenom se vyptávám. A zajímám se o ni." Modré oči se ještě rozšířily a tenoučké obočí se nepatrně nadzvedlo. „Ale ne jak si myslíš."

„No, to by taky byla ztráta času, zlato. Ta holka je teplejší než apačskej tanečník. Chlapi ji nezajímaj ani náhodou."

„A co Ovsanna?"

„Tou si nejsem jistá. Viděla jsem ji pokukovat po chlapech. Možná je obojetná, řekla bych ale, že se zajímá o spoustu věcí. Ne že bych mohla něco potvrdit z vlastní zkušenosti, ke mně se chovala absolutně profesionálně, mezi ní a tou McKenzieovou ale určitě něco bylo. Nechci tvrdit, že spolu spaly, třeba ne, ale něco..." Jednu nohu natáhla před sebe, druhou přes ni překřížila s ohnutým kolenem a zaujala další jogínskou pozici, tentokrát twist. V páteři jí zapraskalo odshora až dolů. „Proč si myslíš, že to udělala ona?" zeptala se.

„To jsem neřekl, SuzieQ, řekl jsem jen, že se o ni zajímám."

„Ale houby. To přece vyjde skoro nastejno, cukrouši. Něco tě přimělo začít se na ni vyptávat. Co je to?"

„Jen mezi námi?" ujišťoval jsem se.

„No jasně." Přiložila si dlaň na impozantní ňadra.

Rozevřel jsem složku se spisem. „Slečna McKenzieová u nás má v archivu záznam. Bodla jednoho chlapa do břicha a málem mu uřízla hlavu."

„Holka podle mýho gusta. Nejspíš ji musel pěkně naštvat." Vstala, přešla ke mně a přes rameno mi nakoukla do spisu. Příjemně voněla, zimolezem nebo něčím podobným. Zaťukala špičkou prstu na fotografii, kterou složka obsahovala. „Nevypadá na vražedkyni." Na snímku byla ani ne dvacetiletá dívka s vykulenýma očima a rozcuchanými vlasy, vystrašená a neupravená, s tmavými podlitinami na tváři a na bradě.

„To nevypadaj nikdy." Rychle jsem listoval papíry ve složce. Obsahovaly většinou informace, které měla veřejnost k dispozici, a nemohl jsem SuzieQ dovolit, aby si přečetla nějaké konkrétní podrobnosti. Za ta léta jsem se ale naučil využívat jí jako spolehlivého pokusného králíka pokaždé, když přemýšlím, jak s nějakým případem pohnout.

„Nevím, jestli si na to vzpomínáš. Bylo to před dvanácti lety..."

„Jsem v L. A. teprve šest let," připomněla mi.

„Jasně, takže před dvanácti lety jsme řešili případ několika vloupání do sídel boháčů na Mulholland Drive a v okolních kaňonech. Pachateli se všude podařilo vyřadit z provozu poplašnej systém. Vypadalo to, jako by si schválně vybíral domy s nejlepším bezpečnostním vybavením, aby se nám moh vysmívat. Dvakrát našel v domě ženu a znásilnil ji, ale ani jedna nám nedokázala dát popis, kterej by nám k něčemu byl. Skočil po nich dřív, než se pořádně probudily, a zatímco si užíval, držel jim na obličeji polštář. Používal kondom, takže jsme neměli ani DNA.

Maral McKenzieová hlídala známejm děti ve velkým domě kousek od silnice na Mulholland Drive a spala v pokoji pro hosty. Probudila se, zjistila, že se na ni chlap zrovna chystá vlézt, popadla nůž a zabila ho. Detektivům řekla, že ho měla položenej na nočním stolku, protože se v tom velkým domě sama bála."

„Řekla bych, že je to po čertech šikovná holka. Použila ho, a ušetřila se tak zatraceně nepříjemný zkušenosti. Co ti na tom vadí?"

„Slečna McKenzieová ve svý výpovědi uvedla, že když vešel do ložnice, ležela v posteli. Nějak se jí podařilo vykuchat ho a ještě mu skoro uříznout hlavu. Nejsem si jistej, jestli bych to dokázal, i kdybych stál a čekal na něj a kdyby se on ani nehnul."

SuzieQ to zapalovalo, okamžitě pochopila.

„Připomeň mi ještě jednou, jak že to kinozabiják oddělal svoje oběti?"

„Vykuchání, stětí, probodnutí a utopení."

„A sakra, hned dva z těchhle způsobů si vyzkoušela. Tak co myslíš? Věděla jsem, že se mi nezamlouvá z nějakýho dobrýho důvodu."

„Já nevím, Suze, připadá mi to všechno až moc snadný. Maral McKenzieová zabije tři filmový hvězdy a vedoucí trikovýho oddělení způsobem, kterej matně připomíná její deset let starý obvinění ze zabití?"

„Je to obsedantní psychotik. Zabije každýho, kdo projeví zájem o Ovsannu," nadhodila SuzieQ.

„Příliš učesaný a příliš zjevný. Jakej má motiv?"

„Kdo ví? Třeba se jí nelíbila jejich práce."

Kapitola patnáctá

V revolveru jsem měla pět nábojů ráže .357 a prázdnou komoru pod úderníkem. Zbraň byla nabitá bezpečnostní municí Glazier s modrou špičkou, určenou hlavně pro příslušníky letového bezpečnostního doprovodu; kulka se po vniknutí do těla roztříští a neprolétne skrz - což je na palubě letadla velice užitečné. Když vás taková kulka srazí k zemi, už zaručeně nevstanete.

Nebyla jsem si ovšem jistá, jak efektivní budou proti upírům, kteří byli v domě.

Poznala jsem ten pach: nezapomenutelnou esenci zašlé krve, kterou jsou cítit jen ti nejstarší z nás. Ze mne ještě cítit není, já ovšem na upírské poměry nejsem tak stará. Ze Solgara už cítit je, snaží se ji ale překrýt vůní kolínské Old Spice. Přistoupíte-li k němu příliš blízko, vyhrknou vám slzy do očí; musí se v ní snad koupat.

Zamířila jsem k domu a bedlivě jsem sledovala, jestli neuvidím nějaký pohyb. Všechny dveře byly zamčené a poplašný systém zapnutý, nijak mě ale nepřekvapilo, že všechno zůstalo nedotčené. Ten, kdo vnikl do mého domu, se pravděpodobně proměnil v něco tak malého, že se dokázal dostat dovnitř pootevřeným oknem v patře nebo slétnout dolů komínem, jako jsem to kdysi dělávala já, když jsem se chtěla vloupat do nějakého domu v Berlíně. Přemýšlela jsem, jestli to nemám udělat i teď - vzít na sebe podobu ptáka nebo netopýra a nenápadně do domu proklouznout. Za vynaložené úsilí bych ale zaplatila obrovskou bolestí, zmítala bych se ve svalových křečích a byla bych snadno zranitelným cílem pro to, co na mě uvnitř čekalo.

Nemělo smysl pokoušet se využít momentu překvapení: upír věděl, že jsem venku, stejně dobře, jako jsem já věděla, že je uvnitř. Zastavila jsem se u hlavních dveří a zhluboka se nadechla. Pach staré krve tady byl silnější a mísil se s vůní exotického koření a hořkých bylin. Zamračila jsem se; ten pach byl až *příliš* silný.

Neuvěřitelně silný.

V tom okamžiku jsem pochopila, že uvnitř čeká víc než jen jeden upír. Na rozdíl od toho, co si myslí většina lidí, upíři neloví ve smečkách.

Má to mnoho důvodů, podle mého osobního názoru ale převažuje ten, že nemáme rádi zbytky. Jsme převážně dost sobečtí a nikdo z nás se nechce o jídlo dělit. Za druhé musíme chránit svoji anonymitu a pravděpodobnost, že se někdo začne pozastavovat nad našimi zvyky a zvláštnůstkami, se zvyšuje, jsme-li viděni pohromadě. A starší z nás jsou nuceni se skrývat; tělesné změny, které se v našem vzhledu projevují ve skutečně pokročilém věku, se prakticky nedají zamaskovat. Kůže nám zesílí, prsty ztvrdnou a promění se ve spáry. Některým klanům narůstají křídla a páteř se jim prodlužuje v ocas. Teď už víte, proč Orson Welles ke „konci" života neustále nosil čepičku. Jsem přesvědčená, že za zrodem legend o ďáblech a démonech stáli lidé, kteří spatřili někoho z našich starších.

Když jsem tedy uvnitř svého domu ucítila víc než jen jednoho upíra, přidal se k mému strachu i zmatek.

Stála jsem u hlavního vchodu, odemkla, zmáčkla palcem západku z černého železa na spirálově zdobené klice a otevřela těžké dřevěné dveře. Technici, kteří mi instalovali alarm, se mi snažili vnutit biometrický identifikační systém, který přístup do domu povolí jen na základě snímku otisku prstů nebo sítnice. Protože ale otisky nemám a sítnici mám proměnlivou, musela jsem jim to rozmluvit. Určitě si o mně myslí, že jsem staromódní. Nebo lakomá. Tiše jsem vyťukala kombinaci alarmu - 1550, tedy rok svého narození - a sledovala jsem, jak se místo červené kontrolky rozsvítila zelená. S revolverem pevně sevřeným v pravé ruce jsem pokračovala dál do chladného vestibulu a zaposlouchala jsem se.

V domě vládlo ticho. Upíří pach ale zesílil.

Zvenčí jsem dům nechala víceméně ve stejném stavu, v jakém byl, když tu žila moje „matka", jen velké okenní panely sahající od podlahy až ke stropu jsem dala osadit neprůstřelným sklem, které filtruje ultrafialové záření. Z vestibulu, knihovny, hudebního salonku, obývacího pokoje i mé pracovny je výhled do nezastřešeného dvora. Fontánka uprostřed něj je vytesaná z kamene, který jsem si nechala dovézt z trosek Tenochtitlánu. Vnitřní stěny mají barvu světlého másla, podlahy jsou pokryté ručně dělanými vypalovanými terakotovými dlaždicemi, klenutý strop se vznáší vysoko nad odhalenými dřevěnými krokvemi. Vpravo ode dveří zdobí stěnu sbírka bodných a sečných zbraní: nožů, mečů, seker a halaparten pravidelně naaranžovaných kolem centrálního exponátu - původního brnění Hernanda Cortése. Ne, neznala jsem se s ním; zemřel ještě před tím, než jsem se narodila. Brnění jsem prostě koupila v jednom obchodu se suvenýry v Tenochtitlánu od majitele, který netušil, jakou v něm má vzácnost.

Mečů jsem si nevšímala; zapomeňte na ty pitomosti, podle nichž upíři rádi bojují s meči - vždycky dám přednost střelné zbrani. Sáhla jsem do Cortésova brnění a vytáhla čtyřhlavňový derringer, který jsem tam měla schovaný. Možná trpím paranoiou, ale různé střelné zbraně jsou poschovávané v celém domě. Paranoia mi umožnila dodnes přežít. Víc by mi byl vyhovoval samopal AK-47, ten byl ale nahoře pod postelí.

Ticho prolomil nějaký zvuk. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, co slyším: někdo hrál na můj klavír.

Vyklouzla jsem z vysokých bot i z ponožek a procházela jsem vestibulem bosá, takže mě na dlaždicích nebylo vůbec slyšet. Stříbrný revolver magnum jsem držela v pravé ruce a maličký derringer v levé. Hudební salonek je na konci západního křídla. Mám tam nástroje, které jsem v průběhu let nashromáždila: klavír, při němž cvičil zpěv Caruso, pozoun Glenna Millera a jednu z Elvisových kytar. Mám také kornet Bixe Beiderbeckeho a dva nástroje od Stradivariho - mandolínu, kterou mi Antonio věnoval za svého brescijského období, a housle, které jsem koupila u jednoho londýnského stánku za deset šilinků.

U dveří salonku jsem se zastavila, přitiskla jsem ucho k ohlazenému dřevu a poslouchala jsem. Pach krve a prastaré moci tady byl ještě silnější. V salonku byli přinejmenším tři starší, možná ještě víc. Museli mě už také cítit, ze Steinwaye se ale dál linuly tóny melodie *Time Is on My Side.* Znám jen jednoho upíra, který má rád Rolling Stones a navíc má i smysl pro humor. Povolila jsem stisk na revolveru, otevřela dveře a vešla dovnitř.

A zastavila jsem se. Zírala jsem na sešlost upírů z Hollywoodu.

Nebyl tam jen Orson, ale také Olive Thomasova, Mary a Douglas, Theda a její manžel Charles, James Whale a Peter Lorre. Rudy Valentino mluvil s Polou Negri. Deset nejmocnějších hollywoodských upírů, které jsem ještě nikdy neviděla pohromadě v jedné místnosti. Chyběli jen Tod a Charlie.

„Zatraceně, Orsone. Málem jsem se posrala strachy."

Zvedl hlavu od klavíru.

„Vážně? Myslel jsem, že to je fyzicky nemožné, má drahá, pokud tvůj klan nedegeneroval nějakým způsobem, jakého si nejsem vědom. A vážně, Ovsanno, jsi už v Hollywoodu moc dlouho. Mluvíš, jako bys vylezla z nějakého kanálu."

Orsona jsem naposledy viděla měsíc po jeho pohřbu. Zinscenoval svoji smrt naprosto geniálně: aby oklamal truchlící pozůstalé, využil kouzelnické triky, které se naučil jako děcko, a pozornost médií navíc rozptýlil tím, že si vybral tentýž den, kdy zemřel Yul Brynner. Šel dokonce tak daleko, že nechal svůj popel rozprášit na slavné Plaza de Toros de Ronda mezi dvěma býčími zápasy. Musel se předvádět až do samého konce.

„Trochu jsi shodil, Orsone. Vypadáš dobře." Nikdy jsem nepochopila, jak může každý večer spořádat dva steaky, půl láhve skotské a celý ananas. Příslušníci klanu Strigoj Vuj se neživí pouze krví, ale přesto...

„Neměl jsem na vybranou. Prakticky nikdy nevycházím ven jinak než ve zvířecí podobě; nemohu riskovat, že mě někdo pozná. To je nebezpečí, které hrozí nám celebritám," povzdechl si dramaticky. „Dokonce i mladí jsou mi nebezpeční. Zaslechnou můj hlas a začnou křičet: Unicron! Unicron!"

„Sakra, Orsone, přestaň se vytahovat." Olive Thomasova seděla na mé pohovce a vypadala stejně krásně, jako když roku 1920 spolykala ty tablety chloridu rtuťnatého. Hlasivky už se jí zjevně z popálenin vzpamatovaly. Neviděla jsem ji od té doby, co mě s Douglasem a Mary jednou večer roku 1916 pozvala k sobě, abychom se na soukromém promítání podívali na *Beatrici Fairfaxovou.* Mary s sebou přivedla svého příšerného bratra, a než jsme si stačili uvědomit, co se děje, Olive se za něj provdala. O čtyři roky později spolykala pilulky, které bral na léčení syfilidy, a zinscenovala svou „smrt". Bylo to šikovně provedené, ale podle mého tehdejšího i dnešního názoru předčasné. Mohla ještě dlouhá léta hrát a nikoho by její neuvadající krása neudivovala.

„Není to moje vina, má mladá sladká krasavice," odpověděl Orson. „Zrovna ten film uvedli v obnovené premiéře u příležitosti dvacátého výročí jeho vzniku a ještě ke všemu k němu natočili pokračování. Ta zatracená pitomost měla obrovský úspěch. Dodnes mě štve pomyšlení, že mým posledním dílem byla nějaká širokoúhlá animovaná reklama na japonské hračky. *Transformers.* Co mě to napadlo?"

„Nedělej si starosti, už se točí nová verze. Na tu tvou se brzo zapomene," zahučel James Whale. Nikdo se neopovážil natočit novou verzi Jamesova původního *Frankensteina* dřív, než dlouhá léta poté, co se „utopil", přesto ho to dodnes štvalo. Nikdy to Melu Brooksovi neodpustil.

„Ovsanno..." oslovil mě šišlavě Peter Lorre. Zamířil ke mně s rozpřaženou náručí a pak mě náhle obklopili všichni a zalila mě tak intenzivní vlna pachu staré krve, že mi z očí vytryskly slzy. Strach, který se mě zmocnil venku na příjezdové cestě, vystřídalo pouhé nervózní napětí: jen to nejvážnější nebezpečí mohlo tyhle upíry přinutit, aby opustili svoje úkryty.

Přesunuli jsme se do jídelny. Nepořádám příliš často společenské akce, protože se nerada ocitám v situaci, kdy jsem nucená před lidmi jíst, abych ale učinila zadost příležitostné potřebě, mám pět metrů dlouhý jídelní stůl. Orson se posadil na jeden konec silné ebenové desky a já proti němu na druhý. Douglas a Mary se od sebe drželi co

nejdál; zjevně mu dosud neodpustila ten románek s lady Sylvií. Pola se nalepila na Rudyho, rozdychtěná jako vždycky. Peter Lorre nevydržel sedět, přecházel po místnosti za Thedinými zády sem a tam, zatímco Charles, James a Olive se posadili proti nim.

„Tohle je šílenství," ozval se Peter, jehož přízvuk byl po všech těch dlouhých letech, která strávil ve Státech, pořád stejně příšerný.

„Tolik z nás pohromadě. Šílenství."

Vcelku jsem měla chuť s ním souhlasit.

„Kdo tuhle schůzku svolal?" zeptala jsem se. Jakožto na kastelánce bylo na mně, abych svolávala schůzky hollywoodských upírů, neudělala jsem to ale od té doby, co byla zavražděna Sharon Tateová.

„Já," odpověděl mi vážně Douglas svým báječně kultivovaným hlasem. Celá místnost okamžitě ztichla. Přejel si ukazováčkem po knírku, což byl jasný signál toho, že je nervózní. „Potřebuješ naši pomoc, Ovsanno, a já jsem nechtěl čekat, až o ni sama požádáš. Ernst mi zavolal, jen co jsi odešla z jeho kanceláře, a já jsem zase hned kontaktoval ostatní. Doufám, že mi to promineš."

S úsměvem jsem přikývla. Douglasu Fairbanksovi bych odpustila cokoli. Mary po mně střelila zamračeným pohledem.

„Pověz nám, co se děje, kastelánko," vyzval mě James. „Douglas neměl čas na žádné vysvětlování."

„Přišla jsem o tři svoje výtvory," oznámila jsem. „A dnes došlo k další vraždě - zabili jednu z mých zaměstnankyň ve studiu, ale nebyla to jedna z nás."

„Omyl?" chtěla vědět Olive.

„To sotva," odpověděl Peter.

„Domnívám se, že mi někdo jde cílevědomě po krku."

„Proč?" otázala se bez obalu Theda. „Koho jsi v tomhle století naštvala?" Stále ještě mi měla za zlé, že jsem nechala zlikvidovat celý její klan.

„Nemám ponětí. Všichni tři byli zabiti některým z tradičních způsobů. Té dnešní oběti vykuchali vnitřnosti."

Všichni upíři z Hollywoodu jednohlasně zamručeli; byl to primitivní zvířecí zvuk.

Pohlédla jsem na Rudyho. Neviděla jsem ho od té doby, co si zřídil novou existenci pod jménem Rolph Valenti a rozjel středně úspěšnou hereckou agenturu v Londýně. Zastupoval několik dobrých Britů a jednoho irského herce, který pravidelně dělal pro BBC, pár amerických vystěhovalců a toho Skota, který se mi tolik líbil v *Murphyho zákonu*, ale nikoho dalšího, kdo by stál za zmínku. Rudy sám vypadal stejně prostopášně jako vždycky, pleť měl bledou a dokonalou, ačkoli pod očima se mu rýsovaly zřetelné tmavé kruhy, jeho obvykle neochvějný úsměv mi připadal tak trochu nejistý a mezi rty mu kmital téměř černý jazyk. Jeho stvoření byl omyl. Dopustila jsem se jiných omylů už před ním a obvykle jsem je sama napravila, Rudyho jsem ale nechala žít a sama jsem ani nevěděla proč... nebo jsem to možná věděla a jen jsem si to prostě nechtěla přiznat.

„Rudy, Ernst říkal, že jsi taky o někoho přišel. Mohlo by to mít nějakou souvislost?"

Rudy si dramaticky povzdechl a odhrnul si příliš dlouhé vlasy z vysokého čela.

„Jeden z mých čerstvě proměněných se v září v Palm Springs utopil v bazénu. Někde se ale napil nějaké poskvrněné krve." Jeho úsměv byl jako kus ledu. „Nemám ponětí, kde ji sehnal." Pomalu odešel od stolu a zaujal pózu před oknem.

Mohla jsem se jen domýšlet, jak to bylo. Upíři jsou imunní vůči účinkům alkoholu a narkotik, pokud se ale napijeme krve, která byla nedávno tím či oním poskvrněná, můžeme se i my opít nebo zfetovat. Jsou upíři - a já jsem Rudyho podezřívala, že k nim patří -, kteří se úmyslně krmí krví opilců či narkomanů.

„Nevydávala jsem k žádné proměně svolení."

„Měl jsem hrozně moc práce." Rudy se usmál a nijak se ani nesnažil svoji lež zakrýt. „Chtěl jsem se zastavit a požádat tě o ně."

Byla to zcela úmyslná urážka mé autority. A nebyla z jeho strany první. Pomyslela jsem si, že dřív nebo později se tím budu muset zabývat.

Mary se usmála svým smutným úsměvem malé holčičky - stále ještě používala vlastní kosmetickou řadu zvanou Mary Pickford, prokristapána - a pohlédla na mě přes stůl.

„Nedávno jsem na jednom sabatu mluvila s Todem Browningem. Jeden z jeho nových výtvorů, sotva se proměnil z dampýra, se zabil na lyžích. Toda to strašlivě zdrtilo."

Tomu se mi nějak nechtělo věřit. Roku 1931 jsem s Todem spolupracovala na *Drákulovi*, tedy na filmu, který v podstatě vytvořil moderní upírskou legendu. Byl geniální. A ani trochu sentimentální.

James Whale vstal a jeho deprese byla zcela zřejmá z toho, jak nahrbená měl ramena a jak pomalu se zvedal.

„Donesly se ke mně určité šeptandy - nic víc," ozval se hlasem, v němž dosud zaznívala stopa anglického přízvuku, „o nějakých neobvyklých aktivitách v New Yorku. O neobyčejném množství nových výtvorů," dodal.

„Také jsem to slyšela," přidala se Theda. Bydlí s Charlesem na Central Park West Avenue v podkrovním apartmá, jehož všechny místnosti mají do parku výhled, pod jménem Theodosia de Coppetová. Radila jsem jí, aby si raději vybrala nějaké jiné, ale jako obvykle mě neposlechla. Ostatní obyvatelé domu se domnívají, že měla něco společného s filmem, nemají ale tušení, že kdysi byla jeho ztělesněním: byla to první filmová femme fatale a dostalo se jí přízviska Žena vamp. Ano, to je zkráceně „vampýr" neboli upír. Odjakživa nás všechny vystavuje riziku. Naštěstí ji dnes bez charakteristického nalíčení očí nikdo nepozná. „Hrozná spousta mladých lidí se dnes chce stát upíry... nebo alespoň filmovou verzí upírů," dodala s potměšilým úsměvem.

„Černá každému sluší," přikývla souhlasně Pola. „Dokonce i tobě, drahá." Jejich vzájemné nepřátelství s lety nijak nepolevilo. Klasické soupeřící divy.

Theda se na ni ani nepodívala. „Existují kluby, které se specializují na gothiky a upíry, samá černá kůže a cvočky..." pokračovala.

„Tam by se mi nejspíš líbilo," prohlásil James s šibalským úsměvem.

„No ne, Jamesi... že by ses konečně projevil?" sykl posměšně Rudy. Od něj to doopravdy sedělo. Nesmírně si zakládal na svém odsouzení za bigamii, všichni jsme ale věděli, že jeho první manželka byla orientovaná lesbicky a druhá bisexuálně. Rudy byl

ostatně také bisexuál. Bez ohledu na to, co Pola říkala tisku, nevěřím, že měl skutečně v úmyslu si ji vzít. Proč jen jsem ho k čertu proměnila? Byla jsem tehdy mladší, ale tím takový prohřešek proti dobrému vkusu nelze omluvit.

Theda si nevšímala ani jednoho z nich. „Stěží dnes poznáte *dampýry* a nové výtvory od těch, kteří si na ně jen hrají. Upíři jsou v módě, je to životní styl, kultura." Theda a Charles jsou majiteli řetězce značkových butiků v Greenwich Village, New Orleansu, San Francisku, L. A. a Tokiu. Mají vlastní řadu upírského a gothického oblečení a kosmetiky.

„Tak co myslíš?" zeptala jsem se jí. „Máme tady v L. A. nějakého samotáře?"

Theda pohlédla na Charlese a ten zavrtěl hlavou.

„Kdyby byl ve městě samotář, věděli bychom to," prohlásil. „Já možná ne, ale Theda určitě. Je koneckonců z azemanského klanu."

Theda souhlasně přikývla. Příslušníci klanu Azeman se v noci přeměňují v netopýry a celé hodiny tráví tím, že krouží nad svým městem. Samotářští upíři jsou arogantní, pošetilí a nebezpeční. Velice, převelice nebezpeční. Někteří z nich se zřekli svých klanů a odvěkých principů, které nám po staletí pomáhají zůstat naživu a ve skrytu. Upíři jsou podle jejich názoru nadřazenou rasou a lidé pouhým dobytkem. Pohybují se mezi lidskou populací bez jakéhokoli rozmyslu, pijí krev i tehdy, když to nepotřebují, a rychle a bezmyšlenkovitě vytvářejí další upíry. Jsou tak neopatrní, že nemohou uniknout odhalení. Kdyby tu působil nějaký samotář, Theda by o něm věděla a zakročila by. Povinností každého upíra je samotáře likvidovat.

„Není-li to samotář, pak to musí být lovec. I to už jsme zažili," připomněla jsem jim. „Někteří z vás se mnou byli v Paříži, když nám za teroru ve čtyřiadevadesátém roce vyhlásil Robespierre válku."

Peter Lorre přikývl. Osobně se tehdy zasloužil o Robespierrův pád a následnou popravu.

„Když si počkáme, udělají chybu - vždycky nějakou udělají."

„Nejsem si jistý, jestli si můžeme takové čekání dovolit," vložil se vážně do hovoru Douglas. „Svět je dnes jiný. Jako celebrity, dokonce

i mrtvé celebrity, nás sleduje příliš mnoho očí a příliš mnoho kamer. Internet si udržuje přehled o každém. Všichni jsme v databázi IMDb, existuje bezpočet fanouškovských webových stránek, tisíce fotografií. Stačí v Googlu vyťukat naše jména a vědí o nás všechno. Samozřejmě ne to, čím doopravdy jsme, ale celý náš život mají jako na dlani."

Cítila jsem kolem stolu jakousi změnu, nepatrnou vlnu nervózní energie.

Rudy opustil své místo u okna a přikrčil se za mou židlí. Nakyslý pach krve zesílil a musela jsem se pevně ovládat, abych udržela zuby na místě.

„Tenhle lovec upírů se zaměřil na tvoje výtvory, Ovsanno. Pohrává si s *tebou* a dřív nebo později si přijde *pro tebe."*

„Lichotí mi, že si o mě děláš starosti, Rudy." Pochybuji, že postřehl ironii v mém hlase; je příliš ponořený sám do sebe, aby si něčeho takového všiml. Možná právě to mě k němu zpočátku přitahovalo.

Vyznačoval se všemi charakteristickými vlastnostmi upíra a přitom upírem nebyl. Přechod od teplokrevného k upírovi absolvoval bez jakýchkoli problémů a netrpěl ani úzkostmi, které se zmocňují ostatních, když jejich lidské tělo mutuje v upíří podobu. Už tehdy mi to o něm mělo něco povědět. V letech jeho fenomenálních úspěchů jsem prohrála v boji s fanoušky a s jeho vlastní arogancí. Když „zemřel", byli jsme oba na pohřbu; v přestrojení se nikým nepozorován pohyboval v davu a vychutnával si pocty, jichž se mu dostávalo. A vztekle běsnil, když na sebe pozornost truchlících strhla Pola - omdlela a svalila se přímo na jeho rakev, kterou předtím vyzdobila květinami naaranžovanými tak, že vytvářely její jméno. Ti dva si zasloužili jeden druhého.

„Dělám si starosti o nás o všechny, Ovsanno. Až doposud jsme ztratili - ty jsi ztratila - tři bezvýznamné herce." V Rudyho očích byl bezvýznamný každý kromě Rudyho. „S tebou je to ale jiné. Ty patříš k hollywoodské aristokracii - nebo to alespoň píšou v *TV Times,"* dodal zlomyslně. Určitě na mě měl ještě vztek kvůli tomu, že jsem

do *Vatikánských upírů* neobsadila jednu z jeho hvězdných klientek, Andreu Goyanovou. Vybrala jsem si místo ní Mai Goulartovou.

„Pokud někdo krvavě a dramaticky zavraždí tebe, vyrojí se v médiích bezpočet dokumentárních a retrospektivních pořadů, možná dokonce i speciál na Biography Channel. Kdo ví, na co mohou při takovém vyšetřování narazit?" Pustil se mé židle a hlučně odkráčel na opačnou stranu jídelny; znovu mě to donutilo přemýšlet o tom, co jsem na něm kdy proboha viděla.

„Máš pravdu. Rudy. Vím, že máš pravdu. Věděla jsem to, jakmile jsem si promluvila s Ernstem. Takovou pozornost si nemůžeme dovolit."

Otočila jsem se a pohlédla na Douglase.

„Řekni mi, že máš nějaký plán." Douglas vždycky má nějaký plán. Odpověděl mi pohledem těch nádherných citlivých očí. „Tak mi ho pověz," pobídla jsem ho, ačkoli jsem už vcelku přesně tušila, co má na mysli. Chtěla jsem, aby to řekl nahlas.

„Zbývá ti v podstatě jedna jediná možnost, Ovsanno. Musíš znovu zemřít. Zemřeš a my se postaráme o likvidaci tvých zbývajících výtvorů. Zmizíš na nějaké bohem zapomenuté místo, kde nikdy nikdo neviděl *Satanovu sukubu* ani *Žízeň*. Za století nebo za dvě se vrátíš."

Kolem dokola stolu zazněl bručivý souhlas.

„Jsem na vrcholu své kariéry, Douglasi. Čeká mě další práce, kterou chci ještě udělat, a nemám chuť čekat na její dokončení dalších několik set let. Kromě toho jsem kastelánka. Nedovolím, aby nějaký obyčejný lovec upírů zničil všechno, co jsem vytvořila."

„Když nás ohrožovala Theda, ty sama jsi zničila její klan, Ovsanno," připomněl mi Douglas. „Nařídila jsi Rudymu, aby zemřel na vrcholu slávy a zachoval si tak jméno a reputaci. Ano, jsi kastelánka, ale z vlastní sobeckosti nezradíš nás všechny ostatní. Vím, že to neuděláš." Vstal a už se rozplýval v dým, což je nejobtížnější a nejdramatičtější ze všech transformací. Teď už jsem věděla, jak se dostali do domu.

Orson se díval, jak Douglas mizí, a pak promluvil.

„Nikdy bych ti nevyhrožoval, moje drahá, ale víš stejně dobře jako já, že nemůžeme dovolit, abys nás prozradila. Musíš zmizet, Ovsanno. Zabij toho lovce, nebo zabij sama sebe, to jsou tvoje jediné dvě alternativy." Na zlomek vteřiny se proměnil - zahlédla jsem křídla, ocas a spáry - a pak se také rozplynul v dým.

Jeden po druhém se všichni rozpustili v kotouče šedého a černého dýmu, zmizeli v komíně a zanechali za sebou jen ticho a pach staré krve. Zůstal pouze Rudy; ten musel mít poslední slovo.

„Rozhodni se brzo, drahá. Máš na to týden, ani o den víc. A pokud se do té doby nerozhodneš, rozhodneme to za tebe." A po těchto slovech také zmizel.

Dlouho jsem zůstala sedět u stolu a znovu a znovu jsem si v hlavě přehrávala celý rozhovor. Byla jsem sice kastelánka, ale ani já jsem nemohla odolat spojené moci hollywoodských upírů. A přestože jsem některé z nich mohla považovat za přátele, neváhali by a zničili by mě, kdyby se domnívali, že ohrožuji jejich existenci.

Jejich poselství bylo jasné.

Měla jsem týden. Týden na to, abych připravila vlastní smrt nebo našla zabijáka upírů a připravila tu jeho.

Na první alternativu to byla spousta času, co ale s druhou alternativou? Tak či onak se schylovalo k pohřbu

Kapitola šestnáctá

BEVERLY GLEN
19:00

Zaklapl jsem spis a pohlédl jsem na SuzieQ. „Myslím, že je načase zajet slečnu McKenzieovou navštívit."

„Vezmi ji někam stranou od Ovsanny," radila mi SuzieQ. „Když bude sama, vyrazíš toho z ní mnohem víc. Nevím, jestli je mezi nima sexuální vztah, ale určitě je to vztah emoční posily a validace."

„Hrome, to je síla, SuzieQ. Tos odposlouchala od doktora Phila?"

„Ne, od doktorky Pattersonový. To je moje cvokařka a je zatraceně dobrá."

Zazvonil mi mobil. Rozevřel jsem ho a podíval jsem se na displej, číslo mi ale nic neříkalo.

„Ano?"

„Detektiv King?"

„U telefonu. Kdo volá?"

„Maral McKenzieová. Osobní asistentka Ovsanny Mooreové," dodala pro případ, že bych si nevzpomínal, co je zač. Hlas měla rozrušený.

„Tady detektiv King, slečno McKenzieová. Máte nějaký problém?"

„Myslím, že je Ovsanna v nebezpečí. Vešla do svého domu s pistolí v ruce, protože měla dojem, že se tam někdo vloupal. Nedovolila, abych tam šla s ní, ale nařídila mi, abych vám zavolala, kdyby do třiceti minut nevyšla ven. To bylo před čtyřiceti minutami. Nic jsem neslyšela a nic ani nevidím. Mám strach."

„Kde jste? Na jaké adrese?"

„Stone Canyon Drive, číslo devět set dvacet dva. Severně od Sunset bulváru. Brána je otevřená a já se schovávám na zadním sedadle auta. Pospěšte si, prosím."

„Zůstaňte, kde jste. Nehýbejte se. Hned k vám jedu."

„Kdo to byl?" chtěla vědět SuzieQ, když jsem zaklapl telefon.

„Maral McKenzieová. Do domu Ovsanny Mooreové se někdo vloupal."

„A proč volá zrovna tobě? A kde je slečna Mooreová?"

„V domě."

SuzieQ se mi držela v patách, prošla se mnou domem a dívala se, jak z police v šatní skříni na chodbě vytahuji náhradní zásobníky do glocku a na levou stranu opasku si připínám záložní zbraň, revolver Smith & Wesson ráže třicet dva s krátkou hlavní.

„Nechceš tam doufám jet sám, cukrouši, že ne?" Dokonale upravené obočí se jí zlostně nakrčilo. „Není tohle správná chvíle k tomu, abys mi začal vysvětlovat nějaký připitomělý chlapácký důvody, proč to děláš?"

„Ne," utrousil jsem a zamířil jsem ke dveřím.

„Pete!" Něco v jejím hlase mě donutilo zastavit se a otočit se k ní. Stála uprostřed místnosti, velké oči jí plavaly v neprolitých slzách a vypadala téměř ztraceně.

Rychle jsem se k ní vrátil a objal jsem ji.

„Hele, povím ti, jak to podle mě dopadne," řekl jsem a odváděl jsem ji k domovním dveřím. „McKenzieová ví, že jsem jí na stopě, a tak mi přichystala tuhle primitivní past: chce mě vylákat do Ovsannina domu v Bel Airu a tam mě nějakým obzvlášť okázalým způsobem zabít. Nemá ale tušení, že už jsem zjistil, co je zač, a vím, že je to past. Pokusí se mě zabít, já ji ale přemůžu, a možná dokonce i zraním. Až prohledáme její byt, najdeme něco, co nám poví, proč zabila ty ostatní.

Možná zjistíme, že pracovala s Mooreovou nebo pro ni. Na tom ale nezáleží. Budu mít případ vyřešenej, stane se ze mě hollywoodskej hrdina, podepíšu smlouvu na knížku i na film a získám víc než patnáctiminutovou slávu." Otevřel jsem dveře vstupní haly a zamířil jsem k autu.

„A teď ti povím já, jak to dopadne podle mě," odsekla SuzieQ. „Objevíš se u domu Mooreový. McKenzieová a její komplicové tě zabijou a udělaj to tak, aby to vypadalo, žes ty ostatní zabil ty."

Popravdě řečeno působil její scénář podstatně věrohodněji.

„Tak dobře, dohodneme se. Když se ti do hodiny neozvu, zavolej na policii a pověz jim, kde jsem."

Vlezl jsem do auta, SuzieQ se naklonila dovnitř a letmo mě políbila na hlavu.

„Nedělej si starosti, Pete, jestli tě McKenzieová nebo Mooreová zabijou, pošlu na ně Joea McCarthyho, aby tě pomstil."

Už jsem odjížděl, když jsem si uvědomil, že Joe McCarthy je její tři a půl metru dlouhý australský taipan.

Stone Canyon Drive je klikatá silnice, která se vine od losangeleské univerzity kolem hotelu Bel Air nahoru k vodní nádrži Stone Canyon a pak dál k Mulholland Drive. Celou cestu jsem jel stovkou a sotva jsem se stačil vyhnout nějaké dívce s ohonem, která měla na pěti vodítkách psy pěti různých ras. Volnou rukou za mnou poslala vulgární gesto. Adresa, kterou Maral McKenzieová uvedla, byla asi ve třech čtvrtinách kopce, majitel žádného z tamějších sídel se ovšem neobtěžoval tím, že by svůj dům označil číslem popisným. Nebýt toho, že na mě čekala uprostřed silnice, byl bych to bez povšimnutí přejel. Mávla na mne a ukázala na otevřenou železnou bránu, která vypadala, jako by ji před několika staletími navrhovali Maurové ve Španělsku. Zaparkoval jsem kousek za ní, aby nebyl jaguár vidět z příjezdové cesty. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, že ke mně McKenzieová běží, a povolil jsem řemínek, přidržující glock v pouzdru, pro případ, že by měla SuzieQ pravdu. Jen co jsem ale vystoupil z auta, bylo mi jasné, že mi od ní žádné nebezpečí nehrozí. Byla vyděšená a hysterická. Sotva ze sebe dokázala vypravit pár slov.

„Šla dovnitř do domu a nařídila mi, abych vám zavolala, kdyby se nevrátila, a to bylo už skoro před hodinou a..."

„Pomalu, ne tak rychle." Popadl jsem ji za obě paže, abych jí pomohl trochu se vzpamatovat. „Jak je to odtud k domu daleko?"

„Asi čtyři sta metrů."

„Fajn, tak nemluvte moc nahlas a doveďte mě tam."

Zamířili jsme k domu a McKenzieová mi cestou vysvětlovala, co se stalo. Nevypadalo to nijak dramaticky. Řečeno v kostce, vyplašená Ovsanna Mooreová vešla do vlastního domu a už hodinu se své asistentce neozvala. McKenzieová neslyšela nic neobvyklého a neviděla nikoho, kdo by sem nepatřil. Byla prostě vyděšená, protože byla vyděšená její šéfová. Díky bohu, že jsem si nevyžádal posily. Vyrazit dveře hollywoodského sídla a najít za nimi majitele, jak si po obědě dává dvacet, to nepatří k nejlepším kariérním tahům. Což mi připomnělo... cestou k domu jsem zavolal mobilem SuzieQ a sdělil jsem jí, že je všechno v pořádku. Rozhodně jsem nestál o to, aby volala na policii ona.

Od brány k domu to skutečně bylo asi čtyři sta metrů, takže jsem měl dost času na to, abych si vychutnal pohled na haciendu ve španělském stylu, kterou Ovsanna schovávala za zdí přinejmenším dvakrát vyšší než já. Do domu někdo investoval spoustu peněz a dobrého vkusu - přičemž v našem městě tyhle dvě věci ne vždy chodily ruku v ruce - a výsledkem bylo něco, co působilo zcela originálním dojmem. Žádné nahé sochy ani fontány s čurajícími chlapečky.

Zato spousta bezpečnostních prvků. Celý pozemek byl plný kamer a čidel. A hus. Všude byly husy. Přestal jsem se rozhlížet a začal jsem dávat pozor na to, kam šlapu. Mám jen jedny opravdu dobré boty a ty jsem měl právě na nohou.

„Povězte mi přesně, co se stalo," vyzval jsem McKenzieovou.

„Zajeli jsme kolem domu ke garážím vzadu a tam jsme zastavili." Ukázala prstem a já jsem pohlédl naznačeným směrem. „Když Ovsanna vystoupila z auta, zmocnil se jí pocit, že něco není v pořádku."

Pocítil jsem obrovské zklamání. Podle mého názoru patří celebrity nadané intuicí do večerních diskusních pořadů v televizi.

„Nařídila mi, abych se přesvědčila, že u sebe mám svůj pepřový sprej, a pak vytáhla revolver, který vozí schovaný pod zadním sedadlem."

„Jakou ráži?" zeptal jsem se automaticky a byl jsem přesvědčen, že to bude něco impozantního. „A umí s ním zacházet?"

„Magnum 357. Cvičí se ve střelbě pokaždé, když začíná točit nový film. Umí střílet ze spousty různých zbraní, to mi můžete věřit."

Jistě, ale střílela už někdy na živý cíl? „A co se dělo potom?"

„Nařídila mi, abych odjela. A řekla, že pokud se mi do třiceti minut neozve, mám se spojit s vámi. Prohlásila, že za žádných okolností nemám chodit dovnitř sama."

„Proč zrovna se mnou? Proč nezavolat na 911?" Domníval jsem se, že odpověď znám, chtěl jsem ji ale slyšet z asistentčiných úst.

„Je to celebrita, detektive. Kdyby Ovsanna Mooreová zavolala na 911, do dvaceti minut o tom budou vědět na CNN. O takovou publicitu nikdo nestojí, pokud zrovna nepropaguje nový film. Navíc jste možná jediný policista, kterého zná."

O tom jsem pochyboval. Každá celebrita má obvykle v adresáři komunikátoru nějakého poldu pro případy, že potřebuje pomoc s nastudováním role nebo chce vyřídit obvinění z jízdy pod vlivem alkoholu. Musím ovšem přiznat, že když jsem si předtím Mooreovou projížděl počítačem, byla absolutně čistá. Nenašel jsem ani špatné parkování.

Když jsme byli šest metrů od domovních dveří, vylovila Maral něco z kabelky a pevně to sevřela v dlani. Já sám jsem vytáhl z pouzdra glock a držel jsem ho hlavní svěšenou dolů k hromádce husího trusu. Páchl přímo neskutečně.

„Co to máte v ruce?"

„Jen klid, je to tak malá lahvička, že je dokonce legální." Ukázala mi černomodrý váleček, jehož etiketu jsem poznal. Pepřový sprej značky Pepper Shot, patnáctigramové balení.

„Strčte si to zpátky do kabelky a zůstaňte tady. Je-li uvnitř někdo nebezpečný a dostane-li se ven kolem mé pistole, tak vám tenhle mrňavý sprej nebude k ničemu."

„Tady venku sama nezůstanu. A navíc, jestli Ovsanna znovu zapnula alarm, budete mě potřebovat, abyste se dostal dovnitř. Znám totiž kód." Zamířila spolu se mnou k domovním dveřím.

„Kdo ještě ten kód zná kromě vás a slečny Mooreové?"

„Nikdo," překvapila mě odpovědí McKenzieová.

„A co služky, zahradníci, kuchaři a tak podobně?"

„Zahradníci a hospodyně znají kód k přední bráně. Hospodyně chodí jen dvakrát týdně, pokud Ovsanna nepořádá nějakou velkou akci, a Ovsanna jí v ty dny prostě nechává odemčené zadní dveře. Kuchaře ani kuchařku nemá a zahradníci nemají důvod chodit do domu."

„A dnes tady hospodyně měla být?"

„Ne, byla tu včera a přijde zase až v pátek. Ovsanna kolem sebe nemá ráda moc lidí."

S většinou celebrit jsem měl úplně jiné zkušenosti. Obvykle je obklopuje celý dav nejrůznějších lidí - agent a manažer, mluvčí pro styk s veřejností, osobní trenér, poradce pro výživu, masérka, odborník na akupunkturu, vizážista, kadeřník, maskér a tolik rodinných příslušníků, kolik je jich berňák ochoten uznat jako placené síly. Právě jsem si svůj názor na Ovsannu Mooreovou o něco poopravil.

Žádné z předních oken nebylo rozbité a nikde jsem neviděl známky násilného vniknutí. Domovní dveře působily solidním dojmem - ačkoli navenek byly ze dřeva, hádal jsem, že budou mít ocelové jádro, spoustu západek a bůhvíčeho ještě. Duhový lesk oken svědčil o tom, že jsou z neprůstřelného skla. Slečna Mooreová přistupovala k zabezpečení domu velice zodpovědně.

„Má Ovsanna nějaké nepřátele?" zeptal jsem se.

Maral McKenzieová s odpovědí váhala o vteřinku déle, než bylo normální.

„Je to filmová hvězda s mezinárodním renomé a navíc vede filmové studio."

„A co to znamená?"

„Znamená to, že se vždycky najdou pošahaní fanoušci, naštvaní producenti, ukřivdění scenáristé...

„Chcete říct, že má nepřátel spoustu."

„Ne víc než kdokoli jiný v jejím postavení."

„Víte o někom konkrétním?"

McKenzieová otočila klíčem ve spodním zámku a zaváhala.

„No, rozhodně se například nijak nemilují s vedoucím scenáristického oddělení, Thomasem DeWittem. Ten ji nenávidí."

„Většinový partner?" zeptal jsem se se zájmem; drobné kousky skládačky začaly cvakat a zapadat na místo.

„Menšinový," opravila mě Maral s pohrdavým odfrknutím. „Výrazně menšinový."

Menšinový obchodní partner. To znamenalo peníze a v Hollywoodu peníze znamenají moc. Náhle se přede mnou otevřela celá plejáda možností.

Když Maral otočila klíčem v horním zámku, popadl jsem ji za ruku.

„Jak daleko uvnitř domu je klávesnice alarmu?" zeptal jsem se.

„Hned za dveřmi na stěně vpravo."

„Pokud bude alarm zapnutý, až otevřete dveře, chci, abyste vyťukala kód a vyběhla zase ven. Nechoďte - opakuji, nechoďte - za mnou dovnitř. Až bude vzduch čistý, zavolám vás. Rozumíte?"

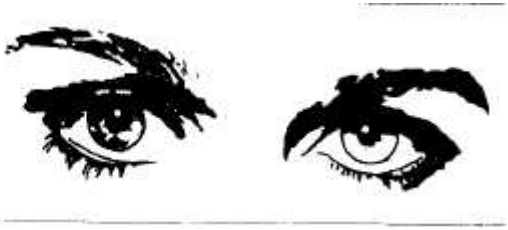
„Ano," odpověděla tiše.

„Tak otvírejte."

McKenzieová stiskla palcem západku a dveře se s cvaknutím otevřely. Podívala se na stěnu vpravo, zavrtěla hlavou na znamení, že alarm není zapojený, a stáhla se zpátky za mne. Popadl jsem glock oběma rukama a nohou jsem dveře ještě o kousek pootevřel. Nehlučně jsem vklouzl dovnitř.

Opatrně jsem postoupil o krok dál do vstupní haly... spatřil jsem nejprve něčí postavu a v příštím okamžiku i stříbrný záblesk zbraně.

Kapitola sedmnáctá

Byla jsem ještě v jídelně, když jsem venku zaslechla hlasy. Proběhla jsem vstupní halou a doběhla ke dveřím, právě když se začaly otevírat. Viděla jsem pistoli a popustila uzdu svým přirozeným instinktům: zubní pouzdra se roztáhla a tesáky vyjely ven, oloupané nehty se protáhly, zkřivily se jako kočičí drápy a sekly po ruce, která pistoli držela. Ten, komu ruka patřila, hlasitě zaklel a zbraň zarachotila na dlaždicích. „Sakra!"

„Ovsanno! To jsem já!"

Poznala jsem oba hlasy zároveň: Peter King a Maral. Musela jsem použít veškerou svou sílu, abych zatáhla drápy, zatímco se k podlaze snášely poslední odprýskané vločky laku, ruce už jsem ale měla zdvižené do vzduchu, když King proskočil dveřmi dovnitř s malým revolverem v levé ruce. Počínal si odvážně, to je třeba přiznat. Nebo hloupě.

Zatáhla jsem tesáky a skousla jsem jejich pouzdra, abych je udržela uvnitř. „Jsem sama a jsem v pořádku. Nikdo tady není."

Kingova pravá ruka byla sevřená v pěst a cítila jsem z ní krev ještě dřív, než začala odkapávat na podlahu. Muselo ho to bolet, obličej měl ale jako nehybnou masku, jeho oči vůbec nic neprozrazovaly a já jsem na něj v tom okamžiku zcela změnila názor. Maral vešla do dveří za ním a vrhla se mi do náruče... zároveň mi při tom strčila do ruky plochou kovovou hvězdici.

„Co se tady pro rány boží stalo?" vyjel na mne King. „A čím jste mě to pořezala?"

Malý revolver stále držel v ruce a mířil přibližně mým směrem, zatímco se rozhlížel po ztracené pistoli, v níž jsem poznala glock - ne

tu verzi s krátkou hlavní, jakou policisté obvykle nosívají, ale jeden z vojenských modelů, jehož hlaveň byla dlouhá přinejmenším patnáct centimetrů. Zrovna s takovým jsem točila *Dálnici do pekla.* Sebral ji z podlahy, zkontroloval zásobník a vyhodil náboj z komory, ještě než ji zastrčil zpět do pouzdra. Zvedla jsem osmicípou kovovou hvězdici, kterou mi Maral podstrčila.

„Tímhletím. Když jsem ve dveřích uviděla pistoli, bohužel jsem po ní prostě sekla. Je mi líto, že jsem vás řízla."

„Šuriken!" King zvedl pravou ruku. U zápěstí začínaly tři hluboké řezné rány a táhly se až k lokti. „Málem jste mi uřízla ruku."

„Udělala jsem to reflexivně. Hrozně moc se omlouvám. Díky bohu, že jsem vás nezastřelila." Nasadila jsem svůj nejlepší omluvný úsměv, nezdálo se ale, že by na něj zapůsobil. Tvářil se podezřívavě a počínal si nesmírně obezřetně.

„Kde máte revolver? Když jsem prošel dveřmi, viděl jsem nějaký revolver."

Natáhla jsem k němu ruku a ukázala mu zbraň s hlavní skloněnou k zemi, pak jsem otevřela bubínek a natočila jsem ji tak, že viděl pět měděných nábojnic a jednu prázdnou komoru.

„Nestřílelo se z něj."

„A zbrojní pas samozřejmě máte."

„Přirozeně." Zaklapla jsem bubínek - opatrně jsem ho zatlačila na místo, to frajerské zacvaknutí se hodí jen před kameru - a odložila jsem revolver na stůl za sebou. „Myslím, že bychom se vám na tu ruku měly podívat. Mám v koupelně pohotovostní lékárničku. Maral, buď prosím tak hodná a uvař trochu kávy. A detektiv King by si možná měl dát skleničku koňaku."

Maral se nepohnula. „Říkalas, že když nevyjdeš do třiceti minut ven, mám se spojit s detektivem Kingem." Strach v jejích očích pomalu nahrazoval ublížený výraz.

„Vím, že jsem to říkala. A omlouvám se." Popravdě řečeno jsem úplně zapomněla, že jsem jí takový pokyn dala, dokud za Kingovými zády nevlétla do dveří. To, co se stalo, rozptýlilo moji pozornost. Když se ve vaší jídelně shromáždí deset z nejmocnějších tvorů celé

Severní Ameriky a vyhrožuje vám smrtí - opravdovou smrtí -, ani to nemůže dopadnout jinak.

„Uvař nám tu kávu, drahá," požádala jsem laskavějším tónem, „a já zatím detektivovi ošetřím rány."

„To není žádná rána," začal, pak se poprvé pořádně podíval na dlouhé škrábance, z nichž odkapávala krev na španělské dlaždice, a změnil názor. „No, vlastně spíš ano."

„Tak pojďte, něco s tím uděláme." Otočila jsem se k němu zády. Cítit jeho krev bylo dost velkým pokušením, ale když jsem se na ni ještě musela dívat, to už mě vysloveně ničilo. Nějak podobně se asi cítí člověk, když mu ve vyhlášené restauraci přinesou půlkilogramovou porci filet mignon. A Peter King měl v krvi plno adrenalinu a endorfinů. To je, jako když kolem stolu koluje pikantní omáčka. Musela jsem vynaložit obrovské úsilí, abych se ovládla. Kdybych se proměnila, musela bych ho zabít a to by byla škoda.

Kdysi jsem byla svědkem toho, jak se Peter Lorre plně proměnil ve svoji skutečnou podobu - tesáky, spáry, krvavě rudé oči a ocas na konci páteře - jen proto, že Robespierra strčili pod gilotinu obličejem nahoru a Peter seděl v hledišti na čestném místě. V davu naštěstí vládla taková hysterie, že si toho nevšiml nikdo jiný. Musela jsem ho vší silou držet, aby Maxieho hlavu nepopadl a nezačal chlemtat krev přímo z přeseknutého krku.

„Pojďte za mnou, prosím," vyzvala jsem Kinga a zamířila jsem ke koupelně. Soustředila jsem se na obrazy na konci haly a snažila se maximálně utlumit své smysly.

„To u sebe vždycky nosíte *šuriken?"* zeptal se. „K čemu potřebujete japonskou vrhací hvězdici?"

Neotočila jsem se.

„Přímo žasnu," poznamenala jsem. „Od policisty z Beverly Hills bych nečekala, že bude vědět, co je to *šuriken."*

„Ale jděte, chodím přece do kina," zabručel King. „A viděl jsem je už i na vlastní oči. Matka kupuje a prodává filmové memorabilie. Má sadu *šurikenů* podepsaných Chuckem Norrisem. Myslím, že je použil ve filmu *Osmiúhelník.* Prodala dokonce i pár vašich," dodal. „Což mi něco připomíná; pozdravuje vás Malý John."

„Velký chlap? S pisklavým hláskem? Celý tetovaný?"

„Přesně ten. Mimochodem je do vás až po uši zamilovaný."

„Ve skutečnosti je hrozně sladký. A neškodný."

Detektiv King byl plný překvapení. V tom malém drobtu informací jsem však současně poznala skutečné nebezpečí, které příslušníkům mé rasy v dnešním moderním světě hrozí. Sběratelé existují odjakživa, ale teprve v posledních padesáti letech se předmětem jejich zájmu staly věci docela obyčejné, přízemní, triviální a za normálních okolností určené po použití ke zničení. Jsem přesvědčená, že to budou právě sběratelé, shromažďovatelé pomíjivých nesmyslů, kteří jednou způsobí definitivní konec upírů. Někdo čirou náhodou narazí na něco - nějakou naprostou zbytečnost, která měla už před staletími skončit na smetišti -, co celému světu odhalí naši existenci. Povědělo mi to také, že si o mně King už stačil sehnat nějaké informace a že má poněkud neobvyklé kontakty.

Zavedla jsem ho do největší přízemní koupelny - která se mimo jiné nachází nejdál od jídelny. Nebyla jsem si jistá, jestli tam ještě nepřetrvávají nějaké pozůstatky upířích pachů, a v situaci, kdy byly jeho smysly dosud zostřené adrenalinem, jsem nechtěla ještě dál posilovat jeho podezření.

„Neodpověděla jste mi na otázku," připomněl mi a přistoupil k zrcadlu zabírajícímu celou délku koupelny, aby si v něm tři dlouhé škrábance v mase důkladně prohlédl. „Proč u sebe nosíte *šuriken?"*

Zoufale jsem se snažila nevšímat si jasně rudé a tak neuvěřitelně lákavé krve, která vytvářela v umyvadle loužičku, a upřeně jsem hleděla na lékárničku.

„Mám tak trochu paranoidní strach z nebezpečných fanoušků; v posledních letech se jich vynořilo hned několik. Jsem často na cestách a do letadla už si dnes nůž vzít nesmím, když si ale mezi šperky zastrčím *šuriken,* nikdo si ho nevšimne. Obvykle ho mívám na řetízku z aztéckého stříbra, takže vypadá jako náhrdelník. Když jsem slyšela, že se otevírají dveře, vytáhla jsem ho z kabelky." V celé té historce nebylo jediné pravdivé slovo kromě toho, že moje kabelka skutečně ležela otevřená na stole v hale. Nepotřebuji bodné a sečné zbraně — úplně si vystačím s nehty a zuby. Zatímco detektiv King

sbíral z podlahy pistoli, strhla Maral *šuriken* ze sbírky zbraní na stěně a strčila mi ho do ruky. Byl to z její strany pohotový nápad přesně toho typu, který z ní dělá neocenitelnou asistentku.

„Viděla jsem, že se ve dveřích objevila pistole, a prostě jsem proti ní vyjela," zopakovala jsem svoje předchozí tvrzení. Je to trik, který jsem se naučila od toho báječného šarlatána Antona Mesmera, ještě než byl nucen v nemilosti opustit Vídeň: zdůrazňování pozitivního přesvědčení. Stačilo Kingovi neustále připomínat, že jsem ho pořezala *šurikenem*, a nedovolit, aby uvažoval o jakékoli jiné možnosti. Kdyby byl Mesmer dnes naživu, zbohatl by psaním příruček typu Pomoz si sám.

King se opatrně vysoukal z hladkého saka od Armaniho, které muselo být přinejmenším deset let staré. Pod sakem měl černé žebrované tričko, možná to byl Calvin Klein. Černá barva už začínala přecházet v neurčitý odstín šedi, střih trička mu ale pořád náramně slušel. Střelila jsem rychlým pohledem po jeho levé ruce - neměl prsten ani světlejší kroužek na prstu. Měl dvě zbraně — drahý glock na pravém boku a stříbrný revolver s krátkou hlavní na levém. Pomyslela jsem si, že je to zvláštní směsice ultramoderního a tradičního, která o něm opět něco vypovídá: nebojí se akceptovat novinky, ale v nouzi raději použije to, co považuje za spolehlivé a osvědčené.

„Budete to kvalifikovat jako útok na veřejného činitele? Vznesete proti mně obvinění?" zeptala jsem se, uchopila jeho velkou ruku do obou svých a přidržela ji pod vodovodním kohoutkem. Voda krev zředila, což mi trochu pomohlo se uklidnit.

Kingův smích byl zcela nefalšovaný.

„Ne, nevznesu proti vám obvinění. Nejen že by se mi na stanici vysmáli, ale už bych v tomhle městě nikdy nenašel práci. Možná vás ale požádám o úplatek." V očích měl úsměv, nebyla jsem si ale jistá, kam těmi slovy míří. Pocítila jsem zklamání. Považuji se za dobrého odhadce charakteru a King na mě nepůsobil dojmem policisty, který si řekne o úplatek. Možná to ale bylo další znamení toho, že začínám na stará kolena dělat chyby.

„Co pro vás mohu udělat, detektive Kingu?"

„Mohla byste mi dát pro matku nějakou podepsanou fotografii? Udělalo by jí to hroznou radost."

Byla to tak neočekávaná prosba, že jsem mu na rány nalila trochu víc jodové tinktury, než jsem měla v úmyslu, a King zaječel bolestí.

„No tak, nebuďte takový srab!"

„Co to je? Kyselina? Nejdřív mi málem uříznete ruku a pak mi ji ještě chcete spálit?" Usmíval se, aby dal najevo, že svoji stížnost nemyslí vážně.

„Můžete si z mých fotografií vybrat, kterou budete chtít. Vaše matka má ráda horory?"

„Miluje filmy jako takové a ty vaše filmy. Nepatří ale k těm nebezpečným fanouškům, na jaké byste potřebovala *šuriken."*

Usmíval se čím dál víc.

Čistě jsem mu rány vymyla a co nejjemněji na ně nanesla neosporin - jen bůh ví, co všechno jsem měla za nehty, než jsem ho poškrábala. Na běžnou náplast byly škrábance příliš dlouhé, překryla jsem je tedy gázovými tampony a ty jsem přelepila leukoplastí. Pomyslela jsem si, že při tasení pistole mu to bude trochu překážet. Měl pěkné ruce se silnými dlouhými prsty, dlaně však byly překvapivě hebké a bez mozolů, vůbec ne takové, jaké jsem čekala. Když jsem schovávala zbytek leukoplasti, všimla jsem si v zrcadle, že si mě prohlíží. Po téměř pěti stech letech strávených na tomhle světě poznám, když mě někdo hodnotí z hlediska potenciálního sexuálního zájmu.

„Opravdu se moc omlouvám," promluvila jsem a vytrhla ho ze zamyšlení. Zachytil můj pohled v zrcadle a pochopil, že jsem mu přečetla myšlenky.

„Za co?"

„Že jsem vám málem uřízla ruku."

Zkusmo pohnul prsty. „Nějak to přežiju. Jen se mi ulevilo, když jsem na druhé straně těch dveří našel vás a ne kinozabijáka."

„Myslel jste, že tady bude on?"

„Připadalo mi to docela dobře možné. Vzhledem k tomu, k čemu dnes došlo ve studiu." Rozčileně zavrtěl hlavou. „Co vás vyplašilo? Slečna McKenzieová tvrdila, že vám něco nahnalo strach."

„Když jsme předtím zastavili u domu, měla jsem dojem, že vidím, jak se uvnitř něco hýbe," zalhala jsem. Pomohla jsem mu zpátky do saka.

V obličeji se mu mihl podrážděný výraz. „Tak jste popadla bouchačku a šla jste se podívat dovnitř, co to bylo. To od vás není moc chytré. A proč jste asistentce nařídila, aby zavolala právě mně?"

„Nechtěla jsem, aby se mi k domu sjel celý policejní sbor, a rozhodně jsem nestála o to, aby byl záznam mého volání na tísňové lince, kde se k němu může dostat každý zvědavý novinář - zvlášť pokud by se ukázalo, že dělám z komára velblouda. Nevypadalo by to v novinách dobře, kdyby Miss Vřískot doopravdy vřískala i v soukromém životě. Navíc jsme spolu chvíli před tím mluvili a ještě jsem měla v kapse vaši navštívenku. Alespoň jsme nevolali někomu úplně cizímu." Vyšla jsem z koupelny, čímž jsem ho přinutila, aby mě následoval do knihovny ve východním křídle domu. Chtěla jsem ho dostat co nejdál od hudebního salonku a také jsem chtěla, aby pak odešel zadními dveřmi. Kdyby šel vstupní halou, měl by přímo před očima paprskovitě uspořádané *šurikeny* pověšené na zdi... s jedním kouskem chybějícím. „Kávu si dáme v knihovně."

Realitní agenti v Beverly Hills hrozně rádi ukazují, že dům, který zájemci předvádějí, má knihovnu. Pochopitelně, že ji má - sami totiž dohlédnou na to, aby byla jediná místnost s vestavěnými policemi zaplněna starobyle vyhlížejícími svazky Shakespeara a Dickense s koženou vazbou a zlatou ořízkou. Jen co dům prodají, odvezou všechna ta trouchnivějící mistrovská díla do skladiště, kde čekají na dalšího potenciálního zákazníka, na něhož je třeba udělat dojem. Znám bytové architekty, kteří kupují klasické spisy na kartony nebo na metry; v aktikvárních kruzích se takovým knihám říká nábytková literatura. Knihovnu má v tomhle městě každý producent a podle mých zkušeností platí, že čím je úspěšnější, tím méně je pravděpodobné, že některou ze svých knih četl. Lidé od filmu nemají čas na tištěné slovo v románové podobě. Nemají většinou čas ani na literaturu faktu, nejde-li o nejnovější politický skandál, z něhož by se mohl stát kasovní trhák, jako v sedmdesátých letech ze *Všech*

prezidentových mužů. Lidé od filmu čtou scénáře. Čtou výtahy ze scénářů a filmové recenze. Klasiky nečtou.

Já je na rozdíl od nich čtu. Nebo jsem je spíš četla. Měla jsem v životě podstatně víc času než Jerry Bruckheimer nebo Joel Silver a většinu toho času jsem nestrávila v Hollywoodu. Místnost, do níž jsme nyní vešli, mohu proto oprávněně nazývat knihovnou: na policích pokrývajících stěny od podlahy až ke stropu nás obklopovaly téměř dva tisíce svazků. Odjakživa kupuji jen ty knihy, které mě zajímají, je to tedy opravdu různorodá všehochuť - historická a zeměpisná pojednání, poezie a dramata, také ale prozaická díla, velká spousta prózy. Všechno možné od několika v pergamenu vázaných výtisků Galileiho pojednání *Sidereus Nuncius* až po Machiavelliho *Florentské letopisy*, většina svazků datovaná a podepsaná. Největší mou chloubou je *Drákula* ve vydání z roku 1897 s věnováním od Brama: „Ovsanně ... mé Lucy."

Maral už stačila přinést kávový servis a tři koňakové skleničky s lahví L'Esprit de Courvoisier. Čekala jsem, že detektiv King koňak odmítne s tím, že je ve službě, nijak ale nenaznačil, jestli má, nebo nemá v úmyslu dát si skleničku, místo toho začal s hlavou lehce nakloněnou přecházet po místnosti a prohlížet si tituly knih.

Posadila jsem se na pohovku, kterou jsem ukradla z Hemingwayovy farmy Finca Vigia kousek od Havany.

„To je impozantní," poznamenal King. „Nevypadá to, že jsou tu jen jako dekorace. Máte tady i spoustu mých oblíbených." Stál u sekce detektivek a kriminálních románů. „Jsem velký obdivovatel Connollyho. Taky Craise, Sandforda a Thomase Perryho. A máte tu dokonce Henninga Mankela." Přešel podél stěny o pár kroků dál. „Á, Ed McBain. Mám přečtený celý *87. revír."*

Zdáli jsem zaslechla řinčení zvonku, zamračila jsem se a přemýšlela, kdo by se tu mohl objevit bez předchozího ohlášení. Maral šla otevřít.

„Tohle všechno jsou upírské romány? Musíte jich tu mít přinejmenším stovku. A vidím tu autory, o kterých jsem v životě neslyšel."

„Využívám je k hledání námětů. Čas od času si dovolím nějaký nápad okopírovat."

King se usmál, odvrátil se od knih a posadil se proti mně. Právě jsem otevírala koňak, když do dveří klopýtavě vrazila Maral a rozlila při tom trochu kávy ze stříbrného kávovaru, který přinášela na podnosu. Hned za ní stál Thomas DeWitte a šťouchal ji do zad. Vyskočila jsem v okamžiku, kdy se za ním do knihovny vecpali i Neville Travis a tělesný strážce Anthony.

„Promiň, Ovsanno," začala Maral. „Zapomněli jsme zavřít bránu, takže prostě vrazili dovnitř. Říkala jsem jim, že nemáš čas."

„Je mi úplně jedno, jestli máš, nebo nemáš čas, ty nafoukaná děvko, už toho mám všeho dost!" Thomasův obličej byl zrudlý vztekem. „Co si o sobě kurva myslíš?"

Detektiv King se zvedl od konferenčního stolku a postavil se vedle mne.

„Nepředstavíte mě, Ovsanno?"

Zuřivost, která kolovala v DeWitteho žilách, mu zjevně dodala nemístné sebevědomí nebo to možná byla jen jeho obvyklá arogance. Přiskočil těsně ke Kingovi a vrazil mu tupý ukazovák do prsou.

„Nevím, co jste kurva zač, a to znamená, že nejste nikdo. Tak se mi kurva kliďte z očí. Musím si tady s dámou něco vyřídit."

Kapitola osmnáctá

BEL AIR
19:35

Mohl jsem se identifikovat, ukázat mu odznak a tak podobně, ale ruka mi pulzovala bolestí a neměl jsem dostatek trpělivosti, abych se vybavoval s nějakým zfetovaným teploušem, byť s dobrým vkusem v oblékání. Když mě šťouchl tlustým prstem do prsou a pokusil se mě odstrčit z cesty, popadl jsem ho za paži, otočil, zkroutil jsem mu ji za zády a přinutil ho vytáhnout se na špičky.

„Ne tak zhurta, kamaráde. Nezapomínejte na slušné vychování." Stiskl jsem ho, aby se mi nevysmekl, a ruka mě zabolela ještě víc, přesto mi to ale dělalo dobře.

„Co to kurva..."

Velký holohlavý chlapík v černé polní uniformě, který jako by přišel přímo z castingové agentury, si za zády zajel rukou k pasu. A zarazil se.

Pohled na Glock 17L zarazí většinu lidí. Na trhu se najdou i roztomile vyhlížející zbraně, které vypadají jako módní doplňky, s poniklovanou hlavní a slonovinovou pažbou, celé hladké a zaoblené. A pak je tu glock. Ten je velký, černý, objemný a v zásobníku má sedmnáct nábojů ráže devět milimetrů.

„Jsem detektiv Peter King od policejního sboru v Beverly Hills. Ukažte mi ruce." Velice pomalu zvedl ruce do vzduchu. „Tak je to správně. Možná byste mi chtěli povědět, co jste zač."

Chlapíka s holou hlavou to dokonale zklidnilo. Ten, kterého jsem držel, sebou přestal házet, nepřestal ale hulákat.

„Jsem Thomas DeWitte ze studia Anticipation a do toho, co tu chci, vám vůbec nic není. Ihned mě pusťte! Tohle si ke mně nesmíte

dovolit. Nechám vám sebrat odznak. Zažaluju policii, že se z toho podělá!"

„Vyhrožujete snad představiteli zákona, pane DeWitte? To mi nepřipadá jako rozumná obchodní praktika." Zkroutil jsem mu paži o něco výš. Už se téměř vznášel nad podlahou.

Ovsanna se ode mě oddělila a postavila se tváří v tvář DeWittemu. Usmívala se.

„Asi by ses měl uklidnit, Thomasi. Myslím, že s detektivem Kingem by sis raději neměl zahrávat."

Ovládala se naprosto dokonale, to jsem jí musel přiznat.

„Koukám, že ty ptáčky znáte, co?" poznamenal jsem.

Přešla ke své asistentce, která v roztřesených rukou stále ještě svírala podnos s kávou, a vzala ho od ní.

„Posaď se, Maral," vybídla ji, „a nalij si skleničku koňaku. Všechno je pod kontrolou." Pak se znovu otočila ke mně a k tomu pitomci, kterého jsem dosud držel.

„Thomas je můj firemní partner, vedoucí scenáristického oddělení studia Anticipation. A tohle je Neville Travis," ukázala na feťácky popotahujícího hubeňoura, který se zastavil těsně za dveřmi. „DeWitteho cukroušek a *bývalý* režisér *Svaté noci*. A ten s dlouhýma rukama a zarostlou bradou je cosi, co má zajišťovat Thomasovu bezpečnost. Anthony, že ano?"

Svalovec krátce škubl hlavou nahoru a dolů.

„Tak fajn, povím vám, co teď uděláme," ujal jsem se slova. „Pustím vám ruku, pane DeWitte, a vy na oplátku budete držet klapačku, dokud Anthonyho neprošacuju a nezkontroluju, jestli je ozbrojený. Pokud řeknete jediné slovo nebo se pohnete, jednu vám vrazím." Spustil jsem ho zpátky na zem. „Výborně. Ani muk. Jestli chcete, můžete se posadit."

Zůstal zticha, ale neposadil se. Důkladně jsem tělesného strážce prohledal a sebral jsem mu samopal značky Skorpion vzor 61, který měl za opaskem - včetně plného zásobníku s deseti náboji. Kromě toho jsem u něj našel elektrický obušek, vojenský vystřelovací nůž z výzbroje NATO, dva další zásobníky po deseti nábojích pro český samopal, plochý nůž do boty připevněný řemínkem k pravému lýtku

a mosazný boxer. Nebylo divu, že má vojenské polní kalhoty, jinak by na to musel mít kufr. Všechno jsem to rozložil na pohovce vedle sebe a boxer jsem si navlékl na levou ruku. Padl na ni jako rukavice.

„Asi si chceš hodně dlouho posedět v base, co, Anthony?"

„Ale kdepak, to je přece přezka na opasek. Koukněte, tady má šroub a všechno."

„No to je nápadité vysvětlení. Čekal jsem, že mi budeš vykládat, že je to jen těžítko, jako všichni ostatní bouchači, co nakupujou na webu." Zastrčil jsem boxer do kapsy a prohlížel jsem si škorpion. Byl předělaný na plně automatickou střelbu - 850 ran za minutu. Zatraceně ilegální. „Na tu bouchačku máš povolení?"

Odpověděl mi DeWitte. „Ta zbraň patří mně. Povolení mám v autě. Anthony ji jen nosí na moji ochranu."

„To máte zajímavě zařízené, nejsem si ale jistý, nakolik je to legální. Co ještě nosíš na šéfovu ochranu, Anthony? Plnou kapsu prezervativů?"

Ovsanna se hlasitě rozesmála.

Položil jsem zbraň na stůl za sebou a otočil jsem se zpět k DeWittemu. Z právního hlediska jsem byl na tenkém ledě, ale DeWitte si toho zjevně nebyl vědom. Ta sbírka zbraní a ilegální samopal mi dávaly trochu prostoru k nadechnutí.

„Tak dobrá, pane DeWitte, zdá se, že z vás tří máte hlavní slovo vy. Zatím to na mě působí dojmem, že jste vy a vaši přátelé bez povolení vnikli na cizí pozemek, možná dokonce s úmyslem způsobit nějakou újmu. Dám vám šanci, abyste ten dojem napravil. Proč jste přišli a co se děje?"

„Přišel jsem si promluvit s Ovsannou."

„S přítelem a s osobním strážcem. A s takovým arzenálem? Asi to nemělo být přátelské popovídání, co?"

„Do toho vám nic není!" odsekl.

„Právě že je," opravil jsem ho klidným tónem. „Vyšetřuju vraždu, k níž došlo ve studiu Anticipation, a vy tady vyhrožujete Ovsanně Mooreové, která čirou náhodou tomu studiu šéfuje. Své šéfové. Takže mi povězte, kde jste byl dnes přes poledne mezi jedenáctou a jednou hodinou?"

Moje otázka ho zastihla absolutně nepřipraveného; sledoval jsem, jak si přes kokainové - nebo to možná byly amfetaminy - opojení pomalu začíná uvědomovat vážnost situace.

„Byl jsem v kanceláři," odpověděl po chvíli.

„Ne, tam jste nebyl," zareagovala okamžitě Maral. „Mluvila jsem před polednem telefonicky s vaší sekretářkou a ta mi řekla, že jste jel na snídani do Abbey a pak jste se chtěl podívat na nějaké exteriéry v buzerantské čtvrti. My jsme do kanceláře dojely o půl druhé a Jesus ještě ani neměl zaparkované vaše auto. Musel jste dorazit těsně před námi."

DeWitteho oči se rozzářily nefalšovanou starosvětskou nenávistí.

„Celé dopoledne jsem objížděl pracovní záležitosti."

„Jaké pracovní záležitosti?" Vytáhl jsem notes. „Budu potřebovat jména a adresy."

„Přece si nemůžete vážně myslet, že jsem měl něco společného s..."

„Jste vedoucí scenáristického oddělení studia, které spolupracovalo se třemi zavražděnými filmovými hvězdami, pak najdeme mrtvou zaměstnankyni vašeho vlastního trikového oddělení a o pár hodin později tady vyhrožujete šéfové celého studia. S najatým pomocníkem, který u sebe nosí skryté zbraně," dodal jsem. „Můžu si myslet spoustu různých věcí."

„Nevěděl jsem, že má toho boxera."

„Začneme tím, kde jste byl dnes dopoledne, a pak přejdeme k tomu, proč jste tady."

Střelil pohledem po Nevillu Travisovi a rychle od něj zase oči odvrátil.

„Shromažďoval jsem informace pro chystaný film," prohlásil.

„Kde?"

„V Hollywoodu."

„Kde v Hollywoodu, pane DeWitte? Buďte laskavě trochu konkrétnější."

„V jednom klubu na bulváru Santa Monica."

„Takhle uprostřed dne? Co je to za klub? Jak se jmenuje?"

Další pohled na Travise.

„Jmenuje se Tvrdá lekce."

„Tommy!" Kokainista, kterého Ovsanna představila jako Nevilla Travise, poprvé promluvil a postoupil o krok dál do místnosti. „Slíbils přece, že už tam nebudeš chodit!"

„Nebuď jako malej, Neville," zavrčel DeWitte. „A drž zobák."

Tvrdá lekce. Tázavě jsem pohlédl na Ovsannu.

„Je to soukromý sado-maso klub mezi La Jollou a Sweetzer Avenue. Vchod je skrytý, takže když nevíte, kde ho hledat, vůbec ho nenajdete. A ne, nechystáme se natáčet nic, k čemu by bylo podobné prostředí potřebné."

Otočil jsem se zpět k DeWittemu. „Kdy přesně jste tam byl?"

„Dorazil jsem tam kolem desáté a odjížděl jsem asi v jednu."

Ježíši. Skoro tři hodiny sexuálního sadomasochismu. Bylo by mě zajímalo, jestli dával, nebo dostával.

„Takže předpokládám, že jste nebyl sám. Byl tam někdo, kdo to může potvrdit?"

Neville se tvářil, jako by měl slzy na krajíčku.

„Ne Jeanne Paul, Thomasi! Řekni, že to nebyla Jeanne Paul!"

„Tys byl přece v práci, ty pinďoure malej pitomej! Tak co jsem měl dělat? Nikdo mě neuspokojí jako slečna Marat. Měl bys od něj brát lekce."

„Takže jste byl s tímhle... chlapem? Ženskou? S tímhle slečnou Jeanne Paul Maratem? Myslíte, že by si na vás vzpomněl... vzpomněla?" Začínalo mě to štvát.

„Samozřejmě, že si na mě vzpomene. Nejsem zrovna nenápadnej typ. A určitě si vzpomene na ty tři stovky dolarů, co jsem mu bokem strčil navíc."

„Ty svině!" sykl Neville.

„Kromě toho tam byli i další lidi a Anthony čekal u baru."

Obrátil jsem se k Anthonymu, který přikývl. Červenal se.

„Chtěli po mně, abych je zmlátil," zahučel a znělo to nefalšovaně rozpačitě. „Dokonce nabízeli, že mi za to zaplatěj."

„Měl jste to vzít. Byla by to lepší práce než to, co děláte tady," zareagovala bleskově Ovsanna.

„Tak tedy dobrá, to všechno si můžeme snadno ověřit. A co teď děláte tady, pane DeWitte?"

Do tváří se mu nahrnula krev a rozlévala se po krku dolů. Ten chlap se stěží ovládal, trpěl tím, čemu Sheila Steinova říká *problém sebekontroly.*

„Ovsanna dnes dopoledne Nevilla vyhodila z natáčení *Svatý noci!"* oznámil tím pateticky bezdechým hlasem, který si moderátoři zpravodajských pořadů rezervují pro demise prezidentů.

„Ano?" pohlédl jsem na Ovsannu. „Předpokládám, že na to má slečna Mooreová jako ředitelka studia právo, ne?"

„Nemůže..." začal DeWitte.

„Může," umlčela ho Ovsanna. „S režiséry, co při natáčení šňupají koks, mám zdravotní a bezpečnostní problém. Ohrožujou moje zdraví a bezpečnost." Zamračila se. „Že jsem ale Travise vyhodila, to jsem ti přece řekla už dopoledne. Tak co tu chceš teď?"

„Neville se vrátil do studia, aby si odvez zbytek svejch věcí, a ten starej prďola, co tam dělá strážnýho, ho vůbec nepustil dovnitř. Tvrdil, že musí mít propustku od produkčního oddělení. A když chtěl projet bránou, vytáh na něj Gant bouchačku, prokristapána! Vyhrožoval, že ho střelí pro neoprávněnej vstup na pozemek."

V duchu jsem Gantovi zatleskal.

„Neville mi zavolal a já jsem musel jet takovou dálku jen proto, abych mu dal padáka. Promarnil jsem tím hroznou spoustu času."

„Tys propustil Ganta?!" zavrčela Ovsanna. Hrany i plochy jejího obličeje se nepatrně proměnily, zdvořilá a neškodná maska z ní spadla a já jsem si náhle uvědomil, díky čemu v Hollywoodu už tak dlouho úspěšně přežívá. Byla to bojovnice. Pohlédla na Maral.

„Postarej se o to. Teď hned." Pak se znovu podívala na DeWitteho a přísahal bych, že jí bělmo očí na okamžik zrudlo. „Pracuješ pro mě, Thomasi. Nevydáváš rozkazy a nevyhazuješ moje zaměstnance. Jak se opovažuješ?!"

„Zatraceně, Ovsanno, nemáš přece..."

Pokusil jsem se znovu trochu chopit iniciativy.

„Odpovězte na moji otázku, pane DeWitte. Přišel jste sem...?"

„Abych Ovsanně trochu domluvil."

„Chcete říct, že jste jí přišel vyhrožovat." Otočil jsem se k Ovsanně a kývl jsem směrem k vnitřnímu dvoru. „Vy tři se ani nehněte. Nerad bych zase vytahoval pistoli." Prošel jsem francouzskými dveřmi ven do chladné noci. Ovsanna mě následovala. Usmívala se.

„Musím se vám omluvit, detektive Kin... smím vám říkat Pete?"

To mě překvapilo, ale přikývl jsem.

„Pete. Thomas bývá dost popudlivý. Reaguje, místo aby přemýšlel. Neřekla bych ale, že je to vrah."

„Souhlasím. A přepokládám, že se to jeho alibi potvrdí. Něco takového by si stěží vymyslel. Rozhodně je to ovšem jedno z nejzajímavějších alibi, jaké mi kdy kdo uvedl."

Podíval jsem se zpátky do knihovny. Travis a DeWitte byli zabraní v mileneckou hádku a zdálo se, že Travis začíná mít navrch. DeWitte zcela nepochybně ve svém sado-maso koníčku plnil tu maso-úlohu.

„Co chcete, abych udělal?" zeptal jsem se. „Mám je obvinit z narušení soukromí, neoprávněného vstupu na pozemek a z vyhrožování? Ani z jednoho nic nebude, aspoň jim ale zkřížíme plány na dnešní večer."

„Ne. Musím s Thomasem pracovat. Navzdory svým osobním vlastnostem se ve své práci vyzná a já ho ve studiu potřebuju. Za tři dny mi přijíždějí investoři z Japonska. Mají v úmyslu vložit do Anticipation miliony, takže je třeba, aby ve studiu všechno hladce fungovalo. Už tak je dost špatné, že jsem musela uprostřed natáčení vyhodit režiséra. Nemůžu si dovolit žádné další problémy a nemůžu si ani dovolit negativní publicitu. Dala bych přednost tomu, aby se na tenhle večer zapomnělo." Otočila se a zadívala se na mne obrovskýma tmavýma očima. „Můžete to pro mne udělat?"

„To můžu," přikývl jsem.

„Děkuju vám, det... Pete."

„Tak dobrá. Zabavím jim ty zbraně a nechám je běžet. A ráno si prověřím DeWitteho alibi - pro všechny případy."

Ovsannin úsměv byl překvapivě krásný. Ukázala bradou na DeWitteho.

„Jen se na něj podívejte; za celou tu dobu, co je tady, se neposadil. Zadek má pravděpodobně rozšvihaný důtkami. Vsadím se, že to bolí tak, že se posadit ani nemůže. To jeho alibi se určitě potvrdí, věřte mi."

„Zbavím se jich a pak už vás taky přestanu otravovat."

„Ještě jste si nevypil tu kávu. Ani koňak. Nemohl byste se ještě chvíli zdržet? Maral by určitě ocenila pocit bezpečí, který nám vaše přítomnost poskytuje."

Je to zatraceně dobrá herečka. Nedokázal jsem posoudit, je-li za jejím pozváním skutečná prosba o to, abych ochránil její asistentku, nebo něco trochu osobnějšího z její strany. Bylo skoro osm hodin a nic jiného už jsem ten večer na případu kinozabijáka stejně dělat nemohl.

Ovsanna se natáhla a lehce se dotkla hřbetu mé ruky. Musela mezi námi přeskočit jiskra statické elektřiny, protože jsem měl na okamžik dojem, že mě znovu pořezala.

„Spěcháte někam?" zeptala se.

„Ne... vlastně ani ne."

„Nějaká přítelkyně, k níž se musíte vrátit? Nebo manželka, za kterou spěcháte domů?"

„Ne. Už ne."

„Tak přítel?" vyptávala se dál, řekla to ale tónem, který naznačoval, že otázku nemyslí vážně.

„Žádný přítel," zasmál jsem se.

„Tak se přece chviličku zdržte. Obě bychom se cítily klidněji."

Obě? Měl jsem to chápat jako výzvu nebo se mi tím snažila sdělit, že s Maral tvoří párek? Nebo prostě jen chtěla, abych se chvíli zdržel? Opravdový detektiv by to poznal. Napadlo mě, že když zůstanu, budu moct ještě chvíli pátrat a třeba na to přijdu.

„Tak dobrá. Doprovodím ty tři za bránu a pak tu s vámi chvíli zůstanu. Aby se slečna McKenzieová uklidnila."

„Výborně. Dáme si v knihovně kávu a koňak."

Koňak s Ovsannou Mooreovou v její knihovně. Nemohl jsem se dočkat, až to povím matce.

Kapitola devatenáctá

Zamlouval se mi. Byl chytrý, schopný a bylo na něj docela příjemné podívání.

Všechen svůj čas věnuji branži, v níž se pohybují lidé, kteří se jen občas blíží alespoň dvourozměrné složitosti. Začínala jsem zjišťovat, že detektiv Peter King je plně rozvinutou trojrozměrnou osobností, a popravdě řečeno jsem odjakživa tak trochu sběratelkou lidí.

A byla s ním legrace. To je v mém případě vždy rozhodujícím faktorem.

V životě upíra toho zpravidla příliš mnoho k smíchu není. Sleduje-li někdo po celá staletí utrpení, které si lidstvo vlastníma rukama připravuje, logicky se to většinou negativně odrazí na jeho smyslu pro humor. Není snadné zachovat si úsměv ve tváři, je-li vaše bezprostřední paměť zatížena téměř pěti staletími vzpomínek na náboženská křížová tažení, rasové genocidy a jiné běžně se vyskytující příklady zkázonosného počínání - i když to není vaše rasa, která jimi trpí.

Četla jsem různá odborná pojednání - obvykle ve výpravných časopisech s jednoslovnými názvy -, v nichž se tvrdí, že ženy mají slabost pro fyzicky přitažlivé nebo drsně pohledné muže, sama si ale odjakživa dávám na muže, kteří vypadají líp než já, velký pozor. Jsou nepochybně ženy, které na muži láká velikost jeho aktiv - buď tělesných, nebo metaforických. Existuje-li ale nějaký určující faktor, na němž se většina žen shoduje, pak je to nepochybně skutečnost, že je přitahují muži, kteří je dokážou rozesmát.

Odjakživa se ráda směju. A ohlédnu-li se zpátky za milenci, které jsem v průběhu staletí vystřídala, měli všichni společnou jednu věc:

uměli mě rozesmát. Daumier a Moliére, Goldsmith a Sheridan, dokonce i Melba. Nikdy mě nelákali divadelní komici ani hvězdy filmových komedií: v soukromí to totiž obvykle bývají zapšklí mrzouti.

Miluji tedy smích. Pomáhá mi alespoň na kratičké okamžiky zapomenout na to, čím jsem. Proto jsem tak dlouho zůstala s Voltairem. Jako milenec nebyl právě uspokojivý - měl příliš řídkou krev -, jeho ostrovtip byl ale o to uspokojivější.

Náš život, naše upíří existence příliš nepřeje dlouhodobým vztahům. Upíři si proto zpravidla neužijí mnoho romantické lásky. Touhy, to ano, vášně a chtíče nepochybně také, ale romantické lásky ne. Jakmile se vzruším a zmocní se mě změna, absolutně mi nezáleží na svíčkách a květinách. Ani na „vztahu". Jde mi o uspokojení mnohem základnější a primitivnější potřeby a to mi úplně stačí.

Udržování milostných vztahů je pro moji rasu obtížné. Existují sice i upírské páry - stačí se podívat na Thedu a Charlese -, ty jsou ale vzácnou výjimkou. Většina z nás vede osamělý život. Nacházíme si milence v lidském světě, obvykle ale jde o krátké pomíjivé flirty, jimž chybí emocionální hloubka. Jinak tomu ani být nemůže. Ve styku s lidmi máme jen dvě alternativy: vyhýbat se navazování intimních vztahů, nebo ty, které milujeme, proměnit.

Kdysi jsem se domnívala, že je snazší vytvořit dalšího upíra než dívat se, jak milovaný člověk stárne a umírá. Samotný akt stvoření ale často změní povahu původní osoby a příliš často se stávalo, že člověk, do něhož jsem se zamilovala, nebyl totožný s upírem, kterého jsem vytvořila.

Sledovat, jak milovaná osoba stárne, není nikdy snadné; obzvlášť obtížné je čekat a dívat se, jak ji opouštějí duševní schopnosti a slábnou údy - zejména když na vás se ubíhající desetiletí nijak neprojevují. Dříve nebo později jsem dosud vždy svým lidským partnerům prozradila své tajemství a dala jsem jim na vybranou. Mnozí z nich se kupodivu rozhodli neproměnit se. Často přemýšlím o tom, jestli vůči mně cítili zášť, když stárli a já jsem zůstávala nedotčená časem. Okolnosti mě mnohokrát přinutily své lidské milence ve stáří opustit, vždy - s jednou jedinou tragickou výjimkou — se mi

ale podařilo vrátit se k nim, když umírali, a být s nimi až do úplného konce.

Traduje se, že příslušníci mé rasy neznají soucit. Je na tom něco pravdy, mezi upíry najdete mnoho takových, kteří jsou přesvědčeni, že lidé nejsou ničím víc než otroky nebo zdrojem potravy - případně obojím. A je také pravda, že dlouhověkost nám dává poněkud jiný pohled na svět, jakousi odtažitost, kterou si lze snadno zmýlit s lhostejností. Někteří z největších světových vědců, myslitelů a průmyslníků však byli a jsou upíři. Ti svých neobvykle dlouhých životů dokázali úžasně efektivně využít, a přispěli tak ke změně a zlepšení lidského údělu.

Prokletím upíra je osamělost.

Slyšela jsem historky o neuvěřitelně starých jedincích, jejichž existence na tomto světě se protáhla na tisíciletí a kteří se rozhodli svůj život prostě ukončit. Když upíři stárnou, mění se, dochází ke změnám jejich tělesné schránky, kůže jim tvrdne, páteř se protahuje v ocas, nehty se křiví ve spáry, zuby se vysouvají ven a nelze je zatáhnout. Vzhledem začnou připomínat démony či kamenné chrliče a jsem přesvědčená, že právě oni jsou zdrojem vzniku démonických legend. Takovýto tělesný vzhled je ovšem donutí stáhnout se do ústraní a dříve nebo později začnou tito staří upíři - takzvaní prastaří - trpět osamělostí. Většina z nich prostě přestane přijímat potravu a zemře hladem a nijak neobvyklé nejsou ani případy utopení. Setkala jsem se v životě se třemi prastarými, všichni tři už byli na světě víc než dvě tisíciletí, a ani jeden ničím nepřipomínal člověka. Teď už jsem ale žádného opravdu dlouho neviděla. Nejstarším upírem, kterého v Americe znám, je dnes Solgar a podle rozhovorů, které jsme spolu vedli, odhaduji, že je mu něco kolem tisíce let. Tvrdí, že byl družiníkem Geoffreye Martela, z něhož se později stal Geoffrey II., a nemám důvod o jeho slovech pochybovat. Za celá ta léta, která ho znám, nejprve ve Vídni, později v Paříži, Londýně, Chicagu a nyní v L. A., jsem ho nikdy neviděla se společnicí, milenkou, milencem či alespoň blízkým přítelem. A znám ho už téměř dvě stě let. Já bych tak žít nedokázala.

Nade všechno ostatní potřebuji společnost... a smích.

Peter King mě dokázal rozesmát a to mě na něm zaujalo. V jakémsi zasutém koutku mé mysli se rozezněl maličký varovný zvoneček. Na tohohle policajta si budu muset dávat pozor.

„Detektiv King se s námi zdrží na kávu, Maral," oznámila jsem, zatímco King vyprovázel DeWitteho, Travise a Anthonyho zadními dveřmi ven. Každému z nich podal navštívenku, počkal, dokud všichni nenasedli do DeWitteho rollse, a díval se za nimi, když odjížděli.

„Uvařila bys čerstvou kávu, prosím?"

S ústy zlostně zkřivenými se sklonila ke stolku a zvedla konvici s kávou. Nelíbí se jí, když navazuji nová přátelství.

Došla jsem těsně za ni, položila jí dlaň do týla a nataženou rukou do ní nechala proniknout trochu mého tělesného tepla. Cítila jsem, jak se celé její tělo od krku dolů otřáslo. Přiložila jsem jí ústa těsně k uchu a zašeptala jsem: „Potřebujeme ho. Můžeme ho využít. Musíme toho vraha najít dřív, než znovu udeří." Odhrnula jsem jí z čela pramínky světlých vlasů, otočila jsem se a v otevřených dveřích jsem spatřila stát Petra Kinga. Bylo mi jasné, jak to muselo vypadat - viděl, jak Maral laskám a rty mám přiložené k jejímu obličeji. Nepochybně už slyšel, co se o Miss Vřískot, její asistentce a jejich podivném vztahu povídá. A tahle podívaná ho nepochybně zmátla ještě víc.

Maral ještě ke všemu tanečním krokem odchvátala a samolibě se na něj uculila.

„Chcete, abych zkontroloval první patro?" zeptal se.

„Posaďte se, prosím. Kdyby tam nahoře něco vlezlo dovnitř nebo vylezlo ven, poplašný systém by nám to oznámil." Posadila jsem se na stejné místo jako předtím, čímž jsem ho přinutila, aby se usadil proti mně.

„Chci vám poděkovat za to, jak jste si poradil s Thomasem, Travisem i s tím tělesným strážcem. Jinak z toho mohla být dost nepěkná scéna."

„Máte opravdu dost zvláštního partnera..."

„Menšinového partnera. Což je postavení, se kterým se Thomas jen těžko vyrovnává. Věřte mi ale, detektive, že v porovnání s

některými parchanty, se kterými musím v téhle branži pracovat, je ještě krotký jako jehňátko." Podala jsem mu láhev courvoisieru. „Budete tak laskav?"

L'Esprit de Courvoisier se stáčí do individuálně číslovaných ručně broušených křišťálových karaf značky Lalique. Okamžitě mi ji zase vrátil a držel ji přitom zespodu oběma rukama. „To bych raději žongloval s odjištěnou nabitou pistolí, než abych riskoval, že tohle upustím, madam. Spokojím se s tou kávou."

Znovu jsem se hlasitě rozesmála. Pořád ještě jsem se smála, když vešla Maral s čerstvou kávou a s popuzeným pohledem, který naznačoval, že i já bych se měla raději spokojit s kávou, protože zápěstí mi určitě hned tak nenabídne. Věděla jsem ale, že ji brzy uklidním, až zůstaneme samy.

Odložila si kabátek kostýmu a odhalila tak ňadra pod černou hedvábnou halenkou, kterou měla pod ním. Když se předklonila, aby nalila kávu, nastrčila je detektivu Kingovi přímo před oči. Ach bože, co dokáže žárlivost osmadvacetiletého děvčátka. Nevím, čeho chtěla dosáhnout, ale rozhodně jí to nevyšlo; pohlédl přímo na ně - zdálo se, že spíš ze zdvořilosti - a hned zase stočil oči zpět ke mně. V tom okamžiku mu vyšplíchla kávu na obvázanou ruku. Sykl bolestí.

„Maral..." vyjela jsem.

„Zřejmě něco máte proti mé pravé ruce, dámy," utrousil Peter a otíral si ubrouskem kávou potřísněný obvaz.

„Promiňte mi to, detektive Kingu," omlouvala se Maral, v hlase ale neměla ani náznak lítosti. „Nejspíš jsem pořád ještě trochu rozrušená po tom, co se odpoledne stalo. Doufám, že jsem vás nespálila."

Bylo mi jasné, že v nic podobného nedoufá, a mám takový dojem, že to bylo jasné i Petrovi. Jakýkoli náznak pohodové nálady, která se mezi námi vytvářela, náhle zmizel. Podíval se na hodinky a viděla jsem, že se mu v koutcích úst objevily drobounké vějířky vrásek.

„Nic mi není, slečno McKenzieová. A ruku už mám obvázanou. Když už jsem ale tady, rád bych položil pár otázek i vám. Alespoň vás nebudu muset předvolávat na stanici k formálnímu výslechu."

Usmíval se, výhrůžku ve svých slovech tím ale nezakryl.

Maral odložila konvici a nalila si skleničku koňaku. Pak se posadila vedle mne na pohovku; prkenně napjaté tělo měla tak blízko mne, že jsem cítila, jak se její stehno tiskne k mému. Držela skleničku oběma rukama a nevraživě přes její okraj hleděla na Kinga.

„Jaké máte otázky?" zeptala se tak tiše, že její hlas připomínal spíš chraptivý šepot; evidentně jí bylo předem jasné, na co se bude King ptát.

„Viděl jsem váš spis, slečno McKenzieová. Je mi jasné, že se vám o tom těžko mluví, ale dříve nebo později se najde někdo, kdo objeví tutéž souvislost jako já: osobní asistentka Ovsanny Mooreové má už na svědomí zabití jednoho muže, kterého vykuchala nožem - zemřel dost podobně jako jedna z obětí kinozabijáka. Překvapuje mě, že to na vás ještě nevytáhli třeba ve *Smoking Gun.* Zvlášť vezmeme-li v úvahu, že jste všechny čtyři oběti znala. Máte na večery, kdy k těm vraždám došlo, alibi?"

„Vy si myslíte, že jsem to udělala já!" vyhrkla Maral a její přízvuk začínal být čím dál zřetelnější. Viděla jsem, jak se jí sklenička roztřásla v ruce, natáhla jsem se a vzala jsem ji od ní, ještě než ji stačila upustit. Nestála jsem o žádnou další prolitou krev z pořezaných prstů, která by mě znovu provokovala. A najít náhradu za starožitné křišťálové skleničky od Waterforda by bylo zatraceně těžké.

„Nic takového jsem neřekl," ujistil ji měkce King. „Jen jsem vám položil otázku. A tím alibi myslím něco neprůstřelného a ověřitelného."

„Toho večera, co zavraždili Jasona, seděla Maral se mnou na udílení Oscarů," ozvala jsem se. „Bude to zdokumentované. Točili tam speciál o oblečení pro *E! News* a dělali s Maral i se mnou rozhovor na červeném koberci. Záběry z předávání a z následných večírků běžely na všech zpravodajských kanálech a na několika z nich nás najdete. Nic neprůstřelnějšího si neumím představit. Když byla zavražděná Mai, byly jsme v Agouře a natáčely jsme exteriéry pro nový film. Maral byla na place od sedmi ráno až do večera, kdy jsme to kolem deváté zabalili. Vím to, protože o její smrti jsme se doslechly z rádia cestou domů."

„A co Tommy Gordon?" zeptal se King a adresoval otázku opět Maral.

Ta už se zase plně ovládala.

„To nevím, detektive," odpověděla ledově. „Nevím totiž, kdy přesně byl zabit. Mám ale kapesní počítač s diářem, ve kterém vám najdu, kde všude jsem byla kterýkoli den v posledních pěti letech. Dnes, když někdo zabíjel chudinku Evu, jsem byla s Ovsannou a s Nevillem Travisem v jejím přívěsu, a pak jsme společně s Ovsannou jely do kanceláře za Thomasem DeWittem. Nepochybně vám to všichni jmenovaní potvrdí."

Ačkoli se King nijak neměl k tomu, aby si informace, které jsme mu právě poskytly, zapsal, vůbec jsem nepochybovala, že si je všechny důkladně ověří. Tím intenzivním pohledem mi připomínal Dashiella Hammetta.

„Musím se na to ptát," zahučel a já jsem přikývnutím dala najevo, že to chápu.

„Maral nikoho nezabila, Pete. A já taky ne, pro případ, že to je vaše další alternativa."

„Začínám tomu věřit," prohlásil k mému překvapení. „Zato mám pocit, že byste mohla být příští na řadě. Všichni ti mrtví byli nějak spojení se studiem Anticipation. A studio Anticipation jste vy. Ty vraždy jsou vám čím dál blíž." Zamračil se s hlavou nakloněnou na stranu. „Jste si toho vědomá?"

„Měla jsem jisté podezření."

„A nenahání vám to strach?"

„Mě hned tak něco nevystraší, detektive."

„Možná by mělo. Jste možná opravdu příští na řadě."

„To zní jako hláška z některého z mých filmů. Je od vás hezké, že si o mě děláte starosti, ale já je nesdílím. Kromě toho mám ve studiu strážné a tady v domě ten nejmodernější bezpečnostní systém..."

„Strážní Evě Casaleové nijak nepomohli a váš bezpečnostní systém také nezabránil Thomasi DeWittemu a jeho kumpánům, aby se dostali dovnitř."

„To byla moje chyba," ozvala se Maral. „Když jsem vás pouštěla dovnitř, nechala jsem bránu otevřenou. To nikdy nedělám. Byla jsem hrozně vyvedená z míry."

„Každopádně ji od nynějška mějte pořád zavřenou," vybídl ji King. „A změňte taky všechny přístupové kódy. Pozměňte svůj denní rozvrh. Pokud máte na příštích několik dnů naplánované nějaké schůzky, na poslední chvíli je přehoďte na jindy. Promluvte si se svými lidmi, kteří mají na starosti styk s veřejností, a postarejte se, aby neposkytovali žádné informace o tom, kde a kdy se budete pohybovat. Uvažoval bych i o nějakých dodatečných bezpečnostních opatřeních, pokud možno o něčem trochu účinnějším, než je Anthony." Vstal a chystal se k odchodu. „Díky za kávu." dodal beze stopy ironie.

„Doprovodím vás," nabídla jsem se a ukázala jsem na otevřené dveře, které vedly do zahrady.

Noc byla chladná a Kingovo tělo se v náhlé zimě napružilo. Sama jsem ji necítila - upírům není nikdy zima -, v zájmu zachování správného zdání jsem si ale obtočila paže kolem těla. Herečka každým coulem.

„Vždyť na smrt prochladnete," staral se King a vyloudil tak na mých rtech drobný úsměv. „Vraťte se dovnitř. Najdu cestu sám."

„Dobrou noc, Pete. S tou vaší rukou mě to mrzí." Natáhla jsem se na špičky a přejela jsem mu rty po tváři; ucítila jsem sůl, pot a slaboučkou chuť své francouzské pražené kávy. „Hrome, zapomněla jsem vám dát tu podepsanou fotografii pro matku."

„Nechte to na příště. Dobrou noc, slečno Mooreová." Otočil se a zamířil po příjezdové cestě k silnici.

Tak tedy... Peter King už plánoval nějaké „příště". Výborně. Možná ho příště přiměju, aby mi říkal Ovsanno.

Kapitola dvacátá

ZÁPADNÍ HOLLYWOOD
05:30

Ovsanna Mooreová mi přejížděla rty po tváři. Otočil jsem hlavu a chtěl jsem ji políbit, pořád mi ale unikala, natáhl jsem tedy ruku, abych ji vzal za bradu...

A nahmatal jsem něco dlouhého, tlustého a svalnatého.

Otevřel jsem oči... a zjistil jsem, že sevřenou rukou držím kus hadího těla. Hleděly na mě černé korálkové zorničky a z otevřených hadích úst vystřelil jazyk barvy starého masa a přejel mi po rtech.

Vyletěl jsem z postele, jako by mi někdo vrazil do zadku elektrický bič na dobytek. „Ježíšikriste, mám tady nějakýho zatracenýho hada!" Mrštil jsem jím přes celou místnost silou, o níž jsem myslel, že ho musí zabít, zalezl ale do mé otevřené šatní skříně a zmizel. Popadl jsem kalhoty přehozené přes opěradlo židle a s očima upřenýma na podlahu jsem na tutéž židli vyskočil, abych se na ní pokusil obléct si je.

Ozvalo se prásknutí kuchyňských dveří. Měl jsem jednu nohu v nohavici a šmátral jsem po pistoli na nočním stolku, když dovnitř vešla SuzieQ a rozsvítila. Ani nemrkla, když mě viděla poskakovat na židli a natahovat si kalhoty.

„Vstáváš nějak brzo."

Obloha za oknem sotva začínala světlat.

„Nevstal jsem z vlastní vůle," zavrčel jsem. „Probudil jsem se a měl jsem v posteli hada. Držel jsem v ruce tvýho zatracenýho hada." Natáhl jsem si druhou nohavici kalhot. „A co tady děláš ty?" štěkl jsem na ni a zkontroloval pohledem hodiny na rádiu. „Je půl šestý ráno." Budík mi ještě ani nezazvonil. „Nějaká zatracená hadí obluda." Začal mi zvonit telefon. „Taková hnusná potvora pitomá.

Mohla mě uštknout. Nebo uškrtit. Nebo čeho všeho jsou ty mrchy schopný!"

„Došlo k další vraždě. Slyšela jsem to cestou z práce na policejní frekvenci."

„K vraždě...?" Rázem jsem přestal vyvádět.

„No jo, to byl určitě Dick Nixon." SuzieQ měla větší starost o svého hada. „Ten by tě neuškrtil, cukrouši, je to jen texaská indigová užovka. Byla mu nejspíš zima. Rád si vyleze na postel a přitulí se. Kam jsi ho dal?"

„Je ve skříni, sakra!" zařval jsem a zároveň jsem zvedl telefon.

Ze sluchátka se ozval úsečný, pedantský a trochu nosový hlas kapitána Bartona. Bylo půl šesté ráno, ale byl bych se vsadil, že už má uvázanou kravatu.

„To maj bejt nějaký homosexuální vtipy, Kingu? Doufám, že ne. Znáš policejní předpisy."

SuzieQ se vynořila ze skříně s hadem obtočeným kolem paže.

„Je celej vyplašenej, Pete," zašeptala. „Co jsi s ním prováděl?" Vyplázla na tu ohavnou potvoru jazyk, zakmitala jím a had udělal přesně totéž. Běhal mi z toho mráz po zádech. Had byl modročerný a přibližně půl druhého metru dlouhý. Podle SuzieQ to byla texaská indigová užovka. Neřekla, jestli je, nebo není jedovatá, a já jsem to rozhodně nehodlal zjišťovat. Chtěl jsem si jen umýt ruce a obličej, vyčistit si zuby a možná si nechat píchnout injekci proti vzteklině.

„Co je ve skříni? Kdo je ve skříni?" dorážel na mě Bartoň.

„Kdybych vám to pověděl, nevěřil byste mi," zahučel jsem. „To nic, kapitáne, nevšímejte si toho. Co se děje?"

„Máme vícenásobnou vraždu v jednom soukromým klubu v západním Hollywoodu. Chci, abys tam okamžitě zajel."

„V západním Hollywoodu?" Západní Hollywood nepatří do rajonu policie v Beverly Hills, takže mohl existovat jen jediný důvod...

„Je to práce kino..."

„Nepoužívej to slovo. Víš přece, že nemám rád přezdívky, co novináři těm zrůdám dávaj k jejich větší slávě. Zatím víme jen to, že došlo k vícenásobný vraždě... a že dvě z obětí u sebe měly tvoji navštívenku. Fakt se ti daří," dodal ironicky.

„Dvě z obětí? Kolik jich je celkem?"

„To nevím. Asi tak deset nebo jedenáct. Ještě neposkládali všechny kousky dohromady."

„Už tam jedu."

Nechal jsem kapitána, aby mi nadiktoval adresu, a zavěsil jsem. Naházel jsem na sebe zbytek oblečení, a zatímco jsem si čistil zuby a kloktal ústní vodu, sledoval jsem oknem koupelny, jak se SuzieQ vrací do svého domku s tím zatraceným hadem omotaným kolem krku. Šišlavě k němu promlouvala jako k malému děcku. Zadoufal jsem, že ji uškrtí a že si místo ní budu moci najít jiného nájemníka, který bude chovat zlaté rybičky. Malé zlaté rybičky, které se nechtějí přitulit.

Na to, abych dojel do západního Hollywoodu, mi v tuhle ranní hodinu stačilo dvanáct minut. Vzal jsem to po Sunset bulváru na Doheny Drive, a když jsem zabočil doleva na bulvár Santa Monica, zařadil jsem se za dvě dodávky policejní výjezdové skupiny a přenosový vůz zpravodajského kanálu KCBS; všichni jsme jeli stejným směrem.

Najít místo činu nebylo nijak těžké. Před budovou na jižní straně bulváru Santa Monica mezi La Jollou a Sweetzer Avenue parkovalo osm policejních aut a dalších devět přenosových televizních vozů. Podle kapitána k masakru došlo v soukromém klubu mezi La Jollou a Sweetzer Avenue... a najednou jsem přesně věděl, kde jsem. V duchu jsem slyšel hlas Ovsanny Mooreové: *Je to soukromý sado-maso klub mezi La Jollou a Sweetzer Avenue. Vchod je skrytý, takže když nevíte, kde ho hledat, vůbec ho nenajdete.* Tvrdá lekce.

Měla pravdu. Kdybych nevěděl, kde ho hledat, nenašel bych ho, přestože mi nad hlavou kroužil vrtulník losangeleské policie, který se musel přetlačovat o místo s dalšími dvěma vrtulníky typu A-Star a jedním Jet Rangerem místních televizních stanic; všechny ulici pod sebou osvětlovaly rozsvícenými kuželovými reflektory.

Byl to anonymní cihlový kvádr s neoznačenými kovovými dveřmi, krčící se mezi neonovými reklamami ozářeným obchodem s prezervativy nazvaným „Vše z gumy" a módním suši barem s klientelou tvořenou zámožnějšími homosexuálními a bisexuálními

páry. Na dveřích nebyla adresa, jen nenápadná kovová destička nad tlačítkovým číselníkem a mřížkou reproduktoru, do níž byly hluboce vyryté iniciály „TL".

Cestou na místo činu jsem ještě jednou zavolal kapitánovi, který už mi mohl poskytnout další informace. Klub byl otevřený teprve měsíc a mluvilo se o něm jako o nejprestižnějším sado-maso podniku v celém městě. Nebyl jsem si tak docela jistý, co to znamená, a nijak zvlášť se mi to ani nechtělo zjišťovat. Chodila do něj smíšená klientela, heterosexuálové i gayové. Vstup byl pouze pro zvané, za členství se platila pěkná kulatá suma, následovaná měsíčními členskými příspěvky za další návštěvy. Další rány důtkami či holí, další pouta, račte si vybrat.

Bylo by mě docela zajímalo, kde se toho kapitán o klubu tolik dozvěděl, připadalo mi ale moudřejší se neptat. Jen jsem doufal, že to čte z nějakého hlášení a nedělí se se mnou o vlastní zkušenosti.

Zaparkoval jsem před vedlejším domem u cedule s nápisem „Kondomy na míru v sedmdesáti velikostech a barvách" a vystoupil jsem z auta. Neměl jsem bohužel čas na to, abych si prohlédl zboží vystavené ve výloze.

Policisté na místě činu ulici na obou koncích bloku zahradili, bylo mi ale jasné, že pozornosti teleobjektivů stejně neuniknu. Nic vás tak nepřinutí napřímit ramena a zatáhnout břicho jako vědomí, že jste v přímém přenosu na obrazovkách televizorů po celých Spojených státech.

Z protější strany ulice na mě hulákala smečka reportérů. To je jedna z nemnoha nevýhod mého jaguáru — nikdy nemohu počítat s tím, že si uchovám anonymitu. Jakmile mě zástupci médií spatřili, ihned si případ dali do souvislosti s kinozabijákem. Rázem se z něj i bez jakýchkoli dalších informací stala senzace pro titulní stránky. Rozječeli se jako tlupa paviánů.

„Kingu, Kingu, je to zase kinozabijákova práce...?"

„Kdo je uvnitř, detektive, další zavražděná celebrita?"

„No tak, Kingu, povězte nám přece něco... máme právo to vědět."

„Povolali jste jednotku rychlého nasazení?" „Co tady dělá policie z Beverly Hills?" „Musí jít o kinozabijáka, ne?" „Kinozabiják znova udeřil?"

Zamkl jsem auto a zamířil jsem ke Chrisi Millerovi, který stál u dveří s poznámkovým blokem v ruce. Chris je veterán se dvaceti lety služby na úřadu šerifa losangeleského okresu, který v západním Hollywoodu zajišťuje policejní ochranu. Zapisoval si každého, kdo se dostavil na místo činu. Jeho normálně kávově hnědá pleť vypadala šedě.

„Je to zlý?" zeptal jsem se a ukázal mu odznak, aby si mohl opsat číslo.

„Hodně zlý," hlesl a na okamžik mi pohlédl do očí. „Jedna z nejhorších řezničin, jaký jsem kdy viděl." A to mi řeklo všechno, co jsem potřeboval vědět.

Ještě než jsem vešel do prvních dveří, zastavil jsem se, abych si natáhl rukavice a na boty si dal návleky. Podlaha byla plná krve, jako by ji někdo celou postříkal z otevřené tepny. Stál jsem v dlouhé a úzké vstupní chodbě vedoucí k dalším dveřím, které by se skvěle vyjímaly v ponorce: třícoulová kovová deska posetá svorníky s kulatými hlavami a v ní uprostřed ve výši očí malé kruhovité okénko. Za normálních okolností by tyhle dveře sloužily jako druhá obranná linie proti nežádoucím návštěvníkům, teď ale visely vyvrácené na jednom pantu a těsně nad klikou do nich byl promáčklý hluboký důlek.

Chvíli jsem si tu promáčklinu prohlížel, než mi její tvar konečně napověděl, co ji asi udělalo. Nebyla to rána perlíkem ani rozhoupaným beranidlem. Sevřel jsem ruku v pěst a přiložil jsem ji k důlku. Nebýt obvazu, který jsem měl na kloubech, byla by do něj dokonale zapadla.

S ničím nezaměnitelný zápach krve, vnitřností, zvratků, moči a výkalů mě udeřil do nosu, ještě než jsem druhými dveřmi prošel dovnitř. Zápach, na jaký si nikdy nezvyknu. Spěšně jsem přijal roušku na obličej od překvapivě povídavého technika výjezdové jednotky, který mi sdělil, že pokud se nepletou, podařilo se jim zatím identifikovat jednoho soudce, jednoho profesionálního hráče

basketbalu, dva rapery, jednu televizní rosničku, jednoho pastora čistícího s oblibou oheň a síru... a jednoho filmového producenta. Když narazili na něj, usoudili, že by mi měli zavolat. Nasadil jsem si roušku na obličej a vděčně jsem se nadechl čistého antiseptického vzduchu. V místnosti bylo šest dalších techniků a poznal jsem i dva policisty ze západního Hollywoodu. Nikdo nic neříkal. V takhle otrávené atmosféře uděláte nejlíp, když držíte pusu zavřenou. Jinak vás pachuť toho svinstva pronásleduje několik dnů.

Stejně jako na chodbě byla i tady na podlaze krev. Rozdíl byl v tom, že tady uvnitř byla podlaha pokrytá kobercem a krev vytvářela tucty bublin, které při každém mém kroku praskaly. Krvavé cákance na stěnách byly méně zřetelné, protože byla místnost původně vymalovaná černou barvou. Teď byla zrudlá kousky tkáně a sraženou krví.

Místnost, v níž jsem se ocitl, zřejmě sloužila jako recepce. Uprostřed protější stěny stál stůl z tmavého růžového dřeva a v křesle za ním seděla pohodlně usazená spodní polovina lidského těla. Horní polovina se válela obličejem dolů na stole, od spodní byla ale kompletně oddělená. V místech, kde bylo tělo přepůlené, jsem na kůži viděl horizontální tržné rány, jako by se něco zabořilo do masa a přetrhlo nešťastníka nebo nešťastnici vejpůl. Horní část těla měla dlouhé plavé vlasy, ale dokud jsem s ní nepohnul, nepoznal jsem, jestli to byl muž, nebo žena.

Ve zdi vpravo od stolu byl malý vestavěný bar, také z tmavého růžového dřeva. Žádné barové židle, jen diskrétní koutek, v němž mohl barman namíchat čokoládové martini, martini á la Dean Martin nebo oblíbený drink SuzieQ. „Ječivý orgasmus". Byl bych se vsadil, že ten šel tady v Tvrdé lekci náramně na odbyt a spolu s ním i „Kluzké bradavky" a všechny další dvojsmyslně pojmenované koktejly, které dokázali dát na nápojový lístek.

Zbytek místnosti byl plný bohatě polstrovaného nábytku, byla tam křesla, velká pohovka a dva menší divany, všechno s rudým sametovým čalouněním, překrytým černobílými kožešinami. Ty byly tak potřísněné krví a kusy masa, že se jen stěží dalo rozeznat, z jakých zvířat pocházejí.

Druhé tělo leželo na jednom z divanu. Leželo na něm úplně všude. Rozsekané na kusy. Jedna polovina vyholené hlavy se zakutálela pod divan, zatímco druhá, kterou zdobila řídká bradka, se válela v nohou divanu na horní polovině tetovaného bicepsu. Na okamžik jsem měl dojem, že ty pozůstatky poznávám, jméno se mi ale nevybavilo. Srdce a ledviny byly zapadlé do mezery mezi polštáři. Zanechaly tam skvrnu, kterou už nikdy nikdo nevyčistí.

Zbývající mrtvoly byly rozdělené do čtyř menších místností, do nichž se vcházelo z recepce. A když říkám rozdělené, myslím to doslova. Podlaha byla posetá částmi lidských těl. Vypadalo to, že každá místnost byla určená pro konkrétní typ sadomasochistických radovánek, a vrah veškeré jejich vybavení dobře využil. Na háku ve stropě visely kusy něčího těla, utržená noha byla omotaná důtkami, v okovech zakutých do zdi vězela ženská hlava s krkem, zatímco zbytek mrtvoly ležel na podlaze pod ní.

Z místnosti nejdál ode mne vyšel matně povědomý policista ze západního hollywoodského sboru.

„Vy jste King, co?" zeptal se.

Když jsem přikývl, podal mi zakrvácenou navštívenku.

„To je vaše?"

Pod vrstvou krve a něčeho, co pravděpodobně bylo vyhřezlým mozkem, jsem rozeznal svoje jméno a číslo odznaku.

„Jo, moje."

„Našli jsme hned dvě. Jednu tady na gauči mezi tou fašírkou. A tuhle měl u sebe chlápek vzadu. Podle řidičáku je to Thomas DeWitte. Nechcete se podívat, jestli ho nepoznáte?"

Podíval jsem se, ale nepoznal jsem ho. I když to ještě nebylo ani dvanáct hodin, co jsem ho byl nucen umravnit, nebylo na tom, co jsem před sebou viděl, vůbec nic, co by bylo jen trochu k poznání. Alespoň jsem si ale vzpomněl, komu patří to rozporcované tělo na divanu - DeWitteho připitomělému osobnímu strážci Anthonymu. No. alespoň udělal čest svému jménu. Napadlo mě, jestli mezi mrtvými není i Travis.

DeWitte visel na zdi ze škvárobetonových tvárnic, k níž byl přibitý kolejnicovým hřebem, který mu vrah zatloukl mezi oči a zarazil do

kamene za ním. Na první pohled jsem měl dojem, že z něj někdo strhal v cárech šaty, když ale fotograf osvětlil scénu bleskem, uvědomil jsem si, že se dívám na jeho kůži. Na pruhy stažené kůže, které kupodivu stále držely na tom, co z něj zbývalo. Byl stažený od krku až po pás, měl rozlámaná a vytrhaná žebra a na místě, kde mělo být jeho srdce, zela velká díra. A pak ho pro jistotu ještě podpálili. Požární alarm aktivoval hasicí rozstřikovače, voda už ale Thomase DeWitteho zalila příliš pozdě. Místy měl maso seškvařené až na kost. Členové výjezdové jednotky se dohadovali o tom, že budou muset vybourat kus zdi, aby ho sundali.

Policista ze západního Hollywoodu se postavil ke mně.

„Vypadá to jako scéna z nějakýho hororu," poznamenal.

A měl pravdu. Někdo tady inscenoval horor nad všechny horory se skutečnou krví a skutečnými mrtvolami.

Kapitola dvacátá první

Když Peter odešel, stále jsem se nemohla uvolnit. Bylo na něm něco, co mě zaujalo. Něco, co se mi líbilo. A ano, přiznávám, něco, co mě vzrušovalo.

Takhle to se mnou chodí odjakživa. Století nebo dvě mi trvalo, než jsem si to uvědomila, a mám dojem, že jsem na to téma kdysi ve Vídni mluvila se Sigmundem. Nepochybně o tom napsal nějaké pojednání. Někdy celá léta nenarazím na nikoho, kdo by mě přitahoval, a pak mi zkříží cestu nějaká osoba - muž nebo žena -, která na mne takto velmi intenzivně zapůsobí. Pokud pak zmíněná osoba moje pocity opětuje, pokud v jejích očích spatřím významný pohled a potvrzení vzájemného zájmu, navázaný kontakt v mém těle vyvolá jakýsi nenápadný proud trvalého sexuálního vzrušení. Začnu spát ještě méně než svých obvyklých pět hodin denně a kůži mám hypersenzitivní na dotek. Dělá mi větší potíže udržet tesáky zatažené a zabránit nehtům, aby se prodlužovaly, a musím se doopravdy důkladně soustředit, abych se neproměnila. Častěji a naléhavěji mě přepadá velká žízeň. K jejímu uhašení se obracím na Maral.

Krev a sex. Dvě absolutní pravdy.

Maral tyhle moje... no, nemohu tomu říkat lásky... možná známosti, poměry nebo uvolnění vášně... nevadí. Nebo pokud ano, nikdy to nedává najevo. Má své vlastní *affaires du coeur* a ví, že to, co sdílíme spolu, je něco úplně jiného. Symbióza založená na vzájemné potřebě, respektu a důvěře. Miluji ji? Ano. Je největší láskou mého života? Ne. Kdysi jsem se domnívala, že by jí mohl být Rudy. Inu, všichni jsme omylní.

Cítila jsem, jak mi celé tělo hoří energií, a potřebovala jsem vypadnout z domu. Nechtěla jsem se raději ukazovat v Beverly Hills ani v Hollywoodu pro případ, že by v okolí ještě číhali nějací fotografové, a zamířily jsme proto do Klubu 740 ve městě. Líbí se mi jeho secesní architektonické řešení. Navíc je parket zahalený umělou mlhou, která hostům pomáhá udržet anonymitu, a hudba - prvoplánová a pulzující jako tep srdce — mě vždy přivede na jiné myšlenky. Lze se snad divit, že mnohé příslušníky mé rasy hudba přitahuje, že se z nás stávají skladatelé a muzikanti? Pro každého upíra je tep krve, její rytmické pulzování, neodolatelným stimulem. Když Béla mluvil o dětech noci a jejich hudbě, určitě všichni upíři mezi diváky chápavě přikyvovali. Touhle větou se asi pyšním víc než čím jiným.

Dívala jsem se, jak Maral tančí, a cítila jsem, jak se mi celým tělem pomalu rozlévá chtíč. A velká žízeň. Nezůstaly jsme tam dlouho.

O půlnoci jsme byly v mé ložnici.

Maral pozná, kdy ji potřebuji. A ví, jak ji potřebuji. Tohle nebyla jedna z příležitostí, kdy by mi stačilo její zápěstí. Nepohnutě stála zády ke mně uprostřed místnosti, knoflík vzadu na sukni rozepnutý. Rozevřela jsem zip a stáhla jsem jí sukni. Měla na sobě černé krajkové kalhotky a na nohou černé punčochy sahající do půli stehen. Nahá kůže vanilkové barvy mezi nimi a kalhotkami byla tak jemná a hebká, že jsem se ani nezdržovala svlékáním jejího kabátku. Otočila jsem ji, klekla jsem si, prokousla jsem kůži v horní polovině stehna a našla silnou stehenní tepnu. Zůstala mi ohnutá přes rameno a jazykem mi olizovala kůži na zádech, dokud jsem se dosyta nenapila.

Na rtech jsem měla teplou slanou chuť a ložnice se rozzářila jasným - téměř bolestivě jasným - světlem. Všechny mé smysly se zostřily a intenzivně jsem si uvědomovala své okolí: hebkost Maralina těla, pach jejího vzrušení, hustou tekutinu ve svých ústech. Když jsem ale odtrhla obličej od Maralina zakrváceného stehna a pohlédla nahoru, uviděla jsem tam zářící kaštanové oči Petra Kinga. Zajímalo by mě, co by tomu řekl Sigmund.

Pak jsem šla spát.

Sama. Jako ostatní příslušníci mé rasy.

Možná že to je to pravé prokletí upírů: navždy jsou nuceni spát sami.

Maral ví, že zůstávat po mém boku, když spím, je nebezpečné. Velice často se při probuzení nacházím přímo uprostřed proměny. Ve spánku nemám svoji transformaci pod kontrolou a v některých okamžicích ve mně plně převládne moje bestiální stránka. Příliš mnoha mým soukmenovcům už se stalo, že se probudili a zjistili, že ve spánku svého milence či milenku zahubili. Spát chodím v noci jako každý jiný. Jen prostě nespím s nikým jiným. A samozřejmě nespím tak dlouho jako ostatní.

Sbírám pověsti o upírech. Obzvlášť se mi líbí rozšířené přesvědčení, že příslušníci mého druhu nesmějí přes den vycházet ven, že jsme výhradně noční tvorové. K rozšíření tohohle mýtu značnou měrou přispěl irský spisovatel Stoker, nebyl ale první. Všechno to začal už doktor Polidori; jeho lord Ruthven z povídky *Upír* Brama předešel. Chudák Polidori - časopis *New Monthly Magazíne* omylem za jejího autora označil lorda Byrona, jeho pacienta a přítele. Polidoriho to rozzuřilo a ani Byronovi to nebylo příliš po chuti. Znala jsem je oba; s Byronem jsem dokonce měla krátký poměr v době, kdy přebýval ve vile Diodati ve Švýcarsku. Le Fanu svoji upírskou novelu *Carmilla* vydal léta předtím, než pro něj začal Stoker pracovat jako divadelní recenzent. A ještě o několik let dřív se v sešitových krvácích objevil Rymerův Varney. Byl to ale Stoker, který vytvořil fungující legendu, když shromáždil všechny protichůdné mýty a spojil je dohromady - přestože to prakticky nedávalo smysl. Zachránil ubožáka Vlada III. před naprostým zapomněním a proměnil ho v obludu, ve skutečný prototyp hororu. A když jsme později s Todem Browningem do výsledného chaotického nesmyslu cílevědomě vnášeli ještě větší zmatek, vzali jsme všechno, co Stoker napsal, přidali jsme veškerý materiál ze zmíněných sešitových krváků, něco jsme si vypůjčili z Murnauova mistrovského díla *Nosferatu* a pomocí jeho filmového *Drákuly* jsme vytvořili vlastní mytologii. A tak došlo ve filmovém věku ke stvoření upířího kultu. Některé z klasických upířích mýtů - jako například ten, že

nejsou vidět v zrcadle - jsme přihodili jen proto, že jsme se právě naučili příslušný trik předvést na plátně.

Spím zásadně bezesným spánkem. Nebo si prostě případné sny nepamatuji. Nejspíš nemám nic, na čem by muselo pracovat moje podvědomí. Nebo je to možná obranný mechanismus, který příslušníky mé rasy chrání, aby nezešíleli. Příliš mnoho let... příliš mnoho vzpomínek

Z hlubin krví nasyceného spánku mě zburcovalo jakési přerušované bzučení. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že je to zvonek u hlavní brány, který se ozývá na domácím telefonu dole v kuchyni. Obyčejný člověk by jeho zvonění neslyšel... já jsem ovšem nikdy nebyla obyčejným člověkem. Ať už se tím pojmem označuje cokoli. V upíra mě nikdo neproměnil, jako upírka jsem se narodila. Byla jsem jedinou dcerou otce z dakhanavarského klanu a matky, kterou si vybral mezi Strigami. Nikdy jsem nepoznala, jaké to je, být člověkem, mít křehkou konstituci, s každým uplynulým dnem cítit dotek stáří, popotahovat, kašlat a trpět nejrůznějšími bolestmi. Nechybí mi to.

Odhodila jsem lehkou přikrývku, přehodila jsem nohy přes kraj postele a podívala se na digitální budík - bylo dvacet minut po sedmé hodině ranní. Kdo se mě k čertu v tuhle dobu rozhodl navštívit? A kde byla Maral? Proč nešla otevřít ona?

Moje ložnice sousedí s druhou, ještě větší místností, kterou používám jako kancelář a pracovnu. Mám tam knihy, které se mi už nevejdou do knihovny, výzkumné materiály a díla, která nechci veřejně ukazovat - milostné románky s křiklavými obálkami a japonské erotické knížky. Dvě stěny jsou plné zarámovaných plakátů ze všech mých filmů, které doplňují další plakáty z filmů „matčiných" a „babiččiných", všechny podepsané herci a režiséry, s nimiž „jsme spolupracovaly": dohromady je to kompletní přehlídka hollywoodského zlatého věku. Dostala bych za ně pravděpodobně zrovna tolik jako za samotný dům. Počítač mám postavený na obrovském jantarem intarzovaném stole, který jsem propašovala z ruského carského dvora jen několik týdnů po Velkém říjnu. Chudinka Mikuláš, úpěnlivě jsem ho prosila, aby mi dovolil vzít s

sebou i jeho děti, ale odmítl mě, protože byl pevně přesvědčený, že ho lidé stále milují a že se jeho rodině nic nestane. V červenci 1918 se v tom sklepě v Jekatěrinburgu přesvědčil, jak hluboce se mýlil.

Nahá jsem došla do pracovny, klepla jsem do mezerníku klávesnice a obrovská širokoúhlá obrazovka se probudila k životu. Bezpečnostní systém domu je vybaven kamerami s vysokým rozlišením, připojenými přímo na velkokapacitní server v suterénu, v němž jsou uloženy snímky i videozáznamy všech fotoaparátů a kamer instalovaných v domě i na okolním pozemku. Připojila jsem se na něj a zobrazila si aktuální pohled kamery u brány.

Stál tam detektiv Peter King.

A nepřinášel dobré zprávy.

Měl na sobě prakticky stejné oblečení jako předchozího večera - jen tričko mělo o něco tmavší odstín černé -, v obličeji ale vypadal jinak. S bledou pletí ostře kontrastovaly hluboké, modřinám podobné stíny pod očima a rty měl k sobě stisknuté tak pevně, že jsem je i přes vysoké rozlišení obrazu sotva viděla. Sledovala jsem, jak znovu mačká zvonek, a opět ke mně dolehlo neodbytné bzučení z kuchyně. Kde byla Maral?

Náhle mě napadlo něco, co mě přinutilo nechat počítač počítačem a vyběhnout na chodbu. Maral. Kde byla Maral?

Vstávala obvykle dřív než já. Utíkala jsem chodbou k jejímu pokoji. King neměl žádný důvod chodit za mnou v tuhle hodinu, pokud ovšem... Pokud nedošlo k další vraždě.

A proč by za mnou chodil... kdyby to nemělo něco společného s... kdyby se něco nestalo...

Zastavila jsem se před jejími dveřmi a dotkla se prsty hladkého vyleštěného dřeva.

Maral, jestli se jí něco stalo, tak... Tak co udělám? Chvíli budu zuřit, budu ji oplakávat a držet za ni smutek... a pak se s tím vyrovnám. A umíním si totéž, co si umiňuji pokaždé - zapřísáhnu se, že už se nikdy takhle emocionálně neupnu na nikoho z lidí. Pár let budu žít v osamělém celibátu a pak se mi zase začne stýskat po něčí společnosti.

Jsem přesvědčená, že právě osamělost nás dříve nebo později všechny zahubí. Když jsem byla ještě mladá, seznámila jsem se v severní Africe s upírem, který tvrdil, že byl centurionem v době císaře Augusta. Chtěla jsem, aby mi vyprávěl o všem, co viděl a prožil, byl ale ochotný mluvit jen o svých ztracených láskách.

Maral bylo osmnáct, když jsem se s ní seznámila. Za toho mrtvého v domě na Mulholland Drive jí hrozilo obvinění z úmyslného zabití a policie nebyla zcela přesvědčená o pravdivosti její výpovědi. Bez výhrad souhlasili s tím, že se ten zabitý do domu vloupal a chtěl ji znásilnit. Neudělal to poprvé. A Maral se mohla hájit zabitím v sebeobraně, pokud by ho byla jen bodla do břicha, podle názoru policistů ale hranice sebeobrany překročila, když mu téměř uřízla hlavu. Pokoušeli se ji obvinit z vraždy.

Maral potřebovala právníka, dobrého právníka, neměla ovšem na to, aby si nějakého zaplatila. Dostala ale jinou nabídku. Jistý producent pornofilmů, který měl dostatek smyslu pro humor, aby dal své firmě název P. R. O. Padáky, zato ale neměl dostatek talentu na to, aby se živil něčím jiným než druhořadými žánrovými slátaninami, chtěl využít jejího okamžiku slávy a obsadit ji do hlavní role pseudodokumentu líčícího, jak k zabití došlo. *Skutečná vražedkyně se dopouští skutečné vraždy!!* Jejímu případu by to nejspíš nebylo příliš pomohlo, tak daleko dopředu ale Maral nemyslela. Potřebovala peníze, aby si mohla najmout obhájce. Majitel P. R. O. Padáků jí potřebnou částku slíbil, zapomněl se ale zmínit o rozdělení celkového zisku z uzavřené smlouvy. Maral se dostavila k prvnímu dni práce. Dorazila jsem tam těsně před ní.

Společnost P. R. O. Padáky právě dotočila zjevnou pornonápodobu mého filmu *Ječím.* Samozřejmě bez mého svolení. Dali jí název *Ječím rozkoší a* jako „hvězdu" do ní obsadili mladou prsatou herečku, jejíž filmový pseudonym zněl Oval Moreová a jejíž obličej se v těch několika vteřinách, kdy se kamera zaměřila na něj místo na zbytek jejího těla - *celý* zbytek těla -, vzdáleně podobal mému.

Nemusím ani říkat, že mě to příliš nepotěšilo. Usoudila jsem, že právníci a soudní žaloby by nejspíš na majitele P. R. O. Padáků neplatily, osobně jsem tedy zajela do třípokojového nezařízeného

bytu ve Van Nuys, který používal místo studia, a zkusila jsem ho přesvědčit, aby se svého projektu vzdal, tím způsobem, že jsem ho před sebou kopala z jedné místnosti do druhé.

Maral se objevila v okamžiku, kdy se její nový šéf krčil pod psacím stolem a zoufale šmátral v horní zásuvce, až konečně vytáhl ubohou pistolku známou jako Saturday night speciál. Pokoušel se na mě zpod stolu namířit, ruka se mu ale tak třásla, že ji neudržel v přímé poloze. Ta hračička mi starosti nedělala; byla to maličká dvaadvacítka a rána z ní by nejspíš trochu zabolela, kdyby se nějakým zázrakem trefil, rozhodně by mě ale nezabila. A s neuvolněnou pojistkou už vůbec ne. To ale Maral nemohla vědět. Viděla jen skrčka s fretčím obličejem, který si jednou rukou přidržoval na hlavě paruku a druhou ohrožoval pistolí nějakou ženu, a vystříkala na něj proto obsah hasicího přístroje. Rozchechtala jsem se a nemohla jsem přestat.

Z kanceláře P. R. O. Padáků jsme odešly společně. Pozvala jsem ji na snídani, vyslechla si její příběh a na místě jsem ji angažovala. Taky jsem požádala Solgara, aby se ujal její obhajoby. Na její ochotě udělat vše, co je třeba, bylo něco, co mi připomínalo mě samotnou. Od té doby je z nás nerozlučná dvojice.

Kdyby se jí tedy něco stalo... ano, zuřila bych a oplakávala bych ji. A pak bych tohle město rozcupovala na hadry.

Dveře se s trhnutím otevřely a objevila se v nich Maral, celá rozcuchaná a rozespalá.

„Někdo je u brány," zamumlala, když kolem mne procházela; na sobě měla pruhovanou košili wrestlingového rozhodčího, která jí sahala až ke kolenům. Nad schody se zarazila a ohlédla se na mne; zamračila se, když si uvědomila, že jsem nahá a stojím u jejích dveří.

„Hledalas něco?"

„Tebe," odpověděla jsem po pravdě. Na krku a na bradě se jí objevil drobný ruměnec potěšení a líně se usmála. Viděla jsem, jak se jí rozšířily zorničky. „Teď ale není vhodný čas. U brány je detektiv King."

Maralin úsměv zmizel.

„Problémy?"

„V tuhle denní dobu pravděpodobně ano. Určitě si nepřišel popovídat o počasí. Pusť ho dovnitř, dej mu kafe a drž ho v knihovně. Obleču se a hned přijdu dolů."

Maral uvařila havajskou Konu. I přes aromatickou vůni čerstvě umleté kávy jsem z něj ucítila krev, jakmile vešel do knihovny.

Měl stopy krve pod nehty na rukou, skvrny na špičkách bot a další krev se mu vpila do kožených podrážek. Cítila jsem, jak se mi roztahují nosní dírky, a přejela jsem si jazykem po zubech, abych se ujistila, že zůstaly ploché. Měla jsem chuť jít k němu a políbit ho, což za daných okolností nebyl dobrý nápad. Necítila jsem střelný prach, takže asi neabsolvoval žádnou přestřelku, a nezachytila jsem ani pach antiseptik, což zase vylučovalo návštěvu nemocnice. Jen krev. Spoustu krve. Měl jí načichlé vlasy, kůži i šaty. Detektiv King byl na místě nějaké vraždy... nebo na jatkách.

Seděl ve stejném křesle jako předchozího večera. Když jsem vešla do knihovny, vyskočil.

„Vypadáte unaveně," poznamenala jsem místo pozdravu.

„Volali mi brzo po ránu."

„A asi to nebyly dobré zprávy... podle toho, jak se tváříte."

„Nebyly."

„A přivádějí vás sem. Proč?"

„Došlo k dalším vraždám. Podle všech příznaků to vypadá na kinozabijáka."

Čekal nějakou reakci, zatím jsem ale neměla nic, co bych chtěla říct.

„Když jsem včera večer odešel, šla jste ještě někam ven?" zeptal se.

Věděla jsem, kam tím míří.

„Ano, zajely jsme do jednoho klubu. Potřebovala jsem se trochu uvolnit a nechtělo se mi zůstávat doma."

„Zajely?" opakoval po mně.

„S Maral," dodala jsem.

„Můžete to nějak dokázat, máte alibi?" otázal se bez náznaku úsměvu.

„Máme jedna druhou."

Kingovy rty se stáhly v sotva viditelnou linku.

„To nebude stačit. Tentokrát ne."

„Koho včera večer zabili, detektive?"

„Thomase DeWitteho."

„Thomase! Thomase?" To jsem nečekala. King mému šokovanému překvapení zjevně uvěřil; viděla jsem, že se nepatrně uvolnil. Nic jsem nehrála, jeho sdělení mě ohromilo. „Jak?"

„To si ani nepřejte vědět."

Vteřinu mi trvalo, než jsem našla hlas.

„Byl to můj partner, detektive Kingu, a věřte tomu nebo ne, kdysi mi na něm docela záleželo. Musím vědět, jak zemřel. Věřte mi, musím."

„Když odtud včera večer odjel, evidentně se vrátil do Tvrdé lekce. I se svým osobním strážcem Anthonym. Těla obou jsme dnes časně ráno našli zmrzačená a klub podpálený."

„Jak zmrzačená? Co tím myslíte?"

„Někdo mu vrazil do lebky kolejnicový hřeb takovou silou, že ho přišpendlil k cihlové zdi. Z těla mu stáhli většinu kůže, roztáhli mu žebra a vyrvali srdce a nakonec ho ještě podpálili. Možná s jeho tělem dělali ještě nějaká další zvěrstva, mrtvola je ale tak roztrhaná, že si nejsem jistý, jestli se to ukáže alespoň při pitvě. Nebyli zavražděni jenom on a Anthony, zatím jsou ale jediní dva, které jsme identifikovali. Co se stalo s jeho milánkem, to nevím; nic, co jsem na těch jatkách viděl, se Nevillu Travisovi nepodobalo." King se náhle zarazil. „Omlouvám se, ale chtěla jste to vědět."

Přikývla jsem. „Máte pravdu, chtěla." A lovec také chtěl, abych to věděla, potřeboval, abych se to dozvěděla. Proražená lebka, vytržené srdce, oheň - to jsou vesměs osvědčené tradiční způsoby, jak zabít upíra. Až na to, že Thomas nebyl upír.

„Chcete k tomu něco říct?" zeptal se.

„Ten ubožák Anthony si nezasloužil takhle zemřít."

„A DeWitte ano?"

„Ne, to samozřejmě ne. Takovou smrt si nezaslouží nikdo. Thomas ale žil na hraně. Užíval si v těch nejtemnějších koutech, jaké může Hollywood nabídnout, liboval si v bolesti a v utrpení - především

svém vlastním - a nejednou se dobrovolně dostal do situace, která byla mírně řečeno nebezpečná. Řekněme to takhle: je to trochu, jako když stopadesátikilový tlouštík zemře na srdeční příhodu. Když se to stane, šokuje nás to, ale příliš nás to nepřekvapí."

Otočila jsem se a vyšla jsem z místnosti dřív, než mi stačil položit nějaké další otázky. Nechtěla jsem mu lhát a pravdu jsem mu říct nemohla.

„Jinak k tomu nemáte co říct?" zavolal za mnou.

„Poprosila bych boha, aby byl milostivý jeho duši," odpověděla jsem, „kdybych si myslela, že nějakou měl." A kdybych věřila v boha.

Kapitola dvacátá druhá

BEL AIR
07:40

Nevyznal jsem se v ní a přestával jsem důvěřovat vlastnímu úsudku. Před dvanácti hodinami jsem si představoval, jaká by asi byla v posteli, a uvažoval jsem o tom, že si na ni najdu trochu času a zjistím to. Dokonce jsem si o ni začínal dělat starosti a měl jsem chuť ji ochraňovat víc, než vyplývalo z mého normálního policajtského instinktu. A nebylo to bez odezvy... nebo mi to tak alespoň připadalo. Nechala svou ruku v mé o chviličku déle, než bylo třeba, stála u mne o trošičku blíž, než bylo třeba, a její oči říkaly něco víc než její slova. Ano, zcela jednoznačně mezi námi přeskočila nějaká jiskra. Ani jsem nemusel být detektiv, abych poznal, že se o mě Ovsanna Mooreová zajímá.

Dnes ráno byla jako ledová princezna, která sotva zareagovala na smrt svého firemního partnera. Když někomu sděluji, že došlo k vraždě, obvykle si z jeho chování udělám poměrně jasný názor na jeho případnou vinu nebo nevinu. Podle toho, jak zareagovala Ovsanna, se zdálo docela dobře možné, že o DeWitteho smrti věděla dřív, než jsem ji o ní informoval. Na kratičký okamžik nasadila překvapený výraz, který působil vcelku nefalšovaně, byl bych ale čekal něco víc, dokonce mnohem víc, když jsem jí do zbytečných podrobností popisoval způsob, jakým zemřel. Řekla na to jen tolik, že je jí líto Anthonyho. Osobního strážce, proboha! Ani slovo o vlastním partnerovi, který byl shodou okolností zároveň tím, kdo před pouhými několika hodinami vrazil právě do téhle místnosti a v doprovodu po zuby ozbrojeného osobního strážce jí vyhrožoval. A teď byli oba mrtví.

Mooreová měla rozhodně situaci plně pod kontrolou, to jsem jí musel přiznat. O půl osmé ráno byla oblečená tak, že mohla okamžitě předstoupit před kamery. Přiléhavé černé kožené kalhoty a vysoké černé boty z hadí kůže na jehlových podpatcích, k tomu tmavočervený kašmírový svetřík s výstřihem tak hlubokým, že to rozptylovalo pozornost, aniž by to ale působilo jako neúcta k mrtvému. Dal jsem instrukce, aby nikdo tisku neprozrazoval jméno žádného ze zavražděných - koneckonců jsme některé z nich ještě ani sami neidentifikovali -, jenže vražda je v Hollywoodu příležitostí k velkým kšeftům; čím je dané jméno známější, tím vyšší cenu může řidič sanitky, technik výjezdové skupiny, lékař, ošetřovatelka či dokonce uniformovaný policista s krvežíznivým tiskem usmlouvat. DeWitte byl jen v manažerské funkci, což ho řadilo na nižší příčky žebříčku, přesto by nějaký novinář za jeho jméno jistě ochotně pár tisíc zaplatil. Nepochyboval jsem o tom, že se už zástupci médií stahují kolem jako vyhladovělá vlčí smečka, a Ovsanna Mooreová na ně evidentně byla připravená.

Objevovaly se stále přesvědčivější důkazy toho, že s případem kinozabijáka nějak souvisí. Vyšel jsem za ní na chodbu a přemýšlel, jestli mám dostatek důvodů, abych si vyžádal povolení k prohlídce domu i kanceláří.

„Ještě jsme nedomluvili, slečno Mooreová. Byl bych vám vděčný, kdybyste neodcházela."

„A já bych vám byla vděčná, kdybyste mi říkal Ovsanno a přestal se mnou mluvit, jako bych byla podezřelá. Nic jsem neprovedla, Pete." Zastavila se v polovině schodů a zaujala pózu Glorie Swansonové v *Sunset Boulevardu.* Nedalo se poznat, kde končí žena a začíná herečka.

„Vedu vyšetřování vraždy, slečno Mooreová. Mám otázky, na které hledám odpovědi. A vím, že vy některé z nich znáte."

„Žádné odpovědi pro vás nemám."

„Včera večer jsem vám říkal, že jsou vám ty vraždy stále blíž. Nejdřív to byli herci, s nimiž jste pracovala, potom jedna z vašich zaměstnankyň a teď váš firemní partner. Kdo bude další, Ovsanno? Kdo?"

Probodla mě pohledem, pod jehož dopadem by zamrzla voda.

„To má být otázka nebo obvinění? Chystáte se mě zatknout, detektive?"

Zaváhal jsem tak dlouho, že stačila pokračovat.

„Pokud ano, můžete další otázky klást prostřednictvím mého právního zástupce." Otočila se a dál stoupala po schodech vzhůru.

Měla buď špatné svědomí, nebo strach. Protože jsem si jako správný nestranný detektiv nepřál, aby měla něco na svědomí, rozhodl jsem se pro druhou alternativu a vynesl jsem svůj poslední trumf.

„Nechce se mi dělat žádná prohlášení pro tisk," řekl jsem tiše těsně před tím, než stačila zmizet na konci odpočívadla. Viděl jsem, jak zpomalila, a věděl jsem, že mě poslouchá. Otočil jsem se k ní zády, opřel se o zábradlí a založil si ruce na prsou. Teprve v tom okamžiku jsem si všiml obrovské spousty starožitných zbraní, které měla vystavené na stěnách. Všechny vypadaly opravdově... a smrtonosně. Bylo by mě zajímalo, jestli je vybírala sama nebo jestli je považoval za vkusný doplněk interiéru nějaký hollywoodský bytový architekt.

„Nechtěl jsem DeWitteho jméno zveřejňovat, dokud si s vámi nepromluvím, počítám ale, že teď už se nejspíš zpráva o jeho smrti roznesla. Tisk po tom okamžitě skočí. A po vás taky. Byla jste jeho firemní partnerkou a někdejší milenkou. Jen co vyjedu z vaší hlavní brány, vrhne se na mě nejmíň třicet reportérů s napřaženými mikrofony. Něco jim budu muset říct. A mám dvě možnosti. Buď jim řeknu, že jsem vám přišel oznámit smutnou zprávu o smrti vašeho partnera... nebo jsem vás přišel informovat, že jste od nynějška předmětem vyšetřování."

„To ale není pravda."

Nadskočil jsem. Byla těsně za mnou a přitom jsem ji vůbec neslyšel scházet ze schodů. Otočil jsem se. Stála na druhém schodu, takže měla oči na stejné úrovni jako já. Do té chvíle jsem si toho nevšiml, ale měla je tak tmavé, že byly téměř černé, a zorničky byly prakticky nerozeznatelné od duhovek.

„Momentálně ne. Jenže policejní vyšetřování je něco úplně jiného, než když si vás vezme na paškál tisk. Pokud se budou domnívat, že s

tím máte něco společného, ocitnete se rázem pod takovým drobnohledem, že se vám nepodaří utajit vůbec nic. Myslíte, že se proces s Michaelem Jacksonem těšil pozornosti tisku? Jen počkejte, až se dozvědí podrobnosti o tom, co se stalo v Tvrdé lekci. Bobby Blake a O. J. Simpson budou v porovnání s tímhle zcela nezajímaví. Vzpomeňte si spíš na Annu Nicoleovou. Nebudete si moct pustit televizi, abyste se v ní hned neviděla: *E! News*, *Access Hollywood*, *Extra!*, *The View*, dopolední diskusní pořady - prostě všechno. A nebude to jen CNN a FOX, pouštět a komentovat vaše záběry budou všechny zpravodajské kanály ve Státech i na celém světě. Neuděláte jediný krok, aby vás někdo nepronásledoval a nefotografoval." Ještě jsem ani nedomluvil, když nám nad hlavami jako na objednávku zarachotil vrtulník. Kývl jsem bradou vzhůru. „Na policejní vrtulník je to podle zvuku moc malé, takže to nejspíš budou novináři."

Někde nahoře práskly dveře a chodbou se k nám hnala Maral McKenzieová.

„Pusťte si pátý kanál!" křikla na nás.

Ovsanna se beze slova otočila a zamířila zpět do knihovny. Zmáčkla nějaké tlačítko, několik polic s knihami se odsunulo stranou a za nimi se objevila na zdi pověšená stopadesáticentimetrová plochá plazmová obrazovka. Ovsanna vytáhla zpod polštáře masivní dálkové ovládání a začala mačkat tlačítka.

„Počkej, já to udělám," nabídla se trochu zadýchaně Maral, spěšně vběhla do knihovny a vzala velkou hranatou krabičku z Ovsanniných rukou. Bylo na ní víc tlačítek, než má můj televizor kanálů. Přejela FOX a CNN na místní zpravodajský kanál s vysokým rozlišením, kde se nějaký postarší chlapík s nepřirozeně zrzavými vlasy mračil do kamery a vážným hlasem oznamoval:

„Hollywoodem otřásly další brutální vraždy. Kinozabiják znovu udeřil. Další podrobnosti se dozvíte po komerční přestávce."

Beze slova jsme stáli a dívali jsme se na reklamu, v níž nějaký lékař podrobně popisoval vážná rizika syndromu neklidných nohou a tupě vyhlížející blondýnka vypočítávala všechna nebezpečí hrozící tomu, kdo začne užívat na trhu nabízené léky bez předchozí konzultace s lékařem. Tuberkulóza, lymfosarkom. Seznam

potenciálních vedlejších účinků byl delší než text velebící účinky nabízeného léku.

Když reklamy skončily, nevrátilo se vysílání do studia; místo toho se na obrazovce objevil letecký pohled na velký dům ve stylu španělské haciendy.

„To jsme my," šeptla Maral.

„Tyto záběry vám dnes dopoledne přinášíme živě prostřednictvím našeho zpravodajského vrtulníku. Jsme v Bel Airu nad domem legendární Miss Vříškot a královny hororů Ovsanny Mooreové." V levém horním rohu obrazovky se rozzářila Ovsannina fotografie - vypadala na ní až neskutečně úžasně. *„Včera večer se její partner, Thomas DeWitte, stal zatím poslední obětí brutálního vraha, jemuž se dostalo přízviska kinozabiják."* V pravém rohu obrazovky se objevil DeWitte, který na fotografii vypadal podstatně pohledněji než ve skutečnosti, pak snímky zmizely a nahradily je záběry těl vynášených z Tvrdé lekce.

„Thomas DeWitte byl zavražděn v luxusním soukromém klubu v západním Hollywoodu. Konkrétní podrobnosti vraždy policie prozatím tají, víme ale, že přišlo o život několik lidí. Policie v této fázi odmítá veškeré spekulace o totožnosti vraha, naše zdroje však potvrzují, že byly na místě činu zjištěny podobnosti s předchozími kinozabijákovými vraždami." Následoval poněkud rozostřený záběr, na němž jsem vycházel z klubu za posledními vynášenými těly.

„Detektiv, který je vyšetřováním případu pověřen, dekorovaný hrdina policejního sboru z Beverly Hills Peter King odjel ráno do domu slečny Mooreové, aby ji o tragédii osobně informoval. Čekáme, že se detektiv King k případu osobně vyjádří, a jeho prohlášení vám přineseme v přímém přenosu. A nyní k dalším zprávám..."

Vzal jsem Maral dálkové ovládání z ruky a televizor jsem vypnul. V následném tichu se rachocení vrtulníku nad domem zdálo obzvlášť hlasité.

„Přesvědčil jste mě, detektive."

„Co mám tedy říct tisku?"

Ovsannin úsměv byl chladný.

„Povězte jim, co jim povědět musíte. Hlavně se postarejte, aby odtud vypadli." Natáhla se a dotkla se mé paže. „A jestli si pak budete chtít promluvit, promluvíme si."

Zadíval jsem se do jejích černých očí, nedokázal jsem ale přečíst, co se za nimi skrývalo. Možná mě vodila za nos, to jsem ale mohl zjistit jen jediným způsobem.

„Půjdu jim dát to prohlášení. Povím jim, že vás ta zpráva zdrtila a že na několik dnů odjíždíte z města. To by je odtud mělo dostat."

Ovsanna přikývla.

„Pak se vraťte, dáme si něco k snídani a popovídáme si. Řeknu vám všechno, co vím." Nevěřil jsem jí.

Ovsanna Mooreová byla žena s mnoha tajemstvími.

Kapitola dvacátá třetí

„V televizi vypadá dobře," připustila neochotně Maral.

„Moc dobře," přitakala jsem.

Peter King vystupoval sebevědomě a sebejistě. Když odpovídal, díval se přímo do kamery, důsledně každého z reportérů oslovoval jménem a z žádné otázky se nesnažil vykroutit. Nad každým dotazem se zamyslel a zodpověděl ho co nejupřímněji - a přitom ze sebe chrlil jednu lež za druhou. Byl to jeden z nejpřesvědčivějších lhářů, jaké jsem kdy viděla. To bylo dobré si pamatovat.

„Nemáme momentálně žádné důkazy, že by vražda pana DeWitteho souvisela s kinozabijákovým případem," začal. „Byl prostě jedním z několika mrtvých, které jsme z toho klubu na bulváru Santa Monica vynesli. Prozatím vše nasvědčuje tomu, že jde o zločin nějak související s narkotiky."

„Proč jste se zapojil do vyšetřování, detektive?"

„Případ spadá do pravomoci policejního oddělení v západním Hollywoodu. Přizvali mě čistě ze zdvořilosti, protože jedna z obětí pracovala v zábavním průmyslu."

„Chcete tedy říct, že tyhle vraždy s těmi ostatními zločiny nijak nesouvisejí?"

„To jsem neřekl. K vraždám došlo teprve před několika hodinami. Sledujeme několik konkrétních směrů vyšetřování."

„Proč jste se zprávou o DeWitteho vraždě přijel za Ovsannou Mooreovou osobně, detektive?"

„I to bylo čistě ze zdvořilosti. Domníval jsem se, že bude lepší, když se to dozví od policie a ne z nějakého jiného zdroje. Zároveň jsem ji chtěl ujistit, že děláme vše, co je v našich silách, abychom

vraha jejího partnera dopadli. Kladla mi stejné otázky, jaké mi kladete vy, a dovolte, abych ještě jednou zopakoval, že v této chvíli nemám jediný důkaz, podle něhož by tato vražda souvisela s vraždami, o nichž se v médiích mluví jako o případu kinozabijáka. Jde o několikanásobnou vraždu, zatímco ve všech předchozích případech byla vždy jen jedna oběť. Pan DeWitte nebyl na rozdíl od předchozích obětí filmovou hvězdou. Domnívám se, že DeWitte byl prostě v nesprávnou dobu na nesprávném místě."

„Jak Ovsanna tu zprávu přijala?"

„Evidentně ji velice rozrušila. Pan DeWitte byl dlouhá léta menšinovým partnerem jejího studia."

„Má nějaké prohlášení pro tisk?"

„Nemá. Slečna Mooreová se právě chystala odjet na svátky z města a já jsem jí doporučil, aby skutečně odjela. Nemá sebemenší důvod tady zůstávat."

„A co ta včerejší smrt ve studiu Anticipation? To jsou už dva lidé, kteří pro Anticipation pracovali. Chcete říct, že mezi nimi není žádná souvislost?"

„Ta včerejší vražda, to byl zločin z vášně," prohlásil King přesvědčivě. „Už jsme zatkli podezřelého."

Pohlédla jsem na Maral. Zavrtěla hlavou; zjevně ji to překvapilo stejně jako mě. O tom, že by policie zatkla nějakého podezřelého, King nic neříkal. Maralin telefon spustil melodii z *Londýnských vlkodlaků*, což náhle nevypadalo ani trochu vtipně.

„Ten vyzváněcí tón změním," zamumlala a podívala se na displej. „Číslo mi nic neříká. Haló?" Pak mi telefon předala. „Solgar," šeptla a rty se jí zkřivily odporem.

Solgarův hlas mi tentokrát v telefonu připadal ještě nelidštěji než obvykle. Znovu mluvil archaickou arménštinou mého mládí, což nám zaručovalo soukromí; byli jsme pravděpodobné poslední dva lidé na planetě, kteří ji ještě ovládali.

„Díváš se na zprávy?"

„Ano."

„Víš, jak toho zvrhlíka DeWitteho zabili?"

„Proražená lebka, vytržené srdce, spálené tělo," odpověděla jsem po pravdě.

„Dost jednoznačný vzkaz."

„Příště jsem pravděpodobně na řadě já, Ernste."

„Tím bych si nebyl tak jistý, kastelánko. Tenhle lovec se ti snaží něco říct. Vystavuje své oběti na odiv, ukazuje, že dobře zná tradiční metody. Domnívám se, že kdyby tě chtěl zabít, už bys byla mrtvá."

V obličeji se mi muselo objevit něco pradávného a divokého, protože Maral ode mne mimoděk o krok ustoupila.

„Mě není tak snadné zabít."

Solgar mě ignoroval.

„To ne, je ale snadné tě zničit. Tahle poslední smrt k tobě přitahuje příliš velkou pozornost." Následovala dlouhá chvíle mlčení, v níž jsem téměř slyšela, jak si obourský upír urovnává myšlenky. „Pokud jsem správně slyšel, navštívili tě včera upíři z Hollywoodu. To je opravdu neobvyklá čest."

„Dali mi týden, abych tu polízanici nějak vyřešila."

Solgar si odkašlal zvláštním srkavým zvukem.

„Včera ti dali týden. Tahle nová vražda ale mění situaci. Mám ti od nich vyřídit, že očekávají řešení do osmačtyřiceti hodin."

Zadívala jsem se na právě končící Kingovu tiskovou konferenci. Když se otočil a zamířil zpět k domu, zmáčkla Maral tlačítko dálkového ovládání a vrata se za ním zavřela. Kamera ještě chvíli sledovala jeho odcházející postavu a pak zabrala moderátora zpráv se závěrečným komentářem. Kývnutím jsem Maral naznačila, aby televizor vypnula.

„Slyšíš mě, kastelánko?" Solgarův chraptivý hlas mě vrátil do reality.

„Slyším, Solgare. Osmačtyřicet hodin. A co bude potom?"

„Tvůj klan bude zničen a ty sama se budeš muset na jedno nebo na dvě století někam schovat."

„A když se nebudu chtít schovat?"

„Víš, čeho jsou upíři z Hollywoodu schopní. Byla by chyba se jim protivit."

„Na čí straně jsi ty?" zeptala jsem se.

„Obourský klan nikomu nestraní," odpověděl bez zaváhání, „jsme pouze poslové a nezúčastnění pozorovatelé."

„Ano, já vím. Jako Švýcaři. Skutečně bys zůstal stranou a díval se, jak ničí můj klan a mě samotnou zabíjejí?" Byla jsem na jeho odpověď doopravdy zvědavá.

„Existuje způsob, jak se tomu vyhnout," podotkl Solgar.

Aha, zase se z odpovědi vykroutil. Právník každým coulem.

„Jaký?" vyštěkla jsem, ve skutečnosti jsem se ale ptát ani nemusela, protože odpověď jsem předem znala.

„Najdi toho lovce. Zastav to zabíjení."

Maral se vrátila do mé kanceláře, takže když Peter vešel do dveří, čekala jsem na něj sama.

„Neřekl jste mi, že pachatele Eviny vraždy jste už dopadli."

„Nedopadli," odpověděl klidně.

„Právě jste ale říkal, že už jste někoho zatkli." namítla jsem zmateně.

„To byla jen kost, kterou jsem hodil té mediální smečce," přiznal King a pokrčil rameny. „Někoho jsme skutečně zatkli, ale vrah to není."

„Moc chytré. Kdo je ten nešťastný podezřelý?"

„Evin občasný partner. Příležitostný kazatel, říká si Biblický Benny. Nechal jsem ho sebrat dnes ráno, když jsem se dozvěděl o DeWitteho smrti. Bylo mi jasné, že si nemůžeme dovolit, aby Evinu smrt i DeWitteho vraždu média připisovala kinozabijákovi. To by pak propuklo pravé peklo."

Otočila jsem se a zamířila zpět do knihovny. King šel za mnou.

„Takže jste se to rozhodl před veřejností zatajit."
Nedokázala jsem zcela potlačit znechucený tón. Od Kinga jsem jaksi čekala něco trochu lepšího.

„Jen jsme tím získali trochu času, to je všechno. Jestli se lidé budou domnívat, že kinozabiják v uplynulých čtyřiadvaceti hodinách dvakrát znovu vraždil, zavládne v tomhle městě ještě větší šílenství než obvykle. Sebrali jsme Bennyho, abychom ho vyslechli ohledně vraždy Casaleové, a oficiálně se zatím držíme teorie, že vraždy v Tvrdé lekci s těmi ostatními nesouvisejí."

„Vy se ale domníváte, že souvisejí."

King náhle vypadal nesmírně unaveně.

„Vražda Evy Casaleové nepochybně ano... v DeWitteho případě si nejsem tak jistý." Vyčerpaně se posadil do jednoho z křesel. „Byly to vícenásobné vraždy, což není kinozabijákův modus operandi, byly ale provedené se stejnou bestialitou jako vraždy vašich tří hereckých přátel i té vaší trikařky. Možná to je dílo stejného pachatele, možná ne," dodal a snažil se - bezúspěšně - potlačit únavu v hlase.

„A jak dlouho bude trvat, než se tisku podaří zjistit podrobnosti a dojít k příslušnému závěru?"

„Tak den, možná dva."

Takže Peter King i já jsme měli dva dny. Až na to, že moje situace byla poněkud vážnější a její důsledky fatálnější.

„A co bude pak?"

Zkřivil rty v neveselém úsměvu.

„Pak případ převezme někdo jiný. Mě odvolají a nový tým dostane instrukci, aby vyšetřování za každou cenu nějak uzavřel. Netvrdím, že se mu nebudou věnovat naplno, ale je možné, že narazí-li na nějakého vhodného kandidáta, nebudou už hledat nikoho dalšího. U vás si žádného potenciálního motivu nejsem vědom, ale vaše přítelkyně Maral už tak nevinně nevypadá. Jedno obvinění z vraždy už v rejstříku má, má blízko k vám i ke studiu Anticipation a slyšel jsem, že mezi ní a Evou Casaleovou něco bylo. Ještě nevím, co k tomu všemu řekne ona sama, ať ale případ převezme kdokoli, velice rychle to všechno zjistí taky. Policie je pod obrovským tlakem, aby s případem nějakým způsobem skoncovala, a může nastat situace, kdy jí nebude příliš záležet na tom, jestli je podezřelý skutečným vrahem, nebo ne. Rozhodnou-li se někoho obvinit, mohou vydat tiskové prohlášení. Titulky si jistě umíte představit," dodal. To jsem bohužel uměla.

Nemohla jsem dovolit, aby na Maral padlo další podezření. A nechtěla jsem, aby Petra z případu stáhli. Získala jsem trochu času tím, že jsem přešla k francouzským dveřím a zahleděla se ven do zahrady. Jeden ze zpravodajských vrtulníků přestal kroužit nad našimi hlavami a rozlétl se směrem k pobřeží - možná doufal, že mě

najde, jak mířím ke svému domu v Malibu. Než se mi stačil ztratit z očí, měla jsem už rozmyšlené, co řeknu. Otočila jsem se zpátky k Petrovi a upřela jsem na něj ten nejnevinnější a nejzranitelnější pohled, jakého jsem byla schopná.

„Jsme nevinné."

„Tomu nevěřím," odpověděl prostě. „Nikdo nikdy není stoprocentně nevinný."

„Vy si tedy myslíte, že jedna z nás - nebo možná obě - DeWitteho zabila?"

„Nemyslím," zavrtěl k mému překvapení hlavou. „Viděl jsem dnes ráno v tom klubu, co DeWittemu i všem těm ostatním nešťastníkům provedli. Něčeho takového by ani jedna z vás nebyla fyzicky schopná. Možná že někdo vzal při nákupu narkotik na hůl některý z jihoamerických drogových kartelů a ta scéna v Tvrdé lekci měla být varováním pro ostatní. Možná byl DeWitte skutečně v nesprávnou dobu na nesprávném místě. Také je ale možné, že tentýž vrah, který zmasakroval Eddingse, Goulartovou, Gordona a Casaleovou, jen trochu přitvrdil. Odhrnul si vlasy z čela a předklonil se s lokty opřenými o stehna. „Nemyslím si, že jste DeWitteho zabila, ale něco o té vraždě víte. O tom jsem přesvědčen."

„Nejste žádný hlupák, detektive."

„Prosím. Člověk nemusí být génius, aby si dokázal spočítat, že studio Anticipation v celém tomhle případu hraje nějakou stěžejní roli. A to mě - víc než cokoli jiného jaksi nepřímo utvrzuje v přesvědčení o vaší nevině. Kdybyste vraždila vy, domnívám se, že byste za sebou zametla stopy mnohem efektivněji."

Solgar měl pravdu; detektiv King nebyl mezi policisty nejchytřejší, byl ale nesmírně houževnatý. Napadlo mě, že až bude po všem - a budu-li ještě naživu -, budu s ním možná muset něco udělat. Bylo by to politováníhodné, ale nevyhnutelné.

„Já jsem Thomase nezabila, Pete, to můžu dokázat, je ale fakt, že jsem možná za jeho smrt zodpovědná. Myslím totiž, že vím, proč byl zavražděn."

Nic na to neřekl. Jen se na mne díval a čekal na historku, kterou jsem si za pochodu vymýšlela. Jsem spisovatelka a herečka, jsem

zvyklá pohotově reagovat na situaci, tentokrát ale nešlo o žádný film. Tohle byla záležitost života a smrti: mého života a mé smrti.

„Říkala jsem vám, že čekám skupinu japonských podnikatelů, kteří mají v sobotu přiletět?" King přikývl.

„Chtějí do Anticipation investovat. Nabízejí téměř padesát milionů dolarů v hotovosti a pravděpodobně stejnou částku v podobě technologických investic. Až k tomu dojde, zařadí se Anticipation mezi velká a významná studia. Ze dne na den se staneme jedním z rozhodujících hráčů."

King se nad tím, co jsem mu právě řekla, zamyslel. Žil už v Hollywoodu dost dlouho, aby chápal, co z toho vyplývá.

„A to se všeobecně ví?"

„Ne. Právě naopak. Podařilo se nám udržet to víceméně v tajnosti, což je v tomhle městě stejně velký úspěch jako ta dohoda samotná. Japonci to nikde neroztrubují a tady to neví nikdo kromě Maral, Thomase a mého právníka."

„A jak to souvisí s DeWitteho vraždou?"

„Asi před rokem, sotva měsíc po tom, co mě Japonci poprvé kontaktovali, jsem prostřednictvím svých právníků dostala nabídku na odkup jedenapadesáti procent mé firmy. Neměla jsem zájem. Nevyptávala jsem se ani na žádné podrobnosti, prostě jsem to odmítla a už jsem o tom dál nepřemýšlela. Další nabídka přišla na mé soukromé kancelářské lince. Mužský hlas, který mi za jedenapadesát procent Anticipation nabídl špičkovou cenu. Ten chlap prohlásil, že jsem si pravděpodobně neuvědomila, jak vážný je jejich zájem - že lidé, které zastupuje, se doopravdy chtějí dohodnout. Znovu jsem odmítla. Následovaly další tři telefonáty, ten poslední na moje číslo domů, a každý vedený o něco výhrůžnějším tónem. A pak byl zavražděn Jason, hned druhý den přišel další telefon, a chlap, co mi volal, se o jeho vraždě zmínil. Prohlásil, že je mu Jasona líto, chce se ale zeptat, jestli mě to nerozrušilo natolik, že bych byla ochotná jejich nabídku znovu zvážit a sama raději z branže odejít. Když policie našla Mai a Tommyho, volal pokaždé znovu. A pokaždé mluvil o něco méně dvojsmyslně."

„A co včera?"

„Včera už se vyslovil naprosto jasně. Zavolal mi těsně poté, co jste odešel, byl to tentýž hlas a tatáž nabídka: jedenapadesát procent studia Anticipation. Ten hlas se ptal, jestli chci skončit jako ta dámička z trikového oddělení. Vybídl mě, abych se raději rozhodla a prodala, protože jinak za každý další den odmítání zemře někdo, kdo je mi blízký."

Na to, že šlo o zcela improvizovanou lež, jsem to myslím zvládla docela dobře. Litovala jsem, že nedokážu nafilmovat slzy, protože přesně v tom okamžiku by se bylo hodilo, abych jich pár uronila.

„Je to moje vina," hlesla jsem šeptem a otočila jsem se k Petrovi zády, aby neviděl, že mám oči suché. „Zabila jsem ho. Thomase jsem zabila já."

„Ne, nezabila," ujistil mě přesně jako podle scénáře. „Proto jste ale byla včera tak vystrašená, když jste myslela, že se do domu někdo vloupal."

Přikývla jsem.

Natáhl ruku a dotkl se mého pravého ramene; byl to dotek jemný jako pavučinka, přesto se mi však jeho teplo rozlilo celou paží.

„Proč jste nešla na policii?"

„Co s tím mohla policie udělat?" zeptala jsem se hořce. „Až do včerejška jsem neměla nic konkrétního jen neidentifikovaný hlas, který mi telefonicky nabízel, že odkoupí část mé firmy. To lze sotva označit za vydírání a je to jen velice skrytá forma nelegálního nátlaku. Výhrůžka byla zpočátku tak zamaskovaná, že jsem si sama nebyla jistá, jestli je to tak doopravdy míněno."

„Jenže včera," namítl a v jeho hlase jsem rozeznávala nejen profesionální napomenutí, ale také nefalšované obavy, „jste mi měla zavolat, jakmile jste s ním domluvila. Byl jsem tady, Ovsanno, tohle je můj případ. Musíte věřit, že vám chci pomoct. A tohle jsou informace, které musím mít."

„Já už v téhle branži dělám dlouho, Pete, hodně dlouho. Jsem žánrová herečka a filmy, které točím, mi nevynesou nominaci na Oscara. Mám na chodníku před Graumanovým kinem svoji hvězdu - za kterou moje studio zaplatilo stejně jako za všechny ostatní, co tam jsou -, dostávám ceny magazínu *Fangoria*, ocenění z filmových

fantasy festivalů a mám cenu za celoživotní přínos filmovým hororům, nikdy se ale nedostanu na seznam, ze kterého si Spielberg vybírá herečky pro svůj příští film. Mohl by mě pro áčkové filmy znovu objevit třeba Tarantino, ale i o tom pochybuji. Stárnu, takže už se ani v zajímavých nezávislých filmech nenajde tolik hlavních rolí, pro které bych se mohla hodit. Tohle studio je můj život, poslední léta ale byla tvrdá a jsou čím dál tvrdší. Ta chystaná dohoda s Japonci nám zaručuje budoucnost. Kdybych byla šla na policii s podezřeními, která nemohu doložit, zprávy o těch výhrůžkách by se během několika hodin dostaly na ulici a Japonci by tady nezůstali ani tak dlouho, aby stačili vybalit svoje digitální nádobíčko."

Peter na mne beze slova hleděl. Z jeho výrazu jsem nepoznávala, jestli mi věří, nebo ne.

„Udělala jsem strašnou chybu, když jsem vám o tom neřekla, a Thomas za ni zaplatil životem. Ach bože, Pete, co si teď mám počít?"

Obešel mě a stoupl si přímo přede mě, nebezpečně blízko. Cítila jsem z něj krev, jen pár hodin starou, která se mísila s jeho vlastním teplem, a začínala jsem být vzrušená. Nic mě nedokáže nabudit tak jako dobře odvedený herecký výkon. Odvrátila jsem oči a natočila jsem hlavu na stranu po případ, že by mi žilky v očích začaly praskat a prozradily by mě.

„Udeří znova?" zeptala jsem se tak tiše, že jsem téměř šeptala.

„Ano," přikývl nakonec po dlouhé chvíli mlčení. „Podle toho, co jsme dosud viděli, se obávám, že udeří."

„Co budeme dělat?" zeptala jsem se.

„Jsou tři věci, které uděláme - a pustíme se do nich hned teď," prohlásil rychle. „Za prvé se postaráme, abyste obě měly neprůstřelné alibi, takže i kdyby mě z případu odvolali, budeme mít jistotu, že vás nikdo nemůže obvinit. Za druhé se musíme postarat o vaše bezpečí, protože se obávám, že příště byste mohla přijít na řadu buď vy, nebo Maral."

„A za třetí?"

„Tu třetí věc neuděláme *my,* Ovsanno. Tu musím udělat já sám. Musím najít vraha."

Kapitola dvacátá čtvrtá

BEVERLY HILLS
10:25

Mé pracoviště v Beverly Hills je v jedné z nejkrásnějších kancelářských budov všech dob, rozhodně v té největší architektonické perle, v jaké jsem kdy viděl sídlit nějaký policejní útvar. Stejně jako každá úžasná budova se vyznačuje střídavou náladou a atmosférou, já osobně se na ni ale nejraději dívám v pozdních dopoledních hodinách, když slunce zalije modré, zelené a zlaté kachlíky na kupoli. V těch chvílích působí neuvěřitelně dramaticky, téměř jako by ani nepatřila do L. A. Připomíná mi tu zatáčku na silnici číslo 101 v sanfranciském zálivu, v níž se před vámi náhle rozevře úžasný panoramatický pohled na siluetu celého města. Je to nádhera, nad níž se vám zatají dech a téměř zastaví srdce. Velkolepá podívaná, která by nezapůsobila snad jen na mrtvého. Pravda, budova městské správy v Beverly Hills tak neskutečně impozantní není, za vidění ale rozhodně stojí.

Je ohromujícím příkladem španělské renesanční architektury a autorem jejího původního projektu byl roku 1932 William Gage. Koncem sedmdesátých let už ale byla příliš malá a samozřejmě nebyla zabezpečená proti zemětřesení. Místo aby se jí město zbavilo, vypsalo anonymní veřejnou soutěž, k níž přizvalo šest nejlepších architektů té doby, a zavázalo se k desetileté renovaci a k vynaložení sto deseti milionů dolarů. Připomínám to každému, kdo mi tvrdí, že L. A. nemá duši: sto deset milionů dolarů na uchování budovy ani ne sto let staré. Franka Gehryho ve zmíněné soutěži porazil Charles Moore, který prohlásil, že vybuduje „místo, které se bude v mysli a v paměti lidí lišit od všech ostatních". Je to jeden z mých oblíbených citátů, protože tím podle mého názoru nemyslel jen samotnou

budovu; mluvil o L. A. obecně a o Hollywoodu konkrétně. Budova městské správy a policejní stanice je ztělesněním L. A. Je ryzí esencí Hollywoodu a stejně jako slavný nápis na skále si zahrála i ve filmech: v komediích *Policajt v Beverly Hills* a *Somrák z Beverly Hills*.

Policie dělá své budově čest. Máme prvotřídní vybavení na nejmodernější technologické úrovni; *zatraceně*, dokonce i uniformy pochůzkářů vypadají skvěle. Je to příjemné místo na práci a je to práce, kterou bych nerad něčím ohrozil. Věděl jsem, že otec musel využít pomoci několika lidí, kteří mu byli za něco zavázaní, jen aby mi to místo sehnal. Když jsem teď stoupal po schodech ke dvojitým dveřím, věděl jsem také, že mi hrozí reálné nebezpečí, že o ně přijdu. Nepřinášel jsem výsledky dostatečně rychle, aby mohli moji nadřízení ukonejšit tisk a politiky. Ten tichý praskot, který se ozýval v pozadí, byl tenký led, na němž jsem bruslil.

Nechal jsem si do jaguáru nainstalovat rádio, takže jsem cestou z Bel Airu střídavě poslouchal CNN a místní zpravodajské rozhlasové stanice. Na CNN se sice o ranních vraždách mluvilo, bylo to ale jen poměrně strohé a objektivní konstatování faktů. Místní stanice se naproti tomu hemžily nejrůznějšími komentáři. Většina moderátorů se ztotožňovala s tím, co jsem naznačil, že totiž poslední mnohanásobná vražda neodpovídá profilu kinozabijáka a je spíš dílem obchodníků s drogami. Navíc médiím *zdroj blízký vyšetřování* — jinými slovy já — prozradil speciální charakter Tvrdé lekce a její reputace tuhle teorii jen podpořila. Krev a smrt, drogy a mnohanásobná vražda v sado-masochistickém klubu, to prostě na kinozabijáka nevypadalo. O třech mrtvých hercích se nemluvilo a na Evu Casaleovou si také nikdo nevzpomněl. Žádné konkrétní podrobnosti o její vraždě jsme nezveřejnili, měli jsme ale pod zámkem jejího milence a bývalého narkomana, takže pro média už její smrt nebyla zajímavá. Byl to jeden z případů, kdy nám rozpětí pozornosti generace MTV jednoznačně hraje do karet.

Všeobecně rozšířené klišé tvrdí, že policejní kapitán má mít bílé vlasy, zarudlý obličej nebo to má být Ir. Kapitán Bartoň není Ir, má

ale nádhernou bílou hřívu a na nose i ve tvářích dostatek červených žilek, aby si bez problémů našel místo jako Santa Claus v některém obchodním domě, kdyby chtěl. Naštěstí pro policii zatím nechce. Je to dobrý šéf: inteligentní, spravedlivý, motivovaný, spíš politik než policista, spíš byrokrat než muž činu, má doktorát z kriminologie, mluví šesti jazyky a už pětadvacet let je ženatý s jednou ženou. Dva z jeho pěti potomků se školí na práci u policie.

Je to policista druhé generace - jeho otec nastoupil ke sboru společně s mým v době, kdy dva Tonyové zabili na Linden Drive Bugsyho Siegela - a vypracoval se z pochůzkáře na kapitána, aniž by si při tom nadělal příliš nepřátel. V hollywoodské politice se nikdo nevyzná líp než Bartoň. Je to zatraceně dobrý nadřízený, jsou ale jisté příležitosti, kdy mi dost leze na nervy. Když jsem na svém stole našel vzkaz, že se mnou chce mluvit, něco mi napovídalo, že tohle bude jedna z nich.

Sešli jsme se v jeho kanceláři s prosklenou stěnou, z níž je výhled na Rexford Drive. Je to nádherný pohled - tedy pokud se vám líbí palmy a spousta aut... a když se podíváte zblízka, spatříte skvrny, které do neprůstřelného skla vyleptal kyselý smog. Určitě to něco symbolizuje - možná to, že nás znečištěné ovzduší zahubí dřív než střelné zbraně -, nikdo tomu ale nevěnuje pozornost. Kapitán tu svoji soustředil na několik vytištěných e-mailů, které měl rozložené na stole. Ani jsem se na ně nepotřeboval dívat, když jsem si sedal, a bylo mi jasné, že jsou ode mě. Nepatrně měnily barvu podle toho, jak blikaly barevné žárovičky na miniaturním vánočním stromečku v koutě kanceláře.

„Dobrá práce, Pete. Přímo vynikající," prohlásil tou svojí zvláštní úsečnou dikcí. Jeho chvála mě překvapila a přiměla okamžitě přejít do střehu. „Dobrá, solidní policejní práce."

Něco viselo ve vzduchu.

„Ale ne dost dobrá."

Bartoň vytáhl z horní zásuvky svého stolu - zahlédl jsem v ní několik per vyrovnaných podle barev - brýle bez obrouček, nasadil si je a pohlédl na e-mailová hlášení.

„Šéfové seshora mi funěj za krk a chtěj výsledky. O těch prvních třech vraždách jsi nezjistil vůbec nic, s řešením případu tý Casaleový jsme taky vůbec nepokročili a teď navíc máme to příšerný nadělení z dnešního rána. S tou trochou faktů, cos zjistil, nemůžu za nikým jít a o něčem se bavit. Takhle to dál nepůjde."

„To není fér, kapitáne. Myslím, že jsem toho dokázal celkem dost, vezmeme-li v úvahu, že jste mi ten případ přidělil teprve včera ráno. Sliboval jste vyšetřovací tým, prostředky, kancelář. Zatím jenom vypisuju formuláře žádostí."

„Tyhle zločiny měly od začátku prioritu, ale ta včerejší vražda a ten masakr z dnešního rána evidentně všechno urychlily. Tvůj tým už se dává dohromady."

„Chtěl jsem si lidi vybrat sám," zahučel jsem.

„Nebuď směšnej," vyštěkl tónem, jakým rodiče napomínají nerozumnou ratolest. „Vezmeš si toho, koho ti dáme." Podíval se znovu do hlášení. „Přidělil jsem ti ty první tři oběti kinozabijáka, ale tou včerejší vraždou a dnešním masakrem se všechno mění. Budeš spolupracovat s Milmorem, Longem a Delaneyem."

Nehnul jsem v obličeji ani svalem: komická trojice Larry, Curly a Moe. No, aspoň to zatím nepředal specializovanému oddělení vražd. Ve skutečnosti byli John Milmore, Jake Long a Del Delaney dobří policisté a se všemi třemi už jsem spolupracoval na jiných případech.

Bartoň rozevřel první spis, který mu ležel na stole, a začal mi z něj předčítat. „V uplynulých čtyřiadvaceti hodinách byla prozkoumána dvě různá místa činu, přičemž je možné, že oba zločiny spáchala tatáž neznámá osoba či osoby." Aniž by zvedl hlavu, pohlédl na mne nad skly brýlí. „Z tý Tvrdý lekce vynesli celkem devět mrtvejch. Šest chlapů a tři ženský," dodal ještě, jako by to bylo pro další pátrání důležité. „Některý tělesný části a orgány jim zjevně chyběj, což napovídá, že vrah nebo vrazi si je odnesli, možná jako trofeje. Doktor si některý věci z místa činu neumí vysvětlit."

Náš policejní lékař je jeden z nejlepších v celé zemi.

„Tomu nerozumím. Co si neumí vysvětlit?"

„Na některejch tělech se našly stopy zubů."

„Stopy zubů?" Zamrkal jsem, pak jsem ale pokrčil rameny. Proč by mě to mělo překvapovat? Nejsem nijak útlocitný, ale cítil jsem, že se mi začíná zvedat žaludek. „Kanibalskej vrah... na tom si noviny smlsnou."

„Doktor si nemyslí, že to byly lidský zuby. Říkal, že na první pohled vypadaj jako psí. Nebo kočičí - ale velký. Sakra velký. Jestli to byla kočka, tak nějaká, jaký se chovaj v zoo — jaguár, panter, tygr, něco podobnýho, určitě ale žádná gaučová kočička. Dělá si odlitky těch stop pro případnou identifikaci."

„A co použitý zbraně?"

„Podle koronera vůbec žádný. Žádný pistole, nože, klacky... Všichni byli zabitý holejma rukama." Přistrčil ke mně přes stůl žlutohnědou obálku s fotografiemi. Viděl jsem to všechno ráno zblízka na vlastní oči, na těchto snímcích byly ale zachycené i ty nejmenší podrobnosti. Zavřel jsem obálku a odstrčil jsem ji. Něco takového by se nedalo použít ani v *Saw III.*

„Většina traumatickejch zranění byla způsobená až po smrti. Kromě těch nešťastníků, co byli roztrhaný na kusy. Podle doktora byli naživu, když se jim to stalo. Poznal to údajně podle cákanců tepenný krve. Mimochodem, podařilo se nám identifikovat další oběť. Mládenec jménem Neville Travis. Tuším, že tady je to, co z něj zbylo." Kapitán vytáhl z obálky fotografii a znovu mi ji podal. Byla na ní paže ležící metr od zohaveného těla. U ramene byla nepravidelně a rozšklebeně utržená. Není divu, že jsem Travise na místě činu nepoznal - v obličeji mu nezůstal ani kousek neporušené tkáně.

„Chcete snad tvrdit, že tohle udělal obyčejnej člověk - bez jakýkoli zbraně?"

„Obyčejnej asi sotva," opravil mě nevzrušeně Bartoň. „Jenže lidi, co choděj do klubů tohohle typu, se taky sotva daj označit za obyčejný, nemyslíš? Já si aspoň nedovedu představit, že by tam zašel někdo z mejch sousedů. Choděj tam přesně ty lidi, kvůli kterejm má tohle město tak špatnou pověst. Televizní rosnička - co proboha v takovým podniku dělala? Každý ráno jsem se díval na její předpověď, zatraceně!" Tvářil se, jako by to považoval za osobní urážku.

„Taky jsme tam přece našli soudce a pastora," připomněl jsem mu.

„To mě nijak nepřekvapuje," mávl přezíravě rukou; nebyl jsem si jistý, jestli to gesto platí pastorovi, soudci nebo oběma. „A taky by mě nepřekvapilo, kdybychom zjistili, že v takovým podniku chovali nějaký zvířata. Kvůli různejm zvěrstvům, že jo. Připomíná mi to Kateřinu Velikou." Než jsem mu stačil položit otázky, které se samy nabízely, spěšně pokračoval. „Víš," zeptal se a předklonil se, „že ve Spojenejch státech je v soukromým držení víc velkejch koček, než kolik jich na celým světě zbejvá ve volný přírodě? Že je v Americe víc tygrů než v celý Indii?"

„To jsem nevěděl, kapitáne." Kapitán Bartoň byl aktivně činný metodista. Odkud tyhle informace bral?

„Já jsem to do dnešního rána taky nevěděl." Zmáčkl pár kláves na počítači a v okně za jeho stolem jsem uviděl odraz jakési křiklavě vyvedené webové stránky.

„Podle HollywoodGossip.com se v tom klubu konaly nějaký drogama stimulovaný orgie. Chlapi, ženský a zvířata. Nebo přinejmenším jedno zvíře, možná gorila. Mejdan se jim vymknul z ruky, někoho z účastníků popad amok, takže začal vraždit. Zvíře to rozdráždilo, a tak začalo ohlodávat kosti..."

„Tak dost, kapitáne, já tam byl. To je snůška absolutních hova..."

„Zaručuju ti, detektive, že se ta snůška hovadin bude v poledních zprávách prezentovat jako čistá boží pravda. A určitě se dokonce najde někdo, kdo v Beverly Hills viděl gorilu." Rty se mu zkřivily v cosi, co se dalo považovat za úsměv, a já jsem si uvědomil, proč na něj pravděpodobně někdy v budoucnosti čeká křeslo starosty.

„Gorile v Beverly Hills bych věřil," zabručel jsem.

„A policie se k tomu nebude vyjadřovat. Nijak," dodal ještě svému prohlášení důraz.

„Rozumím. Nebudu s nikým mluvit."

„Tohle město má krátký rozpětí pozornosti. Nech zpravodajský kanály, ať se vyřáděj, a nevšímej si jich. Získáme tím čas. Pojďme zatím dál."

Znovu začal ťukat do bezdrátové klávesnice a naklonil se nad stůl, aby líp viděl na obrazovku. V brýlích jsem mu spatřil odraz

fotografie: Biblický Benny alias Benzedrinový Benny alias všelijaký další Benny.

„Tenhleten Benny bude za pár hodin zpátky na ulici. Zavolal rodičům a ti zase zavolali Thomasi Mesereauovi - vzpomínáš, to je ten advokát, co obhajoval Michaela Jacksona. Pan Mesereau vyhrožuje, že na město podá žalobu, a jako důvody uvádí obtěžování, bezdůvodné zatčení... a krádež."

„Krádež?"

„Sebral jsi mu mobil," připomněl mi mírně Bartoň.

„Aby neměl možnost spojit se se svědkyní, kterou jsem se chystal vyslechnout... když jsme ho dnes ráno zatýkali, vrátil jsem mu ho."

„Což mě přivádí k otázce jeho alibi na dobu vraždy."

Bartoň chvíli mlčky četl ve spisu a pak zvedl oči ke mně.

„Tvrdí, že v době, kdy byla Eva Casaleová zavražděná, jsi ho právě vyslýchal."

Otevřel jsem pusu a chtěl jsem něco říct, kapitán mě ale zadržel zdviženou rukou. Na špičce malíčku měl náplast s obrázkem Dartha Vadera. „Už ho dlouho pod zámkem neudržím. Můžu mu hodit na krk pár přestupků: obchodování bez licence, potulku..."

„Znečišťování veřejnejch prostor," nadhodil jsem, „daňový úniky..."

Kapitán mě vzal vážně a poctivě si moje návrhy zaznamenal, potom zastrčil klávesnici zpátky pod stůl, složil ruce k sobě a propletl si prsty.

„Jenže jen co tisk zjistí, že jsme ho propustili a že jinýho podezřelýho za katrem nemáme..."

Nebylo ani třeba, aby svoji myšlenku dokončil. V zásadě jsem byl v postavení člověka, kterého bez pádla unáší stoka plná sraček - a to v kánoi s děravým dnem.

„Pověz mi něco o Ovsanně Mooreový a o tý její přítelkyni. Jak do toho všeho zapadaj? Co s tím maj společnýho?"

„No, pokud je mi známo, ani jedna nemá k žádný z těch vražd motiv a taky ani jedna neměla příležitost je spáchat. Na dva z těch tří předchozích případů maj alibi a totéž údajně platí i pro včerejší večer, jen jsem zatím neměl čas si to ověřit. Ovsanna Mooreová se

mi právě přiznala, že by podle ní ty vraždy mohly souviset s vydíráním a výhrůžkama, kterejma ji někdo straší už několik měsíců."

Kapitán se ve svém manažerském křesle napřímil.

„Ohlásila to?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ptal jsem se jí na to; údajně to neohlásila, protože si myslela, že bychom s tím stejně nedokázali něco udělat. Ty výhrůžky byly podle ní příliš neurčitý."

„A možná ani žádný neexistujou, co?" Přistihl mě, jak se dívám na Dartha Vadera, strhl si náplast z malíčku a hodil ji do odpadkového koše pod stolem.

„Tvrdí, že má na spadnutí dohodu s investorama, který jsou ochotný vložit do studia Anticipation něco kolem padesáti milionů. Bála se, že kdyby se zprávy o tom pokusu o vydírání rozkřikly, mohla by o tu investici přijít." Čím déle jsem Ovsanninu historku opakoval, tím mi připadala méně pravděpodobná. Začínal jsem mít dojem, že mě vodí za nos.

„A jak podle ní ta výhrůžka zněla - ‚prodej nám firmu, nebo někoho zabijeme'?"

„Ne tak docela... spíš ‚prodej nám část firmy, nebo někoho zabijeme'."

Kapitán si cucal řeznou ránu na malíčku a nespouštěl ze mne oči.

Přikývl jsem.

„Je to slabota, já vím." A s každým opakováním čím dál slabší.

„Není to jen slabota, není to vůbec nic."

„Vytáhla to na mě dnes ráno a v tu chvíli to jakž takž dávalo smysl." Přemýšlel jsem o té její bizarní výpovědi celou cestu z Bel Airu. A když jsem to teď slyšel ve vlastním podání a v sobě jsem měl několik šálků splašků z policejního kávovaru, už to prakticky nedávalo smysl vůbec.

„Proč ale někoho zabíjet kvůli jedenapadesáti procentům firmy a nechtít úplnej odkup? Proč zabíjet lidi na periferii jejího života, a ne někoho, kdo je jí bližší? Někoho, kdo pro ni něco znamená?" Určitě mě vodila za nos. V té její historce bylo víc děr než v papírových

sněhových vločkách, jež některé z kapitánových dětí vystříhalo a nalepilo mu na zeď.

Kapitán se chvíli přehraboval v pravé spodní zásuvce svého stolu a vytáhl roli lepicí pásky. Za řeči odtrhl asi půl druhého centimetru dlouhý kousek a omotal si ho kolem malíčku. Pak se pohodlně opřel v křesle a udělal totéž, co v podobné situaci udělá každý, kdo nosí šle: zahákl pod ně palce a natáhl je před sebe.

„Tak za prvý je to filmová hvězda - a to znamená, že se vyžívá v dramatech. Musí bejt neustále v centru všeho dění. Takže se pasovala do hlavní role. A za druhý jsi polda. Lidi ti lžou."

Kapitán měl pravdu. Jen co někdo spatří policejní odznak, začne vám věšet bulíky na nos. Je to profesní riziko. Stačí se někoho zeptat, kolik je hodin, a zalže vám nebo si bude myslet, že na něj chystáte nějakou past.

„Zní to jako jeden ze scénářů k jejím filmům. Přesunujeme se přímo do říše pohádek, Pete. Proč tě krmí takovejma nesmyslama, pokud do toho není nějak zapletená?"

Začal jsem vrtět hlavou.

„To nevím, kapitáne. Prostě mi ale nepřipadá jako ten správnej typ. Má solidní alibi, přinejmenším na ty první vraždy určitě. A jakej by měla motiv? Kromě Thomase DeWitteho se s těma ostatníma oběťma sotva znala. Tak co by jejich smrtí získala?"

„Povím ti, co si myslím. Máme tady jednak... kinozabijákovu práci," listoval za řeči stránkami jednoho ze spisů, „a pak ty dvě nedávný vraždy." Přitáhl si o kousek blíž zbývající dva spisy. „Tři filmový hvězdy - nebyly to sice superhvězdy, ale hvězdy jo - který někdo zabil. Ačkoli způsob zabití byl pokaždý jinej, jsme si vcelku jistý, že jde o jednoho vraha. A všichni tři někdy v minulosti pracovali pro Ovsannu Mooreovou. A pak k nim včera přibyla Casaleová, ta holka z trikovýho oddělení, a ještě tenhle DeWitte. Obě vraždy vypadaj, jako by je spáchal stejnej člověk - totiž až na ty stopy zubů, jenže bůh ví, že v tyhle fázi vyšetřování houby víme, jakej ty můžou mít význam. Zato surovost toho masakru a totální zohavení těl obětí nasvědčuje tomu, že v obou případech šlo o stejnýho pachatele. Zavražděný tentokrát nebyli herci, oba ale praco-

vali pro Ovsannu Mooreovou. Tady máš svou souvislost jako na talíři."

„Tohle je malý město, kapitáne, to přece víte. A Mooreová už je tu hodně dlouho; nejspíš pracovala s polovinou Hollywoodu. Jo, souvislost by tu byla, ale jakej by měla motiv? Co získá tím, že všichni ti lidi zmizeli?" Vstal jsem a začal přecházet po místnosti.

„Není vyloučeno, že to udělala ona," trval na svém kapitán Bartoň.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Já si to nemyslím, nemám ale nic konkrétního, jen takovej vnitřní pocit."

„Tak dávej pozor, aby ten vnitřní pocit nebyl jen zkaženej žaludek." Nahlédl do svých poznámek. „Věděls, že slečna Mooreová a Thomas DeWitte spolu kdysi nějakou dobu měli poměr?"

„Něco v tom smyslu říkala, ale na podrobnosti jsem se nevyptával."

„A věděls, že Eva Casaleová měla poměr s Maral McKenzieovou?"

„To jsou jen drby, nic konkrétního se neví," odpověděl jsem, byla to ale lež. To mi úplně uniklo.

„A spojujícím článkem je zase slečna Mooreová."

Vzpomněl jsem si na to, co mi říkával táta. V konečném důsledku stojí za všemi zločiny sex a peníze. Zastavil jsem se.

„Od koho tohle všechno víte, kapitáne?"

Dopřál si široký spokojený úsměv.

„Už v tomhle městě žiju hodně dlouho. Mám svoje zdroje a neseděl jsem vždycky jen za stolem." Z jednoho spisu vytáhl samostatný list papíru a přistrčil ho ke mně. „A samozřejmě máme taky svědeckou výpověď."

„Svědeckou výpověď?" Otočil jsem papír a přelétl očima tucet řádek textu. Včera odpoledne Ovsanna Mooreová Thomasi DeWittemu vyhrožovala. Takový drobounký detail, o němž se přede mnou zapomněla zmínit. *Jediná osoba, od který ti hrozí nebezpečí, jsem já, Thomasi. Ještě jednou něco poděláš a vypadneš. Vypadneš a už se nikdy nevrátíš.*

Ovsanna Mooreová tuto výhrůžku pronesla necelých dvanáct hodin před tím, než byl Thomas DeWitte brutálně zavražděn.

Příslušné svědecké prohlášení učinila Milla Taylorová, sekretářka zavražděného Thomase DeWitteho.

Kapitola dvacátá pátá

Upíři jsou tvorové z masa a kostí.

Hodila jsem do vířivé vany tabletu koupelové pěny L'Occitane s vůní zeleného čaje a jasmínu a dívala se, jak bublá a rozpouští se pod proudy vody. Šumění zanikalo v rachotu posledního zpravodajského vrtulníku, který dosud kroužil nad domem. Nejspíš patřil stanici KABC, která neměla žádnou jinou senzaci. Vlezla jsem do vany a dovolila jsem celému tělu, aby se uvolnilo.

Jsme samozřejmě dlouhověkou rasou, imunní vůči mnoha neduhům, které komplikují život druhu *Homo sapiens;* nesouží nás rýmy ani chřipky, alergie ani většina obvyklých chorob. Máme vysoce specializovaný metabolismus, jehož funkce spočívá v metastáze krve a extrakci potřebných živin. Naše srdce mohou dosahovat až dvojnásobku velikosti lidských srdcí, máme obvykle zvětšené ledviny a játra a jen malé žaludky. Můžeme konzumovat i normální jídla a nápoje, ty ale obvykle naším organismem jen projdou a odejdou. Necelý čtvrtlitr čerstvé lidské krve vystačí dospělému upírovi přibližně na měsíc. Některé upírské klany - například Nosferatu a Strigy - se mohou živit i zvířecí krví, jiné, jako třeba Bobhan Sith, jsou zcela závislé na krvi lidské. Ještě nikdy jsem mezi upíry nenarazila na vegetariána, a přestože se vyskytlo několik pokusů o výrobu syntetické krve, žádný z nich nebyl úspěšný. Máte-li sklon k metafyzickému uvažování, pravděpodobně byste řekli, že potřebujeme víc než jen krev, potřebujeme i její životní tresť. Postupem let se ze mne stala na krev odbornice. Tahle tekutina, která nás udržuje při životě, mě fascinuje natolik, že jsem ve dvacátých letech dokonce nějakou dobu pracovala jako laboratorní asistentka

legendárního imunologa Reubena Kahna a později, mnohem později, jsem anonymně přispěla na financování výzkumu drakulinu, přípravku na ředění krve vyvíjeného na bázi slin netopýřích upírů. Odhlédnete-li totiž od veškerých mýtů, úchylných šílenců, bláhových legend a filmových triků, je fakt pití krve - či schopnost pít krev a získávat z ní potřebné živiny - faktorem, který zásadně odlišuje druh *Homo sanguineous* od druhu *Homo sapiens.*

Říká se, že ďáblovi se daří proto, že v něj už nikdo nevěří; totéž by ovšem bylo možno tvrdit i o mé rase. Domnívám se, že stejně jako neandrtálci žili jistou dobu souběžně s kromaňonci, také upíři pravděpodobně sedávali u prvních jeskynních ohňů společně s příslušníky lidského plemene. Nejstarší lidské legendy se přímo hemží odkazy na moji rasu a není pochyb o tom, že ještě v prvním tisíciletí jsme žili a pracovali bok po boku s člověkem. Z té doby se dochovaly zprávy o celých náboženstvích založených na krvi.

A od samého začátku dějin existovali i lovci upírů - obvykle to byli samozvaní a farizejští strážci lidstva. Když se pak církev dopracovala k absolutní moci, zorganizovala soustředěnou kampaň za to, aby moji rasu vymazala z povrchu zemského. Upíři se považovali za ďáblovy zplozence a lovci čarodějnic se vydávali na tažení proti nim vyzbrojeni *Kladivem na čarodějnice* v jedné ruce a přiostřeným kůlem v druhé. Nejzbožnější diecéze vypisovaly za zabití upíra vysoké odměny. V důsledku toho byly zabity tisíce nevinných nešťastníků, jimž lovci vytloukli zuby a uťaté hlavy pak k vyplacení odměny prezentovali jako lebky upírů. Podobné historky jsem slyšela i o lovcích Apačů, kteří zabíjeli a skalpovali mexické vesničany, protože jejich vlasy se natolik podobaly indiánským, že je bylo možno vydávat za indiánské skalpy. Zkušenosti předávané z jedné generace lovců na druhou pak postupem let pomohly stanovení jistých metod, jak moji rasu spolehlivě zabít: probodnutím výhradně srdce nebo lebky, useknutím hlavy, vyvržením vnitřností, utopením a samozřejmě upálením.

Skuteční lovci upírů jsou dnes vzácní. Jistě, vždycky se najde nějaký vynalézavý psychopat, jemuž vampyrismus slouží k obhajobě při obvinění z vraždy - buď se sám prohlašuje za upíra, nebo tvrdí, že

upíra zabil -, ale skuteční a nefalšovaní lovci upírů pomalu vymírají. Vymírají, ale ještě nevymřeli. Zatím ne.

Zavřela jsem vodu, z police u vany jsem vzala krabičku zápalek, abych rozžehla plovoucí svíčku; potom jsem si položila hlavu na nafukovací polštářek a mé vzpomínky putovaly časem zpět o léta, pak o desetiletí a nakonec o staletí... do Londýna.

Rok 1888.

Jack Rozparovač byl poslední skutečný lovec upírů, na kterého jsem narazila. Byl to surový řezník, jakým dokážou být až příliš mnozí sadističtí teplokrevní. Charlie Manson své doby. Jeho pravým cílem byla Mary Kellyová; zjistil totiž, že ji proměnil jistý sotva průměrný francouzský malíř, jemuž stála modelem. Zmíněný malíř byl skutečným upírem, byl to ale samotář, který opustil svůj klan. Neměl dva šilinky, které té ženě za pózování slíbil, dal jí tedy něco, co bylo podle jeho slov mnohem vzácnější. A na oplátku se navečeřel.

Nejsem si jistá, jestli byla Mary kompletně proměněná, ale podle toho, co jsem slyšela, se domnívám, že spíš nebyla. Před smrtí ale nakazila přinejmenším tucet mužů a půl tuctu dalších žen mírnou formou vampyrismu a nebýt toho, že ji Jack zabil, bývali bychom byli nuceni ji zlikvidovat sami. Rozhodně jsme nestáli o to, aby se po ulicích potulovaly hordy čerstvě proměněných upířích šlapek. Nejsem tak stará, abych si pamatovala, jak to vypadalo, když k tomu došlo posledně, ale když chtěli upíři ze Stabie zarazit podobnou epidemii, museli zničit Pompeje a Herculaneum.

Ty ostatní čtyři ženy zabil Jack jen proto, aby se dozvěděl, kde Mary bydlí. Když konečně zjistil její adresu, uchýlil se k jedné z tradičních metod, k surovému vykuchání, a její tělo doslova roztrhal na kusy, aby zajistil, že nedojde k regeneraci. Dorazila jsem příliš pozdě a už jsem ho nestačila zastavit; londýnští upíři se konečně probrali z letargie a sesypali se na Whitechapel, kam je přitáhl pach krve. Hodovali na Maryiných pozůstatcích, zatímco já jsem pátrala po Jackovi. Nenašla jsem ho a byla jsem tehdy přesvědčená, že ho buď někdo zabil, nebo že sám skočil do Temže. Teprve později, mnohem později jsem se dozvěděla, že ho chytili. Uvěznili ho ve

starém římském sklepení hluboko pod Londýnem, kde ho proměnili a udělali z něj upíra, aby mohli co nejdéle pokračovat v jeho mučení. To také patří k našemu genetickému vybavení: upíři prakticky neznají slitování a pomsta je pro nás nesmírně důležitá. Pravděpodobně ho pěkně kousek po kousku ohlodávají dodnes. Tkáně upírů se regenerují s podivuhodnou odolností. V tamější upírské komunitě koluje legenda, že je Jack dosud naživu, zamčený v tajné kobce pod londýnským Towerem.

Jack byl poslední z velkých lovců; od jeho doby už se žádný skutečný lovec neobjevil. Samozřejmě existují různá neopodstatněná obvinění, neustále totiž kolují pověsti o tom, že byl v rámci katolické církve zřízen řád, jehož cílem je vyhubení mé rasy, nikdy jsem se ale s žádným jeho příslušníkem nesetkala.

Tenhle lovec je však jiný.

Svými oběťmi se okázale chlubí. Lovci své oběti nikdy veřejně nepředvádějí; jednak nechtějí ostatní upíry v okolí vyplašit a upozornit na svoji přítomnost, jednak nechtějí riskovat, že je potká stejný osud, jaký údajně potkal Jacka Rozparovače. Tomuhle je to zjevně jedno.

Skoro to působí dojmem, jako by tenhle lovec chtěl, abychom věděli, že působí v Hollywoodu. Jako by upířím klanům posílal varování, že se na ně chystá.

Ne, ne na ně.

Na mě.

Sfoukla jsem svíčku, pomalu jsem vylezla z vany a myšlenky vířící na okraji mé mysli splynuly a spojily se jako voda v odtoku.

Eddings. Goulartová. Gordon. Se všemi jsem pracovala. Všechny tři jsem proměnila, patřili do mého klanu. Eva Casaleová do něj ale nepatřila a Thomas DeWitte také ne. Casaleová ani Thomas dokonce vůbec nebyli upíři.

Těch pět mrtvých ale reprezentovalo obě poloviny mého světa: upíří i lidskou. Soukromou i profesionální. A lovec to věděl. Věděl také, že Evina a Thomasova smrt - tedy smrt dvou zaměstnanců studia Anticipation - policii přiměje, aby se mnou zabývala v souvislosti s předchozími třemi vraždami. A že kombinace

policejního vyšetřování a pozornosti médií vyvolá nevoli hollywoodských upírů, tedy nevoli, kterou jen sotva přežiju bez úhony. Možná, že mě lovec nebyl schopen zabít vlastními silami, vytvářel ale situaci, v níž mě měli zničit příslušníci mé vlastní rasy - upíři z Hollywoodu.

Jak se o nás sakra dozvěděl?

Otřela jsem se osuškou a hmátla jsem po županu takovou silou, až vyletěl háček ze zdi. Spěšně jsem vyběhla z koupelny a zamířila rovnou do kanceláře, na italských dlaždicích po mě zůstávaly drobné mokré otisky nohou. Srdce mi bušilo... no, tak divoce, jak dokáže bušit srdce upíra.

Maral vzhlédla od obrovské obrazovky počítače. Měla otevřený přinejmenším půl tucet oken - stránka AnticipationStudios.com se překrývala se stránkou Ovsanna.com a s mým G-mailem. Zahlédla jsem i kousek své webové stránky se vzkazy fanoušků.

„Jen odpovídám na poštu. Přišla ti spousta kondolencí k Thomasově smrti." Zarazila se. „Co se děje?"

„Běž pro auto. Pro SUV."

Maraliny prsty zarachotily na bezdrátové klávesnici; zavírala jedno okno za druhým rychleji, než jsem stačila číst názvy zbývajících stránek. Pokud byla překvapená, nic neřekla. Ví, že s SUV jezdím jen zřídka.

‚Jak brzo můžeme odjet, abychom neupoutaly pozornost?"

Maral se otočila zpět k obrazovce a vyvolala záběry z kamer na zdech a na bráně u vjezdu. Před tou už zbývala jen dvě auta, u nichž lenivě klábosili dva fotografové s aparáty pověšenými kolem krku.

„Nikdo jiný od tisku už tady není. Mám zavolat bezpečáky a požádat je, aby je odtamtud vyhnali?"

„Ne, to by jen vzbudilo jejich zájem."

Zamířila jsem do ložnice a cestou k šatnímu přístěnku jsem ze sebe shodila župan. Maral šla těsně za mnou, zůstala stát ve dveřích a dívala se, jak si oblékám džínsy, podprsenku a černý svetr s rolákem. Ráda mě pozoruje nahou. A za normálních okolností bych si dala s oblékáním načas, abychom si ten okamžik obě pořádně vychutnaly. Tentokrát to ale nešlo.

„Chci, aby sis vzala SUV a odjela. Musí to vypadat, že máš namířeno na losangeleské letiště." Natáhla jsem si vysoké černé boty z teletiny. „Kdyby se tě ti fotografové vyptávali, klidně jim to pověz."

„A ty budeš kde?"

„Jen co ti paparazziové odjedou, pojedu za tebou v mercedesu. Počkej na mě na letištním parkovišti na Sepulveda bulváru, najdu si tě tam. Mercedes tam necháme stát a zbytek cesty pojedeme v SUV. Teple se obleč, k večeru by se mohlo ochladit."

„Kam pojedeme?"

„Do Palm Springs."

„Fajn..." zahučela Maral pochybovačným tónem. „Mám sbalit pár zavazadel? Rezervovat někde ubytování?"

„Ne, není třeba. Do večera budeme zpátky." Maral věděla, že nemá smysl příliš se vyptávat.

„Díky bohu za to," zabručela. „A smím se zeptat, proč jedeme do Palm Springs?" No, přesněji řečeno obvykle věděla, že nemá smysl příliš se vyptávat.

„Navštívit jednu starou rodinnou přítelkyni."

„Nevěděla jsem, že máš v Palm Springs příbuzné. Znám ji?"

„Ne, díky bohu jsi ji nikdy neviděla. Nemá ráda návštěvy."

„Co to znamená, že nemá ráda návštěvy?"

„Žere je."

„Žere?"

„Jo, žere. Za syrova."

Maral zbledla. Věděla, že si nedělám legraci.

„A co ty? Ty jsi její přítelkyně, že ano?" Do hlasu se jí začala vkrádat panika.

„Nenávidí mě."

„Ale..."

„Neboj se. Jsem dost nestravitelná."

Kapitola dvacátá šestá

Studio City
12:00

Potřeboval jsem si znovu promluvit s Ovsannou, nejdřív jsem ale musel pohovořit se svědkyní, která proti ní učinila tu výpověď. Štvalo mě pomyšlení, že mi Ovsanna lhala, takže jsem se hnal po Coldwater Canyon Avenue, příliš rychle jsem řezal zatáčky a zpomalil jsem, teprve když jsem z jedné málem vyletěl na trávník před tím domem, před nímž stojí zmenšená socha Svobody.

DeWitteho sekretářka bydlela ve Studio City, jen pár bloků od domu mých rodičů. Když jsem se přehoupl přes kopec, zbývala mi do sjednané schůzky celá půlhodina. Dva dny už jsem s matkou nemluvil a neviděl jsem ji ani otce několik týdnů. Zavolal jsem jim a oznámil, že se na chviličku zastavím.

„Fajn," odpověděla matka. „Máme k obědu steak s pizzaiolla omáčkou."

„Nemůžu se zdržet, mami, pracuju. Musím jet vyslechnout jednoho svědka."

„Steak s pizzaiolla omáčkou," zopakovala a zavěsila.

Na Moorpark Street jsem zabočil doprava, na Van Noord Avenue doleva a přísahám, že jsem tu její omáčku cítil na půl bloku daleko. Když jsem zaparkoval pod pepřovníkem na příjezdové cestě, kručelo mi v žaludku.

Po zadním sedadle se mi koulela láhev australského vína Shiraz, kterou jsem dostal jako předčasný vánoční dárek od kapitánovy sekretářky, k níž se ještě nedoneslo, že už nepiju. Když jsem otevíral dveře, abych pro ni sáhl, odpoutalo se od obrubníku na protější straně silnice auto a řidič mi rozmáchle zamával. Dvě mladé maminky, které s kočárky projížděly kolem domu, se usmály a obě pozdravily.

Paní Boeschová o tři domy dál zalévala trávník, a když si uvědomila, že jsem to já, naznačila ústy v šumu stříkající hadice *Hezké svátky, Pete.* Studio City je sotva patnáct kilometrů od Hollywoodu a Bel Airu, ale bydlet tam je jako bydlet v nějaké jiné zemi. Ke svému jménu přišlo ve dvacátých letech, když Mack Sennett na pozemku salátové farmy u dálnice Ventura Highway vybudoval dvousetakrové filmové studio. Točil tam svoje komedie s keystonskými strážníky. Miluju to tam.

Máma nikdy nezamyká domovní dveře. Možná se cítí bezpečná díky tomu, že už od svatby bydlí s policistou, nebo si prostě nedokáže o lidech myslet nic špatného, každopádně ale každému návštěvníkovi stačí křiknout na ni pozdrav síťovými dveřmi a počkat, až mu odpoví: „Jen dál, je otevřeno." Zvedl jsem západku síťových dveří a šel za vůní.

„Je někdo doma?"

Máma vyběhla z kuchyně. Je to Italka, ale toho vysokého a jako proutek štíhlého severoitalského typu, a když se na ni dnes někdo podívá, nechápe, jak je možné, že zamlada nedostávala víc filmových a televizních rolí. Stále ještě vypadá úžasně a tehdy byla překrásná. Měla na sobě zástěru s nápisem *Někdo to rád horké,* kterou jsem jí koupil k minulým Vánocům, a to mi připomnělo, že letos jsem pro ni ještě žádný dárek neobjevil.

„Viděla jsem tě ráno v televizi," prohlásila místo pozdravu a rychle mě políbila na obě tváře. „Vypadals unaveně."

„Byl jsem unavený."

„A měl by ses dát ostříhat."

„Máš pravdu."

„A koupit si něco nového na sebe."

„No, to už nevím. Co se ti na mým oblečení nelíbí?"

„Nech to plavat, budou Vánoce. Třeba se místo tebe vypraví na nákupy Santa. Posaď se a jez. Dáš si sodovku nebo džus?" Vzala mi láhev vína z ruky, zamířila zpátky do kuchyně a nechala mě, abych ji následoval. Měl jsem dojem, že se za celý náš dosavadní hovor ani jednou nenadechla.

„Nemám moc času, mami," bránil jsem se. „Musím vyslechnout jednu ženskou pár bloků odtud."

„To ještě neznamená, že bys neměl nárok udělat si přestávku na oběd. Do pěti minut budu nosit na stůl. Běž se zatím pozdravit s otcem, je u sebe v dílně." Ačkoli se matka narodila v L. A. a byla vychovávaná jako katolička, slyšel jsem ji celé dětství mluvit s přízvukem, který jsem teprve později identifikoval jako přízvuk newyorské židovské komunity. Nikdy jsem nesebral odvahu, abych se jí zeptal, kde k němu přišla. Kdysi jsem se domníval, že si ho osvojila v nějaké roli. Viděl jsem ale všechny její herecké kreace - můj starší bratr přehrál na DVD všechno od letmých dvouvteřinových mihnutí až po delší tříminutové výstupy v pozadí - a v žádné ze svých rolí s newyorským přízvukem nemluvila. Většinou neříkala vůbec nic.

Tohle není dům, v němž jsem strávil mládí. Vyrůstal jsem v malém třípokojovém domku nedaleko ateliérů studia Warner. Rodiče spali v jedné ložnici a my ostatní v druhé, což znamenalo spoustu patrových paland. Když sestry konečně potřebovaly vlastní pokoj, přestěhovali jsme se dál do Burbanku a když se pak později všechny děti odstěhovaly do vlastního, koupili si rodiče tenhle dům, který je tak velký, že by se do něj většina z nás mohla nastěhovat zpátky, kdybychom to někdy potřebovali. A můžete mi věřit, že matku by nic na světě víc nepotěšilo. Nejlepší místností celého domu je kuchyně, obrovská obdélníková místnost s veškerým kuchyňským vybavením uprostřed. Klidně by se v ní dalo vařit pro malou restauraci - což je jen dobře, protože matka si ji doma skutečně prakticky zařídila. Počítám-li svoje sourozence a vnoučata, otcovy přátele z řad policistů na odpočinku, sousedy a jejich děti i různé matčiny šejdířské kamarády, u každého jídla je u stolu prostřeno ještě pro nějakého hosta.

Dílnu si otec zřídil v přestavěné dvojité garáži. Šel jsem po zvuku elektrické brusky, prošel jsem zadní částí zahrady a vstoupil do jeho hájemství, kde to vonělo čerstvě nařezaným dřevem, terpentýnem, lněným olejem a lakem. Vždy uprostřed léta se do toho všeho mísila i vůně citrusových květů z malého hájku sukovitých pomerančovníků

a grapefruitů, v jejichž stínu se budova krčila. Počínaje příštím měsícem bude táta terčem bombardování zralých plodů, padajících na střechu a kutálejících se po taškách dolů.

Otec celý život pracoval u policie a jedinými koníčky, které znal, bylo čištění pistole a prohánění míče s námi děcky. Když před dvěma lety odešel do výslužby, měli jsme všichni strach, že celé dny prosedí u televize, bude sledovat *Soudkyni Judy*, hulákáním komentovat dění na obrazovce a brzy zemře nudou. Nebo že ho uškrtí matka, která nesnese, aby se jí neustále pletl pod nohy. Všechny nás ale překvapil. Za deset tisíc dolarů ze svého penzijního pojištění nakoupil všechno možné dřevozpracovávající vybavení, jaké se na trhu nabízelo, a zapsal se do dvanáctitýdenního truhlářského kurzu. Teď je práce s dřevem jeho největším potěšením a začíná si na různých řemeslných výstavách získávat docela slušnou reputaci.

Když jsem vešel z časného odpoledního slunečního svitu do dílny, byl ke mně otočený zády. Stál sehnutý nad brusným kotoučem a opatrně k jeho jemnému smirkovému povrchu přikládal kousíček růžového dřeva, sotva větší než malíček. Lidé říkají, že se mu podobám, a když se na něj podívám - je vysoký, pohledný a jeho vlasy, byť sněhobílé, stále tvoří krásnou hustou hřívu -, doufám, že budu i v jeho věku vypadat jako on.

Zůstal jsem tiše stát a čekal, dokud neskončil. Nikdy byste neměli rušit někoho, kdo pracuje s něčím hlučným a elektrickým. Napřímil se a kvílení stroje se ztišilo v pouhý šepot. Posunul si ochranné brýle do čela, zvedl kousek dřeva k očím, aby si ho mohl důkladně prohlédnout, a pak si mě všiml.

„Viděl jsem tě ráno v televizi," poznamenal.

„A údajně jsem vypadal unaveně."

„Vypadals, jako bys byl rád, že jsi neměl nic k snídani. Bylo to zlý?"

„Hodně zlý," povzdechl jsem si. „Devět mrtvol: šest mužskejch a tři ženský. Všude krev. Spousta krve. Což je nejspíš v sado-maso klubu docela případný," dodal jsem.

„Za mejch časů tam byla pekárna," odpověděl otec a podal mi malý opracovaný kousek dřeva. Byla to šachová figurka, pěšec

vyřezaný v podobě Tonyho Montany z filmu *Zjizvená tvář,* včetně samopalu v rukou.

Přidržel jsem ji proti světlu a obdivoval její filigránskou dokonalost.

„To je úžasný, tati. Máš pro tuhle práci vážně nadání."

„Baví mě to a to je nejdůležitější. Lidi poznaj, když něco děláš s láskou."

Vzal mi figurku z ruky a postavil ji k řadě dalších, vyrovnaných na polici nad pracovním stolem. Podíval jsem se na ně blíž a zjistil jsem, že každá figurka představuje postavu z nějakého filmu a každá je ručně vyřezaná z jiného druhu dřeva.

„To byl samozřejmě mámin nápad," vysvětlil. „A měla pravdu," dodal zkroušeně. „Má zatím objednávky na šestnáct souprav - a teď dobře poslouchej - po třech tisících dolarů za jednu. Já je chtěl původně dělat s podobama americkejch prezidentů. Vyrobil jsem pár vzorků a tvoje matka je začala nabízet. Ozvali se dva zájemci. Pak nabídla tuhle filmovou soupravu a nestačím plnit objednávky."

„Jsou nádherně zpracovaný."

„Na zpracování vůbec nezáleží. Jdou na odbyt, protože souvisej s filmem. Víš přece, že prodáš jakejkoli starej krám, jen když má něco společnýho s filmem." Přešel k umyvadlu a začal si z vrásek v dlaních vymývat piliny. „Jak pokračuješ v případu toho kinozabijáka? Ty vraždy z dnešního rána s ním souvisej?"

Zvedl jsem figurku královny a otáčel jí v ruce - byla to Marilyn Monroeová ve své klasické póze.

„Já prostě nevím, tati. Je to mnohonásobná vražda, zatímco předtím byla vždycky jen jedna oběť, a to mě mate, jenže jeden z těch mrtvejch z dnešního rána pracoval ve vedení studia Anticipation, se kterým byly nějak spojený všechny čtyři předchozí oběti."

„Ta holka z trikovýho oddělení včera. Taky dělala pro Anticipation, že jo?"

„Ta byla právě čtvrtá v řadě."

„Když jsem slyšel, že jste sebrali jejího bejvalýho přítele, hned mě napadlo, že je to trochu moc příhodný a navíc hrozně rychlý."

„Ne, ten to určitě neudělal. Jen jsem něco potřeboval předhodit novinářům. Už brzy ho budeme muset nechat běžet."

V malém domácím telefonu zabudovaném nad umyvadlem zapraskal matčin hlas přicházející z kuchyně. „Podává se oběd."

„Už jdeme," zavolali jsme oba.

„Takže se ti všech pět obětí řadí pěkně vedle sebe... vypadá to, jako by spoušť mačkal jeden člověk."

„Jo, kdyby mačkal spoušť, bylo by to všechno mnohem snazší. Mám pět různejch způsobů zabití, všechny jsou si v něčem podobný, ale každej je trochu jinej. Motám se v tom a nevím kudy kam."

„Však ty na to přijdeš, máš na tyhle věci nos. Stačí jít tam, kam tě povede. Teď bys ho měl ale nechat, aby tě doved k obědu - víš, jaká umí tvoje matka bejt, když se podává jídlo a my nesedíme u stolu."

Zapomněl jsem už, jak skvěle chutná domácí strava, zejména když ji připravuje moje matka. Kuchařské vlohy jsem v naší rodině nezdědil, takže nejím tak dobře, jak bych měl. Všichni tři jsme se mlčky, ale v pohodové atmosféře pustili do jídla v kompletně uzavřené zadní zahradě. Vládl tam relativní klid, čilý dopravní ruch na Coldwater Canyon Avenue tlumil v nezřetelný šum hustý hájek avokád, tomelů a sapot, které tam vysadili předchozí majitelé. Když povyrostly, vytvořily docela hezkou přirozenou protihlukovou bariéru. Napíchl jsem na vidličku poslední kousek domácí plněné trubičky cannoli a drobečky jsem nabral prstem.

„Bylo to úžasný."

Máma se rozzářila.

„Chybí ti správná strava. Jsi nějaký pohublý. Že je nějaký hubenější, Sethe?"

„Podle mě je tak akorát," nedal se vyvést z míry otec. Po velšských předcích zdědil jejich ničím neotřesitelný klid. „A navíc si ve svým věku musí na váhu dávat pozor. Jak jednou nabere pár kilo, už se jich nezbaví a bude z něj postarší pán s pupkem."

„Postarší pán? Vždyť je to ještě dítě!"

Změnil jsem téma dřív, než stačila dojít řeč na něco nepříjemného.

„Mluvil jsem s Malým Johnem, mami. Nechává tě pozdravovat."

„Jak se mu daří? Pořád mě zve do toho svého tetovacího studia. Dokonce mi nabízí tetování zdarma."

Podívali jsme se s tátou po sobě, ale nic jsme neřekli.

„Je to hrozně hodný hoch."

„Myslím, že se o Johnu Truebloodovi dá říct hodně věcí, mami, ale slovo ‚hodný' mezi ně nepatří. Viděl jsem jeho trestní rejstřík."

„Jenže ke mně se vždycky chová moc mile." Pohlédla na mne koutkem oka, zatímco mi nalévala espreso, a pak mi podala talíř s citrónovou kůrou, kterou k němu přidávala. „Nemá nějaké problémy, že ne?"

„Ne, nemá. Potřeboval jsem si s ním včera promluvit o Ovsanně Mooreový."

„O Miss Vříškot?"

„Ty ji znáš?"

„Ale, Petře! Samozřejmě, že ji znám. Nikdy jsem se s ní osobně nesetkala, ale mnohokrát jsem se viděla s její matkou, když jsem byla mladší. Patří k těm, kteří se mi nejlíp prodávají. Za ty roky jsem prodala spoustu jejích memorabilií. Příznivce hororů přímo miluju, jsou to moji nejlepší zákazníci. Mají náramně vytříbený vkus a jsou hrozně loajální."

„Chce říct, že jsou to hrozný kavky," zahučel otec.

„Tak hele, frajere, chceš snad naznačit, že moje zboží není legitimní?" Držela ještě v ruce nůž, kterým loupala citron, a žertovně mu jím pohrozila. „Moc dobře víš, Sethe Kingu, že všechno, co prodávám, má doloženou a ověřenou pravost. A neměl bys znevažovat fanoušky hororů; sběratelství je pro ně stejný koníček jako pro tebe práce s dřevem. Styď se. Jestli chceš dneska ještě něco k jídlu, dávej si pozor na pusu."

Táta se rozesmál a odsunul se od stolu.

„Jo," přitakal, „budu si na ni dávat pozor. Dám si ji radši k tobě." S těmito slovy ji políbil na tvář a odnesl svůj talíř do kuchyně.

„Mimochodem," ozval jsem se, „včera jsem s Ovsannou mluvil a dnes ráno zase. Požádal jsem ji, aby mi pro tebe dala podepsanou fotografii."

„To je od tebe hezké, Petře. Moc ráda bych ji měla, ale popros ji o víc kousků, jestli můžeš, a požádej ji, aby je jen podepsala bez věnování. Líp se tak budou prodávat," vysvětlila.

„Máš momentálně v nabídce něco, co patřilo jí nebo její matce?"

Přikývla. „Pár různých drobností. Malý John skupuje skoro všechno, co s ní nějak souvisí, sotva to stačím objevit. A má taky spoustu věcí, které patřily její matce a babičce. Obě totiž byly taky z branže. Počkej, podívám se, co tady mám," nabídla se a odběhla.

Podíval jsem se na hodinky; už jsem měl zpoždění.

„Pospěš si mami, budu muset jít."

Otec se vrátil s další plněnou trubičkou v ruce.

„Přísahám, že jsem ji nikdy neviděl šťastnější, než když prodává to svoje harampádí," prohlásil. „Říkala ti, že jí minulej tejden volal osobně Jack Nicholson a ptal se, jestli nemá něco z *Ufňukanýho zabijáka?* Chtěl pár suvenýrů pro tu hubenou holku, se kterou dřív chodil. Tohle je možný jen v Hollywoodu," zavrtěl hlavou.

Máma se vrátila s několika tlustě nacpanými obálkami. „Věděla jsem, že tu něco mám..." Chystala se přistrčit mi přes stůl jednu z obálek, najednou si ji ale přitáhla zpátky. „Máš čisté ruce?"

Zvedl jsem obě ruce, aby si je mohla prohlédnout.

Podala mi pár bílých bavlněných rukavic, o dvě čísla menších, než bych potřeboval.

„Stejně si radši vezmi tohle."

S námahou jsem se do nich jakž takž nacpal a vytáhl černobílou fotografii Ovsanny Mooreové velikosti dvacet krát pětadvacet centimetrů. Zaujímala na ní klasickou pózu: na hlavě měla klobouk zvaný kastrůlek a polovinu obličeje jí skrýval stín. Z cigarety, kterou držela mezi dvěma prsty v rukavici, se vzhůru vinul proužek šedého dýmu. V pravém dolním rohu byl rozmáchlý kudrlinkovitý podpis.

„Ronaldovi s láskou a úctou."

Zvedl jsem oči k matce.

„Máš ponětí, kdo je ten Ronald?"

„Byl, zlato, byl. Ronald Colman zemřel roku 1958."

Vteřinku trvalo, než mi to došlo.

„To je Ovsannina matka?"

„Anna Mooreová. Snad sis nemyslel, že je to Ovsanna?"

Znovu jsem se podíval na fotografii a zahleděl se do těch tmavých průzračných očí. Před pouhými pár hodinami jsem stál necelých pětadvacet centimetrů od toho obličeje a díval jsem se do zcela stejných očí. Ta podobnost byla neuvěřitelná, matka měla tytéž oči... opravdu bych byl ochoten odpřisáhnout, že se dívám na Ovsannu Mooreovou.

V druhé obálce byly tři barevné fotografie stejného formátu. Na první byla spoře oděná Ovsanna v jakémsi barbarském kostýmu z kroužkové zbroje. V jedné ruce držela nad hlavou zkrvavený japonský samurajský meč a v druhé tlusté vodítko. Na vodítku byly dvě vrčící bílé lvice.

„Tohle je Ovsanna, její dcera. Je to z natáčení *Nevěsty hadího boha,"* komentovala snímek matka.

Název filmu mi zněl povědomě.

„Moje kamarádka SuzieQ dělala při natáčení krotitelku hadů."

„Podívej se na další fotku."

Na druhém snímku byla Ovsanna ještě odhalenější. Tentokrát na sobě měla jakousi futuristickou čelenku, podprsenku a kalhotky z nějaké kovově lesklé zlaté látky. Stála na jedné noze a obě ruce tiskla nad hlavou dlaněmi k sobě. Tělo jí oviíjel obrovitý had.

„To bude asi Spiro Agnew, Suziin hroznýš královský," poznamenal jsem. „Všechny svoje hady pojmenovává podle zhovadilejch politiků," dodal jsem a úplně jsem si před matkou zapomněl dávat pozor na jazyk. Jen po mně střelila svým speciálním pohledem.

„Vážně?" zaujalo to otce. „A má Nixona?"

„Toho pojmenovala jako prvního. Je to texaská indigová užovka."

„Měla to bejt zmije," zamumlal. Nixona nenáviděl.

Poslední snímek byl z nějakého filmu, který jsem nepoznával. Ovsanna Mooreová na něm byla buď jen natřená černou barvou nebo navlečená v nějaké velice tenké punčochovině a nad hlavou držela cosi, co vypadalo jako krvavé srdce, které zjevně právě vyrvala z těla svalnatého nešťastníka ležícího na kamenné desce před ní. Ze srdce se linuly pramínky páry.

„To je ze *Satanovy sukuby."*

Neustále jsem se očima vracel k prvnímu snímku, k černobílé fotografii její matky.

„Nevíš, z jakýho je tohle filmu? Z jakýho data?"

„To je obyčejný fotografický portrét. Není to ale studiová fotografie, což znamená, že ji pořídila sama. Nejspíš koncem třicátých let, někdy v době, kdy Colman točil *Zajatce na Zendě* a *Ztracený obzor."*

„Říkalas, že když jsi ještě byla v branži, vídala ses s Annou Mooreovou..." připomněl jsem. „Jaká byla?"

„Hrozně milá a hrozně praktická. Bylo to ještě před tím, než ses narodil, a nevím, kolik jí tehdy bylo, vypadala ale úžasně. Účinkovala jako host v *Zóně soumraku* a vzpomínám si, jak se jí Rod Serling ptal, čím to je, že pořád vypadá tak mladě. Vysvětlila mu, že používá mateří kasičku. Tehdy jsem myslela, že je to nějaký pleťový krém, který si nechává posílat z Anglie. Až po letech jsem zjistila, že je to nutriční doplněk produkovaný včelami."

„Co se s ní stalo?"

„Zemřela, myslím, že někdy v polovině šedesátých let. O pár let později se objevila Ovsanna. Studovala někde v Evropě. Slyšela jsem, že tam dostala několik nabídek manželství, z toho jednu dokonce od příslušníka jakési královské rodiny, všechny nápadníky ale odmítla a odjela do Hollywoodu, aby pokračovala v matčině a babiččině tradici a udržela dynastii při životě."

Přeleštil jsem povrch fotografie rukama v bílých rukavicích.

„Asi bych si tu fotku nemohl nechat, co říkáš?"

„Ne! Má cenu osmdesáti dolarů. Udělám ti ale kopii." Sebrala fotografie a zamířila zpátky do domu, kde větší ložnici kompletně předělala a zařídila si v ní kancelář. Neustále mě udivuje. Když jsem jí k padesátým narozeninám koupil iMac, stal se z ní počítačový fanatik. Ví toho o počítačích, skenerech a Adobe photoshopu víc, než budu kdy vědět já. To by mohl být námět na vánoční dárek - předplatné magazínu *MacLife* nebo nějaký monitor s obrovskou širokoúhlou obrazovkou.

Otec počkal, dokud se nevzdálila mimo doslech, a teprve pak se zeptal: „Ovsanna Mooreová je do všech těch vražd nějak zapletená, že jo?"

Chvíli jsem s odpovědí váhal, pak jsem ale přikývl.

„Ano... ano, je."

„A co na to říká? Pokud vůbec něco?"

„Dnes ráno mi vyprávěla takovou báchorku; ať se na ni dívám, jak chci, nedává smysl."

„Má nějakýho chlapa?"

„Holku."

„A peníze?"

„Spoustu."

„Tak v tom jede. Nebo aspoň ví, kdo v tom jede. Ve všem najdeš sex a peníze, synku. Tohle město na těch dvou věcech stojí, udržujou ho při životě. Jsou motivem prakticky každýho zločinu, ke kterýmu tady dojde. Stačí si položit základní otázku - kdo z toho má prospěch?"

Kapitola dvacátá sedmá

Řídila Maral, což se mohlo ukázat jako omyl, protože byla očividně rozrušená, přinejmenším ji to ale nutilo držet oči na silnici. Bavila se se mnou přes rameno.

„Ta tvoje rodinná přítelkyně... je s tebou... nějak spřízněná?" Pořád ještě nevěděla, jak by to měla správně nazvat.

„Ano. Pokrevně."

„Patří do tvého klanu?"

„Ne, tahle žena není příslušnicí žádného klanu. Jenže celá moje rasa je pokrevně spřízněná," vysvětlovala jsem beze stopy ironie. „Ty toho o mně vlastně ani moc nevíš, co?" Zavrtěla hlavou a já jsem pokračovala: „Nikdy ses na nic neptala. Vždycky jsem měla dojem, že ti připadá lepší nic nevědět."

Ležela jsem na zadním sedadle SUV a zabarveným střešním okénkem jsem pozorovala oblohu. Ujížděli jsme na jih a nad hlavami se nám začínaly kupit řídké vysoké obláčky. Teď jsem se zvedla, posadila se za Maral a předklonila jsem se, takže moje rty byly jen pár centimetrů od jejího ucha. Její pozornost ještě víc rozptýlilo, když jsem jí odhrnula vlasy stranou, špičkou jazyka jí lenivými kruhy začala olizovat krk a skončila jsem něžným polibkem, než jsem znovu promluvila.

„Vadí ti to? Myslím... to, co jsem zač?"

„Ne, nikdy mi to nevadilo. Kdyby mi to vadilo, určitě bys to poznala. Obě bychom to poznaly."

„Ale jak to, že ti to nevadí?" zeptala jsem se. Doopravdy mě to zajímalo. Za všechna ta léta, která jsme spolu strávily, jsme o tom ani jednou nemluvily. „Většina lidí by se rozječela a s hrůzou by utekla,

kdyby se dozvěděli pravdu. Ty jsi mě ale od samého začátku akceptovala."

„Protože tě miluju," prohlásila stručně.

„Jenže co ta skutečnost, že jsem... jiná? Že jsem upírka? I přesto mě dokážeš milovat?"

„Miluju to, jaká jsi, a ne to, co jsi," odpověděla prostě.

Její jednoduchá odpověď mě šokovala natolik, že jsem zmlkla. Nežiju v celibátu jako někteří příslušníci mé rasy. Po celá staletí své existence střídám milence - někdy jich není tolik, kolik bych si přála, a jindy zase víc, než bych chtěla. Mnozí z nich se dříve či později seznámili s mou pravou podstatou. Někteří mě opustili, vyděšení tím, čím jsem a čím by se mohli stát i oni; ti, kteří zůstali, zaníceně tvrdili, že jim to nevadí. Ale vadilo jim to - v konečném důsledku jim to vždy vadilo. Až do této chvíle. Když jsem se dívala přes Maralino rameno, sledovala odraz jejího obličeje ve zpětném zrcátku a naslouchala pravdivému tónu jejího hlasu, bylo mi jasné, že jí to doopravdy nevadí, že mě skutečně miluje.

Doprava na dálnici číslo 10 stála, což v L. A. uprostřed dne není nijak překvapivé. Maral držela nohu na brzdovém pedálu a třicetikilometrovou rychlostí projížděla centrem.

„Myslím, že jsem se do tebe zamilovala hned toho dne, co jsme se potkaly - v té kavárně ve Valley, kam jsi mě pozvala na snídani, poslechla sis můj příběh a najala jsi Solgara, aby mě obhajoval. Bylas tak silná, sebejistá a laskavá - a ještě ke všemu krásná. Chtěla jsem bejt jako ty. Rozhodně jsem nechtěla bejt sama sebou - chuděrkou, která utekla od bílý spodiny a chtěla by udělat štěstí v zaslíbený zemi. A kterou se chystaj poslat do lapáku jen za to, že udělala, co musela, aby si zachránila život." Když se jí zmocní emoce, sklouzává Maral do dialektu.

„Jen jsem toho sráče vykuchala dřív, než mi stačil roztáhnout nohy, ale poldové tomu odmítali věřit - nelíbilo se jim, že jsem mu chtěla ušmiknout hlavu. A nebejt tý náhody, že ses tehdy ráno objevila u toho podělanýho producenta, abys mu nakopala prdel..."

„Což se mi docela podařilo, pokud si správně vzpomínám. Dokud na mě nevytáhl pistoli."

„No... kdybychom se nepotkali a kdybys nenabídla, že mi pomůžeš, nejspíš bych dodnes seděla v base." Maral nespouštěla oči, skryté za velkými slunečními brýlemi, ze silnice, pevně stisknutými rty ale zadržovala emoce, které byly slyšet v jejím hlase.

„Vzpomínám si, že jsem se na tebe tehdy ráno dívala a viděla jsem v tobě všechno, čím jsem chtěla být i já: byla jsi silná a krásná, sebevědomá a laskavá. A v tu chvíli jsem se do tebe myslím zamilovala. Vůbec nic jsi o mně nevěděla a přitom jsi mi tolik pomohla."

„Věděla jsem toho o tobě dost," odpověděla jsem měkce. Znovu jsem ji lehce políbila těsně nad uchem a cítila jsem, jak jí tepot srdce vibruje celým tělem.

„Nic jsi na oplátku nechtěla. Prostě jsi mi dala práci a postarala ses o mě."

„Jsem ráda, že jsem to udělala."

„Já taky."

„Kdy sis vlastně uvědomila, že se od ostatních lidí něčím liším?"

„Že něco není v pořádku, to jsem poznala dost brzo..." Zamyslela se a hlas se jí vytratil do ztracena. „Nejspíš jsem si myslela, že bereš drogy. Vzpomínám si, že mě to hrozně zklamalo. Skoro nikdy jsem tě neviděla jíst, hrozně málo jsi spala a přitom jsi celý den byla schopná vydávat ze sebe neuvěřitelné množství energie. Když jsem dospívala, vídala jsem hodně lidí, kteří si počínali podobně. Byla jsem přesvědčená, že bereš pervitin, kokain nebo extázi. Když jsem zjistila pravdu, byť to bylo sotva k uvěření, vlastně se mi ulevilo." Pootočila hlavu a koutkem oka na mne pohlédla. „A věř mi, že bylo opravdu těžké tomu uvěřit. Vzpomínáš si?"

Přikývla jsem. Samozřejmě, že jsem si vzpomínala.

Točila jsem tehdy ten zatracený film o irské banshee. Od samého začátku to byl omyl.

Nechtěla jsem natáčet v L. A., protože jsme neměli chuť zbytečně utrácet. Za dva miliony dolarů toho s evropskými štáby zvládnete podstatně víc, zejména v zemích, které nabízejí daňová zvýhodnění, aby přilákaly zahraniční producenty. A navíc jsem si nějak neuměla představit, že by čarodějnice jako banshee žily v Simi Valley.

Zato jsem si je uměla představit v Irsku, protože právě tam legendy o nich vznikly.

Za celá ta léta toulek po světě jsem nikdy do Irska nezavítala: bylo na můj vkus příliš malé, izolované a katolické. Stejně jako moje arménská domovina to byla země, která neztratila kontakt s vlastním folklorem; pověsti o bytostech typu *Sidhe, selkie, pooka* či *dullahan* tam byly přijímané stejně vážně jako o známějších leprikónech a banshee. Irové znali i moji rasu a nazývali nás Bobhan Sith a Dearg Due. Byla to navíc Stokerova země, a přestože jsem měla značný podíl na utváření podoby upířího mýtu, byl to Stoker, který položil jeho základy. Nejspíš jsem se tam nikdy neodvážila jet ze strachu, že by tam lidé poznali, co jsem zač.

Když jsem pomyslela na Irsko, představovala jsem si *Ryanovu dceru* a drsnou nádheru krajiny, kterou David Lean zachytil jako pozadí svých scén. Domnívala jsem se, že by se báječně hodily i pro *Banshee*, můj nízkorozpočtový keltský filmový horor. Když tedy Irská filmová rada odsouhlasila, že se bude podílet na jeho financování, a povolila mi využití daňových úlev podle zákona číslo 481, sbalili jsme se a zamířili jsme do Dublinu.

Až tam jsem zjistila, proč je Irsko tak zelená země. Prší tam. Hodně tam prší.

Toho roku vládlo v Irsku chladné a mizerné počasí a země se potýkala s nejuplakanějším létem za celé desetiletí, alespoň podle tvrzení meteorologů, kteří jakoby s obzvláštním potěšením předpovídali déšť následovaný dalším a ještě dalším deštěm. Neúprosné každodenní bouře dodávaly nový rozměr termínu „průtrž mračen". Nejen že jsme museli zapomenout na překrásné irské exteriéry, ale nemohli jsme natáčet ani ve studiu - v rachotu kapek bubnujících na střechu nebyly slyšet dialogy.

Studio jen malý kousek jižně od Dublinu působilo neuvěřitelně ponuře a podlahy se ztrácely pod pěti centimetry stojaté vody. Na tom ale nezáleželo, protože příjezdovou silnici ke studiu voda podemlela a odnesla, takže jsme tam stejně nemohli navézt potřebné zařízení.

Už jsem byla téměř připravená natáčení odvolat a přestěhovat se někam do suššího klimatu - třeba do deštného pralesa -, když jsem si vzpomněla na Rogera Cormana a jeho studio na západě Irska. V minulosti jsem s ním pracovala, takže jsem mu zavolala a zeptala se ho, jestli bychom nemohli využít jeho objektů. Roger produkoval moje tři první scénáře a také tentokrát se ukázal jako báječný a spolehlivý kamarád. Nikdy jsem neměla příležitost se ho zeptat, jak vlastně přišel ke studiu v převážně irsky mluvící západní části Irska. Věděla jsem ale, že je nesnadno přístupné, protože se nachází v nejzápadnějším koutě země, na hony daleko od všech letišť, železničních tratí a dokonce i slušných silnic, kdybych ale z Irska odjela, byla bych přišla o slíbené finance a musela bych od natáčení upustit.

Točit jsme začali s pouhým dvoudenním zpožděním oproti plánu. Vybavení bylo dokonalé a scenérie pozoruhodná: působila až závratně dramaticky a goticky. Okamžitě jsem některé studiové scény přepsala tak, aby se mohly točit v exteriérech.

Několik kilometrů západně od Rogerova studia ležel ostrov Achill, jedna z nejzápadnějších lokalit Evropy. Jakmile jsem ho spatřila, umínila jsem si, že ho musím zapracovat do závěrečných dramatických scén. Pohled z Achillu na Atlantský oceán je neuvěřitelně úžasný a ostrov sám je monumentální, ačkoli technicky vzato to vlastně nejspíš stoprocentní ostrov není. S pevninou ho spojuje most a vévodí mu dvě hory, které se nazývají Slieve Croaghaun a Slieve More.

A podle místních usedlíků jsou tam také banshee.

Nevěřím na zlá znamení a zásadně nečtu horoskopy. Maral mi ten můj denně předčítá a nedá si to rozmluvit. Neustále jí připomínám, že od té doby, co astrologie přišla o třináctý dům, jsou všechny astrologické předpovědi fatálně chybné. Když jsem se ale dozvěděla, že se v té části země pravidelně nechávají vidět a slyšet banshee, vzpomínám, jak jsem si pomyslela, že je to pro můj film příznivou předzvěstí.

První zmínku o banshee jsem vyslechla hned toho dne, kdy jsem poprvé vkročila do ateliéru. Členové místního štábu ustaraně mluvili

o tom, že scénář znevažuje jednu ze *Sidhe.* Slovo banshee pochází z galského *bean-sidhe,* žena z rodu *Sidhe,* tedy víla. Irské víly nemají nic společného s těmi roztomilými kmotřičkami, které v pohádkách s oblibou plní tři přání. Jsou to temná a divoká stvoření, která mají hodně společného se svými východoevropskými a nordickými předky. Členové štábu byli přesvědčeni, že banshee zavinily krach De Loreanovy automobilky - té, v níž se vyrábělo auto pro film *Návrat do budoucnosti.* Její osud byl zjevně zpečetěn v okamžiku, kdy byly ze svého místa i s kořeny vytrženy dva prastaré kouzelné hlohy, které rostly před výrobní halou. Maral provedla malý průzkum a zjistila, že tomu tak skutečně bylo: John De Lorean zkrachoval a továrnu v Dunmurry musel osmnáct měsíců po zahájení výroby zase zavřít.

Nikdy jsem se nesetkala s duchem ani necítila jeho přítomnost, nikdy jsem neviděla žádné démony ani přízraky. Poznala jsem spoustu lidí, kteří se s nimi setkali, a značnou část toho, co podle vlastního tvrzení viděli, bylo možno vysvětlit přirozenými příčinami... nebo narazili na někoho z mé rasy či z některého z dalších klanů, které se pohybují ve stínech tohoto světa. Jak říká Hamlet: „Jsou jisté věci..." A pijáci krve nejsou jedinou další evoluční variantou lidstva. Všechny mýty a legendy mají kořeny v realitě a na onom ostrově u západního pobřeží Irska jsem dospěla k přesvědčení, že *Sidhe* stejně jako upíři možná doopravdy existují. Možná jsou prostě další evoluční větví na stromě lidstva.

Problémy nás pronásledovaly od okamžiku, kdy jsme dorazili do Irska, jen co jsme ale začali natáčet na Achillu, bylo to ještě desetkrát horší. Navzdory veškeré filmařské mytologii neexistuje nic takového jako *prokleté* projekty. Dejte dohromady víc než stovku lidí, obklopte je v neznámém prostředí kabely, elektřinou a různým strojním zařízením a nevyhnutelně dojde k pár nehodám.

Jenže na natáčení *Banshee* se jich přihodilo víc než jen pár.

Celá jedna připravená scéna nám shořela... při požáru, který vypukl uprostřed noci, přičemž na bezpečnostních kamerách nebylo vůbec nic vidět. Představitel hlavní mužské role se opil do zpitomění a posadil se na břitvu... která byla zrovna rozevřená. Ječel údajně tak

příšerně, že by se za to nemusela stydět ani legendární banshee. Dva kaskadéři se zranili při teoreticky naprosto jednoduchém skoku s autem. Auto dolétlo dál, než čekali, a propadlo se do bažiny. Oba se podařilo vytáhnout okénky těsně před tím, než zmizelo pod hladinou. Manžel představitelky jedné z hlavních rolí se nečekaně objevil ve studiu a našel ji v posteli se svou milenkou. Jedno obvinění vedlo k dalším, ta zase vedla k odhalení pravdy a skončilo to tím, že se obě ženy spojily a ztloukly ho. Nadělaly mu takové modřiny, že jsem musela jeho detailní záběry natáčet potmě.

Všechno - každá maličkost -, co se mohlo zvrtnout, se zvrtlo. Návaznost šla úplně do háje - počasí se nikdy neudrželo stejné dostatečně dlouho, abychom stačili natočit kompletní exteriérovou scénu. Odříkala jsem příslušný text v lijáku, a když jsme chtěli dotočit doprovodné záběry, pražilo slunce a na nebi nebyl jediný mráček. Z domu, který jsme používali při točení exteriérů, smetla zuřivá vichřice všechny střešní tašky a týden jsme museli čekat, než dorazily z Shannonu náhradní. Když je přivezli, měly nesprávnou barvu.

A pak jsem měla nehodu já.

V tak dlouhém životě, jako je ten můj, se nehodám nevyhnete. Dvakrát jsem měla zlomenou levou nohu, dvakrát pravou paži a jednou levé zápěstí, nesčetněkrát jsem měla naražená žebra, natahovali mě na skřipec, pálili ohněm i olejem a topili ve vodě. Naštěstí je moje rasa odolná a náš zrychlený metabolismus zajišťuje, že se hojíme mnohem rychleji než lidé. Jsme si toho vědomi, a občas proto býváme arogantní... a neopatrní.

Stalo se to v neděli dopoledne, když jsme měli volný den. Asistent, který vyhledával vhodné exteriéry, mi pověděl o místečku, jež objevil v polovině úbočí Slieve More - což v překladu znamená „velká hora" -, a já jsem si je chtěla prohlédnout na vlastní oči, ještě než se rozhodnu použít je ve scéně, kterou jsme měli natáčet koncem týdne. Asistent mi nakreslil mapku a ujistil mě, že od parkoviště je to snadný výstup. Počasí bylo dokonalé, obloha měla ten nejsvětlejší odstín světlemodré. Natáhla jsem si džínsy, teplé triko a turistické boty a dojela k úpatí hory.

Před polednem jsem vylezla asi o tři sta metrů výš a byla jsem téměř na poloviční cestě k vrcholu. Pohled přes ostrov k Atlantiku byl neobyčejně krásný. Dokázala jsem si představit, jak tam dávní Irové stávali, hledívali na oceán a přemýšleli o tom, co asi leží na jeho druhém břehu. Pověsti o mniších a námořnících, kteří Ameriku objevili celá staletí před Kolumbem, mi náhle připadaly zcela věrohodné.

A pak se změnilo počasí.

V jasném a bezmračném slunečním svitu se bez jediného závanu větru udělalo chladno, pak se obloha zatáhla a začala být zima. Potom se rozpršelo. Nebyl to ten drobný a mlžný „hebký déšť", jímž se Irové tak rádi chlubí, ale studené a prudké ocelové jehličky, které do mne narážely jako hřebíky vystřelené z tesařské pistole. Za pár vteřin jsem byla promočená, jako bych se úplně oblečená potopila do moře. A pak mi začaly do těla bušit štiplavé kroupy.

Měla jsem zůstat, kde jsem byla. Měla jsem se přikrčit a přitisknout k jednomu z velkých balvanů a mokrá a roztřesená u něj strávit pár nepříjemných hodin. To jsem měla udělat. Jenže život je plný věcí, které jsme měli udělat.

A právě věci, které jsme měli udělat a neudělali, jsou příčinou většiny nehod.

Uvažovala jsem o tom, že se v něco proměním. V podobě vlka nebo velkého psa bych byla bez problémů mohla seběhnout zpět dolů, ačkoli liják smýval hlínu ze stezky a odnášel ji po horském úbočí. Jenže změna by mě byla vyčerpala a přivodila mi svalové křeče a bolesti zad. Druhý den jsem musela pracovat; dost dobře jsem nemohla točit náročnou scénu souboje se svými mytickými celuloidovými banshee a kroutit se při tom bolestí. A když jsem na sebe naposledy vzala psí podobu, dvakrát jsem si v následujícím týdnu musela voskem odstraňovat reziduální knírek.

Omotala jsem si proto paže kolem těla, sklopila hlavu a vyrazila jsem po horském srázu dolů. Urazila jsem možná dvanáct kroků, když jsem měla pocit, jako by do mě něco zezadu vrazilo. Věděla jsem, že tam nic není, mám tak dobrý sluch, že bych i v dešti a

krupobití slyšela, kdyby se ke mně někdo blížil. Přesto jsem se otočila a ohlédla a při tom jsem uklouzla. A spadla jsem.

A padala jsem pořád dál. Dvacet metrů po horském srázu. Převalovala jsem se a kutálela po kamenité suti plné úlomků břidlice ostrých jako břitva, až jsem narazila do obrovského balvanu a jak široká tak dlouhá jsem se rozplácla v řece bahna.

Odřeniny a tržné rány mě příšerně bolely. Levou paži jsem měla roztříštěnou, v té jsem ale kupodivu žádnou bolest necítila. Levou nohu jsem si přerazila v polovině lýtka a kost mi trčela z kůže v nemožném úhlu. Měla jsem dvě prasklá žebra, z nichž jedno mi propíchlo plíci, a třetí se mi pravděpodobně zapíchlo do bránice. Také jsem měla zlomenou klíční kost.

Moje tělo se okamžitě dalo do práce. Zatímco jsem rozlámaná ležela v bahnitém hrobě, orgány a tkáně začaly pulzovat a protahovat se, svaly se napínaly, šlachy se obtáčely kolem povolných kostí a znovu se spojovaly; celý můj upíří organismus se pokoušel o vlastní uzdravení. Trvalo jen pár vteřin, než zmíněný proces začal, mohu ale odpřisáhnout, že stejně jako ve filmu mi za tu chvilku proběhl před očima celý život. Tedy spíš jeho části, ne celých čtyři sta padesát let. To mě vystrašilo víc než bolest. Byla jsem už zraněná a polámaná mnohokrát, vždycky mi ale bylo v okamžení jasné, že se zase uzdravím. Co tedy mělo znamenat, že jsem tentokrát viděla kousky svého života? Že se z těchhle zranění už nevzpamatuju?

V duchu se mi před očima střídaly obrázky měst: Paříž, Berlín, Sankt Petěrburk, Istanbul, Marrakéš. Tam všude jsem žila a byla jsem tam šťastná. A okamžitě mi přišlo líto, kolik zemí jsem neviděla. Tibet, Peru, Chile, Galapágy, Argentinu. Copak nikdy neuvidím obří želvy a neprojedu se po pampách?

Proces hojení byl bolestivější než samotná zranění. Byla bych křičela bolestí, ale neměla jsem k tomu dost sil. Pak mě zalil chlad, který všechny ostatní pocity zadusil. Byla mi hrozná zima, ale nic mě nebolelo. Slyšela jsem dělící a spojující se tkáně, skřípající a srůstající kosti, uvědomila jsem si ale, že se moje zranění nezahojí - jejich rozsah byl příliš velký. Byly to už týdny, co jsem se naposledy doopravdy nakrmila, a neměla jsem dostatek živin, potřebných k

dokončení hojivého procesu. Energie, již moje tělo vynakládalo ve snaze o své vyléčení, byla tak obrovská, že mě jeho úsilí zabíjelo.

Věděla jsem, že když zemřu, nikdo se nedozví, co se mi stalo. To známé klišé, že se upíři po smrti rozpadnou v prach, není daleko od pravdy. Zemře-li někdo z nás, kdo přežil první století věku, nastává okamžitý proces rozkladu. Tentýž zrychlený metabolismus, který nás stovky let udržuje při životě, nás neobyčejně rychle zlikviduje. Neproměníme se ve zpráchnivělou a vysušenou mumii, ale v louži tekutého, želatinovitého kalu. Pokud mě sem někdo přijde hledat, nenajde nic než nevysvětlitelný světélkující sliz, stékající spolu s proudy bahna do oceánu.

Nevím, jak dlouho jsem tam ležela a přemýšlela o minulosti, přičemž mě každá vzpomínka přiváděla o krok blíž smrti. Tušila jsem, že až obrazy dojdou do poloviny šestnáctého století a do mé arménské domoviny, zemřu.

Byla jsem někde na počátku sedmnáctého století v Konstantinopoli, když mě Maral našla.

Vydala se mě hledat v okamžiku, kdy se nebesa rozevřela, a našla moje vypůjčené auto na parkovišti pod úpatím Slieve More. Mohla si vybrat z několika pěších stezek, protože mě ale dobře znala, vydala se vzhůru tou nejpříkřejší, která vedla až nahoru k vrcholu. Později tvrdila, že v okamžiku, kdy vyrážela po rozblácené pěšině, vinoucí se v meandrovitých zákrutech po úbočí Slieve More, zaslechla něco, co znělo jako výkřik mladé ženy, v němž se mísil žalostný vzlyk s triumfálním jekem. Bylo to nejspíš jen zavytí větru.

Ležela jsem na zádech, oči jsem měla zdvižené k obloze a viděla jsem, jak se přede mnou objevila její postava. Výraz v jejím obličeji si budu pamatovat až do dne své smrti - směsici hrůzy, strachu, lásky a vzteku. Sledovala jsem, jak pohybuje ústy, ale slovům jsem nerozuměla; sluch mi začínal selhávat jako všechno ostatní. Svlékla si kabát, přehodila ho přese mě a horečně vytáhla mobil. Dostat se do rukou nějakému lékaři bylo to úplně poslední, o co jsem stála. S vynaložením obrovského volního úsilí jsem ji popadla za ruku, v níž telefon držela, a odtáhla jsem jí ji od ucha. Ne, naznačila jsem ústy.

Znovu pohnula rty, a přestože jsem ji neslyšela, pochopila jsem smysl toho, co říká. Domnívala se, že blouzním, a chystala se mé protesty ignorovat. Nejsem si jistá, co upoutalo její pozornost, náhle už se mi ale nedívala do obličeje; upřeně hleděla na moji levou paži. Nedokázala jsem pohnout hlavou, abych se přesvědčila, co tam vidí, ale dokázala jsem si to vcelku dobře představit. Rukávy trička se mi rozervaly, když jsem se při pádu kutálela po břidličnatém štěrku. Maral sledovala pohyb pod mou kůží, posouvající se svaly a kosti, které se snažily znovu srůst a spojit. Muselo to vypadat, jako by se mi pod kůží hemžili tlustí červi. Pohlédla mi do obličeje a pak přimáčkla dva prsty pravé ruky k mé tváři. Až do té chvíle jsem si neuvědomila, že mám roztříštěnou i lícní kost. Maral viděla - a cítila -, jak se drobné úlomky kostí skládají k sobě a zoufale se pokoušejí zaujmout původní polohu. Společně jsme se obě zadívaly na moji nohu a Maral trochu zbledla, protože právě v tom okamžiku se vyčnívající pahýl stočil zpět k holenní kosti; buňky patřící k sobě se vyhledávaly a spojovaly. Otočila se zpět ke mně a sledovala škubání a přesouvání zlámaných žeber, která se mi vlnila pod kůží. Pak se sklonila, takže měla obličej jen pár centimetrů ode mne. V jejích očích jsem viděla odraz těch svých - bělmo jsem měla celé zbarvené doruda. A přestože hlas ke mně stále nedoléhal, odečetla jsem jí slova ze rtů. „Co jsi zač?"

„Upír," hlesla jsem po chvíli. „Umírám," dodala jsem.

Začínala jsem ztrácet schopnost detailního vidění. Moje zorné pole se na okrajích zatmívalo, a bylo mi tudíž jasné, že se blíží konec. Viděla jsem, jak Maral zvedá ze země zubatý trojúhelníkový kámen - jeden z těch, které mi rozdrásaly tělo - a prudce si jím přejíždí po zápěstí. I utlumenými smysly jsem zacítila hutný živočišný pach čerstvé krve... a pak mi Maral přitiskla zápěstí k ústům.

Ten okamžik a pocit, který ho doprovázel, byl nepopsatelný. Barvitou a nesmazatelnou vzpomínku na něj v sobě ponesu až do hrobu.

Nedokázala jsem se ovládnout a začala jsem se měnit. Jakmile jsem cítila, že mi do těla proudí čerstvá krev, tesáky mi vyjely z dásní, oči zmizely v úzkých štěrbinách a nehty se prodloužily ve

spáry. Musel to být pohled, při němž by slabší povaha s hrůzou uprchla, Maral mi ale držela ruku přitisknutou k ústům... a později mi řekla, že se jí mé horní i dolní tesáky pevně zabořily do masa, takže by nebyla mohla utéct, ani kdyby chtěla.

V Páté knize Mojžíšově se správně píše, že krev je život. A Maralina krev mě vyléčila.

Můj vysoce specializovaný upíří metabolismus splnil to, k čemu byl určen - načerpal z krve proudící z řezné rány v Maralině zápěstí živiny potřebné k obnově a posílení mého těla. Po necelých dvaceti minutách byly kosti srostlé, žebra vrácená na místo, rozervaná tkáň zjevně zahojená, dokonce i modřiny a oděrky zmizely a na jejich místě byla panensky nedotčená kůže. Později jsme spočítaly, že jsem musela vypít něco kolem litru krve - bylo jí tolik, že Maral vrávorala šokem a malátností, to už jsem ale já byla opět silná, dokonce tak silná, jak už jsem dlouho nebyla, možná půl století nebo ještě déle. Když se zapotácela, vzala jsem ji jemně do náruče a naše role se teď úplně otočily. Opatrně jsem ji k sobě přitiskla.

Když promluvila, slyšela jsem tentokrát každé slovo.

„Ty jsi upírka?"

„Ano." Stáhla jsem si z ramenou její plášť a omotala ho kolem ní; dávala jsem při tom pozor, abych nezavadila o její zápěstí, zhmožděné a nateklé v důsledku mého kousnutí, i zubaté rozšklebené rány, kterou si způsobila sama. Zvedla jsem její ruku ke rtům a poraněné místo jsem několikrát olízla; moje přirozeně antiseptické sliny zranění zahojily.

„Ještě chviličku," poznamenala jsem, „a byl by se mnou konec. Zachránila jsi mě. Jak jsi věděla, co máš udělat?"

Pokožku měla smrtelně bledou a na okamžik mě přepadl strach, že jsem ji připravila o příliš mnoho krve.

„Každý přece ví, co potřebuje zraněný upír," zamumlala a zachvěla se jí víčka.

„Odkud?"

„Ve filmech to vidíš každou chvíli."

Od té doby jsme nerozlučné.

Kapitola dvacátá omá

STUDIO CITY
13:00

Jmenovala se Milla Taylorová.

Nebylo to její pravé jméno, ale to se dalo čekat; koneckonců jsme byli v Hollywoodu. Ve městě, kde se z Bernieho Schwartze stal Tony Curtis, z Krekora Ohaniana je Mike Connors a z Reginalda Keitha Dwighta sir Elton John. Narodila se jako Prudence Hotchkissová v Dillonu ve státě Montana, kde bylo v úhrnném počtu necelých čtyř tisíc obyvatel víc žen než mužů a průměrný roční příjem na jednu domácnost činil 26 389 dolarů. Práce pro Thomase DeWitteho v Beverly Hills a plat 1500 dolarů týdně jí v porovnání s tím musel připadat jako obrovské terno. Bylo jí třiadvacet let, na fotografii vypadala tak na sedmnáct a v policejním rejstříku neměla nic, dokonce ani dopravní přestupek.

Seděl jsem před činžovním domem na Chandler Avenue a četl krátkou výpověď, kterou učinila. Byla poměrně strohá, zapsaná tím zvláštním jazykem, jímž lidé mluví s úředními osobami. Podívejte se někdy na *Soudkyni Judy a* uvidíte, jak se obyčejní lidé mění v Perryho Masona. Milla Taylorová uvedla, že si Ovsanna Mooreová vynutila vstup do kanceláří studia Anticipation, vyhrožovala osobnímu strážci Anthonymu, vrazila do DeWitteho kanceláře, nazvala ho *kreténem bez mozku* - s čímž bych rozhodně nepolemizoval - a pak mu sdělila, že jestli ještě jednou něco podělá, tak vypadne. „Vypadneš a už se nikdy nevrátíš," citovala doslovně. Sotva to znělo jako výhrůžka smrtí, ale DeWitte naneštěstí skutečně vypadl a už se nikdy neměl vrátit, takže v tomto kontextu její slova nabrala nový význam.

Činžovní dům, v němž Taylorová bydlela, byla nenápadná šedivá dvoupodlažní zděná krabice s hnědou střechou ve stylu japonských pagod. Jako bezpečnostní vchod sloužily dvojité skleněné dveře; na zdi vedle nich byla v kovovém rámečku jména nájemníků a čísla jejich bytů. Zvedli jste sluchátko domácího telefonu, vyťukali číslo bytu, telefon zazvonil přímo v něm a nájemník vás mohl bzučákem pustit dovnitř. Tak alespoň zněla teorie. Vzhledem k tomu, že zámek vnitřních dveří byl vylomený z veřejí, byla tato procedura zcela zbytečná. Našel jsem si číslo bytu Taylorové, vzal jsem za kliku a dveře si otevřel sám.

Díval jsem se do vnitřního dvora. Přímo přede mnou byla fontánka v podobě Buddhy, z jehož usmívajících se úst tryskala voda do malého, listím zaneseného bazénku kolem něj. Za fontánkou byl bazén ve tvaru ledviny s několika nylonem vyplétanými plážovými lehátky, třemi na jedné straně a dvěma na druhé. Na jednom z nich seděla zády ke mně odbarvená blondýnka s pletí barvy staré vydělané kůže a před sebou měla rozložené magazíny *Variety* a *Reportér*. Ve vlasech měla natáčky a na sobě citrónově zelené jednodílné plavky a střevíčky na vysokých podpatcích. V prosinci. To se dá vidět jen v L. A.

Taylorová bydlela v bytě číslo 27, zamířil jsem tedy ke schodišti po své levé ruce. Stál jsem na čtvrtém schodu, když mě blondýnka zarazila hlasem Selmy Diamondové.

„Přejete si něco?" Vyskočila z lehátka, rozběhla se za mnou, a než jsem se stačil otočit, stála už u paty schodiště s rukou položenou na zábradlí. S tím hlasem mohla klidně namlouvat upoutávky k filmům, znělo v něm čtyřicet cigaret a láhev whisky denně a i ze vzdálenosti půl druhého metru jsem zacítil něco nasládle alkoholického.

Mohl jsem si ji také lépe prohlédnout... muselo jí být přinejmenším pětašedesát. Zezadu jsem jí hádal čtyřicet, prozrazovala ji ale krepově varhánkovitá kůže na pažích i na nohou. A navíc obličej, který působil nepatrně uměle.

„Jsem od policie, madam."

„To jsem poznala." Přimhouřila oči. „Přejete si něco?" zeptala se znovu a dívala se na mě způsobem, jakým si vás prohlížejí krátkozrací lidé, když nemají brýle.

„Ano, madam..." Sestoupil jsem dolů na její úroveň. „Vy tady bydlíte?"

„Nejdřív mi ukažte odznak. Žiju tady už dost dlouho, abych věděla, že vás po těch schodech nahoru nepustím, dokud mi něčím neprokážete totožnost." Možná v sobě měla pár piv, ale rozhodně věděla, co dělá.

„Jistě, madam." Když jsem jí ukázal odznak, předklonila se a důkladně si ho prohlédla, což je něco, čím se většina lidí neobtěžuje.

„Jsem detektiv King."

Usmála se; byl to dokonalý, asi tak dvacetitisícidolarový úsměv v desetidolarovém obličeji.

„Peter King, syn Angely Kingový? Ten, co vytáh toho kluka z řeky?"

„Ano, madam, to jsem já. Vy matku znáte?"

„Angie a já jsme byly obě v branži, mladíku. Vy mě ale nepoznáváte, co?"

I když jsem si odmyslel ten liftink, nikdy jsem její obličej neviděl. Potřeboval jsem ale její spolupráci a nemělo smysl dotknout se její hrdosti.

„Určitě vás znám, ale nemám paměť na jména. Pokud si je nepoznamenám do zápisníku, nikdy si nemůžu vzpomenout. Hrála jste v tom sitkomu, že jo?" Jestli jí bylo pětašedesát, tak se v dobách, kdy pracovala, nějaký ten sitkom určitě točil.

„No, hrála jsem pár štěků v *Gomeru Pyleovi* a v *Panu Edovi*, to ale byly propadáky, takže si mě nejspíš pamatujete z *Kapitána Klokana* nebo z *Bena Caseyho*. V těch jsem hostovala. S vaší mámou jsme natočily pár filmů. Jak se jí daří?"

„Má se skvěle, madam, díky za optání. Zrovna jsem u ní byl na obědě."

„Tak jí nezapomeňte vyřídit, že ji pozdravuje Marie Chilcoteová."

„No jasně, už si vzpomínám. Moc rád vás poznávám, madam Chilcoteová," luskl jsem si prsty a vytáhl zápisník. „Smím vám položit pár otázek?"

„Samozřejmě. Co potřebujete vědět?"

„Bydlíte tady, že ano?"

„Tenhle dům mi patří, mladíku. Alfred, můj manžel, před šesti lety zemřel a od tý doby se o něj starám. Bydlím támhle v čísle jedna, hned u bazénu."

„Přišel jsem si promluvit s jednou z vašich nájemnic, s Millou Taylorovou z čísla dvacet sedm, možná byste mi ale ještě před tím mohla něco říct vy. Řekl bych, že se tady nestane moc věcí, o kterých byste nevěděla."

„To si pište, že ne. Žaluzie si nechávám roztažený a vidím ven z obýváku i z kuchyně. Ráda mám přehled o tom, co se děje."

„Nemohli bychom se posadit?" Šel jsem za ní k lehátku a druhé jsem si přitáhl těsně k ní. „Co mi můžete o slečně Taylorové povědět?"

„No, seznámila jsem se s ní, hned jak se sem přistěhovala z jednoho z těch kovbojskejch států - z Wyomingu, z Montany, odněkud odtamtud nebo snad... z Jižní Dakoty? Byla to nějaká díra, ze který chtěla utéct, jak mi sama řekla. Tady ve městě neznala živou duši. Přišla sem za slávou, znáte to. Připomínala mi mě samotnou. Já jsem původně z Cody ve Wyomingu, to je kousek západně od Bighornu. Nabídla jsem, že jí dám o něco nižší nájemný, když mi pomůže starat se tady o to, ale neměla zájem. Chtěla sehnat práci v branži. Tak jsem zavolala pár lidem a poslala ji za svou známou od režisérský asociace, která občas najímá pomocný síly na celodenní ukládání dat do počítače. Ani jsem nevěděla jak, ale sehnala si slušný místo jako sekretářka Thomase DeWitteho ve studiu Anticipa-" zarazila se a vykulila oči. „Tak o tohle jde," vyjekla tak hlasitě, že to museli slyšet až ve vedlejším bloku. Pokud nebyla Milla Taylorová hluchá, určitě už věděla, že jsem dole.

„DeWitteho našli mrtvýho v tom sado-maso podniku." Předklonila se a já jsem strčil hlavu do zápisníku, abych se vyhnul pachu alkoholu a starých cigaret. „Je podezřelá?"

„Jen pořizuju výpovědi, paní Chilcoteová."

„Jmenuju se Katerová. Chilcoteová jsem se jmenovala za svobodna a taky jsem pod tím jménem vystupovala. Nijak by mě ale nepřekvapilo, kdyby byla podezřelá. Hrozně se změnila, když sehnala tu práci, a nebylo to k lepšímu, to mi věřte." Mluvila teď ještě hlasitěji. Překvapovalo mě, že slečna Taylorová ještě nevylezla na balkon a neokřikla ji.

„Jak to myslíte?"

„Myslím to, jak se oblíká a jak vypadá. Řekla bych, že na ni měl Thomas DeWitte špatnej vliv. A jestli předtím nikoho ve městě neznala, teď se naopak stýká se spoustou hodně pochybnejch týpků. Najednou by se chtěla stát herečkou. Sehnala si manažera." Z jejích úst to vyznělo jako obžaloba. „Za mejch časů jsme žádný manažery neměli. Většina z nás neměla ani agenta. Dneska i úplný nuly maj agenty, manažery a specializovaný právníky."

V době svého krátkého flirtu se slávou jsem měl všechny tři i já. Dělalo to snad ze mě nulu?

„Sama jste přece říkala, že se chtěla stát herečkou. Třeba si myslela, že jí manažer dokáže sehnat nějakou práci. A co ti pochybně vyhlížející lidé? Narkomani, šlapky, tak nějak jste to myslela?"

„Ale kdepak, to ne. Tady je všechno, jak má bejt... ne jako hned vedle, kde se ve dvou bytech v patře natáčí porno. Měli byste tam udělat šťáru."

„Poznamenám si to. Co ale slečna Taylorová?" nevzdával jsem se. „S jakými lidmi se přátelí?"

„No, mám na mysli zvlášť jednoho, ten je vážně divnej. Je na něm něco, z čeho mi naskakuje husí kůže. Vždycky když vidí, že se na něj dívám, zmizí. Nevím, jestli na ni čeká před domem nebo co, ale objevuje se a pak zase mizí jako duch. A ještě navíc je tak hrozně bílej. Mrazí mě z něj."

„Hrozně bílej? Chcete říct, že je konzervativní? Měšťák? Republikán?" Na někoho, kdo pije přes den, byla pozoruhodně všímavá, to jsem jí musel přiznat. Třeba by se nechala najmout na sestavování psychologických profilů.

„Ne, myslím bílej. S bílou kůží. Albín."

Vnitřnosti mi stiskla ledová pěst a matčina pizzaiolla omáčka mi zhořkla v žaludku.

„Albín. Víte to jistě?"

„Jo. Něco jako ten mnich v *Šifře mistra Leonarda.* Bílý vlasy, červený oči, bílá kůže. Mimochodem skvělej herec, ten, co ho hrál. Paul... nevím jak dál. Oženil se s tou překrásnou herečkou."

„Bettany. Paul Bettany, oženil se s Jennifer Connollyovou," doplnil jsem ji bezmyšlenkovitě. „Takže ten muž, co jste ho viděla s Millou Taylorovou, je albín?"

„Vy mě neposloucháte, detektive Kingu. Neviděla jsem ho s ní, jen jsem viděla, jak se potlouká kolem jejího bytu a čeká na ni."

Měl jsem pistoli vytaženou a byl jsem v pohybu ještě dřív, než dokončila větu. Eva Casaleová, ta trikařka, byla viděna s nějakým albínem a teď byla mrtvá...

V polovině balkonu v prvním patře už mi bylo jasné, že jsem přišel pozdě. Dveře bytu číslo 27 byly otevřené a do losangeleského smogu se mísil štiplavý zápach krve a výkalů. Přitiskl jsem se zády ke zdi vlevo ode dveří, strčil do nich hlavní pistole a otevřel je dokořán. Ze dveří bzučivě vylétlo hejno much, zakroužilo ve vzduchu a zase se vrátilo do bytu. Odvážil jsem se rychlého pohledu dovnitř, pak jsem vešel, abych zkontroloval všechny tři místnosti.

Milla Taylorová na mne čekala v obývacím pokoji, svědeckou výpověď už jsem po ní ale chtít nemohl. A do jednoho z těch kovbojských států už se také nikdy vrátit neměla. Alespoň ne v jednom kuse. Její tělo bylo natažené v jednom ze tří bohatě čalouněných křesel, které stály před chromém a sklem se lesknoucím domácím kinem.

Program obstarávala její hlava, postavená na televizoru JVC, z níž stékala krev po šestašedesáticentimetrové obrazovce. No... Mille Taylorové se konečně splnilo přání dostat se na televizní obrazovku.

Kapitola dvacátá devátá

Palm Springs.

Podle toho, komu se rozhodnete věřit, dali zdejší oblasti její původní název Agua Caliente Španělé, kteří ji prozkoumali, nebo ji stejným jménem pokřtily místní tlupy Indiánů kmene Cahuilla. Tak či onak, v překladu to znamená „Horká voda" a já jsem nepochybovala, že se tam skutečně pořádně zapotíme. Poklepala jsem Maral na rameno, když jsme projeli kolem pana Rexe a pana Dinnyho, dinosaurů, které u městečka Cabazon v šedesátých letech postavil Claude Bell. Původně to byla pouhá dálniční atrakce, dnes slouží jako „muzeum", kde se vyučuje takzvaný inteligentní design. Noe měl na své arše evidentně i dinosaury.

„Víš, proč Palm Springs nenávidím?" zeptala jsem se tiše.

„Protože nejsi gay?" nadhodila Maral.

„Moc vtipné."

„No, možná nejsi dost gay. Nevím... je tam moc horko? Nehraješ golf?"

Ignorovala jsem ji. „Někdy ve třicátých letech začalo být Palm Springs známé jako ‚hřiště hvězd'. Houfně sem na jih jezdila hollywoodská smetánka, přespávala v hotelech Desert Inn nebo El Mirador a pořádala večírky v Palm House a v klubu Mink and Manure. Všichni herci a herečky, kteří nechtěli, aby studio vědělo, co právě dělají, utíkali do Palm Springs. Dokonce tehdy přímo do města vedla železnice. Nádraží se říkalo ‚Pekelná stanice', protože v místech, kde stálo, byla původně úplná pustina. Pak v padesátých letech otevřeli hotel Spa s minerálními koupelemi z horkých pramenů a město začalo vzkvétat. Nakupovali tam nemovitosti Sinatra, Kirk

Douglas, Cary Grant, Lucille Ballová, Clark Gable. Bob Hope byl čestným starostou."

„A co se ti na tom nelíbí? Copak jsi některé z těch lidí neznala?"

„Vždycky jsem tady měla přátele. Liberaceho, Deana a Jane Russellovou. Mám také svůj klan. A jsou tu další, kteří jsou jako já, ale nejsou pod mou kontrolou. I ti sem jezdili hledat soukromí. Ne ale jen proto, aby utekli před Louisem B. Meyerem nebo Heddou Hopperovou. Jezdili sem, protože tu mohli být sami sebou. Vždycky jsem Palm Springs nenáviděla, protože se sem všichni upíři z Hollywoodu jezdili schovávat a... no... dělat to, co z upírů dělá upíry: pít krev. Palm Springs mělo pověst města tak zkaženého, že by to zastínilo i Sodomu a Gomoru... a ještě než se zeptáš, tak tam jsem nebyla," dodala jsem honem. „Tak stará nejsem."

„Já vím."

„Existuje ale jedna osoba, která tak stará je," pokračovala jsem velice tiše. „Ona je tím pravým důvodem, proč si moje rasa tohle místo vybrala. Aby ji uctívala."

Moje levá ruka, která lehce spočívala na Maralině rameni, sebou škubla a náhle z ní vyjely spáry. Pokud si toho Maral všimla, nedala to nijak najevo. Zabořila jsem se do měkkého koženého sedadla a přesunula se přímo za ni, aby v zrcátku neviděla můj odraz.

„Když říkáš uctívat...?" Podvědomě přišlápla brzdový pedál a začali jsme zpomalovat.

„Tak myslím uctívat. Jako modlit se k ní. Vzdávat jí hold. Zbožňovat ji. Přinášet jí oběti."

Většinu cesty jsme se musely prodírat hustou dopravou. Zůstaly jsme na dálnici číslo 10 a pokračovaly po silnici číslo 111 a po Palm Canyon Drive. V náhlém mlčení jsme ujížděly dál kolem lesa větrných elektráren; dívala jsem se na ně a přemýšlela, proč se některé zuřivě otáčejí a jiné jsou zcela nehybné. Vypadaly jako průvod cirkusáků pochodujících v řadách za sebou na chůdách po holé hlinité manéži. Vzduch byl chladný a čistý a barvy, které slunce vykouzlilo na hoře San Gorgonio, byly tak úchvatné, že mě na okamžik rozptýlily.

„Hrozí ti nějaké nebezpečí?" ozvala se konečně Maral.

„Nějaké ano." Nemělo smysl lhát.

„Můžeš mi říct, co se děje?"

„Kdybych to věděla, řekla bych ti to," odpověděla jsem po pravdě. „Vážně to sama jistě nevím. Momentálně se řídím jen svými instinkty."

„Upíří intuicí?"

„Něčím takovým."

Konečně jsme dojeli k silnici, kterou jsem hledala. Vzdálenost, kterou jsme měli urazit za dvě hodiny, si vyžádala čtyřhodinovou jízdu, což mi náladu nijak nezlepšilo.

„Tady zaboč."

„Můžeš mi alespoň prozradit, z čeho ty tvoje instinkty vycházejí?" Sledovala jsem, jak jednou rukou pouští volant, opatrně vytahuje zpod sedadla malý poniklovaný kolt a pokládá si ho do klína.

„Když včera přišel Peter King a našel mě v domě samotnou, lhala jsem mu. Nezapomněla jsem ti zavolat jen tak bezdůvodně, zapomněla jsem to udělat, protože jsem hudební salonek našla plný příslušníků své rasy - byli tam všichni upíři z Hollywoodu, které bych měla řídit. Vůbec ti nedokážu vysvětlit, jak bizarní to bylo, že se všichni sešli v jednu chvíli na tomtéž místě. To je obrovská vzácnost. Vylezli z úkrytů, protože se bojí. Ty vraždy, jejichž oběťmi byli nejprve upíři a pak moji zaměstnanci, je přesvědčily, že policejní vyšetřování a pátrání tisku odhalí moji pravou totožnost. Dali mi na vybranou: najít vraha, nebo zničit svůj klan a zmizet."

„Zmizet! Chceš tím říct..."

„Oficiálně bych zemřela. Neoficiálně bych se někde na jedno nebo dvě staletí schovala."

„A kdybys odmítla?"

„Nedovolili by mi odmítnout. Upíři z Hollywoodu vždycky chrání především sami sebe. Nebyl by to první případ. Už několikrát jsme v zájmu vlastní bezpečnosti museli nějaký klan zničit a přinutit herce a herečky, aby zemřeli, nebo odešli na odpočinek."

„Co je ale na těch vraždách tak vyděsilo?" vyptávala se Maral.

„Jde o charakter toho lovce," vysvětlovala jsem a sledovala při tom, jak jednotlivé střípky zapadají na místo. „A o charakter těch

vražd. Cílevědomě se zaměřují na upírskou i lidskou polovinu mé existence. Někdo je odhodlaný zničit nejen mě, ale celý můj svět. A tak se upíři sešli a dali mi ultimátum."

„Odkud o tobě může ten lovec vědět tolik věcí?" zeptala se Maral. Zamračila se a pak se její oči rozsvítily pochopením. „Myslíš si, že je to taky upír," zašeptala, když dospěla ke stejnému závěru jako už dříve já.

Přikývla jsem. „Je to možné. Kdyby mi ale chtěl nějaký jiný upír vyhlásit válku, potřeboval by svolení služebně nejstaršího upíra v Severní Americe. Dnešní upíří války podléhají velice pečlivé regulaci; ty předchozí na Krymu a v Transvaalu totiž téměř vedly k vyhubení naší rasy."

„Ty máš ale velkou moc... obrovskou moc," prohlásila se stínem pochyb v hlase.

Zavrtěla jsem hlavou. „Velkou moc mám podle lidských měřítek, v upírském světě ale zase tak velká není. Nezapomínej, že ani nejsem moc stará. Solgar je dvakrát starší. Mám ale jistý vliv. Jsem hollywoodskou kastelánkou, a protože Hollywood je jedním z nejbohatších měst světa, dává mi to neobyčejně široké pravomoci. Jako kastelánka mám nárok na to, abych pobírala desátky z příjmů všech upírů, kteří jsou pod mojí ochranou."

Slyšela jsem, jak Maral polkla.

„Připomeň mi, abych si řekla o zvýšení platu."

„Nejtěžší ze všeho je zatajit to před berňákem. Solgar má ale staletí praxe. Dělal bankéře Medicejským."

Dojeli jsme do města a zabočili jsme doprava na Via Escuelo.

„Až tohle skončí," navrhla jsem zvesela, „někdy sem spolu zase zajedeme a ukážu ti tramvajovou čerpací stanici Alberta Freye, Neutrův dům a svůj nejoblíbenější, UFO dům Boba Hopea."

„Už se na to těším," odpověděla Maral tónem, který naznačoval pravý opak.

„Drž se téhle silnice. Zavede nás do kopců v okolí rezervace Agua Caliente."

„A tahle *rodinná přítelkyně,* za kterou jedeme... ta ženská, co tě nenávidí..."

„Není to ženská."

„Je to ta, kterou tvoje rasa přijíždí uctívat a zbožňovat?"

„Ano, správně, je to obdoba upíří královské aristokracie. Uvidíme skutečnou legendu a možná nejstarší stvoření na téhle planetě: Lilith, noční čarodějku."

Kapitola třicátá

BEL AIR
14:00

Zavolal jsem havrany, pak si dal pohov a čekal, až do bytu Milly Taylorové dorazí Jake Long. Paní Katerová byla znatelně otřesená... myslím škodami, které utrpěl pokoj jejího bytu.

Technici výjezdové skupiny přijeli prakticky současně s Jakem. Pověděl jsem jim všechno, co jsem věděl - moc jsem toho ale pro ně neměl. Policejní lékař usoudil, že Mille Taylorové někdo utrhl hlavu velice podobným způsobem jako několika obětem v Tvrdé lekci.

„Utrhl?" ujišťoval jsem se.

„Popadl a utrhl," potvrdil.

Ve zbývajících místnostech bytu byl pořádek a dveře nebyly vypáčené. Když jsem odcházel, Jake právě zapínal její počítač. Poradil jsem mu, aby hledal albína či vůbec jakéhokoli chlapa s bledou kůží, a řekl jsem, že se sejdeme v kanceláři. Potřeboval jsem si zavolat.

Smrt Milly Taylorové do schématu všech těch ostatních vražd absolutně nezapadala. Nebyla to filmová hvězda a nebyla ani nijak blízká Ovsanně. Pro Thomase DeWitteho pracovala teprve krátce. Jedinou osobou, která mohla mít na jejím odstranění zájem, byla právě Ovsanna.

Bylo to tak evidentní, že to musela být bouda.

Nebo jsem jen chtěl, aby to tak vypadalo.

A byla tu ještě jedna maličkost... měli jsme v rukou Millinu výpověď a Ovsanna nemohla mít sebemenší tušení, že už s námi Milla mluvila.

Zkusil jsem Ovsanně zavolat do domu i na mobil, na obou číslech se mi ale ozval záznamník. Dojel jsem zpátky přes kopec do Beverly Glen, takže zajet ještě jednou na Stone Canyon Drive už mi trvalo jen chvilku. Napadlo mě, že je třeba zamčená v domě a nebere telefony.

Před bránou, která byla pevně zavřená, jsem nenašel žádné reportéry; už když jsem u ní zastavoval, pomyslel jsem si, že Ovsanna nebude doma. Právě jsem natahoval ruku k domácímu telefonu, když se z blízkého křoví vynořil nějaký stín. Rozbušilo se mi srdce.

„Kristepane, Eddie, málem jsem vás zastřelil!"

Ve skutečnosti jsem po pistoli vůbec nesáhl. Šmírák Eddie zvedl digitální Canon EOS a slyšel jsem zavrčení motorku, když v rychlém sledu za sebou udělal pět snímků.

„Vyznamenaný policejní hrdina, detektiv Peter King, přijíždí k Ovsanně Mooreové s povolením k prohlídce domu," pronesl slavnostním tónem.

Šmírák Eddie Albert je paparazzi, jeden z nejlepších ve městě. Pokud jste viděli fotografii, na níž populární hvězdička tohoto měsíce vystupuje z limuzíny zjevně bez spodního prádla, viděli jste Eddieho práci. A když z limuzíny vytahovali mrtvého Jasona Eddingse, byl to právě Eddie, kdo pořídil detailní snímek Oscara, který mu trčel ze zadku. Na tomhle jednom záběru vydělal určitě pětadvacet tisíc dolarů. Všechno, co vydělá, utratí za jídlo a za šle. Váží přinejmenším půl druhého metráku a má sbírku šlí pro každý den v roce. Potřebuje je, aby mu kalhoty velikosti padesát nesklouzly z pupku. Ty dnešní byly červenobíle příčně proužkované a na bronzových sponách měly tyrkysové kamínky. Šmírák Eddie je nejspíš v mém věku, vypadá ovšem o deset let starší. Je úplně plešatý, pěstuje si ale jeden z těch dlouhých povislých knírů, který mu dodává neustále utrápený výraz.

„Marníte čas, detektive, není tady."

Něco se mi muselo mihnout v obličeji, protože Eddie rychle o krok uskočil a udělal několik dalších snímků.

„Ve tváři detektiva Petra Kinga se objevuje zklamání..."

„Sklapněte, Eddie. Předpokládám, že jste tu byl, když odjížděla. A všechno jste to nafotil, co?"

„Je to moje práce," ukázal na druhý fotoaparát, který mu visel kolem krku. Byl to Nikon s teleobjektivem.

„Zůstal někdo v domě? Její asistentka?"

„Ne, asistentka odjela asi dvacet minut před ní, jela v černým SUV."

„V kolik to bylo hodin?"

„Kolem poledne. Všichni ostatní to zabalili, když viděli odjíždět to SUV, mě ale napadlo, že to bude úskok, a tak jsem si počkal."

„Úskok?"

„Jo, úskok. Hezký slůvko, že jo? Mám přečtenou spoustu knížek od Dorothy L. Sayersový. Lord Peter Wimsey. V tyhle práci má člověk spoustu času na čtení."

„A jakým autem jela Ovsanna Mooreová, když se uchýlila k tomu úskoku?"

„Stříbrným Mercedesem SLR McLaren. Tím modelem za čtyři sta padesát tisíc dolarů. V takovým bouráku je těžký zůstat nenápadnej."

„Přijel nebo odjel ještě někdo? Zůstal někdo v domě?"

„Nikoho jsem neviděl, myslím ale, že nebudou pryč dlouho."

„A jak jste na tohle přišel?"

„Neměly zavazadla," zazubil se a já si pomyslel, že už nejspíš léta nebyl u zubaře.

„Mám pár fotek, který jsem udělal, když odcházely." Ukázal mi několik rozmazaných snímků. „Teleobjektiv to taktak stačil zabrat, je ale vidět, že ani jedna nenakládala do auta žádný kufry. Buď jely jen někam do města, nebo se chtěj vrátit."

„Kruci!" Vztekle jsem praštil pěstí do volantu.

Eddie si chvíli pohrával se zadním krytem aparátu a pak spikleneckým tónem navrhl: „Mohli bychom ale jít dovnitř a porozhlídnout se tam. Znám kód k bráně."

„Co že znáte?" To mě tedy doopravdy naštvalo. Po tom, co jsem jim oběma zdůraznil, jak na sebe musejí dávat pozor, některá z nich klidně umožní Šmírákovi Eddiemu přístup na vlastní dvorek? Co je to proboha napadlo? „Kdo vám ho dal?"

„No, on mi ho vlastně nikdo nedal. Tak nějak jsem si ho opatřil sám." Eddie mi přidržel Canon zadní stranou před očima. Na velkém displeji se vystřídalo několik snímků, pak se sekvence na jednom záběru zastavila. Byl na něm částečně vidět automobil, zřejmě Lexus 470, stojící před bránou.

Na dalším záběru se objevila ruka, vystrčená z otevřeného okénka s nataženým ukazováčkem.

Příštím záběrem byl detail téhož ukazováčku mačkajícího číselník. Eddie zjevně aparát nastavil na opakovací režim, protože na každém dalším snímku prst mačkal jiné tlačítko. Nechal jsem ho celou sekvenci projíždět tam a zpátky, dokud jsem si nebyl poměrně jistý celým kódem.

„Skutečně úžasný," poznamenal jsem, vzal jsem mu aparát z ruky a otočil se k němu zády. Zmáčkl jsem menu, najel jsem na FORMÁT a pak jsem počkal, dokud se gigabytová karta nepřeformátovala. Beze slova jsem mu aparát vrátil. „A teď zmizte."

„No tak, myslel jsem, že bych s váma moh zajít dovnitř, udělat si pár snímků zahrady, možná si i něco nafotit přes okna..."

„Eddie. To by bylo nezákonný vniknutí na pozemek."

„Moh bych se s váma rozdělit..."

„Už ani slovo! Jen o něčem takovým uvažovat je nezákonný. Tak koukejte vypadnout, než přijdu na něco, za co bych vás sebral. Třeba za potulku. Padejte!"

Zatvářil se, jako by se chtěl rozbrečet. Počkal jsem, dokud nesedl do auta, fordky Fairlane z 60. let s novým lakem, a nerozjel se - když mě míjel, udělal na mě vulgární gesto -, pak jsem se znovu otočil k číselníku a vyťukal kombinaci, kterou jsem si zapamatoval. Jedna, pět, pět, nula. Fungovalo to. Elektricky ovládaná brána cvakla a začala se otevírat. „Díky, Eddie," zahučel jsem, skočil jsem do jaguáru a projel dovnitř. Brána se za mnou zavřela.

Bylo by mě zajímalo, jak dlouho bude Eddiemu trvat, než zjistí, že jsem mu vymazal všechny snímky.

Husy se rozštěbetaly a rozkejhaly, když jsem po příjezdové cestě zamířil k hlavnímu vchodu a zastavil u něj. Chvíli jsem zůstal sedět v autě, sledoval okna a pátral po známkách nějakého pohybu, nic jsem

ale nespatřil. Vystoupil jsem tedy a obešel dům kolem dokola. Na pozemku nikdo nebyl a dům byl uzavřený a uzamčený. Žádné otevřené zadní dveře pro hospodyni. Okny jsem viděl dovnitř. Všude bylo čisto a uklizeno; všechno se zdálo být stejné, jako když jsem ráno odcházel. Ovsanna nechala v několika místnostech rozsvíceno, což mi prozradilo, že se nehodlá vrátit jen tak hned.

Musel jsem ji najít... buď abych jí zachránil život, nebo abych jí zabránil zabít někoho jiného.

Zkusil jsem znovu Ovsannin mobil a znovu jsem se dovolal do hlasové schránky. Dokud měla telefon zapnutý, mohl jsem ji podle něj najít, přimět ale operátora ke spolupráci bez soudního příkazu by bylo trvalo příliš dlouho. Poznávací značku jejího SUV jsem si zapsal, když jsem s ní mluvil ve studiu, a mercedes stál zaparkovaný před garáží, když mě sem předchozího večera zavolala vystrašená Maral. Byl úplně nový a na předním skle měl přilepené dočasné registrační číslo a všudypřítomné logo prodejce na navštívence pod ním. Měl jsem to tedy jednoduché. Zavolal jsem firmu Auto Steigler v Encinu a nechal se přepojit na slečnu Schyjerovou.

„Tady Renee."

„Ahoj, Renee, tady Peter, hlas z minulosti."

„Peter King? Jak se máš, ty mizero? Jak už je to dlouho, tři roky? Viděla jsem tě ráno ve zprávách. Vypadals unaveně."

„Díky. Hele, něco bych potřeboval."

„Ty ses tedy opravdu vůbec nezměnil, co? Jako vždycky přímo k věci. Vážně nechápu, Petře, jak můžeš s takovým chováním obstát."

„To je mým neodolatelným osobním kouzlem. A dlouhou pamětí. Jak jsi to říkala, když jsme se naposledy viděli... Něco v tom smyslu, že jsi mi ohromně zavázaná."

„Taky že jsem. To přece víš. Nebýt tebe, toulal by se Kenny dodnes po ulicích. Tak co pro tebe můžu udělat? Chceš půjčit auto, abys udělal dojem na příští paní Kingovou?"

„Něco mnohem jednoduššího. Aspoň pro tebe. Potřebuju heslo na vyhledání systémem Teletrac pro jedno auto, co jste před pár týdny prodali. Stříbrný McLaren SLR."

„Ježíši, Petře, to je auto Ovsanny Mooreový. Má jediného stříbrného McLarena, kterého jsme prodali v posledních šesti měsících. Osobně jsem vyřizovala papíry."

„Pomůžeš mi?"

„Má nějaký problémy?" Nic jsem neřekl, takže si za moment odpověděla sama. „Jde o toho kinozabijáka, viď? Dnes ráno jsi byl u jejího domu." V hlase jí zazněla úzkost a pochopil jsem, že jsem narazil na dalšího Ovsannina zapáleného fanouška. Což mi usnadnilo práci.

„Musím ji najít, Renee, a musím to udělat hodně rychle. Proto nejdu přes oficiální kanály. Potřebuju to heslo."

„Vydrž."

Přepnula telefon, a než se znovu vrátila na linku, zazpíval mi Weird Al Yankovic dvě sloky *Weasel Stomping Day*. Někdy si tu písničku vážně budu muset stáhnout.

„Jsi tam ještě, Petře? Už to heslo mám."

„Tak povídej."

„Je to ‚vecnyzivoť. Jako ‚věčný život', malými písmeny a bez mezery. Zvláštní heslo, co?"

„Na Ovsanně Mooreový je spousta zvláštních věcí, Renee. Tohle je ta nejmenší."

Jakmile jsem získal heslo, zbytek šel hladce. Zavolal jsem Dela Delaneye, požádal jsem ho, aby si otevřel Teletrac a aby to udělal na vlastním laptopu místo na některém z počítačů v kanceláři. Z právního hlediska jsem se ocital v poněkud kalných vodách. Věděl jsem, že až tenhle případ skončí, čeká mě velká spousta vysvětlování. Pokud ho ale vyřeším, bude ze mě hvězda, a pokud ne... no, pak už to bude dost jedno.

Delovi to trvalo asi šest minut: Ovsannin mercedes stál na letištním parkovišti na Sepulveda bulváru a Devadesáté šesté.

Poslal jsem Milmoreho, aby vyzpovídal zřízence, a sám jsem zamířil zpátky do kanceláře promluvit si s kapitánem. Právě jsem zajížděl na parkoviště u kanceláře, když mi zazvonil mobil. Byl to Milmore.

„Nikam neletěla, parťáku. Žádná letenka na její ani přítelkynino jméno, nikdo odpovídající jejich popisu na žádným konkrétním letu, veřejným ani soukromým."

Milmore vystudoval Wyomingskou univerzitu v Laramie. Mluví jako vysokoškolsky vzdělaný kovboj.

„Je to nóbl kára. Zřízenec si pamatuje, že neměla žádný zavazadla. Auto tu nechala a odjela v černým SUV, který řídila nějaká blondýnka. Když se zřízenec zeptal, na kdy by měl mít auto připravený, řekla, že možná ještě dnes večer. Slíbila, že mu zavolá."

„Kam má namířeno, to mu náhodou neřekla, co?"

„Ne. Řekla to ale tý blondýnce. Zřízenec slyšel, jak jí říká, že tam budou tak za dvě hodiny. Jedou do Palm Springs, parťáku."

Kapitola třicátá první

Téměř každý dům v Palm Springs si dělá alespoň nějaký pochybný nárok na slávu: přespal v něm Einstein, zemřel v něm Zanuck nebo v něm Elvis pistolí rozstřílel televizor. Dům, do něhož jsme mířily, Král rokenrolu původně vlastnil. Měl v jednu dobu v Palm Springs čtyři domy - a v každém z nich jiné děvče. Moje „matka" se v padesátých letech s Elvisem znala; v Las Vegas ji jednou v klubu Sands na večírku k jejím narozeninám zazpíval *Love Me Tender*. Nikdy jsem nebyla v pokušení ho proměnit; byl už prostě příliš postižený a já jsem se stačila poučit ze svého omylu s Rudym.

Tenhle dům Elvisovi sloužil jako skrýš. Nevěděla o něm dokonce ani memphiská mafie.

Je to vlastně pevnost. Tři podlaží z kamene a oceli, zabudovaná do horského úbočí a obehnaná pět metrů vysokou kamennou zdí s vodním příkopem na druhé straně. V tom příkopu choval Elvis aligátora. Když jsem tam byla naposledy, byly v něm nasazené červenobřiché pirani.

Dvoukřídlá hlavní brána vzhledem připomínala dveře mexického venkovského kostela; pod sluncem vybělenym a rozpukaným dřevem se skrývalo pevné ocelové jádro. Pokud mi bylo známo, nikdo ji neotevřel už celá desetiletí. Vlevo od brány byly v kamenné zdi obyčejné ocelové dveře a za nimi úzký kamenný most, překlenující vodní příkop. Dveře byly úmyslně tak nízké, že jimi mohla projít vždy jen jedna osoba, navíc sehnutá a snadno zranitelná. Z předchozích návštěv jsem věděla, že tam budou stráže, spousta stráží... a že mezi nimi nebudou žádní lidé. Stvoření, které jsem hodlala navštívit, se obklopovalo nejlepšími válečnicemi celého

upířího světa: zuřivými a výhradně ženskými bojovnicemi z klanů Dearg Due a Bobhan Sith. Počítala jsem rovněž s pololidskými dampýry a možná i s nějakými dlaky.

Z auta jsem vystoupila pomalu a opatrně; věděla jsem, že každý můj pohyb někdo sleduje a zaznamenává. Přistoupila jsem ke dveřím u volantu a naklonila se dovnitř.

„Zamkni dveře a zůstaň v autě. Budu uvnitř minimálně třicet minut, ne ale déle než hodinu. Za žádných okolností nevystupuj. Nemluv s nikým, koho neznáš..."

„Nejsem malá holka..." namítla s úsměvem Maral, rychle se ale přestala usmívat, když si uvědomila, že mluvím vážně.

„...ať vypadá jakkoli - mladý frajírek, stará dáma, středoškolská roztleskávačka nebo královna krásy. Budou to upíři, Maral. A ne ti moji. Nebudou chtít vyvolat žádnou scénu, protože rozhodně nestojí o to, aby na sebe něčím upozornili. Možná se tě ale pokusí vylákat z auta. Nevšímej si jich, radši se na ně ani nedívej, protože některé upírské klany mají hypnotické schopnosti. Nemluv na ně. Kdyby ti tvrdili, že je posílám a chci, abys za mnou přišla dovnitř, buď si jistá, že je to lež. Teď a tady ti říkám, že bych je o to nikdy nepožádala. Nikdy."

„Protože ta osoba žere lidi."

„Doslova."

„Nevezmeš si s sebou pistoli?"

„K ničemu by mi nebyla. Nech si ji tady ty. A kdyby někdo přišel k autu moc blízko, střel ho do krku. Pokus se ho připravit o hlavu."

„Co mám dělat, jestli se do hodiny nevrátíš?" zeptala se Maral a podívala se na hodinky, které jsem jí dala loni o Vánocích. Najednou mě napadlo, že ještě nevím, co jí koupím letos, pak jsem si ale uvědomila, že v příštích třiceti minutách se ukáže, jestli to není zcela akademická otázka.

„Pokud do šedesáti minut nevyjdu ven, odjeď. Vrať se do L. A. a pověz Petru Kingovi, že mi někdo telefonoval a pozval mě sem. Ostatní už nech na něm." Udržela jsem ve tváři neutrální výraz a snažila jsem se nehledět jí do obličeje. „Pravděpodobně nás v tuhle chvíli někdo pozoruje, takže se pokus nijak nereagovat na to, co ti

teď řeknu. Když do hodiny nevyjdu ven, bude to nejspíš znamenat, že už nevyjdu nikdy. A bude zbytečné hledat moji mrtvolu, protože žádná nebude. Úplně dole v tom velkém sejfu, co je ve stěně za Dalího obrazem, najdeš velkou polstrovanou obálku s aktualizovanou verzí mé poslední vůle. Nedávno jsem ji přepsala a nevyužila jsem k tomu Solgarových služeb. Skoro všechno jsem v ní odkázala tobě. Je u ní taky přiložená další obálka s trochou peněz v hotovosti. Vezmi si ji, odleť do Ženevy a přihlas se o svoje dědictví. Na dalším papíru najdeš pár jmen a čísel. Jsou to muži i ženy, jejichž specializací je vytváření nové totožnosti. Využij jejich služeb, Maral, za žádných okolností se ale nikdy nevracej do Hollywoodu. Bylo by dokonce lepší, kdyby ses vůbec nevrátila do Ameriky."

„Ty mě děsíš, Ovsanno," hlesla roztřeseně Maral. Její oči v přítmí vypadaly jako obrovské šedé korálky plovoucí v neprolitých slzách.

„Jestli se upírka, která tady bydlí, rozhodne mě zničit, bude chtít zabít i tebe. Už celá tisíciletí chrání svoji totožnost a pravou existenci upířích klanů. Nemůže si dovolit nechat tě naživu."

„Co je zač? Kdo je ta Lilith?"

„Lilith je matka všech upírů."

Legendu o Lilith zná každý upír. A všechno, co znají, je lež. V její osobě se snoubí legendy, mytologie i náboženství a společně vytvářejí báchorku, kterou pracně a s velkým potěšením dávala dohromady celá staletí.

Přešla jsem tichou ulici a zamířila rovnou k nízkým klenutým dveřím; velice dobře jsem si uvědomovala, že se možná chystám vejít do pasti. Jako nejstarší upírka v celé zemi mohla dát k útoku na mne a na můj klan souhlas jedině ona.

Prastaří jí říkali Lilitu nebo noční čarodějka a byla nepochybně nejstarším živým tvorem v Severní Americe, možná i na celém světě. Tvrdila o sobě, že byla první Adamovou manželkou - ještě před Evou - a že byla vyhnána z rajské zahrady, protože se odmítla přizpůsobit Adamovým poněkud primitivním sexuálním choutkám. Na březích Bosporu pak obcovala s démony a po čase porodila první příslušníky ras upírů a dlaků.

Prakticky všechno jsou to kecy.

Je strašně stará, to je pravda. Solgar tvrdí, že žije už celá tisíciletí. Vím, že byla naživu už před Kristem, jestli ale skutečně byla Adamovou manželkou, o tom ať rozhodnou teologové. Jsem si jistá jedině tím, že není čistokrevnou upírkou. Kdysi byla částečně člověkem. A není proměněná.

Dlouhá léta jsem nenápadně zkoumala její minulost, snažila jsem se utřídit nesčetné legendy a útržkovité pověsti, které se pojí s jejím jménem. Domnívám se, že byla kdysi ve starém Sumeru posedlá hadím démonem jménem Akhkharu, otěhotněla s ním a porodila *dampýra*. První *dampýrové* byli neuvěřitelně mocní, protože se v nich spojovaly ty nejlepší vlastnosti lidských i upířích rodičů. Jsem si téměř jistá, že jedním z jejích *dampýřích* synů byl i Gilgameš. A nemám sebemenší pochyby o tom, že spala i s ním. Přivedla na svět potomky nejstarších a nejmocnějších upířích předků, nikdy ale nebyla proměněná. Nemohla s nimi ovšem spát, obcovat a mít děti, aniž by nezískala některé z jejich upířích vlastností. Postupem času rodila další upíry a nechala vzniknout i hybridní rasu dlaků. A bůhvíco ještě.

Dnes... no, nikdo vlastně neví, čím dnes je. Ví se jen, že je šílená a neuvěřitelně mocná. A také téměř všeho schopná.

Ocelové dveře se otevřely, ještě než jsem stačila přejít ulici, a objevila se v nich dívka se zrzavými vlasy a zelenýma očima; hleděla na mě s upířím úsměvem, při němž jsou rty pevně stisknuté k sobě. Barva pleti naznačovala, že je to buď řecká Striga, nebo irská Dearg Due.

„Už na tebe čekáme," prohlásila s přízvukem, který rozhodně nepocházel z Irska. „Pojď za mnou."

Nejsem nijak velká, přesto jsem i já musela sehnout hlavu, když jsem procházela klenutými dveřmi. Je to pozice, v níž je člověk neuvěřitelně zranitelný; bolestivě jsem si zevnitř skousla tvář, abych odolala pokušení zvednout oči a rozhlížet se po čepeli či po ozbrojenci, který se mohl skrývat ve stínech nad mou hlavou.

Pozemek kolem domu se od mé poslední návštěvy vůbec nezměnil. Juky, agáve, bodlinaté opuncie a další ježaté kaktusy

vytvářely na protějším břehu vodního příkopu bariéru, která jen čekala, až se na ni napíchne každý vetřelec, jemuž se podaří uniknout piraňám. Za ní se až k domu táhl porost jestřábníků, lilků a čemeřic, jedovatých, halucinogenních a nádherných.

Mnohem méně nádherní byli *dampýrové*, kteří pozemek střežili. Vyzbrojení automatickými zbraněmi a s vlky i se psy po boku. Jejich zvířecími pomocníky byli dlaci, ta zvláštní upírům příbuzná rasa, která se dokáže proměnit pouze v jedno konkrétní zvíře. Obvykle se ve zvířecí podobě cítí pohodlněji, takže tu lidskou na sebe s přibývajícím věkem úplně přestanou brát. Dožívají jen jako zvířata. Kdo ví, možná že tyhle porodila sama Lilith.

Všude kolem mě se něco hýbalo a letmo jsem zahlédla několik příšerných stvůr, které jako by z oka vypadly kamenným obludám, jež zdobí Notre Dame. Podařilo se mi nehnout v obličeji ani svalem, když se v jednom z oken objevil netvor, na jakého by byl pyšný i král trikařů Ray Harryhausen, a prohlížel si mě. Nebylo na něm nic ani vzdáleně lidského. Po chvíli se k němu připojil druhý, vedle něhož ten první vypadal téměř jako elegán. Sírově žlutýma očima mě sledovali a přísahám, že jsem viděla zakmitání rozeklaného jazyku.

Upíři jsou ale samotářští tvorové, zejména ti starší. Tak co tady dělali?

V tu chvíli jsem si uvědomila, že tady něco doopravdy strašlivě nehraje: byli to skutečně staří upíři - tak staří, že patřili k legendárním prastarým. Upíři se s postupujícím věkem stále více vracejí k podobě, která mnohem spíš než člověka připomíná ještěra či dokonce draka. Někteří úplně zčernají, jiným narostou křídla a ocasy a ještě jiní se scvrknou, nahrbí a vypadají jako trollové. Lidé se pravděpodobně vyvinuli z velkých opic; stejně tak je možné, že našimi předky byli velcí ještěři. Ať jsme ale vznikli jakkoli, všichni nakonec z pohledu lidí vypadáme obludně.

Až na Lilith. Lilith se nemění. Snad za to může její lidská krev, démonická posedlost nebo skutečnost, že se páří s vlastními *dampýřími* syny - kdo ví? Prostě se nemění.

Dearg Due vznosně kráčela přede mnou, jako by vůbec nepochybovala o tom, že ji budu následovat. Ne že bych měla tak

moc na vybranou. Přešly jsme most a vešly do domu dalšími ocelovými dveřmi, které vedly přímo do hlavní obytné části v prvním patře. Vzpomněla jsem si, že v druhém patře jsou ložnice, celkem sedm, každá s vlastní vanou z černého mramoru a s vlastním krbem. Dole, tedy v přízemí, byla kuchyně, tělocvična, kancelář a pokoje pro služebnictvo. Protože byl celý dům zabořený do horského úbočí, nebyla v zadní stěně okna. Tři čtvrtiny čelní stěny vyhlížející do pouště tvořily obrovské tabule neprůstřelného skla, přes okolní pětimetrovou zeď bylo ale ven vidět jen z druhého patra.

V Lilithině vstupní hale nebyl žádný nábytek, visel tam jen obrovský nerozsvícený křišťálový lustr značky Baccarat. Zapadající pouštní slunce ponechávalo místnost ve stínu, z něhož čišel ledový chlad.

„Počkej tady." Dearg Due zamířila matným světlem pryč. Ignorovala jsem ji a vešla do obývacího pokoje. Chtěla jsem si toho v domě prohlédnout co nejvíc. Na opačném konci haly se mi nabízel výhled do postranní zahrady, v níž nechyběl ani nezbytný bazén. Tvor, který v něm plaval sem a tam, vypadal jako nějaký ještěr z druhohorní křídy - možná mosasaurus. Světla rychle ubývalo a kvapem se blížila noc - což ovšem pro moji rasu nebyl problém. Odhadovala jsem ale, že se po západu slunce objeví ještě další prastaří, ti, kteří jsou na sluneční světlo obzvlášť citliví. Napočítala jsem tady možná už deset prastarých a s nimi mnoho různých *dampýrů* a dlaků. Když jsem k tomu přičetla upíry z Hollywoodu, viděla jsem za poslední dva dny víc příslušníků své rasy než předtím za celé století.

Což mě vedlo k otázce, proč kolem sebe Lilith tolik upírů shromažďuje. A co to má společného se mnou?

Do obývacího pokoje vešly další dvě Dearg Due a tiše se postavily každá k jedněm dveřím, aby dohlédly na to, že dál do domu už se nedostanu. Obě byly svým osobitým způsobem krásné a nebýt toho, že jsem byla zaneprázdněná přemýšlením o Lilith i o své potenciální smrti, byla bych si nejspíš pohled na ně docela užila. Místo toho jsem se dívala z oken ven a čekala jsem.

A čekala.

Ta mrcha mě tam nechala čekat skoro deset minut - je to ten nejstarší způsob, jak dát někomu najevo svoji nadřazenost. Měla jsem takový vztek, že jsem měla co dělat, abych se neproměnila.

A pak místností zavanulo cosi štiplavého, pach něčeho dávno mrtvého a mumifikovaného, staré krve a zkaženého masa; ještě než Lilith promluvila, věděla jsem, že stojí za mnou.

„No ne, legendární Ovsanna Mooreová, Miss Vříškot." Hlas, který se ozval, byl sotva lidský, bez rytmu, bez intonace a bez přízvuku.

Otočila jsem se a pohlédla na Lilith, matku všech upírů, nejstaršího živého člověka, stvořitelku dampýrů a dlačích klanů, zdroj všechno zla na celém světě.

Jako by z oka vypadla Baby Jane Hudsonové z filmu *Co se vlastně stalo s Baby Jane?*

Kapitola třicátá druhá

PALM SPRINGS
15:00

Palm Springs.

Dávalo to smysl. Jsou-li Ovsanna a Maral skutečně milenky, pak je pro ně Palm Springs tím pravým místem.

Nechal jsem jaguár stát na místě, nasedl jsem do jednoho z policejních vozů a s rozsvícenými výstražnými světly jsem se sto čtyřicítkou řítil po bulváru La Cienega k dálnici. Nevěděl jsem, kam přesně jedu, věděl jsem ale, že se tam musím dostat dřív, než někdo zase ztratí hlavu. Doslova.

Delaneye jsem zastihl v kanceláři.

„Potřebuju, abys mi něco našel v pozemkovejch knihách, Dele. A fofrem. Palm Springs nebo možná Palm Desert. Podívej se, jestli je tam dole něco zapsaný na jméno Ovsanna Mooreová nebo Maral McKenzieová."

„A co třeba v Rancho Mirage? Tak prachatá dámička jako Mooreová by mohla něco mít v Rancho Mirage."

„Jasně, fajn. A kdybys nic nenašel, začni obvolávat hotely. Zkus zjistit, jestli tam na jedno z jejich jmen není na dnešek rezervace. A nech přes počítač vyhlásit pátrání po autě Mooreový, je to černej Lexus SUV. Poznávací značka je ve spisu Casaleový. Já tam dolů jedu a musím je najít. Budu na mobilu."

Ještě mi ani nestačil dořící, abych si dával pozor, a hovor jsem ukončil. Na nějakou opatrnost už jsem neměl čas. Všechny instinkty mi napovídaly, že se případ chýlí k závěrečnému dějství... a to znamenalo další mrtvoly. Pravděpodobně spoustu dalších mrtvol.

Do Banningu jsem se dostal za necelou hodinu, čímž jsem nejspíš překonal nějaký rekord. Výstražná světla mi při tom přišla vhod. Del se mi ozval ve chvíli, kdy jsem projížděl kolem nákupních hal.

„Tak hele, jestli některá z těch dámiček má tam dole nějaký nemovitosti, nejsou zapsaný na její jméno. Nenašel jsem vůbec nic. A taky se nechystaj přespat v žádným z velkejch hotelů. Musím ti ale říct, že čím víc se o ně zajímám, tím jsem přesvědčenější, že tady něco zatraceně nehraje, Pete."

Nemám rád, když mi někdo říká Pete, a on to moc dobře ví.

„To mi tedy říkáš novinku," vyštěkl jsem.

„Ta tvoje slečna Mooreová je tak neuvěřitelně čistá, až je to podezřelý."

„Odkdy je nevina důvodem k podezření?" zajímal jsem se.

„Jsme poldové, Pete. Víme, že nikdo nikdy není stoprocentně nevinnej ani takhle čistej. Je mi divný, že nacházím nějak moc slepejch uliček a hrozně málo opravdu zdokumentovanejch faktů. Narodila se v Římě v Itálii někdy v šedesátejch letech, neexistuje na to ale žádnej nemocniční záznam, jen registrace na tamějším americkým velvyslanectví. Její matka, Anna Mooreová, s ní zrovna moc času nestrávila a o otci nemůžu najít vůbec nic. Vystřídala zřejmě několik různejch internátních škol. Její záznamy se najdou v tuctu prvotřídních vzdělávacích ústavů po celý Evropě: v Londýně, v Paříži i v Ženevě. Pak se vrátila do Říma, kde začala hrát, a pak chodila v Londýně na něco, co je tady psaný jako RADA. Bůhví, co to je," zahučel.

„Royal Academy of Dramatic Art čili Královská akademie divadelního umění. Herecká škola pro smetánku."

„Tam studovala tři roky a pak přijela sem, když se matčin zdravotní stav zhoršil natolik, že musela nechat herecký kariéry."

„Na tom mi nepřipadá nic divnýho."

„Když studovala na tý akademii, jak je možný, že jsou tam výsledky jejích závěrečnejch zkoušek, u kterejch prospěla s vyznamenáním, ale ani jeden záznam o školní docházce? Kde v Londýně bydlela? Kde měla bankovní konto? Musela všude jezdit veřejnou dopravou, protože na její jméno nikdy nebylo registrovaný

žádný auto. Nenašel jsem jedinej záznam o transatlantickým telefonátu milovaný matince, jedinej doklad o tom, že by jí matinka někdy posílala peníze. A jestli se sem skutečně vrátila, aby pečovala o nemocnou matku, proč neexistujou žádný nemocniční záznamy?"

„Třeba nebyla v nemocnici," nadhodil jsem.

„Chci říct, že neexistuje vůbec žádná zdravotní dokumentace. Žádný účty od doktora, žádný vydaný recepty, žádný platby od pojišťovny. Žádnej záznam o tom, na co a kdy umřela."

„Boháči si platěj za soukromí," poznamenal jsem.

„Takovýhle soukromí nemá nikdo! Nemůžeš se v moderním světě pohybovat a nenechávat za sebou fůru různejch stop a papírů. Ve skládačce Ovsanny Mooreový chybí spousta hodně velkejch a důležitejch dílů. Na první pohled se všechno zdá bejt v pořádku. Má tady všechny dokumenty, který potřebuje, pas, řidičskej průkaz, kartu sociálního pojištění, když se ale začneš hrabat v minulosti starší než pětadvacet let, nenajdeš vůbec nic."

„Takže... na slečně Mooreový je něco víc, než se na první pohled zdá," shrnul jsem to.

„Podle mě spíš míň. Mnohem míň."

„A co Maral McKenzieová?"

„Jo, ta je v pořádku. Našel jsem o ní všechno, včetně velikosti bot. Ten její příběh by se dal z fleku zfilmovat."

„Ještě máš něco?"

„Podíval jsem se na tu záležitost s Japoncema: tam to pro změnu hraje. Tři investoři - jeden dělal u Sony, druhej u Mitsubishi a třetí u Toyoty -, co maj víc peněz než rozumu, vedou se studiem Anticipation vážně míněný jednání. Všechno hrozně ututlaný, ale legitimní."

„Díky, Dele. Hledej dál. A zavolej mi, kdyby se našlo to auto."

O dvě minuty později mi telefon znovu zazvonil. Díval jsem se právě na nápis nad kasinem Morongo a otevřel jsem ho, aniž bych se podíval na displej.

„Tomu říkám rychlá práce, Delaneyi. Už to auto máte?"

„Detektiv King?"

„Ano?" Nebyl to Delaney.

„Tady Maral McKenzieová."

„Zrovna vás hledám," řekl jsem a záměrně jsem dovolil, aby se mi do hlasu vloudil rozzlobený podtón.

„Jsme v Palm Springs."

No, aspoň jsem věděl, že mi nelže. A taky jsem aspoň věděl, že jedu správným směrem.

„Ovsanna neví, že vám volám..." vychrlila na mne jako z kulometu.

„Tak moment," zarazil jsem ji. „Kde přesně jste? A kde je Ovsanna...?"

„Adresu neznám. Sedím v autě na soukromé příjezdové cestě, která odbočuje z West Chino Canyonu, to je ta silnice, co vede rovnou do hor. Nemůžete to ale minout - je to jediný dům na kilometry daleko a je to vysoká stavba zakousnutá přímo do horského úbočí. Ovsanna šla dovnitř, aby si s někým promluvila o těch vraždách. Nedovolila mi, abych šla s ní. Říkala..."

Poslední větu už Maral McKenzieová nedořekla. Zaslechl jsem řinkot rozbitého bezpečnostního skla a náhle uťatý výkřik. Následovalo žuchnutí, jak telefon spadl na podlahu. Otevřely se dveře auta. Zakryl jsem si rukou pravé ucho a soustředil jsem se na zvuk látky tažené po koženém sedadle. Prásknutí přibouchnutých dveří... a pak už jen hrobové ticho.

Palm Springs je v zásadě malé město. Policista tamějšího sboru, který zvedl telefon, přesně věděl, o kterém domě mluvím. Sdělil mi, že má v blízkosti dva muže, a slíbil, že mi zavolá, jen co tam dojedou. Nechal jsem si od něj popsat cestu a usoudil jsem, že to od místa, kde se momentálně nacházím, není dál než pětadvacet kilometrů.

Noc padá v poušti rychle, takže než mi znovu zavolal, byla už skoro tma. Jeho muži našli telefon i auto. Okno u řidiče bylo rozbité a Maral nikde v okolí nebyla. To jsem se toho tedy dozvěděl!

Jel jsem už po West Chino Canyonu, když na mne zablikalo neoznačené policejní auto. Zastavil jsem u kraje, z auta vystoupili dva policisté v civilu a představili se mi. Robert Montoya vypadal jako potomek původních Indiánů a Robert Morales byl Hispánec.

Oba měli černé vlasy a byli osmahlí pouštním sluncem, takže jsem ve tmě viděl jen bělmo jejich očí a zuby, když právě něco říkali. Moc toho nenamluvili. Ani jednomu se to, co našli, nezamlouvalo.

„Co ještě jste viděli kromě toho rozbitýho okna?"

„Sklo na silnici, klíček v zapalování, telefon na podlaze. Žádný známky zápasu, žádný krvavý fleky. Dům je obehnanej tak vysokou zdí, že byste potřeboval pátrací letadlo, abyste viděl, co se děje vevnitř."

„Co víme o lidech ze sousedství?"

„Nejbližší sousedi jsou dost daleko. Každej tady má u domu minimálně několikaakrovej pozemek. Většinou jsou to starý zazobaný rodiny. Takovejch je tu spousta. Hodně z těch domů se předvádí v magazínech o architektuře. Hodně moc zvláštních domů. V jednom z nich trávil Elvis líbánky."

Otočil jsem se a zamířil jsem zpátky k autu.

„Pojedu za várna," zavolal jsem přes rameno. „Nemusíte náš příjezd nijak inzerovat."

Oba Bobové zabočili na prašnou silničku a zhasli reflektory, jakmile zastavili. Zaparkoval jsem za nimi a udělal totéž. Zhasl jsem i lampičku nad volantem a co nejtišeji jsem vystoupil z auta. Ovsannin Lexus SUV stál u pravého okraje asi o padesát metrů dál. Potmě jsem sotva rozeznával obrovskou kamennou zeď táhnoucí se kolem masivní budovy z kamene, oceli a skla, která působila dojmem, jako by vyrůstala ze skály. V nejvyšším patře se svítilo, sklo ale zřejmě bylo elektricky pochromované, protože jsem uvnitř vůbec nic neviděl. Někdo si doopravdy zakládal na svém soukromí.

Za volantem policejního vozu seděl Morales. Spustil přední okénko a já jsem se k němu sklonil.

„Víte o tom domě něco? Komu patří? Co se o něm v okolí povídá?"

„*Nada.* Stojí tady už hodně dlouho; vzpomínám si, že jsem ho vídal už jako kluk a vždycky jsem si říkal, že musí bejt senzace bydlet takhle uvnitř hory."

„A co jinde tady kolem? Nevolali vás sem k něčemu? Žádný stížnosti sousedů - na hlasitý večírky, na kšeftování s drogama?"

Montoya se díval do kapesního počítače. „Jeden případ tady je. Před šesti tejdny - volala nám jistá Abigail Hiltonová. Bydlí v Shangri-La, což je támhle nalevo, poslední dům, kterej jsme minuli, než jsme zabočili na tuhle cestu. Bylo to o půlnoci na Halloween. Stěžovala si, že tu něco oslavujou a dělaj nesnesitelnej kravál. Jeden z našich lidí to sem jel prošetřit, když ale dorazil, byl už všude klid. Takže ani nešel do domu."

„Kde se ten večírek konal?"

„V tom domě tam vzadu, prakticky přesně proti tomu zaparkovanýmu SUV. Jmenuje se Eden."

Abigail Hiltonové trvalo neobyčejně dlouho, než otevřela dveře, a když jsem ji uviděl, pochopil jsem proč. Muselo jí být přinejmenším devadesát. Jestli v mládí měřila nějakých sto padesát centimetrů, stáří ji nahrbilo a ještě jich pár ubralo. Kdybych jí byl sebral hůl, nejspíš by se byla sesypala na podlahu. Hlas měla ale ostrý jako břitvu a mluvila ryzím bostonským přízvukem.

„Co že vyšetřujete? Moji stížnost? To bylo před šesti nedělema, mladíku, a proč vůbec policajt z Beverly Hills vyšetřuje zločin, ke kterýmu došlo v Palm Springs?"

„To je nová interní policejní metodika, madam, vypomáháme sousedním policejním sborům."

„To určitě, větší hovadinu jsem v životě neslyšela. Ukažte mi nějakej průkaz, mladíku."

Vzala si můj odznak a přibouchla mi dveře před nosem. Oba Bobové seděli v autě, sledovali moje počínání a nedávali na sobě nic znát; pomyslel jsem si, že přes den nejspíš oba nosí zrcadlové sluneční brýle. Znal jsem se s producentem seriálu *Reno 911*. Napadlo mě, že bych jim na něj možná měl dát číslo.

Paní Hiltonová se vrátila ke dveřím, otevřela je a vrátila mi odznak.

„Dobrá, mladíku, co chcete vědět?"

„O Halloweenu v noci jste si telefonicky stěžovala. Pokud je mi známo, šlo o nějaký hlasitý večírek."

„Hlasitej, to jo. Jsem trochu nahluchlá, takže to musel bejt vážně hroznej randál."

„A co jste slyšela, madam?"

„Křik, ječení, vytí."

„Vytí? Když říkáte *vytí..."*

„Zvířecí vytí. Toulá se tu kolem hodně kojotů, ale tohle znělo jinak. Spíš jako psi nebo vlci. Bylo to strašidelný."

„A odehrávalo se to kolem půlnoci."

„Začalo to asi v deset, já jsem ale na policii volala až o půlnoci. Než sem ten policajt přijel, už to přestalo. To bylo v jednu."

„Nemluvila jste s někým z domu?"

„Chtěla jsem," odsekla. „Volala jsem slečně Lilly, ale nedostala jsem ji k telefonu. Ten její úchyláckej řidič tvrdil, že je *indisponovaná.* To si pište, že jsem mu řekla, co si o něm myslím. Sráč jeden mrňavej vyblitej!"

Ten „mrňavej sráč" z jejích úst mě natolik šokoval, že mi chviličku trvalo, než jsem si uvědomil, co ještě řekla.

„Vyblitej?"

„Albín!" štěkla. „Celej bílej, chápete? Vyblitej! Vždycky, když ho vidím, běhá mi z něj mráz po zádech."

„V tom domě pracuje nějaký albín?"

„Vždyť to snad říkám, mladíku. Nebo jste hluchej?"

„Ne, madam."

„No, víc už vám nepovím, zteplalo by mi pití." Zarazila se a pohlédla na mě s přimhouřenýma očima. „Usmíváte se jako pablb," zavrčela a práskla dveřmi.

Asi měla pravdu.

Kapitola třicátá třetí

„Lilith, drahá. Hrozně ráda tě vidím," lhala jsem.

V přítmí za ní se pohnul nějaký duchovitý stín a objevil se ghúl známý pod jménem Ghul. Nejsem si jistá, co je vlastně Ghul zač - vím jen, že to není stoprocentní člověk. Dělá Lilith společníka už celá tisíciletí, takže v něm někde musí být něco z upíra. Nehlásí se ale k žádnému klanu a je takovou anomálií, že se žádný klan nehlásí k němu. Hlásí se k němu jen Lilith, která si ho neustále drží po svém boku. Jestli je to její služebník, syn nebo milenec, to nikdo neví. Možná všechno dohromady.

Vím ale, že je to opravdový ghúl, který obchází hřbitovy a živí se lidským masem, a že takových, jako je on, už pravděpodobně na tomto světě nezbývá víc než hrstka.

„Proč jsi sem přišla?" vyjela na mne Lilith. Měla na sobě něco černého ve stylu Vivienne Westwoodové, cosi mezi gothickými svatebními šaty a noční košilí sadomasochistické dominy.

„Přišla jsem se na tebe podívat, Lilith."

„Už jsi mě viděla, tak zase jdi."

„Trochu jsi to tu předělala od té doby, co jsem tu byla naposledy," poznamenala jsem a rozhlížela se po obývacím pokoji, který byl až na další dva lustry zcela prázdný.

„Chystáš se k hibernaci nebo jen zrovna máš nějaké minimalistické období?"

„Víš, co se mi na herečkách nejvíc líbí, Ghule?" ušklíbla se Lilith a odvrátila se ode mě. „Že mají na všechno nějaký názor. Na módu, na politiku, na umění, na světový mír - jako by na tom někomu záleželo." Zaklonila hlavu a podívala se na něj. „Přitom jsou to

ženské, které si na živobytí vydělávají tím, že papouškují texty, které napsal někdo jiný, pohybují se tak, jak se po nich chce, a oblékají se do toho, co se jim přikáže. Nedokážou se postarat ani o vlastní obchodní záležitosti, ale jsou schopné lidem radit, koho by měli volit."

Ghul na to nic neřekl. Mluvil jen zřídka.

Pomalu jsem se přesouvala k oknu a držela se od toho nesourodého páru co nejdál. Nedělala jsem si iluze: sami o sobě byli oba smrtelně nebezpeční a společně byli nepřemožitelní. Nebezpečná atmosféra v místnosti byla přímo hmatatelná.

„Co chceš?" obořila se na mne Lilith.

„Mám na tebe pár otázek, na které bych ráda slyšela odpověď." Přešla jsem blíž k zadním dveřím. Ve tmě se ploužili čtyři prastaří upíři, podobní ohavně deformovaným stínům.

„Nemám ti co říct," štěkla Lilith. „Zapomínáš, s kým mluvíš, Ovsanno Hovannes Garabedianová. Jsi moje poddaná. Ty se musíš zpovídat mně!"

„To není pravda, v téhle zemi ne," odsekla jsem, schválně jsem zvýšila hlas a doufala, že mě prastaří uslyší a začnou mi věnovat pozornost. „Tradice říká něco jiného." Prastaří si na tradicích nesmírně zakládají. „Byla jsem tady první, Lilith. Vyznačila jsem svoje území, a je to tudíž moje država - a v mém království jsi podřízená ty mně."

Lilith kolébavě pokročila kupředu. Od našeho posledního setkání trochu přibrala, raději jsem ale nechtěla ani pomyslet na to, co asi jedla. Cítila jsem štiplavý pach zuřivosti, který se z ní ve vlnách šířil. Doslova se třásla vztekem. Kdybych měla dávicí reflex, už bych zlomená v pase zvracela; čpěla sírou a zkyslým mlékem.

„Jsem Lilith, první, věčná a nesmrtelná. Matka upírů a dlaků. Jsi mi povinována poslušností."

Lilith měla i další jména - třeba noční příšera - ta jsem jí ale momentálně nepovažovala za vhodné připomínat. Otřela jsem si z tváří kapky jejích horkých slin.

„Jsem potomkem první pokrevní linie klanu Dakhanavar a hollywoodskou kastelánkou. Na celém západním pobřeží Ameriky mi

není nikdo nadřízen. Ani ty ne, Lilith. Znáš přece tradice!" Poslední slova jsem hlasitě zahulákala, což přilákalo další a další prastaré.

Pár se jich shromáždilo ve vstupní hale a někdo rozsvítil lustr. Většina žárovek byla ale rozbitá a těch několik málo zbývajících zalévalo prastaré jen matným zažloutlým přísvitem, v němž se objevila jejich popraskaná černá zrohovatělá kůže, nestvůrná opelichaná křídla, zakřivené tesáky a spáry - nefalšovaná předvánoční noční můra. Bůh mi pomáhej, jestli někdy takhle zestárnu. Samozřejmě mi bylo jasné, že nebudu-li opatrná, může mě Lilith v příštích několika minutách téhle obavy zbavit.

Viděla jsem, jak za Lilith a Ghulem vcházejí do místnosti další postavy - její armáda bojovnic klanů Bobhan Sith a Dearg Due, dampýrové a dlaci.

„Co chceš, kastelánko?" zašeptala Lilith s obličejem skloněným a otočeným na stranu.

Šlo jí o to, aby ostatní náš rozhovor neslyšeli, to jsem ale nehodlala dovolit.

„Chci slyšet odpovědi, Lilith," opakovala jsem tak hlasitě, aby mě všichni slyšeli. „Chci vědět, kdo má na svědomí smrt mých blízkých."

„Žádné odpovědi pro tebe nemám," odvrátila se ode mne Lilith. „Udělala bys líp, kdybys teď odešla."

„To zní jako výhrůžka."

Lilith se znovu otočila ke mně a v tom okamžiku už vůbec nevypadala jako groteskní, příliš křiklavě zmalovaná stařena. Její obličej už nebyl obličejem člověka, nebylo v něm nic lidského. Bylo v něm jen zlo - pradávné a nesmiřitelné.

„Víš přece, že zabíjení upírů pro mne není ničím novým. Krmila jsem se jejich masem, vysávala jsem morek z jejich kostí, jedla syrový mozek z misek jejich lebek." Už se ani trochu nesnažila vést náš rozhovor v tichosti. Přistoupila blíž a zahalil mě přilnavý oblak její zpráchnivěle čpící staroby.

„Víš, jak chutná takový upír, Ovsanno?" zeptala se.

„Jako kuře?"

„Jako vzpomínky."

Mezi namalovanými rty jí vyrazil ven krátký černý jazyk. „Všechno, co kdy dělali, všechna místa, která navštívili, všechno, co kdy viděli, to všechno v nich je, obalené masem a šlachami, kostmi a morkem. Upír je skutečná lahůdka. Jeden mi vystačí na mnoho dnů."

Byla mi teď tak blízko, že jsem si na ni mohla sáhnout. To, co jsem při prvním pohledu považovala za ztuhlý a popraskaný mejkap Baby Jane, vůbec nebyl mejkap; byla to její kůže. Světle žlutá, rozpukaná a skvrnitá jako vysušený grapefruit. Zuby byly pouhé pahýly, stěží vyčnívající přes okraj dásní. Nepochybně obroušené tisíciletími pojídání lidského masa. Oči měla naopak velké, jasné a neuvěřitelně modré.

„Je to snad něco, co bys chtěla říct tady ostatním přítomným?" zeptala jsem se a ukázala jsem na prastaré, kteří se shromáždili za mnou.

„Těm žádné nebezpečí nehrozí, Ovsanno," odpověděla hlasitě Lilith a prošla kolem mne. „Hrozí tobě."

Otočila jsem se za ní.

„Jsi nebezpečná sobě i druhým. Vyšetřuje tě policie, Ovsanno. Jak dlouho bude trvat, než vyjde najevo tvoje poněkud mlhavá minulost? Tentokrát si na tebe policie důkladně posvítí, herečko. Média na tebe zaměří světla reflektorů, kterým nelze uniknout. Samotná tvá existence ohrožuje všechny americké upíry, Ovsanno Hovannes Garabedianová."

Znovu jsem se otočila a snažila se stát k ní čelem a přitom neztratit z očí Ghula. Nechtěla jsem ho mít v zádech.

„Nějaký lovec hubí můj klan, zabíjí jeho členy starými, tradičními metodami, které zajišťují, že nedojde k regeneraci. A teď začal zabíjet i lidi z mého okolí."

„Něco ti chce říct," ozval se Ghul; hlas měl mrtvý a zcela bezvýrazný a ústy jen namáhavě formoval slova. „Co to ale je, upírko? Rozumíš jeho vzkazu?"

„Zdá se, že je ten lovec odhodlaný zařídit, aby ty reflektory ozářily jen mě a můj svět."

„Vy dakhanavarští jste odjakživa paranoidní."

„Udrželo nás to naživu," připomněla jsem mu. Rychle jsem se otočila, protože jsem si uvědomila, že je Lilith za mnou. Stála u dveří vedoucích ven k bazénu a tiše rozmlouvala s nějakým ještěrovitým tvorem. Něco tu nehrálo, něco tu příšerně nehrálo. Začínala jsem mít dojem, že jsem se dopustila strašného omylu, když jsem sem přišla.

Otočila jsem se tváří ke ghúlovi. Byl vysoký, nepřirozeně vyzáblý, měl růžovobílou pleť a bledý oválný obličej mu přetínaly krvavě rudé oči a tenká karmínová linka rtů. Pochybuji, že byl někdy hezký, teď ale vypadal jako chodící mrtvola prostopášníka ve smokinku, který mohl být v módě někdy v době, kdy ještě Capone platil daně.

Pokud byl lovcem jiný upír, potřeboval požehnání některého z nejvýše postavených upírů v zemi... a nikdo nebyl výš postavený než Lilith. Nepochybovala jsem ani o tom, že kdyby se někomu zachtělo vyhodit mě ze sedla, Lilith by mu požehnání dala. Nikdy mi neodpustila, že jsem se Hollywoodu zmocnila dřív než ona, a myslím, že jejím tajným přáním bylo stát se herečkou. Val Lewton jí dal malou roličku v původní verzi *Kočičích lidí* - tehdy spolu spali -, ale musela být zřejmě hodně špatná; když produkoval *Lupiče těl*, hrála jen mrtvolu. Nezvládla pořádně ani to. Jednu scénu museli točit šestkrát. Copak je proboha tak těžké na chvíli zadržet dech? A já vlezla přímo do její bestiální náruče.

Lilith stála u dveří do zahrady, obklopená svými dampýry a dlaky. V přítmí se shromáždili další prastaří. Nebylo možné odhadnout jejich přesný počet, muselo jich ale být několik tuctů. Za celý svůj dosavadní život jsem jich potkala jen hrstku a nikdy jsem neviděla víc než jednoho naráz. Když se naposledy prastaří sešli ve větším počtu na jednom místě, bylo to v září roku 1666, vyžádal si velký londýnský požár stovky upířích životů. Mnozí se domnívali, že byl oheň založen úmyslně, pravděpodobně agenty militantní církve, kolovaly ale tehdy i fámy v tom smyslu, že to byl nějaký upír samotář.

Přešla jsem ke stěně místnosti a úmyslně jsem zůstala stát poblíž obrovského krbu. Snad by se mi mohlo podařit proměnit se v něco malého, nejlépe v ptáka, a uprchnout komínem. Když mi záda chránil

chladný mramor, založila jsem si ruce na prsou a vyjela jsem na Lilith. „Jestli se nemýlím, dala jsi někomu svolení k lovu na mě."

Upřeně na mě hleděla. Legenda tvrdí, že v době stvoření světa byla nevýslovně krásná, to ale bylo ještě před tím, než byla vyhnána z Edenu a obcovala s démony. Noční čarodějka nebyla krásná už celá tisíciletí. Teď ale, když večerní soumrak skryl rysy jejího obličeje a ponechal jasně viditelné jen její modré oči, zářivé a téměř nevinné, jsem chápala, jak se jí povedlo svést Adama.

A pak se rozesmála. Byl to ten nejděsivější zvuk, jaký jsem kdy slyšela. Kdyby zlo mělo hlas, zněl by přesně tak. Když smích utichl, přistoupila blíž ke mně, dala si ruce v bok a zavrčela: „Ne, Ovsanno, nikomu jsem svolení k lovu na tebe nedala. To *já* jsem ti vyhlásila válku! To *já* jsem na tebe uspořádala lov!"

Sekla po mně pravou rukou; její spáry se mi zaryly do obličeje a rozervaly mi na tvářích kůži až do masa. Tesáky mi vylétly z dásní, drápy se mi protáhly; skočila jsem jí po krku, než jsem se ale stačila zakousnout, byly na mně její stvůry.

Jsem příslušnicí klanu Dakhanavar, upírské elity, a od okamžiku narození mě cvičili v zabíjení. Postavila jsem se jim na odpor. Kopala jsem a sekala, trhala jsem zuby maso, drásala jsem jim spáry těla, probíjela jsem se přes dampýry a dlaky. Viděla jsem Lilith, která se držela vzadu, stála s rukama založenýma na prsou a bizarní svatební šaty měla postříkané mou tmavou krví. Pobízela do útoku své upírky. Musela jsem před jejich náporem couvnout a nechala jsem podlahu plnou bojovnic Dearg Due a Bobhan Sith, svíjejících se v kalužích vlastní krve a vnitřností.

V jednom okamžiku jsem měla pocit, že se mi přece jen podaří dostat se ven, dveře už byly na dosah, pak ale zaútočili prastaří...

Kapitola třicátá čtvrtá

PALM SPRINGS
17:00

Sráč jeden mrňavej vyblitej.

Nebyl to sice společensky nejkorektnější výraz pro člověka trpícího albinismem, v tomto případě byl ale asi poměrně přesný.

Eva Casaleová, vedoucí trikového oddělení studia Anticipation, byla viděna s nějakým albínem. Ve společnosti nějakého albína viděli rovněž Millu Taylorovou, která se momentálně ve dvou částech nacházela na koronerově stole.

A nyní přijela téhož albína do Palm Springs navštívit Ovsanna Mooreová.

Musím přiznat, že mě to zklamalo. Doufal jsem, že se Ovsanna ničím neprovinila, jenže důkazy nikdy nelžou, jak v jednom kuse tvrdí ten chlapík z *Kriminálky Las Vegas*, a pak pokaždé ukáže, jak to myslel. Někdo, kdo by měl trochu víc zdravého rozumu, by byl počkal na posily, já jsem ale stále vycházel z předpokladu, že mi Ovsanna věří natolik, aby si se mnou byla ochotná promluvit z očí do očí. Potřeboval jsem se jí zeptat, proč a jak, a připojit k tomu i všechny ty další oblíbené otázky, které podezřelému rád klade každý správný všetečný detektiv.

Vrátil jsem se k Bohům a dával si záležet, aby na mně nebylo vidět přílišné vzrušení.

„Pro tenhle Eden i pro parcelu, kde stojí ten lexus, budeme potřebovat povolení k prohlídce. „Nedívejte se tam," dodal jsem rychle.

Oba Bobové se na sedadlech otočili a zadívali se na dům u silnice před námi. Montoya na mne koukal, jako bych mluvil nějakým cizím jazykem.

„Máme dostatečnej důvod?" zeptal se.

„Svědeckou výpověď," zahučel jsem neurčitě. „Jak rychle ho seženete?"

„Děláte si srandu? Tady jste v Palm Springs a je pět odpoledne. Každej soudce ve městě buď hraje tenis, nebo popíjí už druhý martini. Hned tak to nebude."

„Tak dobře, povím vám, co bych od vás potřeboval. Tohle je soukromá cesta, je to tak? Za domem nikam dál nevede? Sežeňte co nejvíc vozů a tuhle stranu silnice kompletně zablokujte. Řekněte jim ale, aby před příjezdem zhasli světla. Už je dost velká tma a jsme poměrně daleko od domu, takže je snad nikdo zevnitř neuvidí. Pak se spojte s kapitánem Bartonem z Beverly Hills. Vyřiďte mu, že lidi, co jsou v tom domě, jsou podle mě přímo zapletený do případu kinozabijáka a že budeme potřebovat zásahovou jednotku, abychom se vůbec dostali dovnitř. Další už nechte na něm. A teď jeďte a postarejte se o zablokování tý silnice."

„A co budete dělat vy?"

Ukázal jsem hlavou na silnici vedoucí k domu.

„Půjdu zaklepat na dveře."

„Je to rozumný?" zapochyboval Montoya a krátkozrace zamžoural na dům.

„Nejspíš ne."

Chtěl jsem mít s Ovsannou deset minut o samotě. Potřeboval jsem se jí podívat do očí a ještě jednou si poslechnout, co mi k tomu poví. Byl jsem si už jistý, že o těch výhrůžných telefonátech mi lhala, stále ještě jsem ale neměl tušení, jakou roli sehrála v té spoustě vražd. Všechny moje instinkty mi říkaly, že nikoho nezabila. Jenže tytéž instinkty měly chuť povalit ji na postel a skočit na ni, takže bylo vcelku zřejmé, že se na ně nemohu spolehnout.

A pokud byla vinná, chtěl jsem ji zatknout já sám. Částečně proto, že jsem ji chtěl chránit - před zacházením, jehož by se jí dostalo ze strany policie i médií, kdybych u toho nebyl. A částečně i proto, že nejsem pitomec. Věděl jsem, jak by to v mých materiálech vypadalo. Možná by pak o mně a o mém případu napsal Dominick Dunne článek pro *Vanity Fair*. „Poslední opona: dopadení kinozabijáka." Měl

bych zase něco, co bych si mohl vylepit do skříňky a co by mi připomínalo, že aspoň občas vím, co dělám.

A pokud do toho Ovsanna nebyla zapletená, mohla by pro Anticipation koupit filmová práva. A hrál by mě Viggo Mortensen. Škoda, že Johnny Depp není dost velký.

Zeď kolem domu byla přinejmenším pět metrů vysoká; uprostřed v ní byla velká dvoukřídlá brána a po jedné její straně ještě menší klenutá dvířka. Domácí telefon byl zabudovaný do zdi vedle těch menších dvířek. Rozepnul jsem jisticí řemínek a povolil jsem glock v pouzdře. Maral tvrdila, že Ovsanna šla dovnitř. Vzhledem k tomu, kde stálo její auto, jsem předpokládal, že je pořád v domě, možná s tím albínem. A kde sakra byla Maral?

Právě jsem se chystal zmáčknout tlačítko telefonu, když jsem si všiml, že se na zemi něco leskne. Klekl jsem si, baterku velikosti plnicího pera, kterou u sebe nosím, jsem shora zastínil a posvítil jsem před sebe. Zatřpytily se na mě drobné kousky skla. Nabral jsem hrst skla a hlíny a hlínu prosel mezi prsty. Střípky byly z bezpečnostního skla a na několika z nich byla zaschlá krev. Stále ještě vkleče jsem otočil hlavu a namířil jsem světlo na SUV za sebou. Z nízkého úhlu jsem viděl stopu střípků táhnoucí se od levých předních dveří černého auta - přímo k místu, kde jsem klečel.

Vytáhl jsem glock z pouzdra a uvolnil jsem pojistky. Vždycky mám jeden náboj v komoře - z hlediska obecného zacházení se zbraněmi to není nejlepší zvyk, zato z policejního hlediska je nesmírně užitečný. Nestojím o to, abych v přestřelce vytáhl pistoli a pak teprve musel nasouvat do komory náboj. Navíc, ačkoli jsem je neměl zajištěné, má Glock 17L tři pojistky.

Mohl jsem teď zcela oprávněně tvrdit, že jsem sledoval svědeckou výpověď a důkazní stopu vedoucí od SUV k domu, do něhož byla podle mého přesvědčení po únosu zavlečena Maral McKenzieová. Přiložil jsem k ocelovým dveřím roztaženou dlaň a zatlačil jsem. V každém slušném filmu by se byly s cvaknutím otevřely. Tyhle zůstaly zavřené. Dovnitř jsem se tudy mohl dostat, jedině kdybych zazvonil nebo nasadil do akce zásahovou jednotku s náloží výbušniny. Začal jsem dům obcházet z boku, držel jsem se těsně u

zdi a rozhlížel se po kamerách nebo alarmech. Pokud tam nějaké byly, neviděl jsem je.

Nikde nebyly žádné venkovní lucerny a nesvítil ani měsíc. Viděl jsem sotva půl metru před sebe. Levou rukou jsem přejížděl po zdi a v pravé držel glock; zabočil jsem za roh, pistole poskočila vzhůru a dech se mi zadrhl v hrdle. Lekl jsem se, že proti mně někdo stojí, když mi ale srdce přestalo zběsile bušit, uvědomil jsem si, že je to jen jedna z nesčetných palem, které daly městu jméno. Tahle se ostře skláněla doleva, takže vrcholek přečníval až přes zeď, jíž byl pozemek obehnaný. Zastrčil jsem pistoli zpět do pouzdra, vší silou jsem se pokusil vyhoupnout do koruny stromu a po kmeni jsem vylezl nahoru. Z hnízda mezi palmovými listy proti mně vyrazily dvě ohavné krysy. Jednu z nich jsem srazil a sledoval, jak dopadla na vrcholek zdi. Ozvalo se hlasité zapraskání, vyšlehl malý oblouk světla a kožešina té zatracené potvory se vzňala. Takže na vrcholu zdi byly natažené elektrické dráty. Ať byl majitelem domu kdokoli, bral jeho zabezpečení doopravdy vážně. No... lepší, když to schytala krysa než já.

Vyšplhal jsem po kmeni o kus výš a naklonil se přes zeď. Přímo pod sebou jsem spatřil vodu, nebyl to ale bazén, byl to vodní příkop, prokristapána. Kolem celého domu se táhl vodní příkop překlenutý mostem, který vedl od nízkých ocelových dveří ke vchodu do budovy. Na to, abych ve vodě něco rozeznal, byla příliš velká tma, podle zvuku jsem ale usuzoval, že tam plavou nějaké obrovské ryby. Slyšel jsem, jak hladinu čeří jejich ocasy. Protější břeh příkopu byl porostlý hustou vegetací dosahující až k domu. Podle stínů, které vrhala na zeď, to vypadalo na kaktusy a agáve, tedy porost, s jakým byste se rozhodně nechtěli seznámit zblízka. Z toho, co jsem viděl ze samotného domu, jsem usuzoval, že se dívám na úžasné architektonické dílo z kamene, skla a oceli v hodnotě několika milionů dolarů, plnicí funkci skutečné pevnosti.

Většina domu byla temná, jedna obrovská místnost v prostředním podlaží, pravděpodobně obývací pokoj, však byla tlumeně osvětlená. Z mého stanoviště prakticky přímo proti oknům a bez slunečních paprsků, které by aktivovaly zabarvení skla, bylo vidět dovnitř.

Stála tam Ovsanna.

Viděl jsem pouze její profil. Mluvila s nějakým vysokým mužem ve smokinku a s malou dívkou ve výstřední punkovské róbě. V místnosti nebyl nábytek a jen matně jsem rozeznával další postavy stojící ve tmě u protější stěny. Lidské postavy. Vytáhl jsem se na stromě, jak nejvýš to šlo, nevšímal jsem si zlověstného praskotu, dával jsem si pozor na další krysy a nohama jsem se vyhýbal bzučícím drátům. Pouštět do drátů smrtící elektrické napětí je nezákonné, pravděpodobně bylo ale dost vysoké, aby mi zkratovalo nervovou soustavu a shodilo mě ze stromu. Pochyboval jsem, že by někomu uvnitř vadilo, kdybych si při tom zlomil vaz.

Ovsanna se pohnula a chlap ve smokinku se nepatrně pootočil právě tak, abych mu viděl do obličeje - měl bílé blonďaté vlasy a světlou pleť. Můj albín. Ta malá dívka mi byla nějak povědomá. Pak se ke mně otočila a já zjistil, že to vůbec není dívka; byla to stařena oblečená jako pubertální gothička... a jako by z oka vypadla Bette Davisové ve filmu *Co se vlastně stalo s Baby Jane?*

Nedokázal jsem odhadnout, co se uvnitř děje. Ovsanna se tvářila naštvaně. Dávala jim nějaké příkazy? Křičela na ně? Přešla k mramorovému krbu sahajícímu od podlahy až ke stropu, postavila se zády k němu a zůstala stát s rukama založenýma na prsou. Maral nikde vidět nebyla.

Do místnosti se stále tlačili další lidé, nikdo ale nic neříkal. Zdálo se, že všichni jen stojí v mlčenlivých řadách a sledují Ovsannu a tu starší ženu. Vepředu stály ženy s ohnivě rudými vlasy, z lidí stojících v pozadí jsem ale neviděl skoro vůbec nic. Všichni byli zjevně zahalení v černých pláštích.

Možná už nazrál čas na tu návštěvu očaře, kterou jsem neustále odkládal.

Co se to tu k čertu dělo? A kdo byli všichni ti lidé? Rozhodně jich tu bylo dost na uspořádání večírku, atmosféra uvnitř ale večírek nijak nepřipomínala; nekolovali tam číšníci s jídlem, nikde nevlály fábory a netřepetaly se balónky. Nikde se nesvítilo.

Možná to byl nějaký kult. Nějaké shromáždění uctívačů ďábla. To by byly titulky! Byli jsme přece v Kalifornii, domově Satanovy

církve, Setova chrámu a obrovského množství méně významných sekt. Kult uctívačů ďábla by byl tou pravou třešinkou na dortu publicity. V duchu jsem viděl titulek: „Ovsanna Mooreová, velekněžka hrůzy."

Pak mě náhle napadla děsivá myšlenka: co když je to nějaký festival filmových hororů? SuzieQ mě kdysi na jeden takový festival konaný v San Diegu zatáhla. Při sledování ženských kostýmů jsem se docela pobavil - sama SuzieQ byla převlečená za Vampirellu. Vydělala balík prodejem fotografií a pózováním pro další a já jsem strávil rušné odpoledne umravňováním fanoušků. Někteří z nich projevovali až děsivé nadšení. Když jsem se díval do místnosti pod sebou, měl jsem dojem, že vidím příznaky téhož chování. Zbytky vynikajícího matčina steaku s omáčkou pizzaiolla mi zkysly v žaludku. Nechal jsem právě uzavřít silnici a přivolat náčelníka Bartona kvůli hororovému festivalu? Cítil jsem, jak mi na čele pod vlasy vyrazila kapka potu, stekla mi po čele a zůstala mi viset na špičce nosu. A téměř jsem viděl, jak se mi před očima rozplývá moje penze.

Ovsanna něco řekla, stařena pohodila hlavou dozadu a zasmála se. Pak přistoupila blíž k Ovsanně a udeřila ji do obličeje. Ovsanna ji popadla za vlasy, zkřivila rty a zdálo se, že s vyceněnými zuby jde té staré ženě po krku. To už se začali pohybovat i ostatní lidé v místnosti - a rychle.

Jedna z žen s ohnivě rudými vlasy si stoupla přímo před ni. Vůbec jsem neviděl, že by se Ovsanniny ruce pohnuly, ženu ale úder zvedl kus nad podlahu, vylétla v gejzíru jasně rudé krve a narazila do ostatních, které stály za ní. Na kratičký okamžik jsem zahlédl tělo dopadající na zem: z hlavy prakticky nic nezbývalo.

Ovsanna bojovala jako divoška, kopala, mlátila kolem sebe a kousala. Domníval jsem se, že v obou rukou drží nože, protože pokaždé, když vyrazila proti některé z postav před sebou, viděl jsem, jak jí zasadila hlubokou řeznou ránu. Všude stříkala krev z přeseknutých tepen.

Nebylo už těžké pochopit, co se stalo s těmi těly v Tvrdé lekci; pomyslel jsem si, že už také vím, kdo zabil ty filmové hvězdy.

Měl jsem v té chvíli udělat spoustu věcí. Mohl jsem například začít tím, že bych slezl z toho stromu. Další alternativou bylo vytáhnout pistoli a do okna před sebou vystřelit. Poprvé v životě jsem ale zcela ztuhl šokem a absolutní hrůzou.

Díval jsem se, jak si Ovsanna klestí cestu davem lidí, kteří se na ni mačkali. A pak jsem si uvědomil, že nevidím nože, jimiž s nimi bojovala... protože žádné neměla.

Cupovala ty lidi na hadry holýma rukama.

Cestu jí zahradil nějaký obrovitý chlupatý kulturista: viděl jsem, jak mu pravou rukou doslova prorazila hrudník a vyrvala mu z těla dosud tepající srdce. Sledoval jsem, jak jí na záda skočil další obzvlášť chlupatý chlap, viděl jsem, jak se v nemožném úhlu zaklonila, přehodila si ho přes hlavu a práskla s ním o zem takovou silou, že roztříštila prkna v podlaze. Pak ho popadla za nohy - na okamžik jsem měl dokonce dojem, že ho drží za ocas -, zatočila s ním nad hlavou jako s kyjem a srazila jeho zpřelámaným tělem k zemi několik dalších.

To, co jsem viděl, nemohlo být skutečné... prostě nemohlo. Natáčeli snad film? Připletl jsem se k natáčení - k exteriérové scéně jednoho z Ovsanniných filmových hororů? Byly to jen triky a rekvizity podobné falešné krvi Evy Casaleové? Jenže... jenže nikde nebyly kamery... žádná světla... žádní maskéři... žádné kostýmy... a především žádný režisér, který by zavolal „stop". Tohle nebyl film.

Dvě ženy - jedna rudovlasá a druhá tmavovlasá - skočily po Ovsanně každá z jedné strany. Neuvěřitelnou rychlostí je obě popadla za hlavu a práskla jimi o sebe s ránou, kterou jsem slyšel i skrz sklo. Na strop vystříkla fontána krve, mozku a kostí.

Nějaký naháč, který vypadal spíš jako opice než jako člověk, kolem ní omotal nepřirozeně dlouhé paže. Ovsanna mu na bosé prsty dupla podpatkem vysoké boty, rozdrtila je na kaši, a když otevřel ústa a chtěl zaječet, hmátla dovnitř a pravou rukou mu vyrvala jazyk. Druhého kopla mezi nohy tak tvrdě, že mohu odpřisáhnout, že jsem viděl jeho varlata přilepená ke špičce její boty.

Byl to masakr a já jsem s tím musel něco udělat. Musel jsem ji zastavit dřív, než stačí pozabíjet další lidi. Byla evidentně pod vlivem

nějakého narkotika, metamfetaminu nebo PCP. Pevně jsem stiskl kmen palmy mezi stehny, vytáhl jsem pistoli a pokusil jsem se na ni namířit. Byla přišpendlená k podlaze, ale zmítala se a házela sebou, takže jsem nemohl zaručit, že se trefím. Do místnosti se cpali další a další lidé, tlačili se k ní a pokoušeli se - bezvýsledně - zabránit jí, aby rozdávala zabijácké údery té vražedné verze kung-fu, džiu-džitsu či co to vlastně bylo.

Právě jsem se chystal vypálit varovný výstřel do zdi, když do místnosti vešlo ještě něco jiného.

Něco, co nemělo právo existovat jinde než v nočních můrách. Něco vysokého a kožovitého, s křídly a opravdovými rohy. A se zatraceným ocasem! Zadoufal jsem, že je to někdo v kostýmu, vtom ale do pokoje vlezla druhá nestvůra. Po stropě. Ovsanna mezitím vstala a postupovala ke dveřím, to už se po ní ale ta první věc rozehnala. Úder ji vyvedl z rovnováhy a srazil ji na kolena. Náhle se na ni vrhla celá tlupa rudovlasých žen a chlupatých mužů, přimáčkla ji k podlaze a překryla ji vlastními těly. Některé z nich se jí podařilo shodit, do místnosti ale lezlo, plazilo se nebo vlétávalo stále víc kožovitých příšer a já jsem si v tu chvíli uvědomil, že to, co jsem viděl stát ve stínu, vůbec nebyli lidé v pláštích.

Sklonil jsem pistoli.

Celým tělem mi proudil adrenalin. Ruka se mi třásla tak divoce, že jsem nebyl schopen pistoli namířit, na tom ale nezáleželo, protože jsem stejně nevěděl, po čem bych měl střílet. Nevěděl jsem ani, na co se to dívám.

Albín se vnořil do převalující se masy těl, začal je odtrhávat od Ovsanny a odhazovat stranou. Bylo zřejmé, že některá jsou mrtvá a jiná strašlivě zřízená. Když se konečně dostal k Ovsanně, nehýbala se; zvedl ji oběma rukama nad hlavu jako nějakou trofej, pak se otočil, poklekl před stařenou a položil jí Ovsannu k nohám.

Byl jsem přinejmenším dvě stě metrů daleko a od místnosti mě oddělovala skleněná stěna, přesto jsem slyšel stařenin odporný krákoravý smích a viděl jsem, jak znovu a znovu kope do nehybného těla...

Kapitola třicátá pátá

Ještě než se na mne prastaří vrhli, uvědomila jsem si jednu hlubokou pravdu.

Uvědomila jsem si, že jsem se už sto let necítila tolik naživu. Zabíjení je v naší přirozenosti. Řezat a drásat, trhat a lámat... a všechnu tu zkázu si řádně vychutnávat. Můj dakhanavarský klan je ze všech nejlépe cvičen v tom, jak se bránit a útočit. Dnes večer už jsem zabila nejméně dvacet bojovnic Bobhan Sith a Dearg Due, dampýrů a dlaků. Myslím, že jsem možná zabila i jednoho z prastarých - rozhodně jsem jednoho zranila. Jeho páchnoucí krev mi vystříkla do obličeje a následoval dlouhý okamžik dezorientace, v němž mé vědomí zaplavily vzpomínky na doby a místa, v nichž nikdy nežili lidé.

No, pomyslela jsem si, mám-li zemřít - a to se zdálo pravděpodobné - alespoň nezemřu bez boje.

Otevřela jsem oči a dostavila se bolest, proudila mi roztaženými pažemi a stoupala nohama jako rozžhavený kov. Jen jakýsi zvrácený smysl pro hrdost mi zabránil, abych nahlas zaječela; nechtěla jsem těm mizerům poskytnout takové zadostiučinění. Byla jsem v nějakém sklepení, vlhkém, zatuchlém a podle ozvěny rozlehlém. Páchlo to tam starým dřevem a plísní, hnijícím masem, rozkládajícími se tkáněmi a nečistou krví. A strachem. Páchlo to tam strachem.

Jediná holá slabá žárovka vrhala žluté světlo na příšernou scénu. Visela jsem ukřižovaná na kamenné zdi, kosti v zápěstích a kotnících jsem měla velkými stříbrnými hřeby přitlučené k solidně zděné stěně. A nebyla jsem sama.

Všude kolem mě na zdech sklepení viseli podobně ukřižovaní upíři z Hollywoodu.

Jeden po druhém zvedli hlavu a pohlédli na mě - Douglas Fairbanks a Orson, Peter Lorre a Theda Bara, její manžel Charles Brabin a James Whale, Olive Thomasova, Mary Pickfordová a Pola, dokonce i Tod Browning a vždy těžko zastižitelný Charlie Chaplin. Chyběl jen Rudy.

„Poslyš, nemusíš si nic vyčítat," ozval se okamžitě Orson. Byla jsem přišpendlená ke stěně na konci sklepení a on visel napravo ode mě. Zmohl se dokonce na příšerně vyhlížející úsměv.

„Komu jinému bychom to měli vyčítat?" zavrčela Theda.

Olive přikývla a bolestně se zašklebila, když se tím přesunula její váha na roztažených pažích.

„Dámy, dámy," zamumlal Douglas stejně uhlazeným a zdvořilým hlasem jako vždy. „Teď není vhodná doba na hádky a vzájemné obviňování."

„Kromě toho," zasyčel Peter, „všichni víme, kdo to má na svědomí!"

„Dost," zachrčela jsem. „Už dost." Otočila jsem se k Douglasovi, který visel na stěně vlevo ode mě. „Pověz mi, co se stalo," požádala jsem ho. Pokusila jsem se odtrhnout paži od stěny, ochotná třeba rozervat si o hřebík další svaly, upíří metabolismus byl však tentokrát mým nepřítelem. Tkáně kolem rány se neustále hojily a stříbrný hřeb mi tak zarůstal hluboko do paže. Tentýž proces mi nedovoloval v něco se proměnit - i kdyby se mi ovšem proměna podařila, stále bych byla přibitá ke zdi.

„Šetři síly," poradil mi Charlie.

Tod souhlasně přikývl.

„Už jsme to zkoušeli."

„Douglasi? Co se stalo?"

„Lilith," odpověděl prostě. „To se stalo."

„A Rudy. Lilith a Rudy," dodal Orson. Ačkoli trochu shodil, objemné tělo ho táhlo dopředu, takže měl paže za sebou vyvrácené ve znepokojivém úhlu.

„Fúrie a slizoun," zašišlal Peter.

Rudy. Mělo mě to napadnout.

„Rudy nás zradil," pokračoval Douglas. „Jsme si tím jistí. Už několik hodin se tady o tom bavíme," vysvětloval a kývl směrem k hollywoodské elitě, přišpendlené ke stěnám sklepení jako sbírka motýlů.

„Všechny ty útoky na tvůj klan a pak i na tvoje zaměstnance měly jen jeden cíl: vytáhnout nás z úkrytu a přimět nás, abychom se všichni shromáždili na jednom místě - u tebe doma."

„To setkání jsi ale svolal ty, Douglasi," připomněla jsem.

„Ano, to je pravda, teď si ale uvědomuju, že za mnou s tím návrhem přišel Rudy. Byl hrozně neodbytný a tvrdil, že bychom za tebou měli zajít a konfrontovat tě všichni společně. A taky si teď vzpomínám, jak se rozčiloval, když Tod a Charlie odmítli přijít. V tu chvíli mi to ale nepřipadalo divné, připisoval jsem to jeho obvyklé ješitnosti."

„Ani by mě nenapadlo chodit někam kvůli tomu samolibému deviantovi," zabručel Tod věčně chraplavým hlasem; za jeho drsné zbarvení mohly Lucky Strikes, jejichž kouření se nikdy nevzdal.

„A proč bylo nutné svést vás všechny dohromady?" nechápala jsem. Bolest mi kalila a zpomalovala myšlení.

„Ty snad víš, kde všichni bydlíme?" zeptal se Douglas.

Zavrtěla jsem hlavou a otřásla jsem se bolestí, protože pohyb mi zkroutil i ramena. Rozhlédla jsem se po místnosti. Věděla jsem, že Tod bydlí v Malibu a Theda s Charlesem na Manhattanu, o tom, kde bydlí ostatní, jsem ale neměla nejmenší tušení. Jen Solgar věděl, jak kontaktovat všechny upíry...

„Solgar!" vyštěkla jsem. „Solgar to ví."

„Solgar je z klanu Obour," zašišlal Peter. „Ten je mimo podezření. Nikdy by nás nezradil."

„Ten příkaz, aby nás všechny svolal, jsem dal Solgarovi já," ujal se zase slova Douglas. „Rudy nedal jinak." Ačkoli měl stejné bolesti jako my všichni, hlas měl naprosto klidný.

„Tohle všechno... všechny ty vraždy... k tomu všemu došlo jen proto, aby Lilith a Rudy zjistili, kde se skrývají upíři z Hollywoodu? Proč?" chtěla jsem vědět.

„Jsi moc mladá, aby sis pamatovala, jak Filip IV. roku 1307 zakročil proti templářům," vysvětloval Douglas. „Věděl, že kdyby některé uvěznil a jiné nechal na svobodě, postavili by se mu na odpor, rozeslal proto všem správcům, pověřencům a vojenským velitelům v celém království tajné zapečetěné rozkazy spolu s instrukcí, že pod trestem smrti nesmějí být otevřeny dřív než 12. října večer. V pátek 13. října bylo zajato a uvězněno pět tisíc templářů. Uniklo jich jen dvacet. Filip nebyl dost vynalézavý, aby takový plán vymyslel bez cizí pomoci... jeho tehdejší milenkou byla Lilith."

Zavřela jsem oči, abych se pokusila oprostit svou mysl od neustálé bolesti a soustředila se na to, co mi Douglas říkal. Všechno, co se stalo - vraždy příslušníků mého klanu i mých zaměstnanců - nebylo ničím jiným než důmyslným manévrem, jehož smyslem bylo vylákat nepolapitelné hollywoodské upíry z úkrytu. Očividně je někdo při návratu z mého domu sledoval až k jejich skrýším. Znovu jsem oči otevřela.

„A co prastaří?"

Douglas přikývl.

„Prastaré potřebuje. Žádný obyčejný upír, dampýr nebo dlak není dost silný, aby se nám sám mohl postavit. Zato prastaří... prastaří, zvlášť když spojí síly, jsou schopní nás zničit."

„Do mého domu v Silver Lake si pro mě přišli tři," zašeptal Peter Lorre a rty se mu zkřivily v ošklivém úsměvu. „Jednoho jsem možná zabil..."

Pola přikývla.

„Pro mě si přišli dva," otřásla se. „Přísahám, že takhle nikdy nezestárnu. Než být tak ošklivá, to se radši dřív zabiju."

Bolestí se mi prodrala ven náhlá myšlenka: „Proč si zároveň nepřišli i pro mě?"

„Pro tebe jsem měl připravený mnohem případnější konec, má drahá." Po schodech k nám scházel Rudolph Valentino. Sestoupil až do sklepení, pomalu procházel středem místnosti a jeho tmavé oči na okamžik spočinuly na každém ukřižovaném upírovi. Zmizel i ten nejmenší pozůstatek Rolpha Valentiho, definitivně odhodil masku uměleckého agenta. Byl neoholený a na sobě měl svůj kostým z

Šejkova syna: volné široké kalhoty zastrčené do vysokých černých bot, brokátem vyšívanou halenu a vestu, šerpu kolem pasu, plášť, zakřivenou šavli a na hlavě roušku. Vypadal, jako by zešílel.

Pola zaječela a zalomcovala hřeby, když kolem ní prošel a věnoval jí sotva letmý pohled. Obličej jí na kratičký okamžik zkřivil náznak proměny v jakousi kočkovitou šelmu, pak ji ale bolest v hřeby probitých pažích přiměla vrátit se do lidské podoby.

Když jsem se roku 1918 poprvé setkala s mužem jménem Rodolfo Alfonzo Raffaelo Pierre Filiberto Guglielmi di Valentina, přijel právě z New Yorku, kde pracoval jako zahradník, umývač nádobí a tanečník. Tři roky mu v Hollywoodu trvalo, než dostal první příležitost ve *Čtyřech příšerných jezdcích z Apokalypsy* a získal přezdívku Král tanga. Když byl později téhož roku uveden na plátna *Šejk*, Krále tanga vystřídal Latinský milovník. Byl hezký, šarmantní, skvělý herec... a absolutně zahleděný sám do sebe. Stejně jako miliony dalších žen na celé zeměkouli jsem se do něj okamžitě zamilovala. A jsem přesvědčená, že i on mě miloval. Krátce. A jen natolik, nakolik Rudy vůbec dokázal někoho milovat. Proměnila jsem ho, udělala jsem z něj upíra, abych uchovala jeho krásu a popravdě řečeno také proto, abych si ho udržela pro sebe. Nevyšlo to. Co k tomu mohu dodat? Byla jsem mladá a zamilovaná.

Zmobilizovala jsem veškeré rezervy svých sil a víc než století herecké praxe a podařilo se mi nedat v obličeji najevo bolest.

„Jak dlouho jsi tohle všechno plánoval, Rodolfo?" Věděla jsem, že nesnáší, když mu někdo říká Rodolfo; připomínalo mu to jeho středostavovský italský původ.

„Celá desetiletí, Ovsanno, desetiletí."

Zastavil se přímo přede mnou. Visela jsem půl metru nad podlahou, takže musel zvednout hlavu, aby mi pohlédl do očí. Včera vypadal zpustle, ale dnes to bylo ještě horší. Kruhy pod očima a černý jazyk naznačovaly, že se oddává nevázanému pití krve, navíc pravděpodobně znečištěné krve. Cítila jsem její ohavně žluklý pach.

„Kdysi mi patřil celý Hollywood." Pečlivě nacvičeným gestem si odhrnul roušku z obličeje. Už mu scházela jen kamera. „Byl jsem neslavnějším hercem své doby."

Douglas i Charlie sebou škubli a otevřeli ústa k odpovědi, Rudy ale pokračoval, ztracený ve vlastní soukromé vizi.

„Má kariéra mohla trvat celá desetiletí. Tys mě ale přesvědčila jinak."

„Řekla jsem ti, že když zemřeš, získáš nesmrtelnost," procedila jsem skrz zaťaté zuby. „Musel jsi zmizet, Rodolfo. Nadělal sis příliš mnoho nepřátel, smrtelných i nesmrtelných."

Rudy se ode mě odvrátil a plášť mu zavířil za zády.

„Začali jste na mě žárlit. Vy všichni. Byl jsem hrozbou pro vaše ego. Přinutili jste mě zemřít příliš brzo."

„Byl to ale nádherný pohřeb," poznamenala Olive, „mnohem výpravnější než ten můj."

„Nepochybuju, že jste si ho všichni náramně užili," zavrčel Rudy a úkosem pohlédl na Polu. „Když jsem šel těch jedenáct bloků, kde se tísnilo osmdesát tisíc mých zoufalých fanoušků, uvědomil jsem si, jakou jsem udělal chybu."

„Mohl ses vrátit," poznamenal Charlie a po všech těch letech mu v hlase jasně zazněl britský přízvuk. Kývl směrem ke mně. „Mohl jsi udělat totéž, co Ovsanna: vrátit se jako svůj syn nebo vnuk. Valentinův syn by byl určitě uspěl."

„Zabili jste mě," zavrčel a už vůbec nevypadal pěkně. „Vyškrtli jste mě z historie Hollywoodu."

„To sotva," zaprotestoval Orson.

Rudy si ho nevšímal.

„A tak jsem se rozhodl, že vás zničím... ale nejen to, rozhodl jsem se udělat mnohem víc, znovu si svoje město přivlastnit."

„Nikdy to nebylo tvoje město," připomněla jsem mu.

„Ale mělo být." Vrátil se ke mně a zůstal přede mnou stát. „Kdysi jsem tě požádal o ruku."

„V srpnu 1925," přikývla jsem.

Překvapeně zamrkal, nejspíš ho zarazilo, že si na to vzpomínám. Přejel si po rtech stočeným černým jazykem.

„Měla jsi to přijmout."

„Nemilovals mě, Rodolfo. Jenom jsi chtěl naštvat Natashu. Já jsem tě kdysi milovala, Rudy, v době, když jsem tě proměnila, ale tehdy už ne. Tehdy už jsem věděla, co jsi zač a čeho jsi schopný."

„Měla jsi to přijmout," opakoval; ve skelných očích měl nepřítomný výraz. „Mohli jsme vládnout Hollywoodu. Kastelán a kastelánka, pán a paní nejmocnějšího města na světě. Jen si představ, co jsme mohli vytvořit, Ovsanno! Mohli jsme vybudovat impérium!" Na okamžik ho přemohly emoce a viděla jsem, jak se mu obličejem mihl náznak proměny: jeho rysy byly náhle vlčí a vzteklé. Pokrčil rameny a proměnil se zpět do lidské podoby.

„Teď už na tom ale nezáleží. To od tebe jsem se poučil o ceně času, Ovsanno. A tak jsem čekal. Několik desetiletí jsem hledal Lilith, a když jsem ji našel, pozval jsem ji do Hollywoodu jako svého hosta."

Tím se tedy konečně vysvětlovalo tajemství, jak je možné, že se Lilith koncem šedesátých let náhle objevila v Hollywoodu. Osobně jsem se vždycky domnívala, že s tím měl něco společného Manson.

„Dnes v noci tedy dojde ke změně starých pořádků." Znovu se otočil čelem do místnosti a vytasil šavli. Nebyla to žádná filmová rekvizita; ve světle jediné sklepní žárovky se zalesklo její ostří.

„Dnes v noci zemřou upíři z Hollywoodu jedinou pravou smrtí. Za svítání se spolu s Lilith ujmeme vlády nad Los Angeles a staneme se pánem a paní města snů."

„A co zbytek mého klanu?"

„Ti samozřejmě odpřísáhnou věrnost nové kastelánce. Jsou to herci. Ovsanno, alespoň většinou. Nezáleží jim na tom, kdo je zastupuje, jen když dostanou práci. Moje londýnská agentura si otevře pobočku v Hollywoodu; možná využiju tu tvoji. A Anticipation bude potřebovat nového ředitele studia. To, co děláš, umím dělat taky a umím to mnohem líp než ty. Možná nazrál čas pro... *Šejkův návrat,* čas představit světu ‚nového Valentina'."

„Co je to s tebou, Rudy?" rozkřikla se na něj Pola. „Jsme tvoji přátelé, tvoji obdivovatelé, tvoji pokrevní příbuzní. Nemůžeš nás zničit. To nejde."

„Nejste pro mě vůbec nic. Můžu vás zničit, všechny vás můžu zničit a taky to udělám. Prastaří to pro mě udělají, protože zbožňují Lilith."

„Ale tebe ne," připomněla jsem mu.

„Budou mě zbožňovat," prohlásil sebevědomě. Opsal šavlí kruh kolem celé místnosti. „Dnes večer se najíme upířího masa a napijeme se upíří krve. Nejmladšímu z vás je téměř půl tisíciletí a nejstaršímu už do tisícovky mnoho nezbývá. Lilith mi slíbila, že ochutnám-li vaše maso, získám tím vaše celoživotní vzpomínky, vědomosti a zkušenosti. Ještě nikdy v historii žádný upír nepil krev jedenácti nejmocnějších upírů světa. Prožiju životy vás všech, seznámím se se vším, co jste kdy udělali. Pak budu mít stejnou moc jako Lilith."

Chaplin se pohnul.

„Je nás tu dvanáct. Kdo té tvé poslední večeři unikne?"

„Ach, ano, kdo je ten šťastlivec?" zašeptal Rudy. Prošel sklepením a zastavil se znovu pode mnou.

„Pro tebe má Lilith připravené speciální povyražení," mluvil čím dál hlasitěji a od rtů mu odletovaly zkrvavené černé sliny. „Mohla jsi ze mě udělat vládce Hollywoodu, mohla jsi mě zachránit, ale ne... ne, odmítla jsi mě, přinutila jsi mě zemřít, zničila jsi mi kariéru i život, zahnala jsi mě do stínů, z nichž jsem musel přihlížet, jak lidé méně schopní než já usedají na můj trůn."

„Brzdi trochu," zahučel Orson. „Měl jsi hezkou tvářičku, Rudy, ale tak skvělý herec jsi nikdy nebyl."

„V tvém případě nestačí, abych tě jen zabil, Ovsanno Hovannes Garabedianová! Musím tě úplně zničit, zlikvidovat tvoje jméno a reputaci, postarat se, aby o tobě v análech Hollywoodu nezůstala ani zmínka."

Moje smysly zbystřily a věděla jsem, co se stane, ještě než se na opačném konci sklepení objevil Ghul s bezvládným Maraliným tělem v náručí.

Rudy zarazil šavli do podlahy a vzal Maral z ghúlových bílých rukou. Pak se otočil a pozvedl ji ke mně, jako by mi přinášel oběť. Ucítila jsem její sladký parfém i hořkou vůni čerstvé krve na její

kůži. Nad pravým okem měla modřinu a nad obočím úzkou řeznou ránu.

„Zabiju ji osobně, přímo tady, přímo před tvýma očima."

Zaječela jsem a zavřískala, lomcovala jsem kovovými hřeby a házela sebou tak divoce, že jsem málem vytrhla kameny ze zdi. Z ran se mi vyvalila hustá černá krev a z očí mi vytékaly bledé krvavé slzy. Tělem mi otřásl tucet proměn, ale nebylo to nic platné: zůstala jsem přibitá ke kamenné zdi.

Rudy mi pohodil Maral k nohám. „Zítra ráno bude její zmasakrované tělo nalezeno u tebe doma. Najdou se tam rovněž důkazy požívání drog, pornografie, pravděpodobně i kanibalismu a každé další perverznosti, která mě ještě napadne. Budou tam doličné předměty, které tě usvědčí i z těch předchozích vražd, trofeje z místa každého zločinu. Bude to největší skandál, jaký kdy Hollywoodem otřásl, a až skončí, bude tvoje jméno navždy prokleté. Ty sama se samozřejmě budeš pohřešovat a pochybuji, že by tě i celosvětové pátrání někdy objevilo: stane se z tebe Jimmy Hoffa zábavního průmyslu."

Ghul pokročil kupředu a jeho úzké rty se rozdělily v příšerném úsměvu.

„Lilith si tě vyhradila pro sebe, jak je jejím právem. Bude trvat měsíc, než tě pozře, a já se postarám o to, abys zůstala naživu až do posledního sousta."

Rudy se rozesmál pisklavým hysterickým smíchem.

„Co ty na to, Ovsanno Hovannes Garabedianová, hollywoodská kastelánko?"

Kapitola třicátá šestá

PALM SPRINGS
17:50

Byl jsem otupělý hrůzou a reagoval jsem čistě automaticky. Když jsem si klestil cestu zahradou, viděl jsem nepopsatelné kreatury. Kdybych dosud ctil katolickou víru, řekl bych, že jsem viděl ďábly ze samotného pekla.

Poté, co ta věc Ovsannu odnesla, zůstaly zbývající příšery, lidé i ti zvláštní polozvířecí tvorové na jatkách, v něž se obývací pokoj proměnil. Shromáždili se v kruhu kolem stařeny podobné Baby Jane v jejích výstředních, krví potřísněných šatech, a požírali mrtvé. Zbytky matčiny omáčky pizzaiolla byly vyzvracené na kmeni palmy; žaludek se mi obracel tak dlouho, dokud v něm nezbývalo nic než čirá žluč.

Mozek mi úplně vypověděl poslušnost. Poháněla mě jen jedna myšlenka: zachránit Ovsannu. Sledoval jsem, jak se jí téměř podařilo probojovat si cestu ven, viděl jsem, jak ji ostatní strhli k zemi a přemohli a jak potom albín vynesl její bezvládné tělo z místnosti. Ať s ní zamýšleli cokoli, rozhodně to nebylo nic pěkného. Sledoval jsem okny, kudy albín šel, viděl jsem ho procházet domem a dojít do místnosti, která zjevně musela sloužit jako kuchyně, ačkoli v ní nestál sporák ani lednice. Tihle lidé dávali přednost syrovému a krvavému masu. Albín otevřel nějaké dveře, pustil se po schodišti dolů a zmizel mi z dohledu. O několik vteřin později rozsvítil slabou žárovku v přízemí a okamžitě se mi znovu ztratil, když zamířil po dalším schodišti ještě níž. Ať měl namířeno kamkoli, musela to být nějaká místnost bez oken, protože se nacházela pod zemí. Nejspíš nějaký suterén. Po několika dalších minutách se znovu objevil v prvním patře a odhodil na kuchyňský stůl zkrvavené kladivo. Něco uvnitř

mne se zkroutilo a v duchu jsem se zapřísáhl, že jestli tam dole najdu Ovsanninu mrtvolu, provrtám toho vyblitého sráče kulkou, ale ještě před tím mu upravím fasádu kladivem. Vím, že to bylo malicherné, ale byl jsem právě v malicherném rozpoložení.

Dolezl jsem tak daleko, jak to jen šlo, ke konci palmového kmene, zvedl jsem glock nad hlavu a nohama napřed jsem seskočil do vodního příkopu. Nebyl hluboký, plavali v něm ale nějací tvorové, které jsem naštěstí potmě neviděl. Kolem jedné nohy se mi obtočilo cosi slizkého s gumovitými přísavkami. Praštil jsem do toho pažbou glocku a pustilo mě to přesně v okamžiku, kdy se mi do kotníku zakousla nějaká zatracená ryba. Ještě než jsem vyskočil oběma nohama na břeh, slyšel jsem, jak ke mně připlouvají další. Vzadu mi na noze chyběl pěticentimetrový kus masa.

Nespouštěl jsem oči z oken obývacího pokoje v prvním patře a pomocí pistole jsem si prorážel cestu kaktusovým houštím. Hodokvas — žádné jiné slovo by tu scénu nevystihovalo lépe - připomínal obraz Hieronyma Bosche: ženy se pářily s tvory s kůží jako vydělaná useň, zvířecí obludy obcovaly mezi krví, kostmi a rozházenými vnitřnostmi. Uprostřed toho všeho seděla stařena podobná Bette Davisové... a pobaveně se krákoravě chechtala.

Nejsem žádný génius a jsem si toho vědom. Někdy je to ale moje spása. Nezdržoval jsem se úvahami o důsledcích toho, co vidím, nepokoušel jsem se najít v tom nějaký smysl. Ignoroval jsem scénu v té místnosti, protože jsem s ní nemohl nic dělat; jen jsem ji prostě rozložil na ty nejjednodušší komponenty. Jistě jsem věděl jedině to, že je v domě jako rukojmí držená žena a že ji musím osvobodit. Podrobnostmi se budu zabývat později. Pokud se nějakého později dožiju.

Podařilo se mi překonat juky i opuncie a šplhal jsem právě po náspu pod mostem, když se ocelová dvířka otevřela a prošla jimi dovnitř nějaká postava v dlouhém plášti. Držel jsem glock připravený k výstřelu, když jsem ale došel blíž, zjistil jsem, že se nedívám na další nestvůru. Nebýt všeho předchozího děsu a hnusu, byl bych se snad hlasitě rozesmál. Vypadal jako Rudolph Valentino v těch šejkovských filmech, které točil ve dvacátých letech. Měl na

sobě kostým, v němž se křížil arabský šejk se španělským toreadorem. Celá ta paráda byla navíc doplněná šavlí a pláštěm. Prošel nade mnou tak blízko, že jsem si na něj mohl sáhnout, a zmizel v hlavním vchodu.

Vytáhl jsem se na most a následoval ho do spoře osvětlené vstupní haly právě včas, abych zahlédl, jak míří po schodech dolů do přízemí.

Orgie v obývacím pokoji dosáhly vrcholu. Nikdo nevěnoval pozornost ničemu, co právě nejedl nebo nešoustal, a stařena byla pohledem na to všechno evidentně jako hypnotizovaná. Lehl jsem si na břicho na podlahu a pomalu se plazil ke schodišti za dveřmi u kuchyně. Chodba pode mnou byla prázdná. Po dlaždicové podlaze se táhly krvavé otisky bot a mizely na dalších schodech.

Právě jsem se chystal pokračovat dolů do přízemí, když se ve dveřích jedné z místností pode mnou objevil albín a vyšel na chodbu. Při pohledu zblízka to byl doopravdy ošklivě znetvořený bastard s malými rudými očky a kůží barvy leklé ryby. V náruči nesl bezvládnou Maral McKenzieovou. Když procházel pode mnou, zachytil jsem zápach něčeho ohavného a stiskl jsem zuby, abych v sobě udržel tu trochu žluči, která mi ještě zbývala: nejenže vypadal, ale také páchl jako leklá ryba. Zmizel na druhém schodišti.

Musel jsem se tam dolů dostat také. Držel jsem glock těsně u hrudi, vyklouzl jsem z úkrytu a doběhl do kuchyně. Přimáčknutý ke stěně jsem risknul rychlý pohled ze schodů dolů. Spatřil jsem tam záblesk světla a uslyšel mumlavé hlasy. Popadl jsem z kuchyňského stolu kladivo, zastrčil si je za opasek, seběhl po prvních několika schodech těsně u zdi a doufal, že žádný z nich nezavrže.

Zaslechl jsem něčí nezřetelný monotónní hlas a pak se někdo rozječel.

Byl to ten nejděsivější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. Byla to ztělesněná bolest, s níž se mísilo vytí nespoutané zuřivosti, vzteku a hrůzy. A vydávala ho Ovsanna. Musel jsem vynaložit obrovské vypětí vůle, abych se nerozběhl po zbývajících schodech. V jistém smyslu jsem ten křik vděčně uvítal, znamenal totiž, že je ještě naživu.

Vtom znovu zazněl ten druhý hlas, mužský, posměšně triumfální a arogantní: „Zítra ráno bude její zmasakrované tělo nalezeno u tebe doma."

Dohadoval jsem se, že je to ten Valentinův dvojník. A nemohl mluvit s nikým jiným než s Ovsannou.

Čtyři schody nad podlahou jsem se přikrčil a opatrně nakoukl do sklepa. Ze své pozice na schodišti jsem viděl jen malý výřez místnosti - kus hliněné podlahy a asi třicet centimetrů zdi. Půl druhého metru přede mnou stál albín ve smokinku. Přímo před ním jsem viděl vysoké boty a nohy muže oblečeného v kostýmu šejka. Maralino nehybné tělo leželo na zemi před ním. Ovsannu jsem nikde neviděl.

Šejk dál zuřivě hulákal a já si uvědomil, že poslouchám doznání.

„Najdou se tam rovněž důkazy požívání drog, pornografie, pravděpodobně i kanibalismu a každé další perverznosti, která mě ještě napadne. Budou tam doličné předměty, které tě usvědčí i z těch předchozích vražd, trofeje z místa každého zločinu. Bude to největší skandál, jaký kdy Hollywoodem otřásl, a až skončí, bude tvoje jméno navždy prokleté. Ty sama se samozřejmě budeš pohřešovat a pochybuji, že by tě i celosvětové pátrání někdy objevilo: stane se z tebe Jimmy Hoffa zábavního průmyslu."

Tiše jsem sešel několik posledních schodů a přitiskl se ke zdi ještě těsněji s pistolí připravenou k palbě. Ozval se další hlas s přízvukem, jaký jsem v životě neslyšel, přeskakující a přerývaný, a okamžitě mi bylo jasné, že je to ten albín.

„Lilith si tě vyhradila pro sebe, jak je jejím právem," prohlásil skřípavě. „Bude trvat měsíc, než tě pozře, a já se postarám o to, abys zůstala naživu až do posledního sousta."

Zvedl se mi žaludek. Po tom všem, čeho jsem byl právě svědkem, jsem vůbec nepochyboval, že to ti lidé myslí vážně. A pak se šejk zasmál a v jeho smíchu znělo čiré šílenství.

„Co ty na to, Ovsanno Hovannes Garabedianová, hollywoodská kastelánko?"

Už jsem slyšel dost. Sevřel jsem glock oběma rukama a vkročil do sklepa.

„Dej ruce nad hlavu, ty zasranej malej vrahoune!"

Následovaly přibližně dvě minuty absolutního šokovaného ticha, které jsem nezbytně potřeboval, abych se zorientoval v tom, co vidím: na stěnách sklepení byli rozvěšení muži a ženy s rozpaženýma rukama, ukřižovaní hřeby, jež měly zatlučené do zápěstí a kotníků. Ovsanna visela na protější stěně obličejem ke mně. Bylo to neuvěřitelné, ale všichni byli dosud naživu a jako na povel ke mně obrátili hlavy.

Albín se prudce otočil a vrhl se ke mně s nataženýma rukama a široce rozevřenými ústy se zejícím kruhovitým chřtánem trojhranných zubů, které neměly co pohledávat v lidských dásních. Zmáčkl jsem spoušť glocku a nepřestal ji mačkat znovu a znovu; začal jsem nízko a nechal jsem na zpětném rázu, aby zbraň zvedal podél těla čím dál výš. Používám sedmapůlgramové náboje značky Cor-Bon HJP+P. Průměrný člověk po jednom zásahu padne k zemi a už nevstane. Do albína jsem musel vystřelit pětkrát z téměř bezprostřední blízkosti, abych ho alespoň zpomalil. Viděl jsem, jak mu ze zad vylétávají obrovské chuchvalce bílého masa a tryskají provazce černé krve. Jeho obrovské ruce mi dopadly na ramena a málem mě srazily na kolena. Věděl jsem, že jestli spadnu, je po mně. Naklonil mi hlavu k obličeji a otevřel ústa dokořán. Napral jsem mu do nich dlouhou hranatou hlaveň pistole, přerazil jsem mu při tom několik křivých zubů a zmáčkl jsem spoušť. Dvakrát.

Výstřely ho zvedly z podlahy, odhodily ho a temeno holé hlavy mu odlétlo jako kus puklého melounu. Dopadl na zem půl druhého metru ode mě... explodoval a roztekl se v černou melasovitou břečku.

Všichni lidé v místnosti včetně těch, kteří byli přibití ke stěnám, si znechuceně odfrkli.

Šejk proti mně vyrazil s napřaženou šavlí, oči měl vykulené a zcela šílené. S obličejem se mu dělo něco podivného; ve světle jediné žárovky, z níž nyní odkapávalo černé svinstvo, to vypadalo, jako by se měnil v cosi jako psa.

„Kdo... kdo... kdo..." lapal po dechu jako maratónský běžec.

„Petře," zavolala na mě Ovsanna klidným a vyrovnaným hlasem, ačkoli musela trpět strašlivými bolestmi. „Za chvíli tu budou ostatní. Zastřel ho a osvoboď nás."

Šejk se otočil, ťal po ní šavlí a rozsekl jí břicho ranou, která se táhla až na stehna.

Střelil jsem ho do pravého kolene, takže se sesypal na zem. Pak jsem pro jistotu přidal druhou ránu do levého kolene. Z takové blízkosti mu sedmapůlgramové kulky málem utrhly nohy. Házel sebou na zemi, vyl bolestí a držel se za roztříštěná kolena.

„Petře," promluvila znovu nevzrušeně Ovsanna, „musíš mu přestřelit páteř, aby doopravdy zemřel."

Chtěl jsem něco namítnout, vtom ale svíjející se muž ztichl a začal se měnit. S jeho tělem se dělo něco strašného, něco, co mu lámalo kosti a drtilo tkáně. Slyšel jsem trhání svalů a praskání šlach.

„Mladý muži?" otupěle jsem se otočil a pohlédl na muže s tenoučkým knírkem, který byl přibitý na stěně vedle Ovsanny. Podobal se nějaké další filmové hvězdě, nemohl jsem si ale vzpomenout, které.

„Zabijte ho a rychle nás osvoboďte. Budeme mít společnost. Myslím, že už je slyším přicházet," ukázal bradou ke schodům.

Šejk se náhle vymrštil a už to nebyl člověk. Před očima mi cvakly vlčí čelisti. Střelil jsem ho shora do lebky a pak, podle Ovsanniny rady, jsem mu přiložil ústí pistole k páteři, znovu jsem vypálil a přestřelil ji. Stvoření se sesypalo na hromádku a začalo se roztékat. Přísahám při všem, co je mi svaté, že už v životě nevezmu do úst pudink.

Udělal jsem krok směrem k Ovsanně, ta ale zavrtěla hlavou.

„Nejdřív osvoboď Orsona a Douglase," přikázala mi a kývnutím ukázala na muže po obou svých stranách. „Budou ti užitečnější."

Otočil jsem se k mohutnému muži a vytáhl jsem z opasku kladivo.

„Bude to bolet."

„Lepší než to, co by mě čekalo jinak, to mi věřte," ujistil mě znělým hlasem.

„A co by vás čekalo jinak?" zeptal jsem se a zasunul jsem rozštěpený nos kladiva pod hřeb, který měl zaražený do zápěstí.

Nechápal jsem, jak je to možné, ale maso začínalo obrůstat hlavu hřebu.

„Sežrání," odpověděl a nepřestal se usmívat, ani když jsem se pokusit vytáhnout hřeb ze zdi a z jeho těla. Uchopil jsem kladivo oběma rukama, nohama jsem se zapřel o stěnu a zapáčil jsem. Ačkoli mu to muselo působit nesnesitelnou bolest, nevydal ani hlásek, a to ani ve chvíli, kdy jsem mu hřeb se zvukem drcených kostí z paže vytrhl.

„Dobrá práce," ocenil mě, pak vzal kladivo z mých roztřesených rukou a natáhl se, aby si sám vypáčil hřeb z levého zápěstí. „Hlídejte zatím u dveří, buďte tak laskav."

V čistě instinktivní reakci jsem vyhodil z pistole zásobník a pokračoval tak, jak mi velel výcvik. Vypálil jsem do té chvíle jedenáct ran; přestože jsem měl k dispozici ještě dalších šest, nechtěl jsem měnit zásobníky uprostřed boje. Zaujal jsem postavení pod schodištěm a čekal jsem s pistolí namířenou nahoru.

Neustále jsem se ohlížel přes rameno a sledoval jsem, jak si ten muž, jemuž Ovsanna říkala Orson, vytahuje kladivem hřeby z nohou a se zasténáním padá na podlahu. Pak se konečně vyškrábal na nohy.

„Jestli dovolíš," obrátil se k Ovsanně a rychle vypáčil hřeby z masa muže, jemuž říkala Douglas.

Douglas lehce seskočil na podlahu a chopil se šejkovy šavle. Pak se ke mně připojil u dveří, několikrát zamával šavlí nad hlavou sem a tam a podíval se na mě s až příliš dokonalým úsměvem. Zdálo se, že ví, co dělá. Sklopil jsem oči k jeho bosým nohám. Jasně jsem v nich viděl díry po hřebech. Vůbec nekrvácely.

„Až tohle skončí, budu na vás mít pár otázek," prohlásil jsem a v duchu jsem byl hrdý na to, že se mi vůbec nezatřásl hlas.

„Až tohle skončí, určitě si zasloužíte pár odpovědí," zazubil se a v očích mu zajiskřilo. Bylo mi na něm něco strašlivě povědomého.

„Neznám vás? Nehrál jste v nějakém filmu?"

„Kdysi dávno, chlapče. Kdysi dávno."

A pak už se k nám po schodech dolů valila jakási nestvůra. Vztyčila se na dvou obrovských zadních nohou a rozmáchla se po nás strašlivými drápy. Vypadala jako kříženec rosomáka a vzteklého

medvěda. Než jsem stačil zareagovat, vykreslil jí Douglas šavlí na břicho písmeno Z; z těla se jí vyvalila špinavá střeva a omotala se jí kolem nohou.

„Tohle jim vždycky ubere páru," ušklíbl se Douglas potěšeně.

Jen pro jistotu jsem té věci prostřelil hlavu. Krev se rozstříkla po dalších, kteří už se tlačili dovnitř: byli mezi nimi lidé, zvířata i tvorové, které ani nedokážu popsat. Douglas byl úžasný, s šavlí zacházel, jako by byla prodloužením jeho vlastní paže. Každý její pohyb byl dokonale přesný: protínal krční tepny, přetínal šlachy, vypichoval oči, vykuchával vnitřnosti a přesekával žíly, takže jeho oběti přede mnou zůstávaly bezmocně ležet. Bez váhání jsem je dobíjel.

Náhle vedle mě stál ten hřmotný muž, kterému Ovsanna říkala Orson. Vůbec jsem nepostřehl, že se ke mně blíží. Ještě před několika vteřinami byl přitlučený ke stěně dva a půl centimetru tlustým hřebem, který mu prorazil zápěstí. Teď byla ta ošklivá rána pouhým rozšklebeným škrábancem a přímo před mýma očima se uzavírala úplně. Místo nehtů měl na prstech dlouhé spáry.

„Ovsanna vás potřebuje," sdělil mi. „Dejte mi pistoli a zbývající zásobníky."

„Umíte střílet?" zeptal jsem se automaticky.

„Jestli umím střílet?! Drahý chlapče, moje matka - pokoj její duši - byla hotová čarostřelkyně. Všechno, co umím, jsem se naučil od ní. Střílet jsem uměl dřív než chodit."

Jako všem policistům i mně vtloukali do hlavy, že se své zbraně nikdy nesmím vzdát, přesto jsem mu pistoli bez váhání podal.

„V tomhle zásobníku vám zbývají čtyři náboje, tady je jeden plný se sedmnácti a jeden s šesti."

„Nepromarním ani jednu kulku."

Pak zaujal postavení po Douglasově boku.

„Jako za starých časů," poznamenal.

„Za starých časů to takovéhle nikdy nebylo," opáčil s úšklebkem Douglas a zároveň uťal hlavu překrásné mladé rudovlasé ženě se žraločími čelistmi. Hlava, jejíž zelené oči ještě překvapeně mrkaly a

bezhlesá ústa se křivila, se mu zakutálela mezi nohy. Odkopl ji zpět do chumlu útočníků.

„Takhle jsem se už léta nepobavil."

Orson osvobodil a sundal ze zdi většinu mužů i žen a na těch několika zbývajících nyní pracoval nějaký muž v černém obleku, který až neuvěřitelně připomínal Petra Lorreho. Ovsanna seděla na podlaze v zadní části sklepení pod stěnou, na níž byla ukřižovaná, v klíně držela Maralinu hlavu a něžně ji hladila po vlasech. Za jejími zády stály další dvě ženy a také na nich mi bylo něco strašlivě povědomého. Měl jsem pocit, že je odněkud znám; obě vypadaly jako hvězdy z odpoledních seriálů.

Přidřepl jsem k Ovsanně a nedokázal jsem při tom odtrhnout oči od děsivých ran na jejím těle. Dírou v zápěstí jsem viděl skrz naskrz... a ani z ní netekla krev. Rychle jsem se rozhlédl: stěny kolem měly být zrudlé krví v místech, kde k nim byly přibité paže a nohy. Byly zcela suché. A Ovsanna nekrvácela, ani když ji šejk sekl.

Zvedla hlavu od Maralina bezvládného těla, zadívala se na mě a v jejích černých očích jsem něco spatřil.

„Děkujeme," šeptla prostě. „Jsme tvými dlužníky, Petře Kingu," pronesla formálním tónem, „a svému dluhu dostojíme a stonásobně ho splatíme."

Všichni zamumlali cosi, co mohlo být souhlasné „ano".

Přiložila mi ruku na tvář. Otočil jsem ji, abych si prohlédl ránu na zápěstí. Nad proraženou dírou už se objevila blanka kůže a tepaly v ní žilky.

„Kdybych se tě zeptal, co jsi zač, pověděla bys mi to?" Měl jsem sucho v ústech a sotva jsem ze sebe ta slova vypravil.

„Kdyby ses zeptal," přitakala velice tiše.

„Co jsi zač, Ovsanno? Kdo jsi? Kdo jsou tihle lidé?"

„Jsem Ovsanna Hovannes Garabedianová, kastelánka klanu Dakhanavar z první pokrevní linie, a my všichni... víš, jsme upíři z Hollywoodu."

Kapitola třicátá sedmá

„Potřebuju, abys pro mě něco udělal, Petře."

Otupěle na mne pohlédl a přikývl. Překvapovalo mě, že je schopen vůbec ještě něco dělat. Dokázala jsem si celkem přesně představit, co všechno asi viděl; zanechala jsem po sobě v tom obývacím pokoji slušnou spoušť a Lilith ani její následovníci nikdy nepatřili k těm, kteří by nechávali jídlo nesnědené.

Když se objevil ve sklepení a zaječel na Rudyho, první, co mi poněkud bizarně přišlo na mysl, bylo, že si doopravdy umí správně zvolit příchod na scénu. Mohl by z něj být další Kurt Russell. V jednom okamžiku jsme viseli na zdi a čekali na smrt - přestože na něco takového jsme nikdy nebyli připravení -, a v příštím tam stál Peter a z ghúla Ghula byla náhle jen loužička břečky. Po tolika tisíciletích ho odpráskne policajt z Beverly Hills. A pak Rudy. Ani jsem to necítila, když mě sekl šavlí, ale dívala jsem se, jak ho Peter střelil do obou nohou a pak mu podle mých instrukcí přestřelil páteř. A Rudy byl mrtvý. Jako by se nechumelilo. Všechno se změnilo.

Zatímco Peter s Douglasem bojovali s Lilithinými obludami, Orson mě osvobodil a pustil se do uvolňování dalších. Posadila jsem se na zem, popadla Maral do náruče, pevně ji k sobě přitiskla a slastně jsem si vychutnávala její silný tep a pravidelný dech. Setřela jsem jí krev z čela, vložila jsem si prsty do úst, olízla jsem se a z lepkavé tekutiny jsem čerpala sílu. Mary s Polou postávaly opodál, jejich staré nepřátelství bylo pro danou chvíli zapomenuté.

„Co budeme dělat?" zeptala se Pola.

Už jsem otevírala ústa k odpovědi, Orson mě ale předběhl a odpověděl za mě: „Válčit!" zaburácel.

„Ale co prastaří?" namítla Mary.

Zvednutím ruky jsem je všechny umlčela.

„Především si musíme poradit s Lilith." Pohlédla jsem do Orsonových zářících očí. „Vím, co musím udělat. Popros Petra, aby za mnou přišel."

Když se Peter objevil a přidřepl si ke mně, zadíval se mi upřeně do očí a hledal v nich odpovědi na tu noční můru, v níž se ocitl. A když se zeptal, co jsme zač, pověděla jsem mu to.

Viděla jsem, jak se mu úžasem rozšířily zorničky a spatřila jsem v jeho očích poznání, když se zahleděl na členy mého klanu. Viděla jsem, jak si prohlíží a poznává Mary, pak prudce otočil hlavu a pohlédl na Douglase, který se potěšeně smál a sekal kolem sebe šavlí - znovu z něj byl hrdina každým coulem, Zorro, Robin Hood a Černý pirát. Náhle si také uvědomil, kdo jsou Charlie a Peter, a otevřel ústa ještě víc. Viděla jsem, že se mě chystá zahrnout otázkami, a přitiskla jsem mu prst ke rtům abych je utišila.

„Přísahám, že zodpovím všechny otázky, které budeš mít, ale ne teď. Teď ne. Potřebuju, abys pro mě něco udělal."

Přikývl.

„Potřebuju trochu tvé krve."

Mohla jsem si ji vzít násilím a nebyl by mi v tom mohl zabránit, jenže po tom všem, co kvůli nám podstoupil, jsem mu něco takového nemohla udělat. Čekala jsem a sledovala zmatek v jeho očích, pak se ale rozhodl. Vykasal si rukáv saka a nastavil mi levé zápěstí.

„Kolik?"

„Asi půl litru."

„Bude to bolet?"

Vzala jsem si nabízené zápěstí a přitiskla k němu rty.

„Nijak zvlášť," ujistila jsem ho a zuby se mi prodloužily. „Jen to tak trochu píchne."

„Není to poprvé, co mi tohle někdo slibuje," usmál se a já jsem se zakousla.

Krev měl hustou a opojnou. Zaplavily mě vzpomínky a dojmy, fragmenty hrůzných obrazů, které před chvílí viděl. Usilovně jsem se

soustředila, abych proměně nedovolila kompletně změnit moje rysy, vtom se ale otočil k Mary a zeptal se: „Proč to děláte?"

„Kastelánka potřebuje doplnit síly, než se dá znovu do boje. Bez jejího vedení se prastarým nemůžeme postavit."

„Ty zrůdy, ty kožovité černé příšery, co jsou zač?" vyptával se Peter.

„Prastaří. Nejstarší, hrozně staří upíři."

„A vy všichni jste jako oni?"

„Vůbec ne," ohradila se dotčeným tónem Pola. „Nikomu z nás není víc než devět set let. Prastaří žijí už tisíc let nebo víc."

„A ta šílená stařena v černém?"

Zvedla jsem zkrvavený obličej od Petrovy paže a viděla jsem, jak zbledl. Jeho krev, horká, sladká a neuvěřitelně silná, mi kolovala tělem tak prudce, až jsem zalapala po dechu.

„To je Lilith," zavrčela jsem a tentokrát jsem nedokázala zabránit tomu, aby proměna zkřivila mé rysy v cosi ještěřího. „Matka nás všech." Sklonila jsem hlavu a olízla mu zápěstí: moje hojivé sliny rány uzavřely a zacelily.

„Už před Evou tu byla Lilith a byla tehdy rovná člověku. Když byla vyhnána z rajské zahrady, obcovala s jinou rasou, s pradávnou rasou plazů, mnohem starší než lidstvo. Po čase porodila nové hybridní tvory, upíry a dlaky."

Jemně jsem položila Maral stranou, přikryla ji svým potrhaným kabátkem, vztyčila jsem se do plné výše a přivolala proměnu, jakou jsem nevyzkoušela už tři staletí. S pomocí Petrovy krve, která mi dodávala energii, mi ze zadních žeber vyrostla černá kožnatá netopýří křídla, rozvinula se a zvedla se mi nad ramena.

„Poslouchejte mě."

Upíři z Hollywoodu i Peter King na mne pohlédli.

„Jsem vaše kastelánka. Kdybych chtěla, mohla bych vás povolat k poslušnosti, ale nebudu vám poroučet. Dnes večer ne. Nastal čas volby." Hlas se mi měnil, jak proměna přetvářela moje tělo.

„Dnes večer se nás Rudy a Lilith pokusili všechny zničit. Dnes večer máme na vybranou: můžeme uprchnout a schovat se, jako jsme to praktikovali tolik staletí, nebo můžeme s Lilith bojovat."

„A co když Lilith zabiješ?" zeptal se mě James. „Jestli zemře, nezemřeme my všichni s ní?"

„Jamesi, ty troubo," sykl Tod. „Nezapomínej, že tenhle mýtus jsme stvořili my sami."

„A hrome! Máš pravdu."

„Vyberte si tedy: buď uprchnete a zbytek života strávíte tím, že se budete děsit každého stínu, nebo zůstanete a budete bojovat se mnou." Proměna byla téměř kompletní, takže mému hlasu bylo stěží rozumět.

První překvapivě pokročil kupředu Charlie Chaplin. „Pomáhal jsem tohle město vybudovat," konstatoval prostě. „Nedovolím Lilith, aby ho zničila." Hollywood se k němu zachoval odporně, přesto tu stál a dobrovolně se nabízel k obraně města, které ho kdysi nechalo na holičkách. A jeden po druhém postoupili kupředu i ostatní, všichni až na Douglase a Orsona, kteří stále hájili schodiště. O jejich odpovědi jsem nepochybovala.

Neobratně jsem se přikrčila před Petrem. Byla jsem teď právě takovou obludou jako ty stvůry venku, v jeho očích jsem ale neviděla strach ani odpor.

„Až odtud odejdeme, seber Maral a uteč. A za žádných okolností se sem nevracej, dokud tu všechno neutichne."

„Policie už je na cestě. I jednotka rychlého nasazení."

„Bylo by lepší, kdybys je zadržel."

„Napadlo mě, že vůbec nejlepší by asi bylo, kdyby tenhle dům vyhořel do základů," navrhl. „Bude tak míň otázek. Otázek, na které bych ani nemohl začít odpovídat."

Myslím, že v tu chvíli jsem se do něj zamilovala.

Otočila jsem se, zamířila pryč a procházela kolem své armády. Upíři z Hollywoodu se proměnili a vzali na sebe podoby, které daly podnět ke vzniku těch nejtemnějších mýtů lidstva. Thediny černě lemované oči se zbarvily krvavě rudě, když se proměnila ve štíhlého černého jaguára dvojnásobné nadživotní velikosti. Oliviny kudrnaté vlasy byly plné svíjejících se hadů, trčících z holých, kůží nepotažených kostí její lebky, a nahý trup s plnými ňadry jí seděl na kozích nohou. A Orson, můj milovaný Orson, se ještě více nafoukl,

obrovské tělo mu pokryla srst a objevila se býčí hlava s obrovskými zakroucenými rohy. Jeden po druhém se Mary a Charles, Peter a Pola, Tod, James i Charlie transformovali ve vlkodlaky a chrličům podobné nestvůry, groteskní obludy s jestřábími křídly, netopýřími obličeji, pokryté šupinami a hadí kůží. Pouze Douglas se rozhodl ponechat si svoji lidskou podobu, byť nepatrně pozměněnou, takže byl vyšší, měl širší ramena a ještě víc vypadal jako hrdina.

U dveří jsem se zastavila a ohlédla se na Petra Kinga. Stál u zadní stěny a díval se na mne a já jsem na okamžik viděla sama sebe jeho očima. Nechala jsem své tělo, aby na sebe vzalo pradávnou původní podobu dakhanavarského klanu: podobu dragula neboli draka. Peter zvedl ruku na rozloučenou. Tlapa, kterou jsem zvedla v odpověď, byla zakončená patnácticentimetrovými drápy.

Kapitola třicátá osmá

PALM SPRINGS
18:30

Po všem ostatním, čeho jsem byl ten večer svědkem, už mě zjištění, že jsou klasičtí hollywoodští herci dosud naživu, nijak neohromilo. Když jsem k tvářím přiřazoval jména, nad všemi ostatními myšlenkami převažovala ta, že je musím všechny požádat o autogram pro matku! Nejspíš jsem byl v šoku. Pravděpodobně tentýž šok mi umožnil, abych se díval, jak Ovsanna pije moji krev a pak se začíná měnit v draka. A nebylo to žádné přítulné a roztomilé disneyovské zvířátko. Žádný dráček Barney. Stala se čímsi, co vypadalo, jako by to patřilo na boční zeď gotické katedrály, nechyběly jí spáry, zuby, ocas, křídla ani krokodýlí kůže. Jen oči zůstaly nezměněné. Málem bych řekl „lidské", v tu chvíli už jsem ale věděl, že Ovsanna ani zbytek jejích společníků ve sklepě - a platilo to vlastně pro všechny obyvatele domu - nejsou lidé. Rozložitý muž s býčí hlavou, který vypadal jako malba z řecké nádoby, mi vrátil pistoli. Myslím, že řekl: „Zbývá vám šest nábojů." Pak se otočil a dusal sklepením pryč po nefalšovaných rozdělených kopytech.
A najednou byli všichni pryč a sklepení bylo prázdné.

Zmocnil se mě pocit totální dezorientace a místnost se náhle kolem mě začala houpat a točit. Že by se mi to všechno bylo jen zdálo? Na kratičký okamžik mě napadlo, jestli neblouznim pod vlivem drog. Nebyly ty kaktusy venku pomazané LSD nebo něčím podobným, nějakým toxickým halucinogenem, který se mi dostal do škrábanců v kůži a otrávil mě? Jenže na zápěstí jsem měl modřinu se stopami po zubech a na podlaze se leskla černá lepkavá kaluž, která ještě před chvílí byla albínem ve smokinku. A v hlíně ještě bublaly sulcovité pozůstatky Rudolpha Valentina. Nebyl to nikdo, kdo by za něj byl

jen přestrojený, a tohle nebyla halucinace. Zatraceně. Zrovna jsem zastřelil skutečného Rudolpha Valentina.

Právě jsem se chystal vzít Maral do náruče, když otevřela nejdřív šedé oči a pak i ústa. Zakryl jsem jí je dlaní.

„Jsem Peter," šeptl jsem naléhavě. „Policie." Její oči zaostřily a pak se zúžily, když mě poznala. „Na co se naposledy pamatujete?"

„Telefonovala jsem s vámi... a pak se někdo objevil u okénka... a pak..." Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Nevěřil byste, co všechno se mi zdálo."

„Zlé sny?"

Přikývla.

„Viděl jsem je," zahučel jsem ponuře. „Dokážete vstát sama?"

Maral McKenzieová se roztřeseně postavila na nohy.

„Ovsanna...?"

„Je v pořádku. Požádala mě, abych vás odtud odvedl."

„Kde je?"

„Nahoře."

„A co tam dělá?"

„Kdybych vám to pověděl, nevěřila byste mi." Překontroloval jsem zásobník glocku a pak jsem z opasku vytáhl rezervní zbraň, dvaatřicítku Smith & Wesson.

„Umíte střílet?"

„Jsem z Louisiany," odpověděla a její přízvuk byl náhle výraznější. Povolila pojistku, vyklopila bubínek, zkontrolovala náboje a zase ho zaklapla, to všechno jedním plynulým pohybem.

„Nechcete mi něco říct?" zeptala se.

„Jako co?"

Zvedla nohu ve vysoké botě.

„Třeba do čeho jsem to kruci zrovna šlápla."

„Věřte mi," ujistil jsem ji, „že bude lepší, když to nebudete vědět."

Schody byly plné krve a různých částí těl. Celá těla Ovsannini upíři ze schodiště vyčistili, když si probojovávali cestu ven. Šlápl jsem do něčeho, co byl pravděpodobně vyhřezlý mozek, a v duchu jsem se zapřísáhl, že až bude po všem, spálím úplně všechno, co mám momentálně na sobě. Maral, to jí musím přiznat, držela pusu

zavřenou a oči pevně upřené před sebe. Dívat se na podlahu rozhodně nebylo moudré.

V domě vládlo přízračné ticho.

Čekal jsem křik a jek, neozývalo se ale vůbec nic. Když jsme došli k oknům v kuchyni, pochopil jsem, proč tomu tak je. Všichni byli venku: upíři z Hollywoodu, obludní prastaří i Lilithini „lidé", ať už to označení znamenalo cokoli. Stáli v kruhu na podhorské straně domu a byli naprosto zticha. Uprostřed kruhu stála Lilith a Ovsanna v dračí podobě. Lilith už nevypadala jako Baby Jane; pomalu se měnila, prodlužovala a transformovala v obrovitého žlutého hada.

Maral se zastavila a s otevřenými ústy zírala na tu sbírku oblud; vzal jsem ji za paži a odtáhl ji od okna. Přiložila mi ústa až k uchu a bradou ukázala na draka.

„Ovsanna?"

Přikývl jsem.

„To je úžasné. Nevěděla jsem, že dokáže něco takového," zamumlala.

„Vy jste věděla, že je upírka?"

„Ano, samozřejmě."

„Promluvíme si o tom později," slíbil jsem. „Teď pojďte."

Protože byli všichni shromáždění na horském úbočí, bez problémů jsme prošli celým domem. Nepochybně to kdysi býval nádherný dům, teď už se ale nikdy znovu na stránky *Palm Springs Life* dostat neměl. Všude byla lidská těla naskládaná v koutech jako dříví na topení, narovnaná u stěn, nastrkaná do přístěnků a komůrek, visící z obnažených trámů pod stropem. Všechna byla bledá a bez krve a většině z nich některé části chyběly.

„Jsou tak mladí," zašeptala Maral.

Přikývl jsem, také už jsem si toho všiml.

„Děcka, co utekla z domova," konstatoval jsem tiše. „Někteří z těch tisíců, co přicházejí do Hollywoodu a chtějí se proslavit."

„Mohla jsem být mezi nimi," zahučela Maral.

U dveří do jídelny jsme se zastavili. Ani jednomu z nás se nechtělo dovnitř. To, co tam zůstalo rozházené na podlaze, bylo nepopsatelné.

„Chci ten dům do základů vypálit."

„Amen," přikývla upřímně Maral. „Mám nápad," dodala, otočila se a rychle zamířila domem nazpět. „Pomozte mi najít garáž."

Garáž s trojitými vraty stála na opačném konci domu. Nedošel jsem potmě podél kamenné zdi tak daleko, ale jinak bych na ni narazil. Kdybych to byl udělal, mohl jsem si pravděpodobně ušetřit koupel ve vodním příkopě. Dostali jsme se do ní po dalším schodišti z kuchyně. Byla obrovská, ale pomyslel jsem si, že taková nejspíš být musí - bylo v ní uskladněné úplně všechno z vyklizených místností nahoře. Starožitná křesla byla narovnaná na aksamitových pohovkách, každý kus nábytku prodřený a polámaný. Dlouhý ozdobně vyřezávaný jídelní stůl z třešňového dřeva byl poškrábaný, jak na něj někdo naházel hromady počítačů, videopřehrávačů, televizorů, radiopřijímačů s hodinami a mikrovlnek. V jednom koutě stály rozlámané postele pokryté roztrhanými přikrývkami a špinavými polštáři. Svého bytového architekta by měla Lilith vyhodit.

V garáži stála tři auta, klasický Studebaker Champion z roku 1940, moderní BMW řady 7 a obrovský černý hummer.

„Zkontrolujte nádrže," štěkla Maral.

„Budou plné," ujistil jsem ji, a také že byly, nepochybně připravené k rychlému útěku. Dveře byly nezamčené a klíčky v zapalování. Vyzkoušel jsem tři tlačítka na přístrojové desce hummeru; prostředním se otevírala garážová vrata. Vylezl jsem z auta a viděl jsem, že Maral cpe do palivových nádrží dlouhé pruhy roztrhaných přikrývek. Cítil jsem benzín.

„Tuhle fintu mě naučil dědeček," vysvětlovala.

U zadní stěny garáže byl skladovací regál, plný nejrůznějších čisticích prostředků, které zjevně nikdy nikdo nepoužil. Na většině z nich jsem viděl varovný nápis „Hořlavina". Nabral jsem jich plnou náruč, naházel jsem je na přikrývky a polštáře, další jsem položil na aksamitovou pohovku a na hromadu knih ležících na podlaze. Vrátil jsem se k regálu a nabral jsem druhou náruč.

A když jsem se otočil, hleděla na mě rudovlasá žena s vyceněnými tesáky. Pistoli jsem měl na regálu za sebou a bylo mi jasné, ještě než

jí z prstů vyskočily jako dýka ostré drápy a skočila po mně, že to nestihnu.

Sekera, která ji zasáhla do spánku, ji přirazila ke zdi. Hleděla na mě a pomalu mrkala, dokud jí obě oči nevypadly z důlků; pak se s hlasitým mlasknutím svezla na podlahu a zanechala na zdi vlhkou stopu jako slimák.

„To vás taky naučil dědeček?" zeptal jsem se Maral roztřeseným hlasem.

„To si pište."

Rozházel jsem ostatní čisticí prostředky po zbytku garáže, otočil jsem se a zjistil, že Maral odnáší ze stolu mikrovlnnou troubu. Zvedla ji na jeden z pracovních stolů a zastrčila šňůru do zásuvky. Rozsvítily se blikající hodiny.

„Budeme něco vařit?"

„Máte chuť k jídlu po tom všem, co jsme viděli?" zeptala se ironicky, zvedla troubu ze stolu a postavila ji na podlahu vedle hadru visícího z nádrže hummeru.

Zavrtěl jsem hlavou. Měl jsem pocit, že už nikdy nebudu jíst. Přemýšlel jsem, jak to vysvětlím mámě.

Maral hodila do trouby plechovku laku a kelímek s barvou, nastavila teplotu na maximum a hodiny na tři minuty. Zmáčkla tlačítko „Start" a talíř se začal otáčet.

„Měli bychom jít," vyzvala mě. Tupě jsem na ni zíral.

„Jsou určité věci, které se do mikrovlnky nesmějí dávat, pokud nechcete, aby došlo k pořádnému ohnivému výbuchu," ušklíbla se, popadla mě za ruku a odtáhla z garáže.

„To jste se taky naučila od dědečka?"

„Ne, na to jsem přišla docela sama."

Kapitola třicátá devátá

Když jsem vyváděla své upíry ze sklepení a ničila všechno, co nám stálo v cestě, čekala jsem, že najdeme prastaré připravené pustit se s námi do křížku. Když ale viděli, jak jsme se vyhrnuli z domu, se mnou jako dragulem v čele, sledovala jsem, jak se stahují zpět do stínů a splývají s nimi. Dearg Due, Bobhan Sith, dampýři a dlaci se na nás vrhli, ty jsme ale snadno smetli a vychutnávali si jejich zkázu, těšili jsme se z chuti jejich krve.

Douglas bojoval po mém boku. „Proč prastaří nezaútočí?" křikl.

Odpověděla jsem mu arménsky, protože pro mě bylo snazší formulovat arménská slova hrdlem, jež nikdy nebylo určeno pro lidskou řeč.

„Vědí, co se stalo Rudymu a Ghulovi. Najednou jim Lilith nepřipadá tak mocná, jak by chtěla, aby si o ní mysleli. Prastaří mají strach, nechce se jim zemřít - a vědí, že pustí-li se s námi do boje, alespoň někteří z nich zahynou."

„Jsou staří jako sám čas, a přesto se pořád bojí smrti," poznamenal Douglas a v hlase mu zazněl nefalšovaný úžas.

Orson s býčí hlavou se objevil vedle mě, zvedl ze země pár dampýrů a mrštil jimi mezi bázlivě přikrčené prastaré.

Oba zpřelámaní poloupíři padli na zem u jejich nohou a prastaří po nich s divokým vrčením skočili.

„Pozabíjíme dampýry a dlaky a nakrmíme jimi prastaré," zachroptěl Orson. „Nacpou se a budou tak přežraní, že se nedokážou hýbat, a pak je vyřídíme taky."

„Dost!"

Povel pronesený hlasem tak hlubokým, že byl na samé hranici neslyšitelnosti, se přesto rozlehl po horském srázu. Po svahu se skutálela sprška kamení a štěrku a voda v příkopu se rozvířila.

„Dost!"

Objevila se Lilith, stála ve dveřích obývacího pokoje. Dampýři a dlaci, kteří ještě zůstali naživu, okamžitě ustoupili.

„Už dost."

V náhlém absolutním tichu vyšla jako děcko maličká, ohavně nalíčená žena ven. I když už jsem byla v podobě dragula, nezranitelného mečem či oštěpem a silného tak, že jsem mohla trhat ocel a drtit kámen v prach; přesto jsem někde vzadu v hrdle pocítila nakyslou pachuť strachu.

Jak se ke mně Lilith blížila, postupně se měnila v hada.

Než se vlády nad tímto světem ujali lidé, patřil hadímu národu. Lilith se spářila s jeho posledními příslušníky, dala zrod nám a stala se při tom jedním z nich. Teď se její rysy začaly prodlužovat: nos se protahoval kupředu, brada ustupovala, oči se zmenšovaly a posouvaly se na hlavě výš. Paruka jí sklouzla a odhalila olezlou strupovitou lebku. Sledovala jsem, jak se jí paže zatahují do rukávů, a pak jí špinavé šaty sklouzly z těla. Na kratičký - a otřesný - okamžik před námi stála nahá a potom přestala být člověkem.

Taková transformace je mé rase zakázaná. Jakmile se upír jednou promění v hada, nikdy se už nemůže proměnit zpět; je pro něj nemožné vrátit se do původní podoby. Lilith ale není jednou z nás. Oním hadem, který v ráji sváděl Adama a Evu, nebyl žádný ďábel ani démon. Byla to Lilith.

„Ghul je mrtvý," oznámila jsem. „A Rudy taky."

V ústech jí zakmital černý rozeklaný jazyk.

„Drahý, sladký Ghul," zasyčela a znělo to doopravdy rozrušeně. Rudyho smrt, jak jsem si všimla, ji nijak z míry nevyvedla.

„Nemáš ponětí, jaký byl. Byl úžasný, byl mojí jitřenkou. Kolik jen pozřel masa a kolik vypil krve. Masa mnoha generací." Nohy jí srostly k sobě, tělo se prodlužovalo a měnilo barvu a byla mi stále blíž.

Uvědomovala jsem si, že se kolem nás utvořil kruh, prastaří a zbývající dampýři a dlaci stáli za Lilith, upíři z Hollywoodu za mnou.

Lilith byla už téměř úplně proměněná v obrovského odporného hada: na těle protkávaném žlutými žilkami se vlnily svaly, ústa se jí zaplnila obrovitými horními i spodními špičatými zuby. Kdyby se jí podařilo omotat mě svými smyčkami, i jako dragula by mě rozmačkala na kaši; a nepochybovala jsem o tom, že její zuby by prokously i moji jakoby opancéřovanou kůži.

„Co takhle vrhnout se na ni společně?" navrhl Douglas. „Některé z nás možná dostane, ne ale všechny..."

Zavrtěla jsem mohutnou hlavou. „Tohle je můj boj, musím ho vybojovat sama. Jestli ji porazím, poddají se prastaří i zbývající dampýrové mé nadvládě."

„A co když porazí ona tebe? A sežere tě?" zabručel pochmurně Douglas.

„Pokud k tomu dojde, Douglasi, pak radím, abyste utekli!"

Ještě jsem ani nedomluvila a Lilith zaútočila. Byla pět metrů ode mě, vtom se ale zkroutila a stočila a najednou byla ve vzduchu. Přikrčila jsem se, vrhla se dopředu a prolétla jsem pod ní; cítila jsem, jak se mi její páchnoucí kůže otřela o křídla. Had dopadl na zem tak těžce, že rozdrtil kameny pod sebou. Ani na okamžik se nezastavil, otočil se a plivl po mně obrovský chuchvalec světélkujícího šedozeleného hlenu. Uskočila jsem stranou a většina plivance dopadla na jakousi nešťastnou dampýrku. Jed jí prožral kůži, odhalil svaly, šlachy a pak i kosti. Ta ubožačka byla ještě naživu, když jí začal stravovat vnitřní orgány. Jeden z prastarých ji vysvobodil z agónie tím, že jí ukousl hlavu. A sežral ji.

Lilith se znovu pohnula, horní část jejího těla se stočila jedním směrem a dolní polovina druhým. Vyhnula jsem se jejím útočícím cvakajícím zubům, tvrdý ocas mě ale udeřil do prsou a odhodil mě do náruče vysokého prastarého, pokrytého chitinovou skořápkou. Dlouhými pařáty mě popadl za paže a držel mě, zaklonila jsem se ale, pohodila jsem hlavou a moje ostré rohy mu zajely do měkkého

masa pod bradou, prorazily ústa a jazyk a zabodly se do mozku. Byl mrtvý, ještě než dopadl na zem.

Chvilkové rozptýlení mé pozornosti ale Lilith stačilo. Její ocas mi proklouzl mezi nohama a omotal se mi kolem kotníků a náhle ležela na mně. Oběma rukama jsem chytila její mohutné hrdlo dřív, než se mi stačila zakousnout do obličeje, a patnácticentimetrové spáry jsem zaryla hluboko do její tlusté kůže. Cítila jsem pod rukama, jak v krku hromadí sliny, a sotva se mi podařilo otočit jí hlavu na stranu, než znovu plivla. Další z prastarých padl a svíjel se na zemi, zatímco mu jed rozežíral velký plochý obličej. Jediná kapka mi dopadla na okraj křídla, zasyčela a jako kyselina mi propálila kůži. Bolest byla nepopsatelná. Přitáhla jsem křídla k sobě, ovinula jejich kožovitými záhyby Lilithino hadí tělo a jejich háčky jsem drásala a trhala její žluté maso.

„Pozdě, dakhanavarský dragule, příliš pozdě," zazněl ohavným šepotem Lilithin hlas.

Smyčky svalů kolem mých nohou se stáhly. Věděla jsem, že jestli upadnu, bude po boji. Oběma rukama jsem ji stále pevně držela kolem krku a chránila si obličej před jejími zuby a plivanci. Sliny jí stékaly po bradě, a dokonce i zředěný jed mi spaloval drápy. Bylo jen otázkou příštích několika chvil, než se mi vytrhne a plivne mi přímo do tváře. Nebo se do ní zakousne.

Zakousla jsem se tedy já do ní.

Dokořán jsem rozevřela dračí tlamu, stiskla jsem v čelistech svaly jejího krku a důkladně jsem se zahryzla. Chuť jejího masa na jazyku byla odporná a celé to byl příšerný zážitek. Náhlý příval představ, vzpomínek a pocitů zahltil mé smysly, takže můj stisk povolil. Lilith se začala divoce zmítat a odhodila mě od sebe. Dopadla jsem na zem, roztříštila několik dlažebních kamenů a kaktusy mi potrhaly křídla jako papír. Roztřeseně jsem se zvedla na nohy a vyplivla Lilithino maso na zem. Vzduchem ke mně obloukem mířil lepkavý provazec jedovatého slizu. Prudce jsem se otočila, vtom mi ujela půda pod nohama a náhle jsem byla obklopená obrovskými rybami ve špinavých vlnách vodního příkopu.

Voda není přirozeným prostředím dragulů. Neumíme plavat.

Hrůza a Lilithina odporná krev v ústech mi dodaly sílu k proměně. Kdybych se nad tím byla opravdu zamyslela, mohla jsem si vybrat z tuctu různých tvorů, nebyla jsem ale vůbec schopna přemýšlet, takže když jsem se zvedla z vody, byla jsem Ovsannou Mooreovou. Zakusovaly se do mě pirani.

Vyškrábala jsem se z příkopu a vstala. Bojovala jsem jako dragul, ale zemřít jsem měla jako člověk; na tom bylo něco případného.

A najednou se nade mnou i všude kolem mne tyčila Lilith s rozevřenou tlamou. Věděla jsem, že tentokrát svůj jed nepoužije, že bude chtít okusit moje maso a pít moji krev. Třeba bych ji při tom mohla udávit. Rozhodně jsem byla odhodlaná to zkusit. Tlama se jí rozevírala víc, víc a ještě víc, jak uvolňovala spodní čelist.

„Spolknu tě celou naráz."

Slyšela jsem ránu a ucítila benzin; v příštím okamžiku vyrazila ze střední části domu vlna superhorkého vzduchu. Polovina domu zmizela v jediném obrovském výbuchu. Veliké kameny létaly vzduchem jako smrtící šrapnely. A pak, jako bych to viděla ve zpomaleném záběru, udeřil Lilith přímo do zubů přední nárazník hummeru a zamáčkl jí hlavu do země.

„Spolkni tohle, ty mrcho," ulevila jsem si.

Trvalo jen několik vteřin, než se Lilithino tělo rozpustilo a v drobných čúrcích odteklo do vodního příkopu.

Kapitola čtyřicátá

PALM SPRINGS
18:50

Zrovna jsem otevíral hlavní bránu, když ohlušující exploze vyrvala srdce domu. Maral i já jsme se jako na povel zastavili, otočili a rozeběhli se zpět. V domě bylo hotové předpeklí. Hromady mrtvých těl hořely jako planoucí pochodně, prkna v podlahách se v děsivém horku kroutila a praskala. Rozsáhlé plochy stropu se prohnuly dovnitř a celé místnosti zmizely.

Proběhli jsme jídelnou - už nikdy si nepochutnám na rožněném mase - na zadní dvůr. Kolem jako rakety dopadaly žhavé kameny, vybuchovaly po celé zahradě, kaktusy hořely a plameny šlehaly po kmenech palem. K zemi se v pomalých spirálách snášely pruhy hořící látky.

Čekal jsem, že tam najdeme nestvůry i upíry, zahrada byla ale liduprázdná... až na osamělou postavu zkrvavené a potlučené Ovsanny Mooreové, která se opírala o zadní karoserii hummeru. Čumákem bylo auto zabořené hluboko do země. Ovsanna se otočila. V obličeji se jí objevil nepatrný úsměv, když jsme se k ní oba rozběhli.

„Když jsi říkal, že bychom to tu měli vypálit do základů, myslels to opravdu doslovně, co?"

„Pomáhala mi odbornice," pohlédl jsem na Maral.

Ovsanna si přiložila Maralinu ruku ke rtům a políbila ji. Pak přitiskla své rty k mým a políbila mě. By bych rád věděl, jestli mi tím chce něco říct.

„Kde je Lilith?" zeptal jsem se.

„Asi to pro ni všechno bylo trochu velké sousto," odpověděla Ovsanna.

Seděl jsem na kraji silnice, jednou rukou jsem objímal Ovsannu Mooreovou a druhou Maral McKenzieovou a díval se, jak se jedna z nejkrásnějších nemovitostí v Palm Springs obrací v popel, když dorazily první hasičské vozy. Po nich následovala místní policie, kapitán Bartoň, zdravotníci a novináři. Davy novinářů.

„Co se stalo s prastarými a s dlaky?" zeptal jsem se rychle, než se na nás stačili všichni sesypat.

„Uprchli do pouště. Myslím, že se na nějakou dobu zasytili dostatečně."

„A upíři z Hollywoodu?"

Ovsanna otočila hlavu a kývla bradou k dlouhé řadě vran, které seděly vyrovnané na střeše přímo za námi a vypadaly jako z *Knihy džunglí.*

„Mají trochu ožehlá pírka, ale jsou v bezpečí."

Po tom všem, co jsem viděl, jsem se ani nepodivil.

„Poslyš, mohla bys mi sehnat pár autogramů pro matku?"

„To bych asi svedla," usmála se Ovsanna. „Zachránil jsi nás, Petře," pokračovala. „Řekla bych, že nás unesli příslušníci nějakého lidojedského kultu, co ty na to? Nemyslíš, že to by mohli novináři zbaštit?"

„To zní jako z filmu," protáhla Maral.

„Taky že to bude film," slíbila Ovsanna, opřela se o mě a položila mi hlavu na rameno. „Tohle z tebe udělá hrdinu, Petře," dodala.

„Už jsem jednou hrdinou byl. Má to i svoje stinné stránky. Poslední člověk, kterého jsem zachránil, mě kousl do zadku. Aspoň to jsi ty neudělala."

Ovsanna zvedla hlavu a usmála se. Přísahám, že jsem zahlédl ostré tesáky.

„No... zatím ne," zavrněla. A pak mě znovu políbila.

Z anglického originálu *Vampyros of Hollywood*
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York, 2008,
přeložil Pavel Medek
Obálka a grafická úprava Soňa Šedivá
Vydal Albatros nakladatelství, a. s., právní nástupce, Praha, 2008,
jako svou 10 197. publikaci v edici Albatros Plus
Odpovědná redaktorka Tereza Pecáková
Výtvarná redaktorka Soňa Šedivá
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazba Lubomír Šedivý
Vytiskla K. P. R., spol. s r. o., Praha
1. vydání
13-833-008
13

plus
www.albatros.cz

Hollywoodem otřásla série rituálních vražd.
A obětmi jsou prominentní herci a filmové osobnosti. Navíc jsou
všichni mrtví nějak spojeni s Ovsannou Mooreovou, vlivnou produ-
centkou, scenáristkou a herečkou. Detektiv King, který vede vyšet-
řování, postupně odhaluje neuvěřitelné tajemství – celý filmový
průmysl je plný upírů. Z nějakého důvodu vypadají na stříbrném
plátně nesrovnatelně lépe než obyčejní smrtelníci.